DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

M. RISE
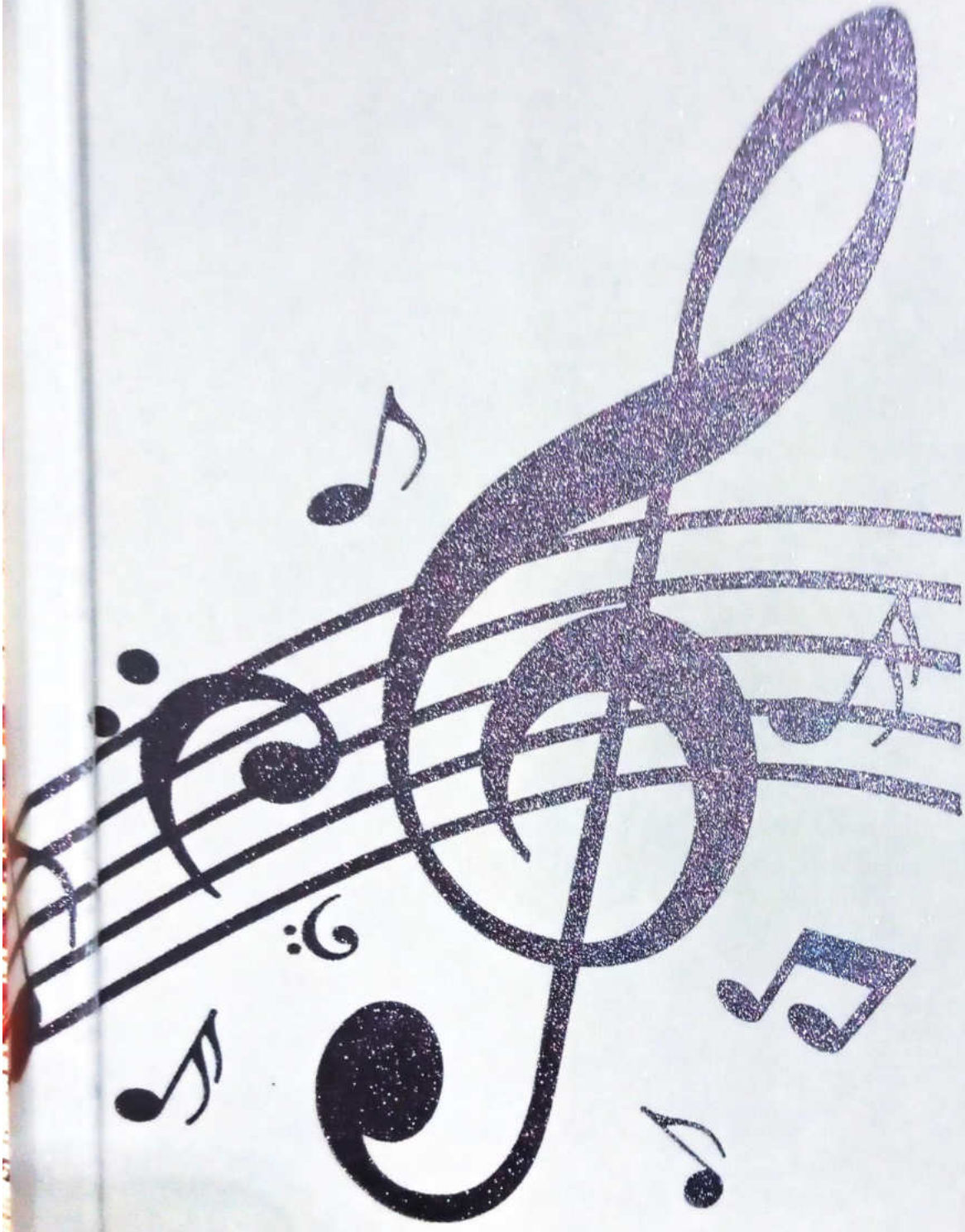
SESİNİ DUYUR

SESİNİ DUYUR

M.RISE

EPHESUS®

Bölüm 1 - Ateş

Bora Ateş

Sakin ol, Bora. Derin nefes al...

Oturduğum siyah deri koltuğa biraz daha yayıldım, parmaklarım gergin bir şekilde koltuğun koluna kenetlenmişti. Yüzüme en sahte gülümsememi yerleştirerek tüm sinirlerimden arınmış gibi karşımda duran adama baktım. Tek bir hareketim her şeyi mahvedebilirdi.

"Giray," dedim hâlâ sırıtmaya devam ederek. "Bu dâhiyane fikrini duymamış gibi yapıyorum ve hayatımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Siyah saçları geriye taranmış olan Giray, özenli bir şekilde ütülenmiş mavi gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Sıcaklamış görünüyordu, ama odasının havasından değil aramızda yükselen gergin havadan olduğu kesindi. Dirseklerini dizine koydu ve öne doğru eğilerek benim oturduğum koltuğa yaklaştı.

"En doğrusu bu olacak. Kabul etmek zorundasın."

Sahte sırıtışım hâlâ yüzümdeyken ellerim hafifçe yumruk olmaya başlamıştı.

Sakin ol, Bora. Nefesini içine çek ve sakince bırak...

Garipleşen nefes alıp verişimi fark eden Giray, şüpheyle gözlerini kıstı. Tek bir hareketimde beni rehabilitasyona gönderebilirdi.

"Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" Sakince sorduğum sorudan sonra gözlerimi ondan çekip

Bölüm 1 - Ateş

Bora Ateş

Sakin ol, Bora. Derin nefes al...

Oturduğum siyah deri koltuğa biraz daha yayıldım, parmaklarım gergin bir şekilde koltuğun koluna kenetlenmişti. Yüzüme en sahte gülümsememi yerleştirerek tüm sinirlerimden arınmış gibi karşımda duran adama baktım. Tek bir hareketim her şeyi mahvedebilirdi.

"Giray," dedim hâlâ sırıtmaya devam ederek. "Bu dâhiyane fikrini duymamış gibi yapıyorum ve hayatımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz."

Siyah saçları geriye taranmış olan Giray, özenli bir şekilde ütülenmiş mavi gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Sıcaklamış görünüyordu, ama odasının havasından değil aramızda yükselen gergin havadan olduğu kesindi. Dirseklerini dizine koydu ve öne doğru eğilerek benim oturduğum koltuğa yaklaştı.

"En doğrusu bu olacak. Kabul etmek zorundasın."

Sahte sırıtışım hâlâ yüzümdeyken ellerim hafifçe yumruk olmaya başlamıştı.

Sakin ol, Bora. Nefesini içine çek ve sakince bırak...

Garipleşen nefes alıp verişimi fark eden Giray, şüpheyle gözlerini kıstı. Tek bir hareketimde beni rehabilitasyona gönderebilirdi.

"Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi sanıyorsun?" Sakince sorduğum sorudan sonra gözlerimi ondan çekip

umursamaz bir tavırla tırnaklarımı inceledim. Biraz önce ağzından çıkmış olan her kelimeyi zihnimde döndürüp duruyordum.

Ciddi miydi bu adam?

"Ben ciddiyim, Bora. Bu iş olmak zorunda."

Bakışlarım tekrar ona çevrildi. Başımı yana eğerek en ince ayrıntısına kadar yüz ifadesini süzdüm. O sırada koltuğunda hafifçe kıpırdandı ve sonunda gayet yılışık bir gülümsemeyle sırıttı.

Çok ciddiydi.

Sakın saldırma. Sakın saldırma.

Ayaklarımı önümüzdeki sehpaya uzattım. Giray denilen ahmağın suratına tıpkı onun gibi sırıttım. "Böyle bir şeyi kabul edeceğimi düşünüyorsan, beni hiç tanımamışsın demektir."

Söylediğim şeyden sonra yüzümdeki sahte sırıtış anında kayboldu ve yeniden ona dik dik bakmaya başladım. Karşılık olarak ihtiyatlı bir şekilde davranmaya devam etti. Huysuz bir atı sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Ulaş gruptan ayrıldığı için boşluğu doldurmamız lazım. Sen de kabul et, iyi bir soliste ihtiyacımız var."

Ayağımı diğer bacağımın üzerine atıp parmaklarımla koltukta ritim tutmaya başladım. Söylediği şeyden hiç etkilenmemiş gibi boş gözlerle ona bakınca, bu sefer Giray cinnet geçirecek gibiydi. Bilmediği şey; asıl cinneti, biraz daha bu saçma konuşmaya devam ederse ben geçirecektim.

Bıkkın bir nefes daha verdi. "Şirket bunu istiyor, ben sadece aracıyım. Daha doğrusu seninle konuşmak için gönderilen kurban..."

Tek kaşım havaya kalktı ve dik bir bakış attım. Demek ki şirket sahibi olan Esat denilen sinsi herif, onu şirkete kendisinin olmadığı saatte çağırıp, beni menajerimiz Giray'la baş başa bırakmıştı. Onu önden beni fikre alıştırması için yolluyordu.

Evet, bir müzik grubumuz vardı.

Ateş.

Grubu ben kurduğuma göre, ismi de benim keyfime göreydi. Soyadımı kullanmam yaratıcılığımda son nokta olmasa da kabul edin Ateş güzel isimdi.

Grup ilk kurulduğunda dört kişiydik. Ben, Alar Ateş, Uygar Ateş ve Ulaş Soyder.

Ateş soyadlı ikiz ahmaklar, benim kardeşlerimdi. Ulaş ise... *piç kurusunun tekiydi.*

Dört kişilik bir grup olarak üniversitede başlayan sahne şovlarımız yavaş yavaş daha geniş kitlelere ulaşmıştı ve gittiğimiz her yerde tanınıyorduk. Videolarımız *Youtube*'a yüklenmeye başladığında ise artık şehirde geniş kitlelere bile ulaşmıştık. Bunun sonucunda bir plak şirketinin dikkatini çektik ve bir anlaşma imzaladık.

Fakat...

Aklıma gelince dişlerimi sıkıp gözümü kapattım. Sinir sistemim hâlâ bu olayı hazmedemiyordu.

Daha yolun en başındayken Ulaş, gruptan ayrılmıştı.

Sonuç olarak bir soliste ihtiyaç vardı ve bu açığı kısa süredir Uygar kapatıyordu. Fakat şirketin amacı gruba yeni bir eleman almaktı. *Sanki şu saatten sonra bir yabancının gruba gelmesine izin verirmişim gibi...*

"Yeni gelenin, tüm ilgiyi üzerimizden almasına izin vermem."

Menajer olacak herif pis pis sırıtmaya başladı. O an daha da hoşuma gitmeyecek şeylerin döndüğünü anlamıştım. Ağzından çıkacak cümleyi beklerken kaşlarım ilgiyle havaya kalktı.

"Aslında gruba bir kız seçmeyi düşünüyorlar. Böylece ilgi, senin ve diğer çocukların üzerinden kaybolmayacak."

Algılama sorunu olan biri gibi ona baktım. Nefesini tutmuş, benden bir tepki bekliyordu. Başımı yana yatırıp gözlerimi yüz ifadesine diktiğimde kasıldı. O an dudaklarım yavaşça yana doğru kıvrıldı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Giray ölü balık gibi suratıma baktı. Sonra sırtını dikleştirip boğazını temizleyerek tekrar aynı şeyi dile getirdi. "Gruba bir *kız* alalım."

Cümleyi aklımda birkaç kere döndürüp durdum ve ciddiyeti algıladığım an beynimde bir volkan patladı.

"Bir kız mı?" diyerek ayağa fırladım. Alçak tondaki durgun ses tonum değişmiş, aşırı derecede yükselmişti.

"Üç tane erkeğin oluşturduğu bir rock grubunda tek kız. Esat Bey, bunun çok ilgi çekeceğini düşünüyor."

Esat denilen herif uyuşturucu falan mı çekmişti?

Ellerimi siyah saçlarımdan geçirirken, nefes alıp verişim artık çığırından çıkmıştı. Yine de sakinleşmeye çabaladım.

"Git ve ona şunu söyle; Asla! Kabul etmiyorum!"

"Grubun geri kalanı onay verdi bile, tek sorun sensin Bora. Kabul etmek zorundasın."

NE?

Giray'ın önüne bir dağ gibi dikilirken sinirden çenem seğiriyordu. "İkiz ahmaklar bunu biliyor muydu?"

Hemen ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Onlar da istemiyor ama durumun farkındalar ve kabullendiler."

Geriye dönüp elimi tekrar saçımdan geçirdim. Odada volta atmaya başladığımda boğa gibi soluyordum. "Bize uygun kızı nereden bulacaksın? Uyum sağlayamaz. Bu grubu bir bok çukuruna itmenize izin vermeyeceğim!"

Benim kükremelerim arasında grubun geri kalanı odaya girdi.

Alar ve Uygar...

Alar, sinirlerine hâkim olamayanların uzak durması gereken kardeşim... İkizlerden önce doğandı ve grupta bateristti.

Uygar, basgitaristti. Aynı zamanda şimdilik solistlik de yapıyordu. İkizinin aksine sessizdi ve ciddi bir mizaca sahipti.

Şansıma, *ciddi* olan tam önümde durduğunda ona ters bir bakış attım. Benim koyu renk gözlerimin aksine, mavi olan gözlerini bana dikti. "Bir kişi gruba giriyor diye bok çukuruna batacak değiliz."

Tüm sakinliğimi koruyup, gözlerimi Alar'a çevirdim. Göz rengi Uygar'la aynı olsa da saç renkleri değişiyordu. Alar'ın saçları sarıya yakın açık kumraldı. Uygar ise tıpkı benim gibi siyah saçlara sahipti.

"Bilirsin, hep senden yana olurum ama bu sefer... Uygar haklı."

Alar'ın söylediği şey üzerine iyice sinirlenmiştim. Giray da dâhil hepsi gözlerini dikmiş, benden bir cevap bekliyordu.

"Ne istiyorsanız onu yapın," diyerek odadan çıkmaya yeltendim.

"Bu iş harika olacak!"

Giray'ın söylediği şeyi duyunca adımlarım aniden kesildi. Bir süre sonra arkamı döndüğümde, üçü de pürdikkat ağzımdan çıkacak sözleri bekliyordu. Ağzımı açmaya pek niyetim olmasa da sonunda dudaklarımı yavaşça oynatıp onlara cevabını merakla beklediğim bir soru sordum.

"Tamam, kabul ediyorum," dediğimde şüpheyle bana baktılar. "Bakalım hangi kız bu gruba girebilecek kadar yetenekli?"

Ve bakalım o kız, bu işe bulaştığında nasıl arkasına bakmadan kaçıyor?

Ben Bora Ateş...

Ateş grubunun lideri...

Sizi müzik grubumun hikâyesine davet ediyorum.

Fakat dikkatli olun, buralar fazla sıcak.

Bölüm 2 - Şans

Maya Erez

Nefes alıp verişim düzensizdi ve kalbim göğüs kafesimi parçalamak üzereydi. Alnımda biriken soğuk ter damlacıklarını elimin tersiyle sildim. Üzerimdeki bluz terden bedenime yapışmıştı. Hissetmiyordum, sanki bedenim uyuşmuş gibiydi.

Karşımda duran yüze baktım, bal rengi gözlerini üzerime dikmiş beni izliyordu. Kaşlarımı çattığımda, işaret parmağıyla kolundaki saate vurmaya başladı.

"Sen manyak mısın? Beş saat spor yapmak da nedir?"

Efra, ben koşu bandında koşmaya devam ederken bir anda gelişigüzel düğmelere bastı ve hızlanan bant yüzünden geriye doğru savrulup tepetakla yere düştüm. Popom gökyüzüne bakarken, kafam da neredeyse bacaklarımın arasına girmişti.

Efra, tüm spor salonuna benim bu hâlimi ilan etmek ister gibi kahkahayı patlattı. "Çarpılmışlara benzedin kızım ya!"

Sinirle iki büklüm bedenimi kıpırdatınca her bir yanıma iğneler battı sanki. "Ahhh!"

Yuvarlanmaya başladığımda Efra koşturarak yanıma geldi ve beni kollarımdan tutup kaldırdı. Aynı zamanda da gülme krizine girmişti. Elimle onu itekleyip düz durmaya çalıştım.

"Ne yapsaydım? Transa girdin resmen, durmak nedir

bilmiyordun!" diyerek kendini savundu.

"Düşünüyordum." Elindeki havluyu kapıp yüzümü ve boynumu silerken aynı zaman da topallayarak soyunma odasına ilerlemeye başlamıştım.

"Yiğit mevzusu değil mi?"

Soyunma odasına geldiğimde elimle gür saçlarımı bozup tekrar toplamaya çalışırken, "Onun kimi örnek aldığını biliyorsun," diyerek Yiğit hakkındaki fikrimi yüzüncü kez dile getirdim. "Bu durum beni rahatsız ediyor."

"Doğan Yetkiner, örnek alınmayacak adam mı?" Ellerini birleştirip gözlerini gökyüzüne dikti. Efra, her zaman böyle neşeli ve cıvıl cıvıldı. Arkadaş çevrem genişti fakat genelde bu arkadaşlıkları ben başlatmazdım. Derste tesadüfen yan yana oturmuştuk, o gün benimle konuşmasaydı muhtemelen bu güzel arkadaşlık da başlamazdı. "Yani enişten falan ama doğruya doğru, Hollywood yıldızı gibi adam resmen..."

Dolabın kapağına başımı dayadım ve gözlerimi kapattım. Hayatım ne ara bu hâle geldi diye düşünmeye başlamıştım.

Ah evet, annemin ölümünden sonra...

Üç sene önce annem öldüğünde, geriye dört çocuk bırakmıştı. Yirmi sekiz yaşındaki ablam Eda, ben, üç yaşındaki kardeşim Enes ve babam... Evet, babamı da çocuktan sayıyordum, onu tanıyan herkes de benim bu fikrimi desteklerdi.

Bir yıl önce Doğan Yetkiner isimli iş adamı ablamın çalıştığı şirketle iş yapmaya başlamıştı. Şirket yemeğinde karşılaşmışlar ve sonrasında olaylar hızla gelişmeye başlamıştı. Ve sonuç olarak *evlenmişlerdi.*

Onlar evlenince, kardeşim Enes ve ben de resmen şehir değiştirip Doğan'ın yaşadığı yere, Ayas'a taşınmak zorunda kalmıştık çünkü babam dünyayı dolaşma kararı almıştı ki zaten annemden sonra iyice kafayı sıyırmıştı. Bir süre sonra

hangi ülkede olduğunu takip etmeyi bırakmıştım.

Başlarda ablam ve eşinin muhteşem evinde kalıyordum. Fakat kazandığım üniversitenin yurdunda kalmayı bahane ederek onlardan ayrıldım.

Ablamın eşi Doğan'ın iş adamı görüntüsünün ardında, kirli işlere bulaştığını bilmeyen yoktu. Elbette ablam da bunu biliyordu fakat nedense bu, o tehlikeli herifin ağzının içine düşmesine engel olmuyordu.

Tamam, ablamı yargılamaya hakkım olmadığını biliyordum. Ben de tıpkı onun izinden giden Yiğit'in ilgisine neredeyse karşılık veriyordum. Bu fikir iyice sinirlenmeme neden oldu.

"Adamın tarzını örnek almasından bahsetmiyorum, Efra," diyerek homurdandım, eve gidebilmek için kıyafetlerimi giyerken. "Yiğit'in tıpkı onun gibi tehlikeli işlere yatkınlığı var."

Yiğit...

Doğan'ın iş ortağının yirmi iki yaşındaki oğluydu. Fakat eniştem olacak adam, resmen onu kardeşi gibi görüyordu. Zaten tıpkı kardeş gibi de birbirlerine benziyorlardı.

Yiğit'le ilk karşılaşmamız ablamın düğününde olmuştu. Başlarda ilgisini anlayamamıştım fakat sonra kardeşim Enes'i bile bahane ederek sürekli eve gelmesi ablamı işkillendirmişti. Ablam beni aydınlattığında, üç yaşındaki kardeşimin çoktan geniş bir oyuncak koleksiyonu olmuştu çünkü Yiğit, her geldiğinde ona bir oyuncak getiriyordu.

Aslında kardeşimle bu denli ilgilenmesi hoşuma gidiyordu. Şu dünyada benim en hassas noktam Enes'ti ve Yiğit bunu kesinlikle keşfetmişti.

"Gittiğim yerlerden bile haberi oluyor, Efra. Çocuk her yerde..."

Arkadaşım pis pis sırıttı. "Mafya kitapları bu aralar çok revaçta. Yiğit, o kitaplardaki manyak yakışıklı mafyalara

çok uyuyor. Sen de bir kitaba başrol olduğunu düşünsene!"

Gözlerimi devirdim.

Efra, dudağını büküp omuz silkti. Ben düşüncelere dalmışken, "Oha," dedi telefonunun ekranına bakarak. "Ateş, konserlerini iptal etmiş."

Pantolonumu giyerken titreyen bacaklarım yüzünden zorlanmıştım. Kaslarım fazla spordan tutmaz olmuştu. "Ne?"

"*Ateşliler*!" dedi Efra, sanki artık olayı anlamam gerekiyormuş gibi.

Kafamın daha da karıştığını belli eden bir bakış attım. Efra gözlerini tavana dikip ofladı. "Kızım sana söylediğim kitapları okumadığın gibi söylediğim grupları da dinlemiyorsun. Ne biçim arkadaşsın sen?"

Bu sefer oflama sırası bendeydi.

Karamel rengi düz saçlarını geri atarken isyan etti. "Ateş kardeşler. Çok eski bir grup olmamalarına rağmen adamlar resmen ortalığın altını üstünü sallamaya başladı. Üstelik bizim okuldalar!"

"Ne çok abarttın şu grubu," dedim geçiştirerek. "Sanırsın Maroon 5."

"Emin ol, Adam Levine onları görse seksapelinden şüphe eder." Bana bir tanesinin fotoğrafını gösterdiğinde göz ucuyla bakıyor gibi yapıp ayakkabımı giyme işine döndüm. Göz ucuyla da olsa, görebildiğim tek şey şişkin kaslardı.

"Bu Alar," dedi hülyalı bakışlarla. "Benim favorim."

"Hımm," diyerek diğer ayakkabıya geçtim. Resmen yaşlı nineler gibi hareket ediyordum. "Ben sanki favorini başka hatırlıyorum."

"Ulaş'tı," derken omuz silkti. "Ama o, gruptan ayrıldı. Okulun dedikodu grubu bununla çalkalanıyor. Bora bu durumda açıklama yapmıyormuş ama bildiğim kadarıyla fena kavga etmişler ve Ulaş, gruptan ayrılmak zorunda kalmış."

Sonra durdu ve iç çekti. "Ve ah, Bora konusuna hiç girmiyorum. Ona hayran olmaya bile korkuyorum, sanki kalbimi kırıp elime verecekmiş gibi bir tip. Anlıyor musun?"

Bir an ipin ucunu kaçırınca kafamda kalan kısma odaklandım. "Gruptan ayrılan, kardeşlerden biri değil miydi?"

"Hayır," dedi Efra. "Sadece Ulaş kardeşlerden biri değildi. Fakat Bora'yla çocukluk arkadaşıymış." Dudağını iyice büzdü. "Kim bilir Bora neye sinirlenip de onu kovdu. Çocuğun sinir problemi olduğu söyleniyor."

"Peki, neden gruptan ayrılan diğeri oluyor da Bora dediğin sinir hastası olmuyor?"

Efra hemen dedikoducu ses tonunu takındı. "Bora, kurucu ve lider... Kısacası güç onda bebeğim. Bu işler böyle."

Alay eder gibi gülerken, "Haydi ya, sen bayağı biliyorsun bu işleri öyle mi?" dedim. Bilmiş bilmiş çenesini yukarı dikerken omuz silkti. Madem bu konularda konuşmaya bu kadar hevesliydi biraz daha soru sorarak onu mutlu edebilirdim. "Okulda neden görmüyoruz onları?"

"Her zaman okula gelmiyorlar tabii ki ama tamamen de bırakmıyorlar. Sanırım babaları ancak okula devam ederlerse bu işi yapmalarına müsaade ediyormuş."

"Rock grubundakiler asi olur sanıyordum."

Efra omuz silkti. "Nasıl bir aile yapıları olduğunu kim bilir? Her neyse, gruptaki ikizler bizim fakültede üçüncü sınıftalar. Bora son sınıf... Kesin herkes içeri girince falan derslere geliyorlardır. Ders saatlerini öğrenip kapılarında nöbet tutalım, lütfen, lütfen."

"Rock yıldızları işletme mi okuyor cidden?" Alay eder gibi konuştuğumda Efra gözlerini devirdi. Esneme hareketleri yaparak belimi gerdim. "Bir de alnımızı imzalatmak ister misin?"

Efra bir an ciddi ciddi bunu düşündü. Ona inanamayan gözlerle baktıktan sonra sırıtıp dudağını ısırdı. "İyi uçtun," dedim başımı iki yana sallayarak. O sırada telefonumu çıkarıp açtığımda ekranda mesajlar belirmeye başladı.

Yiğit dört kere aramış, sonrasında hızını alamayıp bir de mesaj atmıştı.

Yiğit:

Neden aramalarıma cevap vermiyorsun? O çocuğu ben dövmedim diyorum!

Bu çocuk gerçekten inanılmaz olmaya başlamıştı. Geçenlerde sınıfımızdan Ege isimli bir çocukla kütüphanede ders çalışmıştık. Çocuğun dersleri gerçekten iyi olduğu için ondan yardım istemiştim, fakat Yiğit sağ olsun beni buna pişman etmişti.

Çocuğun ertesi gün okula mor gözle gelmesi ve beni her gördüğünde vebalıymışım gibi kaçması, okları Yiğit'e yöneltiyordu.

Sinirle yazdığı mesajı sildim. O sırada, ben spor yaparken gelen cevapsız aramalarda gördüğüm isimle elimi alnıma vurdum.

Ablamın kocası Doğan Yetkiner'in paraları ne şekillerle kazandığını hayal edemediğim ve ablamın eline de bakmak istemediğim için akşamları bir barda, bir grubun solisti olarak çalışıyordum. Ve arayan çalıştığım mekânın sahibiydi.

Hemen numarasını tuşladım.

"Maya?"

"Bir şey mi oldu, Yavuz Bey? Beni aramışsınız."

"Bugün grup biraz geç sahne alacak. Ses sisteminde sorun çıktı," dediğinde kaşlarım merakla havaya kalktı.

"Ciddi bir sorun mu?"

"Hayır, hayır," diyerek geçiştirdi. "Düzeltilebilecek bir durummuş ama biraz zaman alacak. Ona göre gelirsin. Grup arkadaşlarına benim yerime haber verir misin?"

Sanki beni görecekmiş gibi, başımı aşağı yukarı salladım. "Tamamdır."

Telefonu kapattığımda elimle alnımı ovaladım. Bu aralar bana her şey zor geliyordu.

"Hani çalışmayı bırakacaktın? Dünkü yemeğe gittiğinde, eniştenin bir yerde çalıştığından şüphelendiğini söylemiştin. Seni alttan alttan kendine çeki düzen vermen için uyarmadı mı?"

"O bana karışamaz."

"Aslında oldukça güzel karışır. *Aloo!*" diyerek elini sallayıp beni bir gerçek hakkında aydınlatmak istediğini belli etti. "Baban senden milyonlarca kilometre uzakta ve burayla ilgilenmiyor."

Bir an boğazımda bir yumru oluştu. Efra, pot kırdığının farkına varmış gibi hemen bir iç çekip eliyle ağzını kapattı. "Maya, ben öyle demek istemedim. Biliyorsun, ben sadece senin iyiliğini isti..."

"Sorun değil," diyerek elimle onu geçiştirdim. Hiçbir zaman çok duygusal bir kız olmamıştım. Annem öldükten sonra sanki hiçbir şey artık canımı acıtamaz gibiydi. "Son kez sahneye çıkıp bırakacağım."

"Kendini çok yıpratıyorsun. Bence ablan para konusunu sıkıntı etmiyor, ondan alsan ne olur..." dediği sırada hışımla sözünü kestim.

"Bu konuyu kapattık, Efra. Ben kendi paramı kendim kazanırım."

Tamam dercesine omuzlarını kaldırıp indirdi. Giysi çantamı elime aldığımda, o da kendi çantasını aldı ve önden ilerlemeye başladı. Ben de peşi sıra titrek bacaklarımla yürümeye başladım.

Of, bu kadar spor yaparken aklım neredeydi benim?

Odama çıktığımda, oda arkadaşımın hâlâ gelmemesini fırsat bilerek hemen banyoya girdim. Kızla üniversiteye başladığımızdan beri, bir aydır, aynı odada kalıyorduk ve bu süre boyunca konuştuğumuz zamanlar bir elin parmağını geçmezdi. Fakat sürekli beni izliyordu ve bu oldukça rahatsızlık vericiydi.

Yine de işimi çabuk tutup banyodan çıktığımda yakalanmıştım, Buğlem çoktan gelmişti.

Elimle havlumu iyice kavrayıp yavaş adımlarla dolabıma doğru ilerledim. "Hoş geldin," diyerek mırıldandığımda simsiyah göz farı ve kalemle belirginleştirdiği yeşil gözlerini telefondan kaldırıp bana baktı. Ardından gözleri tüm vücudumda dolaştı...

"Hoş buldum."

Hım...

Ona son kez yapmacık bir gülümseme atarak, hızla dolabımdan iç çamaşırlarımı ve kıyafetlerimi kapıp banyoya gittim. Bu kız, kızlardan hoşlanmıyorsa ben de bir şey bilmiyordum!

Odadan ayrılmak için yurt müdürüyle konuşmuştum, fakat kadın bana boş oda olmadığını ve bir yer boşalırsa duruma bakacağını söylemişti. Şimdilik idare etmek zorundaydım.

Hazırlanmaya başlamak için iç çamaşırlarımı giydim, bu sırada bugünkü sporu fazla kaçırmamın sonucunda bacağım hâlâ titriyordu. Kalçalarımdaki ağrıyı saymıyordum bile.

Kumral saçlarımı tarayarak serbest bıraktım. Göz altı kapatıcımı gözüme yakın olan benime ve onun biraz altındakine sürdüm. Aslında göze batmıyorlardı çünkü çok miniklerdi. Fakat lisedeki platonik aşkımın, oraya bok sıçramış gibi göründüğünü söylediğinden beri onlardan pek hoşlanmıyordum.

Alelacele dolabımdan kaptığım siyah taytı bacaklarıma geçirdim. Onun üzerine de bacakları bana birkaç beden büyük gelen, belini özenle daralttığım kotumu giydim. Üzerime dar siyah bluzumu da giyip, onun üzerine bol bir erkek montu geçirdim.

Barın olduğu yerler pek tekin değildi. Bu yüzden girişe kadar erkek gibi dolaşır, lavaboda bol olan kıyafetleri çıkarıp, altıma giydiklerimle sahneye çıkardım.

Beremi alıp saçıma taktım ve tüm saçımın içinde kaldığına emin olduktan sonra, aç olduğum için geçen günden kalma, masamda duran elmayı alıp çantama attım.

Buğlem'in beni takip eden atmaca gözlerini yok saymaya çalışarak boğazımı temizledim. "Ben bu gece arkadaşımda kalacağım, görüşürüz."

Buğlem bir baş onayıyla bana karşılık verirken hızla odadan ayrıldım. Yurttan çıkarken kızlar, genelde dönüp bana bakıyordu. Muhtemelen, bazen oldukça cesur giyinirken bazen neden böyle erkek çocuğu gibi takıldığımı merak ediyorlardı.

Sonunda yurttan çıkıp otobüse doğru yürümeye başladım. Otobüse bindiğimde yolculuğum on beş dakika sürmüştü. İneceğim durağa yaklaştığımda telefonuma gelen mesajı açıp okudum.

Yiğit:

Maya neredesin? Aç artık şu telefonlarımı! Umarım yine o bara gitmeye kalkmıyorsundur.

Yiğit orada çalıştığımı biliyordu, Doğan'a söylememesi için onu ikna etmek zor olmuştu. Şimdiyse kendisine yüz vermediğim için muhtemelen söyleyecekti, ama artık pek

umurumda değildi. Nasıl olsa bugün, bu işteki son günümdü.

Otobüsten inerek ellerimi bol montumun cebine soktum ve yürümeye başladım. Yine tekin olmayan kestirmelerden geçmek zorunda kaldığım için başımı önüme eğmiş, hızlı hızlı yürüyordum.

Hiçbir zaman sorun çıkmadı, Maya. Bugün de çıkmayacak.

Bir ses duyduğumda adımlarım yavaşladı ve iç sesim, bir duvarın arkasına saklanmamı söyledi. Bunun bir süre, bunun ne olduğunu kestirmeye çalıştım. *Sorunun* bana yaklaşan kokusunu alabiliyordum.

"Sana daha çok sat demedim mi lan ben!"

Bir tokat sesi, kulağımda yankılanınca kaşlarım havaya kalktı. Adımlarım hemen sesin geldiği yöne ilerledi ve köşeyi döndüğümde gördüğüm manzara, duraksamama neden oldu.

On yaşlarında, kirden simsiyah görünen yalın ayak bir çocuk, hafif kilolu bir adamın yanındaydı. Adam onu azarlarken çocuk, ruhsuz bakışlarla ona karşılık veriyordu. Çocuğun ilgisizliğini inceledim; artık dünyadan hiçbir beklentisi kalmamış gibiydi.

"Bu kadar aldılar," dedi omzunu kaldırıp indirerek. Yerde bir kutu vardı ve içindeki mendiller yere saçılmıştı.

Hayatın acımasızlığı, bir tokat gibi yüzüme çarptı. Çocuğunsa artık bu hayatın attığı tokatlara tepkisi kalmamıştı gibiydi. Adam ona bağırmaya devam ederken o, sakin bir şekilde beklemeyi sürdürdü.

"Nereden buldum lan seni ben? Ben olmasam acından öleceksin, şerefsiz."

Çocuğu yine sarsmaya başlayınca, tüm duygularım şaha kalktı. Gözlerimin önüne kardeşim Enes geldiğinde, yumruklarımı sıktım. Ablam, kardeşime azıcık sesini yükseltse kan beynime sıçrıyordu, şu an gördüğüm manzara karşısında ise delirmek üzereydim. Bir elim çantama gitti, içindeki elmayı alıp avucumda tuttum ve o an, düşünmeden hareket ettiğim anlardan biri yaşandı.

"Asıl şerefsiz sensin!"

Kaptığım gibi fırlattığım elma, adamın kafasına tıpkı bir beyzbol topu gibi isabet etti.

Çocuk, şaşkınlıkla birkaç adım gerileyerek adamdan uzaklaştı. Otuzunda olduğu belli olan adam bana dönüp baktığında gözlerinden alev fışkırıyordu.

"Bu ne lan böyle?"

Hızla koşup çocuğun elinden tutarak, onu, adamdan uzaklaştırdım. "Sizin gibi keneler yüzünden bu çocuklarda kan kalmadı!" Sesim boş sokakta yankılandı. "Minicik çocuğa vurmaya, sarsmaya utanmıyor musun? Bir de onu dilendiriyorsun. Şerefsiz diye sana denir!"

Adamın şaşırdığı belliydi ama kısa süre sonra yüzüne küstah bir ifade yerleşirken bana doğru bir adım attı. "Benim çocuğum, istediğimi yaparım, sana mı soracağım!"

Çocuğu iyice geriye çektim. Gözlerim bir ona bir adama kayıyordu. "Bu adam, senin baban mı?"

Çocuk ses çıkarmadı ama ona baktığımda gözlerindeki cevabı görmüştüm. "Polis çağırmadan defol git buradan," dedim adama tıslayarak.

Çocuğun elinden tutup onu çekiştirdiğimde, adam beni inceledi. "Kız mısın erkek misin belli değil, kimsin ulan sen?" O sırada bir ıslık çaldı. Sanki bir sürüsü vardı da onları topluyor gibiydi. "Her kimsen, dersini almadığın belli... Büyüklerin işine karışılmaz."

Bana doğru yürümeye başladığında, çocuğu geriye doğru çekip önüne siper oldum.

Başımı belaya sokmayacağım konusunda kendimi yüz kere uyarsam da bela beni buluyordu. Sorun değildi... Yarın

yüz birinci uyarımı yapabilirdim.

Adam hırsla üzerime atıldığında, kenara kayıp hamleden kurtuldum ve annemin ısrarlarıyla gittiğim karate dersinde öğrendiğim gibi... Tekmemi, adamın suratına geçirdim.

Her ne kadar kısa sürede sıkılıp dersi bıraksam da bir şeyler kapmış olduğum, adamın sağa doğru sendelemesinden anlaşılıyordu. Elini çenesine koyarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

O sırada sokağın diğer ucundan koşan yirmili yaşlarda iki genci görünce, "Şuna dersini verin!" diye bağırdı.

Onların, adamın yardımcıları olduğunu anladığım an, elinden tuttuğum çocuğu da çekiştirmeye başlamıştım. "Haydi, benimle gel! Söz veriyorum, seni bunlardan kurtaracağım. Bana güven."

Çocuk önce tereddüt etse de onu o kadar çok çekiştirdim ki sonunda bana ayak uydurmak zorunda kaldı. Kahverengi gözlerindeki bakış, o an içime işlemişti. Şu an çok tehlikeli bir işe bulaştığımı ve bunun, her an benim sonum olabileceğini biliyordum ama ben, hep böyleydim zaten. Sonuçları pek düşünmezdim, bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum. Annem de bana bu yüzden çok kızardı.

Çocukla beraber diğer sokaklardan birine girdik ve bir apartman girişine geldiğimizde onu yanıma çekip elimle ağzını kapattım. Adam ve iki genç, hızla koşarak apartmanı geçtiler, bu da derin bir nefes vermemi sağladı.

Bir süre sessizce bekledik. Bir hareketlilik duymayınca çocuğu kendime çevirdim.

"Adın ne?" diye sorduğumda öylece bana baktı. "Ben Maya," dedim onu konuşturmak adına.

"Can."

Dudaklarımı oynatarak ses çıkarmadan, "*Memnun oldum, Can,*" dedim.

Onu rahatlatmak için hafifçe gülümserken telefonumu çıkardım ve Yiğit'in ismini tuşladım. Daha ilk çalışta açtığında, sesi sinirli geliyordu.

"Sonunda aklına gelebildim!" diyerek bağırdığında suratımı buruşturdum.

Fısıldarken sesimin duyulmaması için dua ediyordum. "Şu an yeri değil, Yiğit. Eğer bana dediğin gibi değer veriyorsan, benim için bir şey yap."

Ona adresi verip apartmanı da tarif ettikten sonra Can'ı alması için talimatta bulundum. Onayladı, ama elbette beni sorguya çekmeye çalıştı.

"Sonra, Yiğit. Şu an başımız dertte, acele et!" Telefonu kapattıktan sonra çocuğa döndüm.

"Pekâlâ, Can. Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum." Bana bakmaya devam ederken, planı kafamda işledim. "Şimdi, ben apartmandan çıkacağım ama sen burada kalacaksın tamam mı? Benim bir arkadaşım seni almaya gelecek. Ona güvenebilirsin, söz veriyorum."

Çocuk bir anda elime yapıştı. Onu bırakacağımı sandığını anladığım için yatıştırıcı bir tonda karşılık verdim. "Söz veriyorum," dedim serçe parmağımı uzatıp. "Mühürleyelim."

Bir an parmağıma baktı. Uzun bir tereddüttün ardından o da parmağını uzattı ve parmaklarımızı birbirine doladık.

"Tekrar görüşeceğiz," dedim son kez güvence vermek adına. Kir içindeki yüzüyle bana hafifçe gülümsediğinde, kalbim sıkıştı. Ona son kez bakıp apartmandan çıkarak sol tarafa doğru ilerledim.

Diğer sokağa döndüğümde, adamın yanındaki gençler etrafı arıyorlardı. Bir tanesi beni görüp, "Abi, burada!" diyerek bağırdı.

Ayaklarım kendiliğinden harekete geçerek geriye doğru gitmeye başladı. Çalıştığım bar iki sokak ilerideydi, eğer düşündüğüm yerde bir kestirme varsa bara daha kolay ulaşabi-

lirdim. Hemen arkamı dönüp diğer tarafa koşmaya başladım. Önce onları, kolaylıkla atladığım duvarlar sayesinde şaşırttım ve hızlı koşmamın avantajını sonuna kadar kullandım.

Tam köşeyi döndüğümde ağzımdan bir küfür savruldu.

Sokağın sonundaki duvar oldukça yüksekti ve oraya çıkmamın imkânı yoktu. Yine de bu, beni durdurmadı. Duvarın önündeki çöp konteynerini fark edince hızla koşmaya devam ettim ve konteynerin kapağını kapatmaya çalıştım.

O sırada içinden, üzerime atlayan bir şey yüzünden çığlığı bastım. Gözlerimi kırpıştırarak atlayan şeye baktığımda, bir kediyle göz göze gelmiştik.

"Lanet kedi!"

Kedi, minicik bedeniyle titreyerek konteynerin dibine oturdu ve bana bakmaya başladı.

Pekâlâ. Şu an önceliğin kaçmak, Maya. Çifte yardımseverliğin yüzünden gebereceksin!

Konteynerin kapağını kapatıp geri geri yürüdüm. O sırada ister istemez gözüm yine beyaz gri kediye kaydı. "Bak, sana öyle bağırdığım için üzgünüm tamam mı? Şimdi çek o gözlerini üzerimden."

Kediyi boş verip derin derin soluklandım ve tam koşacağım sırada kedi, birkaç adım atıp yine poposunun üzerine oturarak görüş açıma girdi. Bana sevecen bir ifadeyle bakmaya devam etti.

Bıkkın bir şekilde oflarken ona doğru ilerledim. "Pekâlâ, sinsi, gel buraya."

Kediyi bir elimle tutup kaldırdım ve konteyneri kapağının üzerine koydum. Ardından ben de geri geri ilerleyip, derin nefes verdikten sonra koştum ve çevik bir hareketle konteynerin üzerine atladım. Kediyi de tekrar kucağıma alıp duvarın üzerine koydum.

"Sakın düşeyim deme."

Ben de bir elimle tutunup duvarın üzerine çıktım ve kediyi tekrar kucaklayıp ayakta dikildim. Bacaklarım, bugün yaptığım sporunda etkisiyle hâlâ tir tir titriyordu.

O sırada sokağın başındaki şişko adam bağırdı. "Gel buraya, velet!"

Ben böyle işin...

Duvarın diğer tarafına baktığımda, gördüğüm yükseklik yüzünden nutkum tutuldu. Sokağın sonundaki birkaç barın müzik sesi geliyordu, benim çalıştığım bar en sondakiydi. Birden gözlerim, aşağıda hareket eden birine takıldı.

Aşağıdaki kişi her kimse, sigarasını içmek için sakin bir alan tercih etmiş olmalıydı. Saçlarını değil, sadece kapüşonunu görebiliyordum. "Hey, sen!" diyerek seslendim.

Beni duymadı.

"Hey, buradayım!" dedim tekrar tepesinden ona bağırırken. *İşitme sorunu mu vardı acaba?*

Bir an sigarasını dudağından çekip dumanı üflerken etrafına bakındı, fakat dönüp bana bakmadı. Dilendirici, şişko adamın sesi, aşağıdan gelince paniklemiştim. Bunu hisseden kedi, bir anda aşağı atladı.

Kedi, çocuğun *-erkek olduğu fiziğinden belliydi-* kafasına yapışırken, ben de atlamak için hazırlandım. Aşağıdaki, debelenip kediyi kafasından çekerek yere düşürdü. Kedinin bir zarar görmediğini fark edince rahat bir nefes aldım. Başka zaman olsa bu gösteriye oldukça gülerdim, ama şu an titreyen bacağımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Çocuk önce telaşla kediye baktı, ardından başı aynı hızla yukarı doğru çevrildi. Tam yüzüne bakacağım sırada, arka taraftan sesi gelen adamı görebilmek için başımı çevirdim. Konteynerin üzerine çıkmıştı. O an bacaklarım titredi ve...

Duvardan aşağı düştüm.

İçimden bir ses, bugün şansın benden yana olduğunu

söylüyordu çünkü düştüğüm taraf, adamın olduğu taraf değildi.

Kapüşonlunun olduğu tarafa düşmüştüm.

Bir anda belim ve bacaklarımın altına dolanan kollar tarafından yakalanınca şanslı olduğuma daha çok emin olmuştum. *Efra, bu hikâyeye bayılacaktı.*

Nefes nefese, kolumu çocuğun boynuna atıp, konforun keyfini çıkararak, o duvara çıkmak için fazla iri kalan adama bağırdım. "Haydi, oradan atla da görelim, dombili!"

O sırada yüzümün dibindeki dudaklardan sert bir nefes bana çarptı.

Doğru ya... *Şu an birinin kucağındaydım.*

Başımı ağır bir çekimde beni yakalayan kişinin yüzüne çevirdim. Fena derecede çatılmış olan kaşların eşlik ettiği koyu renk gözler, dik dik bana bakıyordu.

Bir an göz göze geldik.

O, kaşlarını iyice çattı.

Ben, kaşlarımı yukarı kaldırdım.

Duvarın diğer tarafından sesler duyuldu. "Duvardan atladı, gidin yakalayın!" Şişman herifin, yardımcılarına bağırarak talimat verdiğini duyunca büyü bozuldu ve çocuğun kucağından yere atladım.

"Koş!" diyerek fısıldayıp onu kolundan tuttuğum gibi çekiştirdiğimde, muhtemelen afallamış olduğu için buna engel olamadı. Çünkü normal şartlarda bunu yapabilmem imkânsızdı. Yere ayak bastığımda fark ettiğim şey, *dev* gibi olduğuydu.

Biraz ilerideki konteynerin yanında durup, üzerimdeki montu hızla çıkardıktan sonra ellerim, pantolonuma gitti. Onu da insanüstü bir hızla sıyırarak çıkardığım sırada *simsiyahların,* ne yapmaya çalıştığımı anlamak ister gibi beni izlediğini görebiliyordum. İşim saniyeler içinde bitince ona döndüm.

"Ah, doğru bere!" diyerek mırıldanıp, bereyi başımdan çıkardım ve gür saçlarım savrularak omuzlarımdan aşağı döküldü.

Yerdeki kıyafetleri çöp konteynerine fırlattıktan sonra, aksiyon filmindeymiş gibi hissederek soğukkanlı bir ajan misali kamufle taktiği uyguladım.

Bir adım attım ve bir adım daha... Rüzgâr saçlarımı dans ettirdiğinde, dudaklarım onlara eşlik edecek bir melodiyi mırıldanmak istiyor gibi kıpırdadı. Ellerim, bilinçsizce havaya kalkıp çocuğun yanağına dokunduğunda, bedeni kaskatı kesildi. Tam o sırada hafifçe geriye düşen kapüşonu sayesinde yüzü açığa çıktı ve yüz yüze kaldık.

O, bana baktı.

Ben, ona baktım.

Sanki ikimiz için de anlaşılmaz olan bir diyalog geçti aramızda fakat bu beni durdurmadı. Yapmam gereken şeyden şaşmadan parmak uçlarımda yükselerek yüzüne yaklaştım ve...

Onu öptüm.

Sakın itme. Sakın. Sakın. Sakın!

"Nereye gitti bu? Yer yarıldı içine mi girdi, ne yaptı?"

Gençlerin yanımızdan geçtiğini ve aralarında konuştuklarını fark ettiğimde nabzım, atmayı kesmişti. Ya da... Dudaklarımın dokunduğu kıpırtısız dudaklar yüzünden *nabzım, atmayı kesmişti.* İkisi de olası görünüyordu.

Kokusundaki odunsu misk notaların ahengi, etrafımda dolaştığında nefes almak ister gibi geri çekildim fakat dudaklarımız hâlâ birbirlerine dokunuyordu.

Peşimdeki çocuklardan birinin, "Baksana şunlara, bu

gece iş var desene," dediğini duyabiliyordum ama aklımı oraya vermem, birkaç saniye için mümkün olmadı. Çocukların ikisi de gülerek koşmaya devam etti.

Gittiklerini zar zor fark edip kendimi geri çektiğimde nabzım, bu sefer ters istikamet yapıp deli gibi atmaya başladı. Usulca arkama bir bakış attım, çocuklar yoktu. Bu farkındalık, neredeyse neşeyle yerimden sıçramama neden olacaktı.

Şans, bugün kesinlikle benden yanaydı.

Ben arsız arsız sırıtırken sıcak bir nefes yanağıma çarptığında, yine düşünmeden uyguladığım pozisyonun farkına varmıştım. Başımı, yapışık durduğum çocuğun yüzüne yavaşça çevirdiğimde sırıtışım da yavaşça kaybolmuştu.

Koyu renk gözleri, beni olduğum yere mıhladı. Sessizliği o kadar ürkütücüydü ki bir an ne yapacağımı bilemeyerek kalakaldım. Ben, biraz önce ne yapmıştım?

Her zaman düşünmeden hareket ediyorsun, Maya. Bir gün, başına bu yüzden bir bela alacaksın ve ondan asla kurtulamayacaksın.

Annemin sözleri zihnimde çınlarken, kulaklarımda başka bir ses yankılandı.

"Maya!"

Gözlerimi kapatıp bunun gerçek olmamasını diledim, fakat kaçınılmazı geciktirmenin anlamı yoktu. Umutsuz bir şekilde başımı arkaya çevirdiğimde, öfkeli bir sarışınla göz göze geldim.

"Yiğit?"

Pekâlâ, lafımı geri alıyorum. *Şans, bugün kesinlikle benden yana değildi.*

Bölüm 3 - Titanyum

Bora Ateş

Telefonun sesi, tüm beyin hücrelerimin birbirlerini becermelerini sağlarken yüzümü yastığa daha çok gömdüm. Fakat hâlâ ısrarla çalmaya devam ediyordu ve ben, kimin aradığını çok iyi biliyordum.

Giray.

Telefonu elime aldım ve tamamen kapatıp tekrar uyumaya koyuldum. Yanımda kıpırdandığını hissettiğim bedene ve dış dünyaya kayıtsız kalmaya çalışsam da odamın gümbürtüyle açılan kapısı, sonunda bir küfür savurmama neden oldu.

"Oovvv! Görmedim! Bir şey görmedim."

Başımı hafifçe kaldırıp kapımın önünde dikilen, Alar'a baktım. Açık renk saçları darmadağındı ve üzeri çıplaktı. Her zaman, kaslarını sergilemekten hoşlandığını söyleyerek kış günü bile yarı çıplak gezerdi. Okula bu şekilde gitmeye kalktığı için Uygar'la birkaç kere onu zapt etmek zorunda kalmıştık.

Yeni uyandığı belliydi ve sabahın köründe odama dalmasını gerektiren şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Sahte bir şaşkınlıkla ellerini gözlerinin üzerine örttü.

Hâlâ bir şeyleri görmediğini id... dik dik ona baktım. Alar'ı fark edince tiz bir çığlık ata... kız... *Dur biraz. Kız mı?* Sesten dolayı s...

"Bağırma," diyerek sakin bir sesle ikaz edince elleriyle çarşafı vücuduna sardı ve yatağa iyice sindi.

"Dostum, böyle durumlar için kilit diye bir şey yapmışlar, hani belki bilmiyorsundur diye söyleyeyim dedim," diyen Alar'a dönünce, pis pis gülümsediğini gördüm. Tek bir bakışımla gülmeyi kesip bir adım geri gitti.

"Odama dalmanı gerektiren sebebi söyle ya da sonsuza kadar kaybol."

Ellerini gözlerinden çekip konuşmaya başladı. Göz ucuyla yanımdaki *adını unuttuğum* kızı da süzmeden geçmiyordu tabii. "Giray buraya geliyor."

Sıkıntıyla nefes verip bir el hareketiyle onu kovaladım. "Tamam."

Pis pis gülmeye devam ederek odadan çıktı. Dün gece ne kadar içtiysem, başım fena hâlde zonkluyordu. Giray'ın bunu fark etmemesi için hemen duşa girip kendime gelmem gerekiyordu.

O sırada yanıma uzanan kız, elini omzuma koyarak düşüncelerimi dağıttı. Dönüp ona baktım.

Dağılmış siyah saçları ona oldukça yakışmıştı. Esmer ve güzeldi. Önce, onu hatırlamayınca tedirgin olsam da o an, dünkü tercihimi iyi yönde kullandığım için o an kendi kendimi tebrik ettim.

"Bir daha görüşür müyüz?" diye sorduğunda bakışlarım beklenti dolu yüz ifadesinde dolaştı.

Dudaklarım yalancı bir şefkatle yana doğru kıvrılırken, ellerimi yanağına koydum ve onu okşamaya başladım. Kız, bu hareketimle âdeta erimişti. Suratındaki gülümsemeyi görünce, ben de biraz daha gülümsedim.

"Elbette hayır."

Bu sözümle beraber suratı düşerken şaşkınlıktan ağzı aralanmıştı. Evet diyeceğimi düşündüğünü anlayınca daha

sert bir tepkiyi hak ettiğini anladım. Ümitlenme ihtimali, işleri çıkılmaz bir hâle sokabilirdi.

"Dinle..." diyerek ismini söylemesi için ona kısa bir zaman tanıdım.

Kız somurtkan bir yüzle, "Pera," dedi.

"Pekâlâ, *Pera*. Dün, kafam bir milyon olsa da sana gelecek vadeden cümleler söylemediğime eminim. Yanılıyor muyum?"

Ne kadar sarhoş olsam da bir kıza asla gelecek vadetmezdim. *Etmiş olamazdım!*

Kızın yalan söylemekle söylememek arasında kalışını izledim. "Hayır, söylemedin," dedi sonunda doğruyu söylemeyi seçerek.

Güzel. Dürüst olması hoşuma gitmişti.

"Numaranı, şuradaki kâğıda yazabilirsin." Bu söylediğim onu oldukça sevindirmiş görünüyordu. "Şimdi duşa giriyorum ve sana giyinip gitmen için zaman tanıyorum. Tamam mı?"

Kız, kabullenmiş bir şekilde başını aşağı yukarı salladığında ayağa kalktım ve arkamı dönerek banyoya ilerledim. İçeri girdiğimde bir süre, dün yüzünden kasılmış olan kaslarımı rahatlatmayla uğraşırken, aslında kıza toparlanması için de gerçekten zaman tanıyordum.

Belime bir havlu sarıp aynanın buğusunu silerek kendime baktım. Dünkü partide ne kadar dağıttıysam, gözlerim şişmişti. Kesin bugün, ikiz ahmaklar dünkü hareketlerim yüzünden kafamı şişireceklerdi.

Saçlarımı havluyla kurulayarak banyodan çıktım ve kızın gittiğini görünce derin bir nefes aldım. Neyse ki bu seferki uysal çıkmıştı da sözümü ikiletmeden gitmişti. Duşumu sabote eden manyaklara rastlamadım da değildi.

Üzerime siyah pantolonumu ve tişörtümü geçirdikten

sonra odadan çıkıp oturma odasına yöneldim. Alar ve Uygar, oturma odasındaki koltuklara yayılmış hâldeydi. Amerikan tipi mutfağın tezgâhındaki kahvemi görünce Uygar'a teşekkür amaçlı bir baş eğme hareketi yaptım.

Uygar, genelde böyle uyandığım günlerde kahvemi hazırlardı. Bunun nedenini; tüm gün onlara kan kusturmamı istememe olarak açıklıyordu, orası ayrı.

"Giray dün içki içtiğini duyarsa neler olacağını biliyorsun, değil mi?"

Uygar'ın sesini duyunca gözlerimi ona çevirdim. Kahvemi yudumlarken beni inceliyordu. "Duymazsa bir sorun olmaz."

Bu lafımdan sonra gözlerim boşboğaz Alar'a kaydı. Hemen, ellerini teslim oluyor gibi yukarı kaldırdı. "Hey, ben bir şey söylemeyeceğim. Dün senin arkanı toplarken neler çektik, biliyor musun?"

Uygar, bu sefer şaşırtıcı biçimde ikizine sahip çıktı. "Haklı. Giray dünden beri seninle konuşmak istiyor. Ona hasta olduğunu ve erken uyuduğunu söyledik."

Elimle alnımı ovaladım. "Sadece bir kerelik bir şeydi, sorun çıkmadı."

"Konu, dün bir sorun çıkıp çıkmaması değil, Bora. Asıl sorun; senin yine başladığın yere dönüyor olman." Uygar, sigarasını yakıp dumanını üflerken tek gözünü kısarak beni inceledi.

"Kuralları tek çiğneyenin ben olmadığımı hatırlatmama gerek var mı?" Bu sorumla beraber Uygar'ın sigara dumanını üflerken mavi gözleri kısılmıştı. Çenesini sıktığını fark ediyordum.

Alar, ortamın gerileceğini anlayınca hemen araya girdi. "O değil de biraz önce giden kızın birinci sınıf olduğunu da biliyorsun, değil mi?" Kahve neredeyse boğazımda kalıyordu. Öksürerek ona baktığımda Alar, arkasına yaslanıp kahkaha patlattı. "Sana bilmediğini söylemiştim," dedi ikizine.

Elimle yüzüncü kez şakaklarımı ovarak içten içe küfürler yağdırdım. *Birinci sınıflarla takılmama kuralımı çiğneyecek kadar ne içmiştim ben?*

Bu kuralın nedeni, birinci sınıfların toz pembe hayallerle başladıkları üniversite hayatında, kendileriyle ilgilenen erkekleri beyaz atlı prens sanmalarıydı. Bir kere takılma kuralı, onlarda pek işlemiyordu. Peşimi bırakmayan bir kızla polislik bile olduğumuz gerçeğini ise şu anlık boş veriyorum. Hatırlamak, tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bu seferki, manyak birine benzemiyordu. Yine de artık şu kızlar konusunda biraz daha dikkatli olmalısın," diyen Uygar, yine ahlak bekçiliğine başlayınca derin bir nefes çektim.

"Yalnız, bu seferki çok seksiydi," diyerek sırıttı Alar.

Uygar bu lafa homurdanınca kaşlarımı çattım. "Ne homurdanıyor bu?"

"Ben esmer dedim, Uygar sarışın. İddiayı ben kazandığım için güzel bir miktar para kaybetti."

"Her seferinde, sırf kızları görmek için odama dalmaktan vazgeç. Bir dahakine hedefim sen olursun." Elimdeki kahve kupasını tezgâha sert bir şekilde koyduğumda Alar, suratını buruşturdu.

"Kardeşim olmasaydın ve ben dünyaya erkeklerden hoşlanan biri olarak gelseydim, yine de tercihim olmazdın. Erkek dediğin benim gibi olmalı." Birden ayağa kalktığında kaşlarımızı kaldırıp ona baktık. "Gidip aynada biraz kendimi seyredeyim."

O, odasına giderken Uygar, ellerini sabır duası ediyor gibi açıp gözlerini gökyüzüne dikti. Sırıtarak kahvemden bir yudum daha aldım.

O sırada dış kapının kilidi döndü ve Giray içeri girmeden önce Uygar'a ikaz dolu bir bakış attım. *Dün katıldığım parti hakkında herhangi bir şey söylersen...* Devamı pek iç açıcı şeyler barındırmıyordu.

Giray, yine elinde programımızı yazdığı defterini tutuyor, bir taraftan da telefon trafiğini yönetiyordu. Yaşı yirmilerinin sonundaydı fakat özenli giyiminden ve geriye taranmış saçlarından dolayı daha olgun görünüyordu. Sonunda konuşması bitince, telefonu cebine koyup bize döndü. "Hazırlanın, beyler. Bugün prova yok ama başka bir işimiz var."

"Ne işi?" dedim şüpheyle onu inceleyerek.

Giray, yüzüne sinsi bir gülümseme yerleştirdiğinde kaşlarım iyice havaya kalktı. Umarım, beni kızgın bir boğaya çevirecek şeyler dönmüyordur.

Kızgın bir boğa gibiydim.

Kapüşonumun önünü iyice indirerek yüzümü daha da gizledim. Alar ve Uygar da kapüşonlarıyla yüzlerini gizlemişlerdi.

"Gerçekten, bunu çok merak ederek soruyorum. Burada ne işimiz var?"

Sorum üzerine Giray, gözlerini devirdi. "Keşif için burada olduğumuzu kaç kere daha söylemem gerekiyor?"

Ona ters bir bakış atıp tüm sakinliğimi korumaya çalıştım. "Sorumu yineliyorum, burada ne keşfetmeyi planlıyorsun?"

Giray yine gözlerini devirdi. "Birazdan bir grup çıkacak, solistini görmenizi istiyorum."

Bir süre boş boş ona baktıktan sonra dudaklarım yana kıvrıldı. "Şu an, şaka yaptığını söylemen gereken andı."

"Giray'ın hiçbir zaman şaka yapmadığını artık kabullenmen gerekiyor," dedi Alar elindeki kokteylin pipetini diliyle döndürürken. Ona bakınca suratımı buruşturdum.

"Düzgün iç şu kokteyli."

Alar, zarif bir edayla gözlerini kırpıştırıp, bardaktaki pipeti dudağıyla çevirdi. "Ne o, yoksa gözlerini benden alamıyor musun?"

Uygar, onun ensesine bir tane geçirdikten sonra diğer eliyle de yumruğunu benimkine tokuşturdu. Alar, kötü kötü ikimize baktığında sırıttık.

"Sen bu mekânda mı takılıyorsun?" diyerek Giray'a bir soru yöneltti Uygar. Aklımdaki önemli sorulardan birini benden önce dile getirmişti. *Akıllı çocuk.*

"Ne var? Burada biralar ucuz oluyor," derken elindeki bira şişesini havaya kaldırarak sırıttı. Üzerindeki gömlek ve kumaş pantolonla bir kokteyl partisine katılacak gibi dururken, buraya ait görünmüyordu.

Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes verdim. *Bu herif, bizi ne gibi işlere bulaştırıyordu böyle?*

"Yeterince para kazandığını sanıyordum," dedim kaşlarımı çatarak.

Göz ucuyla etrafıma bakındım, burası gerçekten ayakaltı bir mekândı. Boğuk ve kasvetli havası, içerideki sigara ve ter kokusuyla karışıyordu. Yerdeki beyaz, sıvasız beton toz içindeydi. Duvarları çatlak ve bakımsız bir sahnesi vardı.

"Şirket beni, bir keşif yapmam için görevlendirdi. Ayrıca ne var yani, tutumlu davranıyorum."

"Kızı direkt bizim yanımıza getirmek, neden o dâhi aklından geçmedi?" diye sorduğumda Giray, yüzüncü kez gözlerini devirdi. Bu gidişle yakında, sadece gözünün beyazı kalacaktı.

"Kimseyi boşa umutlandırmak istemiyorum. Oraya kadar getirip, olumsuz bir yanıtla dönmesini istemem. Burada dinleyip öyle karar verelim."

"İyilik meleği falan mı oldun başımıza?" diye homurdanınca sırıtmaya başladı.

"İyi bir adam olmasam, hâlâ sana katlanıyor olmazdım, değil mi?"

Haklıydı.

"Eğer beş dakika içinde grup çıkmazsa, ben gidiyorum. Siz de ne hâliniz varsa görürsünüz."

"Hulk kızdı. Hem de çok." Alar, benimle dalga geçince bakışlarım ona çevrildi. Derin bir nefes alıp, kardeşimin kafasını gelişigüzel bir yere çarpmak gibi leziz bir düşünceyi aklımdan çıkardım.

"Sanki sizin takıldığınız yerler harika! Gizli gizli gittiğiniz partilerden haberdar olmadığımı mı sanıyorsunuz?" Giray, direkt bana bakarak konuşunca yüzümü ifadesiz tuttum. Tek kaşı havaya kalkmış, *bunu büyük patrona söylememi ister misin* der gibi bakıyordu.

Beni tehdit ettiğini fark edince gözlerimi kıstım. "Sahneye ne zaman çıkacakmış?" Lafı değiştirdiğimde sırıttı.

"Mekân sahibiyle konuştum, sanırım yirmi dakika daha gecikeceklermiş, ses sisteminde sıkıntı çıkmış."

"Tamam, onu bekleyeceğim."

Giray rahatlamış gibiydi. Fakat bu rahatlığının fazla sürmemesi için elimden geleni yapmaya karar verdim. "Ama burada değil. Dışarı çıkacağım, yirmi dakika sonra buradayım."

"Biri, böyle bir yerde seni fark ederse hakkında çıkacak haberler..."

"Aynen öyle, Giray," derken neredeyse sırıtacaktım. "Umalım da kimse beni fark etmesin."

Hiçbirine bir şey söyleme fırsatı vermeden kendimi, bu leş mekândan dışarı attım. Barın önü kalabalık olduğu için biraz ilerledim ve sokağın daha tenha olan köşesinde durdum. Nisan ayının başında olduğumuz için baharın ılık havası insanı rahatlatıyordu. Cebimden sigara paketimi çıkararak kapüşonumla yüzümü daha da gizledim.

Genelde, bir yere gittiğimizde okulun sayfasına hemen fotoğraflarımız düşerdi. Birinci sınıflardan bir kızla karakolluk olduğumuz olay, bir ara okul sitesinin en can alıcı başlıklarından biriydi.

Bu dedikoducuların yerde gözü kulağı falan mı vardı, merak ediyordum.

Bora Ateş, leş bir mekânın önünde sigara tüttürürken görüldü! Yoksa kötü alışkanlıklarına geri mi dönüyor?

İstemsizce kendi kafamda kurduğum manşet habere güldükten sonra cebimden telefonumu ve kulaklığımı çıkarıp üzerinde çalıştığımız şarkıyı açtım.

Sigaramın dumanını tekrar çekip etrafıma bakındığım sırada... Kafamın üzerine bir şey yapıştı!

Ne oluyor lan?

Dehşete düşmüş bir hâlde, elimi kafama götürdüğümde, tüylü bir şeye dokundum. Küçük pençeler resmen alnımı delmişti. Debelenerek tüy yumağını kafamdan çekip yere düşürdüğümde, hâlâ kendime gelememiştim.

Yere düşen şey, grili beyazlı bir kediydi.

Hayatımda hiç olmadığım kadar şaşkın bir hâlde kediye bakarken, bakışlarım, önünde durduğum duvara çevrildi. Ne olduğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Kedi, tırnaklarıyla beynimi falan delmiş olabilirdi.

Kafasında siyah beresiyle ufak tefek bir çocuk duvarın üzerindeydi ve kesinlikle üzerime atlayacak gibi bir hâli vardı.

Beni tanımış olabilir miydi? Hayranım falan mıydı?

Şu anda yüzümü net olarak görebiliyor olması imkânsızdı, hem karanlıktı hem de kapüşonum vardı. Öyleyse, ne yapıyordu bu yarım akıllı?

Tam arkamı dönüp gideceğim sırada, hiç de bir çocuğa aitmiş gibi olmayan tiz bir çığlık yükseldi ve aşağı doğru

düşeceğini anladığım an ileri atıldım. Kendimi bir süper kahraman gibi hissetmeme neden olan bu hareketimi takdir edecek hâlim yoktu, zira yaptığım tam bir aptallıktı.

Fark edilmeden şu mekâna geri dön!

İç sesim bangır bangır kafamın içinde tepinirken, kucağıma düşen çocuğu hiç zorlanmadan yakalamıştım. Çocuk nefes nefese kalmış, bir kolunu boynuma dolamıştı. Üzerindeki şişkin monta bakarak, biraz daha iri olmasını beklerken oldukça hafif olması beni şaşırtmıştı.

"Haydi, oradan atla da görelim, dombili!" diye bağırdı bir anda.

Kulaklığımın düşen teki sayesinde sesini duyunca yan profilinden görünen yüzüne baktım. Kiminle konuştuğunu düşünmekten çok, bir gerçeğin farkına varmıştım. Bu bir çocuk çocuğu değil, bir kızdı.

Yüzünü bana çevirdiğinde, parlak mavi gözler gözlerime kenetlendi. Suratındaki hoşnut ifade yavaş yavaş solarken yüzü, afallamış bir şekle büründü. Sanki bir uzaylı görmüş gibi pürdikkat yüzüme baktı.

Ben, kaşlarımı çattım.

Onun kaşları havaya kalktı.

Duvarın diğer tarafından sesler duyuldu. "Duvardan atladı, gidin yakalayın!"

Kızın yüz ifadesi, sesleri duyunca transtan çıkmış gibi değişti. Kucağımdan atladığında, ne yapmaya çalıştığını izliyordum. Elimden tutup beni çekiştirince anlamsız gözlerle ona baktım. "Koş!"

Ne yapmaya çalıştığını anlamaya o kadar istekliydim ki beni çekiştirmesine izin verdim. Bir süre sonra durup benden biraz uzaklaştı ve... *Soyunmaya* başladı.

Önce pantolonunu çıkardı, altında bir başka pantolon olduğunu görünce "Şaşkınlığım daha ne kadar artabilir?"

diye düşünmeye başlamıştım. Sonrasında üzerindeki montu çıkarıp dar bir bluzla karşımda dikildi.

"Ah doğru, bere!" dedikten sonra bereyi saçlarından çıkardı ve gür, açık kumral saçları, tıpkı görkemli bir bayrak gibi rüzgârla savruldu.

Şaşkınlığın *Nirvana*'sını yaşıyordum.

Önce bir oğlan çocuğu, sonrasında bir kız çocuğu olduğunu sandığım yaratık, önümde genç ve oldukça seksi bir kumrala dönüşmüştü.

Gözlerim önce saçlarında, ardından göğüslerinde, ince belinde ve biçimli bacaklarında dolaştı. Kulağımdaki kulaklıktan hâlâ üzerinde çalıştığımız şarkı yankılanıyordu. Ardından kızla göz göze geldik.

Gözleri... Kristal mavisiydi.

Onu izlemeye o kadar konsantre olmuştum ki... Sıcak dudakların eşlik ettiği öpücüğü çok sonra fark ettim.

Ha siktir!..

Beni öpüyordu.

Onu kendimden uzaklaştırmak için bir hamle yapmayı denesem de ellerim, sabit bir şekilde iki yanımda sabit kalmıştı. Dudaklarımız kıpırdamıyordu ama hâlâ birbirine yapışık hâldeydi.

"Nereye gitti bu? Yer yarıldı da içine mi girdi, ne yaptı?"

Yanımızdan geçen iki çocuğun konuştukları, beynimin sağlam kalan tarafında yankılandı. "Baksana şunlara. Bu gece iş var desene." Bir tanesi bunu söyledikten sonra ikisi de gülerek koşmaya devam etti.

Çocuklar geçip gidince kız, dudaklarını dudaklarımdan ayırıp, başını çevirerek o yöne baktı. Onların gittiğini görüp sırıtmaya başladığında, gözlerimi bir saniye ondan ayırmadım. Hâlâ neden bir tepki vermediğimi, neden bara geri

dönmediğimi de bilmiyordum. Eh, beklediğim yirmi dakika böylesine bir eğlenceye değerdi.

Kız bana doğru döndüğünde, sırıtışı yavaş yavaş soldu. Gözlerimi bir an olsun yüzünden ayırmadığımı fark edince kıpırdanmaya başladı. Bir şey söylemek için dudaklarının kıpırdadığını fark ettiğim sırada başka birinin sesi duyuldu.

"Maya!"

Bakışlarımı onun arkasına çevirmeden, değişen yüz ifadesini inceledim. Gözlerini kapatıp suratını buruşturdu. *Bukalemun*, bu sefer yakalanmış olmalıydı.

İsteksiz bir şekilde arkasını dönüp baktığında, ben de gözlerimi oraya çevirdim. Sarışın, uzun boylu ve mavi gözlü bir çocuk karşımızda dikiliyordu. Çocuğun öfkeli gözlerine bakarken istifimi hiç bozmamıştım. Neler döndüğünü anlamak istercesine gözlerimi onlardan kaçırmadan, kulağımdaki kulaklığı çıkarıp cebime koyarak öylece dikilmeye devam ettim.

"Burada ne halt yiyorsun sen?" Çocuk kıza bağırınca kız, hiç oralı olmadan başka bir soru sordu.

"Can nerede?"

Sarışın, ne dediğini anlamak ister gibi tek kaşını kaldırdığında kız, ona doğru bir adım atıp sorgulayıcı bir sesle konuştu. "Seni boşuna çağırmadım, Yiğit. Çocuğu ne yaptın?"

"O iyi!" dedi Yiğit denilen sarışın. "Alper, onu evime götürdü. Şimdi, sen benim *soruma* cevap ver. Bu kim ve burada ne boklar dönüyor?" Dişlerini sıkarak bana baktığında, başımı yana eğip ikisini izledim. Sanki bir tiyatro oyunu izliyor gibiydim.

Başını belaya sokma, Bora.

Giray'ın söylediklerini anımsayınca içimi huzursuzluk sardı. O sırada kız, sanki benim varlığımı tekrar hatırlamış gibi bana döndü. Bir an göz göze geldik, kaşlarımı havaya kaldırıp ben de *ne boklar* döndüğünü anlatmasını bekledim.

"İşte, şurada!"

Sokağın başından gelen sesle üçümüz de o yöne baktık. Şişman bir adam, eliyle bizim olduğumuz yeri gösteriyordu. Arkasında, yirmili yaşlarda beş çocuk vardı.

"Yüzünü tanımayacağımı mı sandın, seni şıllık!"

Kız geri geri adım atarken sarışın çocuk, onun önüne geçerek diklendi. "Ne dedin sen?"

Şişman adam, yanındakilere bir baş işareti yaptı ve işler, o dakikadan sonra karıştı. Bize doğru koşan çocuklardan birine, adı Yiğit olan sarışın, bir yumruk geçirdi. Kız da yere düşenin kafasına tekme attı.

Grubun en önemli kuralı; sakın bir kavgaya karışma.

Tam arkamı dönüp gidiyordum ki sırtıma isabet eden yumrukla olduğum yerde durdum. Başımı hafifçe çevirdiğimde, o beşliden biri bana tekrar yumruk atmaya yeltaniyordu.

Yumruğunu havada yakaladığım gibi elini, avucumda sıkmaya başladım. Çocuğun kolu bükülürken kendisi de yere doğru eğildi. Yüz ifadesi kasılırken, içine derin bir nefes çekmişti. Tek bir hareketimde kolunu kırabilirdim, ama bu, benim meselem değildi.

"Şunu da haklayın!"

Bana doğru koşturan bir düzine çocuğu görünce, artık bu işin benim de meselem olduğunu anlamam uzun sürmemişti. *Başlarım böyle şansa!*

Elini tuttuğum çocuğu yere yapıştırıp suratına tekme attığımda bilincini kaybetti. Bana doğru gelenlerden birinin yüzüne yumruğumu çaktığımda o da afallayarak yerdekinin yanında yerini almıştı, kalkması biraz uzun sürecekti.

Sağ taraftan gelen bir tekme, gövdeme denk gelmişti. Çocuğun bacağını daha yere basamadan havada yakaladım ve takla atarak yere yapışmasını sağladım. Arkamdan sırtı-

ma sıçrayan bir bedenle debelendiğimde, çocuk dengesini kaybetti ve yere düştü. Tam elimi kaldırıp ona vuracağım sırada, yaşını fark ettim... Daha on veya on bir yaşlarında olmalıydı.

Nefes nefese geri çekilip yumruğumu yanıma indirdiğimde, bu yaştaki bir çocuğun böyle bir olayda ne işi olduğunu düşünüyordum.

Birden, her şey değişti. Tam kaşıma isabet eden bir yumrukla başım sağa dönerken, nabzım atmayı kesmişti. Bir iki saniye kıpırdayamadım. Ne zamandır olmasından kaçındığım şey şu an başıma gelmişti. Kavga ettiğime dair bir işaret... Bir kanıt...

Dişlerimi sıkarak bana yumruk atan şişman herife döndüğümde, onu öldürecek kadar sinirliydim. Adam, ona bakışımı fark edince geriye doğru bir adım attı. Gözleri belermiş, soluğu hafifçe dışarı taşmıştı.

Evet, ibnenin çocuğu. Bu yüze vurduğun için seni öldüreceğim.

O sırada bir savaş narası duydum. Bunun o *Bukalemun*'dan geldiğini bildiğim için gözlerim adamın arkasına kaydı. Kız, vahşi bir yüz ifadesiyle adamın üzerine atlayıp saçına yapıştı ve geriye doğru devrilmesine sebep oldu. Şişman herif yere devrilince kız, çevik bir hareketle ayağa kalkıp yanıma koştu.

Elini elime geçirdiğinde öylece durmuş ona bakıyordum. "Koş!" diyerek bağırdığında hızla hareket ederek ilerledi ve önümde dalgalanan kumral saçlara baktım. Şu an yaşadıklarıma inanamayan beynim, âdeta durmuştu.

Adımlarım ona ayak uydurdu ve kısa bir süre, sokak boyunca beni çekiştirmesine izin verdim. Biraz önce benim çıktığım barın önüne gelince kız, kapı girişindeki sırayı yararak ilerledi ve güvenlik, onu görünce hemen yolu açtı.

Bardan içeri girdiğimizde, dar koridordan ilerlerken hâlâ el eleydik. Zihnim o kadar uyuşmuştu ki, ne olduğunun farkına vardığımda kızı çekerek kendime çevirdim.

Gövdesi gövdeme yapışınca sert bir nefes, dudaklarından firar edip benim yüzüme çarptı. Koridordaki loş kırmızı ışıkta, göz göze geldik. Yüzümdeki ifadeden ne kadar kızgın olduğum anlaşılıyor olacaktı ki kız, hemen açıklamaya girişti.

"Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm. İşler, planladığım gibi gitmedi."

Hâlâ kızgın bir boğa gibi ona bakıyordum. Gözleri kaşıma odaklandığında, elini hafifçe kaldırıp oraya dokunmaya yeltendi. Yüzümü hemen geri çektim. Elim kaşıma gittiğinde, parmağıma bulaşan kan sanki beynime sıçramıştı.

Bunu Giray'a nasıl açıklayacaktım?

"Duyamıyorsun sanmıştım ama sen aslında..." dediğinde bakışlarım tekrar kıza odaklandı. Kız bu bakışı es geçip dudağını bükerek tespitini dile getirdi: "Konuşamıyorsun sanırım."

Konuşamamak mı?

"Maya, hemen buraya gel!" Arkadan biri ona seslenince yerinden sıçramıştı.

Bedenini benden kurtararak bağırdı. "Geliyorum, Yavuz Bey!" Ardından tekrar bana döndü. "Gitmem gerekiyor. Dışarıdaki pislikler için içeri girerken güvenlikleri bilgilendirdim, sorun yok."

Daha ben ağzımı açamadan koridorda ilerleyip gözden kayboldu. Sırtımı duvara yaslayıp, artık düşmüş olan kapüşondan dolayı açıkta kalan siyah saçlarımı karıştırdım. Burada çalışan barmenlerden biri falan mıydı, bilmiyordum ama o kızı bulup sinirimi atmadan buradan gitmeye niyetim yoktu.

Kapüşonu tekrar takıp bizimkilerin yanına gitmeden önce tuvalete gittim ve yüzümü yıkayarak kaşımdan akan kanı durdurmaya çalıştım. Kaşımı, kesinlikle Giray'dan saklamam gerekiyordu.

"Bukalemun..." dedim kızın yüzünü aklıma getirirken dişlerimin arasından sinirle.

Saçımın ne kadar alnıma dökülmesini sağlasam da kaşımı kapatmıyordu, bu yüzden Giray'la yüze yüze gelmekten kaçınacaktım. Mekâna girdiğimde, herkes dans ediyordu ve sahneye çıkan bir grup falan yoktu.

Bizimkileri bıraktığım yerde buldum. Beni ilk gören Alar oldu. "Kaçıp gittin sanmıştık."

Ona cevap vermedim. Uygar'la göz göze geldiğimde, mavi gözlerini kısarak karşılık verdi. Kaşımı görmeyeceği bir pozisyonda durarak, "Grup nerede?" diye sordum.

"Şimdi çıkmış olmaları lazımdı," diyerek karşılık verdi arkamda duran Giray. Sahneyle aramda durduğu için, ona yüzümü göstermemek adına sahneye bakamadım.

"Yeter artık, ben gidiyorum!" Çıkışa ilerleyeceğim sırada Giray bağırdı.

"İşte, sahneye çıktılar!"

O sırada ışıklar loş bir hâle büründü ve dans edenler durup sahneye bakmaya başladılar. Bense sahneyle aramda kalan Giray yüzünden arkamı dönüp yine sahneye bakamadım.

Ve bir ses kulağıma doluşmaya başladı... Kız, Sia'nın Titanium şarkısının *slow* versiyonunu söylüyordu.

Duyduğum sesi bir süre gözümü kırpmadan dinledim. Nakarata geldiğinde ise gözlerim yavaşça kapandı.

I'm bulletproof, nothing to lose /*Ben kurşun geçirmezim, kaybedecek bir şeyim yok*
Fire away, fire away / *Ateş et, ateş et*
Ricochet, you take your aim /*Geri sekti, nişanını al*
Fire away, fire away / *Ateş et, ateş et.*
You shoot me down but I won't fall /*Sen beni vurdun ama ben düşmeyeceğim*
I am titanium.[1] /*Ben titanyumum.*

1 David Guetto ft. Sia- *Titanium Acoustic Cover*

Ses, beni başka bir âleme götürüp geri getirmişti fakat gözlerimi açtığımda gerçek dünyaya geri döndüm. Kız şarkıyı söylemeye devam ederken Giray'ın arkamdan kulağıma doğru konuştuğunu işittim.

"Ne diyorsun?"

Bir süre öylece karşıma baktım. Aklımdan bin bir çeşit düşünce geçiyordu. Sesi çok güzeldi, bu da ilginin bizden kayacağı gerçeğini bariz hâle getiriyordu. Ama onu kabul etmezsem de kardeşlerimin gözünde, kötü bir lider olacaktım.

"Kabul ediyorum."

Giray, tekrar konuştu. "Ama dönüp ona bakmadın bile."

Kaşımı göremeyeceği şekilde ona yan bir bakış attım. "Görünüşü umurumda değil. Nasıl olsa önemli olan sesi, değil mi?"

Söylediğim şeyden sonra Giray'a dönmeden çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Madem bu işi, bu kadar çok istiyorlardı ben de onlara ayak uyduracaktım. *Ya da... Ayak uyduruyor gibi yapacaktım.*

Dudaklarımda yavaş yavaş oluşan gülümseme, geleceği özetliyordu. Kız sahnede şarkıyı söylemeye devam ederken, benimse dudaklarımdan çıkan bir cümle şarkıya karıştı.

"Seninle çok eğleneceğiz, Titanyum."

Ardından aklıma gelen şeyle, gözlerim etrafta dolaştı. "Ama önce senin sıran, *Bukalemun*. Bakalım, neredesin?"

Bölüm 4 - Bukalemun

Maya Erez

I'm titanium. *(Ben titanyumum.)*

Şarkının son cümlesini de söyledikten sonra gözlerimi açmadan alkış seslerini dinledim. Sahnede olmayı seviyordum.

Ailenin baş belası, annesinin ölene kadar uslandıramadığı yaramazı, babasının umurunda olmayan ortanca kızı, ablasının bakmakla yükümlü olduğu küçük kardeşi... Gözlerimi açtığımda ben buydum.

Şu an kulaklarıma doluşan bu alkış sesleri, beni olduğumdan daha önemli hissettiriyordu. Bu işi bırakmak zorunda olduğum için üzülüyordum. Bara girmeden önce yaşananları düşününce, işi bırakmaya mecburdum.

Kavga sırasında Yiğit, beni diğer yöne çekiştirerek götürmeye çalışmıştı fakat dilsiz çocuğun o şişko adamla karşı karşıya kaldığını görünce gidememiştim. Çocuğu bu işe bulaştıran bendim sonuçta... Yiğit ise diğer yöne kaçmadan önce bana son olarak öyle bir bakmıştı ki, bu işin yanıma kalmayacağını anlamıştım.

Gözlerimi yavaşça açıp aşağıdaki insan kalabalığına baktım. Ardından ayağa kalkarak herkese son kez gülümseyip sahneden indim. Aklımda dönüp dolaşan düşüncelerden biri de şişman heriften kurtardığım çocuktu.

Bu düşüncelerle boğuşurken bar taburesine oturdum. "Erdi, bana bir bira ver," dediğimde genç barmen onayladı

ve hemen içkimi getirmeye koyuldu. "Ya da dur," dedim bir anda. Can'ın yanına gideceksem, içki içmesem iyi olurdu. "Alkolsüz kokteyl ver."

Barmen kaşlarını kaldırıp bana baktığında ona ters bir bakış attım. Ellerini, teslim olur gibi kaldırdı. Erdi, on sekizinde ufak tefek bir çocuktu. O da benim gibi genç yaşta çalışmak zorunda kalanlardan biriydi.

Bu yaşıma kadar hayat şartlarım oldukça iyiydi. Ailem zengin bir aileydi ve maddi konuda hiçbir zaman sıkıntı çekmemiştim. Şimdi ise ablamdan para almamak adına direnirken, maddi sıkıntı çeken bir insan hâline gelmiştim.

Başım fena hâlde ağrıyordu, bir elimle alnımı ovarken yanıma oturan kişi dikkatimi çekti. Yirmili yaşlarının sonunda bir adam, dirseklerini barın üzerine koymuş, taburesi bana dönük şekilde oturmuştu. İçerideki boğuk ışıktan görebildiğim kadarıyla yeşil gözleri vardı ve ilgiyle beni izliyordu. Bir şirket toplantısından çıkıp soluğu barda almış gibiydi.

Bu tür tacizler her zaman başıma geliyordu ve artık onları başımdan defetmek, benim için rutin bir iş hâline gelmişti.

"Aklından ne tür düşünceler geçiyorsa onları al ve uzaklaş buradan."

Söylediğim şeyle beraber genç adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü, ardından başını eğerek belli belirsiz gülümser gibi oldu. Komik bir şey mi söylemiştim?

"Aklımdan geçen düşüncelerin ne kadar güzel olduğunu bilseydiniz, belki bu kadar fevri davranmazdınız."

Adamın söylediği şeyi duyunca bıkkın bir ifadeyle ona baktım. "Emin ol, çok daha beter bir karşılık bulurdun. Git, şansını başka yerde dene."

Yılışık sapıklara tahammülüm yoktu. Kokteylden bir yudum aldıktan sonra ayağa kalkıp barın çıkışına doğru ilerledim. Yavuz Bey'e işten ayrıldığımı yarın söyleyecektim, bugün onunla konuşma yapamayacak kadar bitkin hissediyordum.

Tam dış kapıya ilerleyen koridora gelmiştim ki arkamdan bir ses duydum.

"Beni yanlış anladığınızı düşünüyorum."

Gelen sese başımı çevirip bakınca, içerideki genç adamın orada durduğunu gördüm. Aslında oldukça yakışıklı bir adamdı, neden böyle yılışıklıkla uğraşıyordu ki? Elini sallasa ellisi olması gerekmiyor muydu?

"Sizinle konuşmak istediğim bir konu var," dediğinde omuzlarımı dikleştirdim. Kahretsin ki bugün göz yaşartıcı spreyimi yanıma almamıştım.

"Dinle. O aklından ne tür fanteziler geçiyor, bilmiyorum ama peşimi bırakmazsan seni buna pişman ederim."

"Onun hakkında ne tür fanteziler kuruyorsun, Giray?" diye sordu o sırada koridordan yanımıza gelen biri.

Genç adam gülerek arkasında durana dönüp, "Onun hakkında değil de senin hakkında ilginç fantezilerim var," dedi.

Kaşlarımı çatmış önümde dönen olayı izlerken, hâlâ neden burada dikildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Adının Giray olduğunu öğrendiğim adam, bana dönüp gülümsedi. "Ben Giray Tekin. Size bir iş teklifi sunmak için buradayım."

O sırada, onun yanında kapüşonlu iki çocuk belirdi.

"Siz de kimsiniz?" diye sorduğumda, biraz önce Giray'la konuşan çocuk tekrar konuştu.

"Dur, sana gösterelim."

Başındaki kapüşonu indirip küstahça sırıttığında, tek kaşımı kaldırmış ona bakıyordum. Açık kumral saçlı, mavi gözlü bir çocuktu. Yirmi üçünde falan olmalıydı. Yüzü bebek gibi olmasına rağmen, uzun boyu ve geniş omuzları ona sevimlilikten çok seksi bir hava katmıştı. Hâlâ sırıtırken sanki onu tanımam gerekiyormuş gibi ellerini iki yana açtı.

"Cevabın bu mu yani?" dedim tek kaşımı kaldırarak. Çocuğun sırıtışı, yüzünden biraz da olsa silinirken o da tek kaşını kaldırıp bana baktı.

"Beni tanımadın mı yani?"

"Tanımam mı gerekiyordu?" diye sorduğumda gülümsemesi, yüzünden tamamen silindi. Giray isimli adam kahkahalarla gülmeye başlayınca çocuğun yüzü daha da düştü. Gidip sessizce bekleyenin kapüşonunu indirdi ve parmağıyla onu gösterdi.

"Peki, onu tanıdın mı?"

Gözlerim kapüşonu inen çocuğa kaydığında, yüzünü taradım. Siyah saçları ve onun da mavi gözleri vardı. Her ne kadar diğer çocukla saç renkleri farklıysa da simaları benziyordu. Muhtemelen kardeşlerdi. O da en az diğeri kadar uzun ve iriydi.

Dudaklarımı büzerek başımı iki yana salladım. "Aynı sınıfta falan mıydık?" diye sorduğumda açık kumral olanın gözleri dehşetle açıldı. "Tanrım, bu kız bizi gerçekten tanımıyor!"

"Sanırım, düşündüğün kadar ününüz yokmuş," diye alaya aldı onu Giray denilen adam.

"Bir müzik grubumuz var ve senin de solist olmanı istiyoruz. Kabul ediyor musun? Etmiyor musun?" Başından beri sessiz olan çocuk bir anda konuşunca neredeyse irkildim. Sesi oldukça boğuktu ve yüzünde tek bir mimik oynamıyordu.

Giray, "Uygar," diyerek ona uyarıcı bir bakış attı.

Uygar, omuz silkti. "Lafı fazla uzatıyorsunuz."

"Sizin grubunuz mu? Nerede çalıyorsunuz?" diye sorduğumda açık kumral, kahkaha patlattı. Kaşlarımı çatmış, hâlâ adını bilmediğim açık kumral saçlı çocuğa baktım.

"Binlerce kişinin doldurduğu konser alanlarında, güzelim."

Yok artık, daha neler? Gözlerimle hepsini yeniden taradım. Aslında bu açık kumral olanın yüzünde tanıdık bir şeyler vardı ama bir türlü çıkaramıyordum.

Tam ağzımı açıp daha çok soru soracağım sırada, bir el kolumu kavradı. "Gidiyoruz," dedi bir ses kulağıma doğru.

Yiğit.

Kaderime boyun eğerek karşımda duran üçlüye baktım. "Üzgünüm ama artık hiçbir yerde sahneye çıkabileceğimi sanmıyorum."

Ardından hepsine arkamı dönerek Yiğit'in beni çekiştirmesiyle mekândan çıktım. Dışarı çıktığımızda Yiğit, beni sokak boyunca sürüklemeye devam etti, sokağın sonunda bekleyen arabayı görünce homurdandım.

"Doğan'a yetiştirmek için geç bile kalmıştın."

"Sınırı aştın, Maya. Birinin sana dur demesi gerekiyor."

"Sence bu kişi Doğan bile olsa, bana dur denildiğinde dinleyecek biri gibi mi görünüyorum?"

Yiğit sinirle dişlerini sıktı fakat bir şey söylemedi. Çünkü o sırada Doğan Yetkiner'in adamlarından Haldun Bey, arabanın kapısını açmış, benim içeri geçmemi bekliyordu.

Bu adamı sevdiğim için sorun çıkarmayacaktım. Ona suç üzerinde yakalanmış sevecen bir çocuk gibi gülümsedikten sonra arabaya bindim. Yaşlı adam da bana azarlayıcı bir bakış atıp kapıyı kapattı.

Arabanın camını açtıktan sonra dışarıda bekleyen Yiğit'e seslendim. "Ben gelene kadar Can'a iyi bakın, yoksa canınıza okurum!"

Yiğit, sabır dilenir gibi ellerini iki yana kaldırdı. Araba çalışınca camı kapatıp arkama yaslandım ve eniştem olacak adamın evine doğru yola çıktık.

Doğan Yetkiner, çalışma masasının arkasındaki koltuğa oturmuş, bir parmağı çenesinde dolaşırken gri gözlerini bana dikmişti.

"Seni en son dolaylı yoldan uyardığımda, bunu anlayacak kadar zeki olduğunu sanıyordum."

Patlamamak için kendimi zor tuttum ve ciddi bir ifadeyle oturmaya devam ettim. Parmaklarımı tek tek çıtlatırken etrafa bakındım. "Anlamıştım."

"Öyleyse, hâlâ çalışmaya devam etmeni bana bir başkaldırı olarak mı düşünmeliyim?"

Bakışlarım ona döndü. Sarı saçları yine her zamanki gibi jöleyle şekillenmiş, üzerindeki takım elbise fit vücuduna düzgünce oturmuştu. Calvin Klein reklamında oynayan Alexander Skarsgard edasıyla koltuğunda oturuyordu.

"Bunun sizinle bir ilgisi yok," dedim sabit bir sesle. "Ben kendi paramı kendim kazanmak istiyorum."

Doğan, gri gözlerini kısarak elini masaya koydu. "Artık sen Erez ailesinden değil, Yetkiner ailesinden birisin. Ona göre davranman lazım. Bu aileden hiç kimse, ipe sapa gelmez bir barda, uyduruk bir grupla şarkı söylemez."

Babama olan öfkem şu an daha da artmıştı. Beni başkalarının himayesi altına soktuğu için onu asla affetmeyecektim. "İşi bıraktım," dedim sırtımı koltuğa yaslayıp rahat bir ifadeyle. "Ama sanmayın ki başka bir işte çalışmayı bırakacağım."

Doğan'ın sinirlendiğini biliyordum ama yüzü o kadar ifadesizdi ki *Poker Face* olması konusunda, onu alkışlayasım gelmişti. Gülümsediğinde gerçekten insanı geren bir havası oluyordu.

"Eda'yı endişelendirmen beni üzer, Maya. Ben üzüldüğümde ise hiç hoş şeyler olmaz." Alenen yönelttiği tehditten sonra hafifçe gülümsedi. "Tüm barların, benim iş ortağımın himayesinde olduğunu bilmek, belki seni durdurur."

İkimiz de bir süre dik dik birbirimize baktık. Ellerim ya-

vaş yavaş yumruk olmaya başlamıştı. "Her neyse," dedim sonunda yapmacık bir şekilde gülümseyerek ayağa kalkıp. "Ben de zaten artık barlarda çalışmayı düşünmüyordum."

Doğan, şüpheli gözlerle beni süzmeye devam ediyordu.

"Kardeşimi gördükten sonra gideceğim. İzninle," dedikten sonra hiçbir şey söylemeden odadan çıktım. Sinirden elim ayağım titriyordu. Kısıtlanmak, bu dünyada en nefret ettiğim şeydi.

"Maaaraaaa!"

Küçük kardeşim Enes, bir anda bacağıma yapıştığında tüm düşüncelerim ve sinirim uçuşup gitti. Evet, normal çocuklar genelde R'yi Y yaparlardı, ama benim kardeşim de benim gibi normal değildi. Çocuk, ismimdeki Y'yi R yapıyordu.

"Küçük prens!" dedim onu kucağıma alıp.

"Seni... Ösledim."

Sarı saçlarına öpücük kondurdum. Eda ve Enes sarışındı, bense babamın saçlarını alarak açık kumral olmuştum. "Ben de seni özledim, küçük prensim. Bundan sonra daha sık geleceğim, söz veriyorum."

Beni anladı mı bilmiyorum ama başını boynuma gömmüştü. "Enes!" diyerek seslenen Eda, yanımıza geldiğinde ikimiz de birbirimize baktık. "Uyku vakti."

"Mara da bisimle uyusun."

"Bugün olmaz," dedim Enes'e. "Mara'nın gitmesi gereken bir yer var. Yarına ne dersin?"

Enes, başını sallayıp kucağımdan inerek ablam Eda'nın kucağına tırmandı. Bir elini dudağına götürüp bana öpücük attığında, ben de aynı hareketle ona öpücük attım. Ardından tekrar Eda'yla göz göze geldik.

"Buraya taşın."

Eda'nın söylediği şeyi duyunca bir süre sessizce durdum. Her geldiğimde aynı konuşmayı yapıyorduk ama sonuç, her seferinde aynıydı. *Lanet kocan üzerimde diktatörlük uygulasın diye mi, abla? Hayır, hiç sanmıyorum.*

"Enes için gelmeye devam edeceğim. Ve senin için. Ama daha fazlasını bekleme."

Eda'ya son kez baktıktan sonra merdivenlere yöneldim ve aşağı kata indim. Doğan'ın şoförü Haldun amcanın açtığı kapıyı kapatarak ön koltuğun kapısını açıp oturdum. *Ne gerek vardı arkada prenses gibi oradan oraya gitmeye.*

Haldun amca güldü. Kendisi de dolanıp sürücü koltuğuna oturdu ve arabayı çalıştırdı. "Yurda gidiyorsun, değil mi?"

"Hayır, beni Yiğit'in evine bırakır mısın?"

Adam kaşlarını kaldırıp bana baktığında, "Düşündüğün gibi değil, Haldun amca," dedim bezgin bir sesle. "Orada birisi var, onu görmem gerekiyor."

Ona bu akşam olanları anlattım. Onun on yaşındaki oğlu, yıllar önce bir arabanın çarpması sonucu ölmüştü. Bir an, yine on yaşındaki bir çocukla ilgili böyle bir şey anlattığıma pişman olmuştum.

"Yavrucak ne hâldedir, kim bilir? Sorup soruştur, Maya kızım. Belki ailesi vardır. Yüreklerindeki ateş, o çocuk gidene kadar dinmeyecektir."

Adamın gözleri buğulanmıştı. Böyle konularda ne yapacağımı bilemez, öylece sessiz kalırdım. Yiğit'in evine geldiğimizde adama el sallayıp arabadan indim.

Yiğit, tek başına lüks bir apartman dairesinde kalıyordu. Asansöre binip onuncu kata çıkarak kapıyı çaldım. Açtığında, ikimiz de bir süre dik dik birbirimize baktık.

"Çocuk nerede?"

Yiğit, ses tonumu duyunca yumuşamış gibi oldu. Mavi

gözlerini kısarak bana karşılık verdi.

"İçeride."

Kenara çekildiğinde içeri geçtim ve oturma odasına doğru ilerledim. İçerisi oldukça lüks dekore edilmişti ve ferahtı. Yiğit, her ne kadar yalnız yaşayan bir bekâr olsa da oldukça düzenliydi.

Dilendirici adamdan kurtardığım Can'ı koltuklardan birinde, diken üstünde otururken görünce durdum. Yüzü gözü temizlenmişti, saçları da nemliydi. Yiğit kendi giysilerden vermiş olmalıydı ki üzerinde kocaman bir tişört ve bol bir şort vardı.

"Selam," dediğimde dönüp bana baktı. Hızla ayağa kalktığında, yanına ilerleyip elimle omzunu tuttum. "Neden bu kadar tedirginsin? Burada güvendesin Can, merak etme."

Sonraki saatler, Can'ın hayatı hakkında bilgi edinmeye çalışmakla geçti. Çocuk konuşmuyordu ve hâlâ çok gergindi. Yiğit, bu süre boyunca bizi yalnız bırakmıştı. Sonunda Can'ı konuşturamayacağımı anlayınca onu, uyuyacağı odaya götürüp yatırdım. "Merak etme, aileni bulacağız," dediğimde Can gözlerimin içine baktı.

"Yok," dedi sonunda kısık sesle.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ailem..." derken sanki boğazı acıyormuş gibi kısık sesle konuştu. "Yok."

O an içim acımıştı. Ne diyeceğimi bilemeyerek öylece bakakaldım. "Ben... anlıyorum." Kekelememeye özen göstererek tekrar konuştum. Bu sefer yüzümde zorla takındığım bir gülümseme vardı. "Bugün bunu düşünmeyelim. Sadece rahat bir uyku uyumaya bak. Yarın, ne yapacağımızı düşünürüz."

Can başını salladı. "Sen de burada kalacak mısın?"

Tereddüt dolu gözlerle ona baktım. Çocuk, öyle büyük bir beklentiyle bana bakıyordu ki sonunda başımı sallamıştım. "Evet, ben de burada kalacağım."

Can, gözlerini yumduğunda odadan çıkıp kapıyı kapattım. Yiğit, koridorda beni bekliyordu. Üzerinde gri bol bir yarım kollu, altında da lacivert bir eşofman altı vardı.

"Demek burada kalıyorsun."

Oturma odasına doğru yürürken, "Yastık ve çarşaf verirsin umarım," dediğimde arkamdan geliyordu.

"Benim odamda uyuyabilirsin."

Oturma odasına geldiğimde arkamı döndüm. "Çarşaf ve yastık, Yiğit. Çarşaf ve yastık..."

"Tüm bu olanları, dün arayıp nasıl anlatmazsın?"

Efra, öyle bir cırladı ki kulaklarımın zarı patlamıştı. "Şimdi anlatıyorum işte, bağırmasana."

Efra, elini yelpaze gibi kullanıp kendisini yelledi. Kampüsün bahçesinde oturmuş, dün olanları konuşuyorduk. Can'ı yine Yiğit'e emanet edip okula gelmiştim. Onunla ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

"Dilsiz olan çocuğu bir daha görmedin mi peki?"

Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım. "Hayır."

Aslında bu, tam olarak doğru değildi. Dün gece, Yiğit sabotelerinden zar zor kurtulup oturma odasında uyumuş, rüyamda da o şişman adam tarafından kovalanıp durmuştum. Fakat o şişko dışında, rüyamda biri daha vardı.

Simsiyah görünen gözler ve sıcak dudaklar... Çocuğu öptüğüm sahneyi rüyamda görmek, beklediğim bir durum değildi.

"Acaba kimdi?" dedi Efra, dudağını bükerek.

"Sana bir ton şey anlattım, takıla takıla oraya mı takıldın."

Bana dönüp karamel rengi saçlarını savurdu. "Çocuğu öpmüşsün, Maya. Her gün durduk yere birini öpmüyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Kamufle olmak içindi. Aptal değilse anlamıştır."

Efra parmağını dudağına vurup düşünmeye devam etti. "Ya, bundan çok güzel kitap olurdu!"

Bu sefer kendini yelleme sırası bana gelmişti. Efra, bu sefer de başka bir konuya parmak bastı. "Doğan, adamlarını peşine takmış olabilir mi?"

Dudak büktüm. "Bilmiyorum, ama olabilir. O adamdan her şeyi beklerim."

Efra birden ayağa kalktı. "Haydi, derse girelim. Kim bilir, belki bugün Ateşlilerden biriyle karşılaşırız."

Yine şu grupla ilgili bir şey dinlememek için ayağa kalkıp binaya doğru yürümeye başladım. İkimiz de sınıfa girdik ve yaklaşık bir saat, dersi dinliyor gibi yapmakla geçti. Aklımda sürekli bir şeyler dönüyordu, sonunda kafayı yemem muhtemeldi.

"Benim hava almaya ihtiyacım var." Efra'nın kulağına fısıldadıktan sonra amfinin arka kapısına doğru ilerleyip hocanın dikkatini çekmemeye çabalayarak dışarı sıvıştım.

Etrafta tek tük öğrenciler vardı. Koridorun karşısından gelen çocuklara ilk başta dikkat etmemiştim fakat sonra etrafımdaki insanlar, onları görünce hayalet görmüş gibi oldukları için gözlerim istemsizce oraya çevrildi.

Siyah saçlı, mavi gözlü olanla gözlerim buluşunca adımlarım durdu. O da durdu ve yanındakinin kolunu tutarak onu da durdurdu.

Barda, bana gruplarında solist olmayı teklif eden çocuklar buradaydı. Siyah saçlı olan konuştuğunda dudağını okuyarak ne söylediğini anlamıştım.

"İşte, orada."

Açık kumral dev, bana dönüp baktı ve dudaklarında pislik bir gülümseme oluştu. İkisi de bana doğru yürümeye başladığında, istemsizce kaşlarımı çattım. Yanıma geldiklerinde biri bir koluma diğeri de öbür koluma girdi.

"Hey!" dedim koluma giren kollarına bakarak. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Rahat dur," dedi siyah saçlı olan ciddi bir sesle.

"Seni görmek isteyen biri var." Açık kumral, daha yatıştırıcı tonda konuşmuştu.

"Ben kimseyle görüşmek istemiyorum. Bakın, grubunuzla çalışamam. Artık barlarda çalışmam mümkün değil."

Açık kumral kahkaha attı. "Ya hâlâ bar diyor bu kız."

Ona ters bir bakış atsam da oralı olmadı. Beni yarı sürükler şekilde bahçeye çıkardılar. Tenha bir köşeye çektiklerinde, ikisini de nasıl haklayacağımı düşünüyordum. İki devi devirmek kolay olmayacaktı.

O sırada arkası dönük birini gördüm. Çocuklar kolumu bıraktı, siyah saçlı olan arkası dönük olana seslendi.

"Getirdik."

Bize arkası dönük olana baktım. Uzun boyluydu, saçları siyahtı ve üzerine siyah bir yarım kollu giymişti. Bedeni, spor yaptığını belli ediyordu fakat asıl dikkat çekici olanı boyuydu. Yanımdaki ikisini dev sanıyordum ama o onlardan bile bir iki santim daha uzun olmalıydı.

Çocuk bize doğru döndüğünde, gözlerim yavaşça yüzüne doğru tırmandı ve...

"Dilsiz?" Bir anda ağzımdan bu kelime çıkmıştı.

Simsiyah gözler beni görünce yüzümde takılı kaldı. Beni

beklemediği açıktı ve gözlerinde, hafif de olsa şaşkınlık vardı. O şaşkınlık yavaş yavaş silinirken sonra, çenesinin seğirdiğine yemin edebilirdim.

O trans anını bozan şey ise, bir anda iki sert cismin çarpışma sesinin duyulması oldu.

O sert şeyin yanımda duran siyah saçlı çocuğun kafası olduğu, ona çarpan şeyin de arkadaşım Efra'nın defteri olduğu gerçeği ise beni, dilsizi görmekten daha çok şaşkına uğratmıştı.

Efra'nın defterini kafasına yiyen çocuk geri çekilip şaşkın gözlerle arkadaşıma baktı, ardından gözleri ışık hızıyla öfkeye büründü. Bakışlarım arkadaşıma döndüğünde ise... Efra'nın gözleri, bir gezegen gibi kocamandı.

Siyah saçlı olan kükredi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Efra kocaman gözlerle geriye bir adım attı. "Ben... Ben... Sizi Doğan'ın adamları... Ben… Ben... Sanmıştım ki..."

Efra'nın önüne geçtim. "Sizi başka birileri sandı."

"Bu aralar kimse de bizi tanımıyor," diyerek homurdandı açık kumral saçlı.

Sinirle soludum. "Sizi neden tanıması gerekiyor ki? Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz böyle?"

Efra, titrek elini omzuma koyunca ona doğru döndüm. Dudaklarını yarım yamalak kıpırdatarak bir şey söyledi.

"Onlar, Ateşliler."

Öfkeyle soluyarak çocuklara bakmaya devam ettim. Gardımı indirmezken, "Ne?" diye fısıldadım Efra'ya. Sesi karga gaklaması gibi çıkmıştı.

"Onlar," dedi bu sefer daha normal bir sesle. "Ateşliler."

Bir iki saniye daha istifimi bozmadım fakat sonra ani bir aydınlanma, zihnimi ele geçirdi.

Ateşliler mi?

Ateş.

Şu sürekli bahsettiği, ortalığın altını üstüne getiren grup mu?

Bakışlarım açık kumral saçlıya döndü. Bu yüzden, bu çocuk bana bir şeyler anımsatıyordu. Efra, favorisi olduğunu söyleyerek bana onun resimlerini göstermişti.

Hâlâ öfkeyle Efra'ya bakan siyah saçlıya döndü gözlerim. Bu çocuğun ismini hiç anmamıştı, o yüzden bilmiyordum ama... Beni buraya getirip onun huzuruna çıkardıklarına göre lider olmalıydı ve onun ismini hatırlıyordum.

Bora Ateş.

Bakışlarım yavaşça ona döndüğünde, göz göze geldik. Dilsiz olması imkânsızdı ve dudakları oynayarak konuşmaya başladığında, nabzım durdu.

"Bukalemun," diye mırıldandı bana bakarken. Biraz önce yüz ifadesi o kadar sertti ki boynumu bir dal parçası gibi koparacak sanmıştım. Fakat şimdi... Cehenneme düşmüş günahkârı karşılayan bir zebani gibi gülümsüyordu.

Peki, neden böyle gülümsüyordu?

Bölüm 5 - Zebani

Genelde ne yapacağımı bilemesem de heykel gibi donan biri değildim. Mantıklı mantıksız her şekilde, içinde bulunduğum şeyden sıyrılmaya çalışırdım. Fakat şimdi, kelimenin tam anlamıyla donmuştum. Gözlerimi bile kırpmadan, karşımda gülümseyen çocuğa bakıyordum.

Pardon, bana gülümseyen *zebaniye*. Zira şu an, birazdan kendimi ateşte yanacakmış gibi hissediyordum.

Bunlar da Ateş değil miydi zaten? *Güzel ironi, Maya... Aferin.*

Simsiyahlar, bir an olsun gözlerimden ayrılmadan, bize doğru yürümeye başladı. Efra'nın arkasında, korku filmi karakteriymiş gibi tedirgin bir şekilde dikiliyordu. Efra, *"Maya..."* diyerek dudaklarını oynattı. *"Bir şeyler yap."*

Evet, Maya. Bu şekilde donup kalman, hiç hayra alamet değil.

Gözlerim tekrar Bora Ateş'i bulduğunda, yüzündeki gülümsenin kaybolduğunu fark ettim. Dikkatli bir şekilde beni inceliyordu.

"Kim olduğunuz önemli değil," dedim bir anda. Sesim, tahminimden daha yüksek çıkmıştı. Ortamda, ölüm sessizliği oluştu. Efra'nın gözleri daha da büyümüştü. *Bir şeyler yap,* derken sanırım ortamı yumuşatacak *bir şeylerden* bahsediyordu.

"Beni, kolumdan sürükleyerek buraya getiremezsiniz. Çete misiniz siz?"

Arkamdaki açık kumral saçlının sesi duyuldu. "Kız, bir türlü anlamadı ya! Biz Ateş..."

Başımı arkaya çevirip ona keskin bir bakış attım. "Anladık! Kızların konser alanlarında salyalarını akıttığı, erkeklerin yerinizde olmayı dilediği, herkesin konuştuğu müzik grubusunuz."

Kumral saçlı, çatık kaşlarını düzeltti ve bir anda bembeyaz dişleriyle sırıtmaya başladı. "Bunu sevdim. Söyleyelim de bizi sahneye böyle çağırsınlar."

Kaşlarımı çatarak çocuğa bakarken sinir bozucu bir gülme isteği geliyordu. Ona bakmaktan vazgeçip başımı önüme çevirdiğimde, yerimden sıçramamak için kendimi zor tutmuştum.

Burnumun ucu, neredeyse Bora Ateş'in gövdesine değiyordu!

Ağır çekimde başımı yavaşça yukarı kaldırdığımda yüz yüze geldik. Dudakları yavaşça kıpırdandı. Ben, dün akşam o dudakları mı öpmüştüm yani?

"Bak sen şu işe," dedi kalın ve boğuk bir sesle. "Seni gökte ararken, yerde buldum."

Dudaklarımın oldukça kuruduğunu hissettim. Gözlerim, ister istemez onun dudaklarına kayıyordu. *Başka yere odakları, başka yere odakları... Dünü unut!*

"Demek konuşabiliyorsun," dedim alay dolu sırıtarak. "Ben de seni dilsiz sanıyordum."

Bora, bu alaycı tavrımdan pek etkilenmiş gibi değildi. Asıl alay, onun gözlerinde gizliydi fakat yüz ifadesi oldukça katı duruyordu. Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışarak onu izledim.

"Ben de seni birçok şey sandım, Bukalemun. Ama bunların arasında aptal olduğun yoktu."

Onu sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla söyle-

mişti. Fısıltısı tüm tenimi karıncalandırırken, söylediği cümleyle kaşlarımın çatılmasına engel olamadım.

"Bana aptal mı dedin sen?"

Bora, sorumu es geçip tekrar konuştu. Bu sefer sesi daha anlaşılabilir bir tondaydı.

"Eğer küçük bir barda şarkı söylemekten daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan..." Durdu ve bir iki saniye gözlerime baktı. "Grubumuzun solisti olmanı istiyoruz."

Durumu yeni yeni idrak eden beynim, sanki fonksiyonlarını yitirmişti. Bunlar, Ateş grubuydu ve *beni* gruplarında solist olarak istiyorlardı. *Beni!*

Bora, başını yan yatırıp sessizliğimi inceledi. "Kararın olumlu olursa, en kısa zamanda bize ulaş." Bana doğru uzattığı kâğıda öylece baktım. Sonunda kolumu zar zor hareket ettirip kâğıdı aldım. Bora'nın gözlerinde dönüp duran tedirgin edici ifade beni germişti.

Hiçbir şey söylemedim, zaten o da bir cevap bekliyor gibi değildi. Bana son kez, gizli bir gülümseme gönderdikten sonra geri çekildi ve arkamda kalan binaya doğru ilerlemeye başladı. Başımı çevirip o yöne baktım.

Çatık kaşlı, adının Uygar olduğunu bildiğim çocuk da Bora'nın peşinden ilerlerken açık kumral olan bize göz kırptı. O da diğerlerinin peşine takıldı ve hepsi, binaya girerek gözden kayboldu.

Efra'yla bir süre kıpırtısız şekilde o yöne bakakaldık. Sonunda sessizliği bozan o oldu.

"Maya," dedi hayal âleminde yaşıyor gibi. "Rüyada mıyım?"

Efra'ya dönüp baktım. Kolunu çimdikleyince geriye sıçradı. "Ah! Ne yapıyorsun ya?"

"Bak, rüyada değilsin."

Kolunu ovalayarak şaşkın gözlerle bana bakmaya devam etti. "Ateş grubu, sana solist olmanı mı teklif etti, yoksa ben şizofren miyim?"

Elimi kaldırıp ona kendine gelmesi için tokat atmaya niyetlendiğim sırada Efra, ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam! Anladık, hepsi gerçek."

Elimi saçlarımdan geçirip derin bir nefes aldım. Asıl bana tokat atılmasına ihtiyacım vardı, kendime gelmekte zorlanıyordum. Evet, resmen bana gruplarında solist olmamı teklif etmişlerdi.

Peki, bir erkek grubuna neden bir kız solist istiyorlardı?

Avucumda duran buruşmuş kâğıdı açtığımda ilk olarak içinde yazılı olan numarayı gördüm. Efra bir anda ciyakladı. "Ay yoksa o Bora'nın numarası mı?"

"İçlerinden birinin de olabilir. Ya da onun... Nereden bilebilirim, Efra?" O kadar gerilmiştim ki arkadaşıma patlamıştım. Bir anda kendimi suçlu hissederek ona döndüm. "Olanlar fazla karışık."

Efra dudak büktü. "Ben de anlamakta zorlanıyorum. Bora'yla tanışıyor gibiydiniz. Neler oluyor, Maya?"

"Tanışmıyoruz," dedim durgun bir sesle. "Sana bugün anlattığım şu çocuk... Dilsiz olan... Bora Ateş çıktı."

Efra gözlerini kırpıştırdı. "Dilsiz mi?" Sonra ağzı resmen yer çekimine yenik düştü. "Oha! Oha! Oha! Çocuğu dilendiren adamdan kaçarken öptüğün o çocuk..."

"Hey!" dedim bağırarak. "Bunu sesli dile getirmiyoruz ve sonsuza kadar unutuyoruz."

Efra nefes nefese kalmıştı, eliyle ağzını kapatıp bir süre kocaman gözlerle bana baktı. Bunların, dün çalıştığım yerde ne işleri vardı? Ayakaltı mekânlarda mı takılıyorlardı? Ben sahnede şarkı söylerken de bana denk gelmiş olmalılardı. Ama ya buraya kadar izimi sürüp beni bulmalarına ne demeliydi?

"Resmen Uygar Ateş'e defterle vurdum!" Ürperir gibi titredi. "Hiç ikizine benzemiyor." Sonra, sanki bir an sıcak basmış gibi eliyle kendini yelledi. "Ah, Alar Ateş gerçekte daha etkileyici."

Böylece isimleri de hafızama kazınmış oldu. Çatık kaşlı mavi göz Uygar Ateş, insanda gülme isteği uyandıran açık kumral saçlı ise Alar Ateş'ti.

"Kabul edeceksin, değil mi?"

Efra'nın bir anda sorduğu soruyla afalladım. O kadar çok şey vardı ki aklımda, düşündüğüm en son şey ne cevap vereceğimdi.

"Kabul edemeyeceğimi biliyorsun, Efra."

Efra, söylediğim bu şey üzerine omuzlarını düşürdü. Hayal kırıklığı, gözlerinden okunuyordu. "Enişteni unutmuşum."

Sıkıntılı bir nefes verip etrafıma bakındım. Boynuma bir tasma takılmış gibi hissediyordum, bu da beni daha huzursuz ve saldırgan yapıyordu.

"Bunun, benim Ateş manyağı olmamla alakası yok. *Tamam, belki biraz var* ama işin aslı, böylesine büyük bir fırsatı kaçıracak olman beni çok üzüyor."

"Boş ver," dedim geçiştirerek. "En azından Alar, onunla bir daha karşılaştığında belki seni tanır."

Efra, omuzlarını düşürerek dudak büktü ama bir yandan da bu söylediğime sevinmiş gibiydi. Binaya doğru yürümeye başladığımızda, avucumun içindeki numaraya kaydı gözlerim.

Hayır, Maya. Bu teklifi sonsuza kadar unut.

Ardından parmaklarım yavaşça dudaklarıma gitti.

Aslında unutman gereken ilk şey, Bora Ateş'in düşündükçe insanı kavuran dudakları!

Elimi dudaklarımdan çekerek derin bir nefes aldım. İç sesim, kesinlikle her zamanki gibi haklıydı. Eh, ben bir şeyleri unutma konusunda ustaydım. Bunları unutmak da çok zor olmayacaktı.

"Maya? Kendinde misin sen?"

Bir anda irkilerek kendime geldim. "Hı?" Etrafıma bakınca nerede olduğumun farkına varmıştım. "Ah evet, Yavuz Bey... Kendimdeyim..."

İşin aslı; aklımı kaçırmak üzereydim.

"İşte, paran," dedi düne kadar çalıştığım barın sahibi. "İşten ayrılmana gerçekten çok üzüldüm."

"Grup üyeleri yeni birini bulmuş, yokluğumu aratmayacaktır. Kızın sesi güzel," diyerek gülümsedim.

Yavuz Bey, dudaklarını birbirine bastırıp nefesini verdi. "Yolun açık olsun," dedi bana son kez. Ben de ayağa kalkıp ona başımı eğerek, "Sizin de öyle. Kendinize iyi bakın," dedim ve dışarı çıktım.

Okuldan çıktıktan sonra çalıştığım bara gelip kalan paramı da alarak işten çıkmıştım. Yoksa Doğan Yetkiner, adamın mekânını talan ederdi. Bir an önce, bu adamın bana taktığı tasmadan kurtulmam gerekiyordu.

Bardaki diğer çalışanlarla da vedalaştıktan sonra dışarı çıktım. Yere bakarak yürürken dudağımı dişliyor, bir yandan da gözümün önüne gelen *simsiyahlılardan* kurtulmaya çalışıyordum.

"Eğer küçük bir barda şarkı söylemekten daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan... Grubumuzda solist olmanı istiyoruz."

Unut, unut, unut, unut!

O sırada gözüme ilişen şeyle adımlarım aniden durdu.

Dün, bizzat Bora Ateş'in kafasına yapışan kedi, çöp kon-

teynerinin yanında büzüşmüş titriyordu. Hemen yanına ilerleyip yere çöktüm.

"Neyin var? Hasta mısın, yoksa yine sinsilik mi yapıyorsun?" Kediyi kucağıma aldığımda titremeye devam ediyordu. Bir küfür savurup ayağa kalktım ve onu da beraberimde götürerek ana caddeye çıktım.

İlk işimiz bir veterinere gitmek oldu. Kedinin tüm kontrolleri yapıldıktan sonra, açlıktan bu hâlde olduğu anlaşıldı. Mamasını alıp, aşılarını yaptırdım.

Kurtardığım çocuğu, yani Can'ı görmek için zaten Yiğit'in yanına gidecektim. Kediyi götürmek için de en ideal yer orasıydı, onu yurda sokamazdım.

Yiğit kapıyı açtığında, karışmış sarı saçları ve belinden düşecek gibi görünen eşofmanıyla karşıma dikildi. Önce kediye baktı, ardından çatık kaşlarıyla yüzümü buldu.

"Sokakta bulduğun her şeyi evime taşımayacaksın, değil mi?"

Sevimli sevimli gülümsedim.

Yiğit, kaşlarını kaldırdı. "Hayır."

Başımı hafif bir açıyla eğerek, gözlerimi ağır bir şekilde kırpıp açtım.

Yiğit, kaşlarını çattı. "Hayır, dedim."

Dudaklarımı belli belirsiz bükerken, gözlerimi bu sefer daha da ağır kırpıp açtım.

Yiğit derin bir nefes verip omuzlarını düşürdü. "Geç içeri."

Sırıtarak içeri girdiğimde o da arkamdan kapıyı kapattı. "Can nerede?" diye sordum kucağımdaki kediyle ilerleyerek. O sırada çoktan oturma odasına girdiğim için Can'ı, televizyonun önüne konmuş iki puftan birinin üzerinde otururken gördüm. Ellerinde de *Playstation* kollarından birini tutuyordu.

Kaşlarım havaya kalktı.

"Biraz takılıyorduk," dedi Yiğit kapı pervazında dikilirken. Yiğit'e karşı hep ön yargılı bir tutumum olmuştu ama şu an yaptıkları, düşüncemi değiştiriyordu. Ona hafifçe gülümsediğimde o da bana gülümsedi.

Kediyi yere bıraktığımda Can'a doğru ilerledi. Can, kediyi severken, "Bir şeyler yediniz mi?" diye sordum.

Yiğit, Can'ı işaret etti. "Yaptığım pankeki beğenmedi."

Yapmacık bir şaşkınlıkla ağzımı açtım. "Aaa, neden acaba?" Mutfağa doğru ilerleyip tezgâhta yanmış olan pankek yığınına baktım. "Acaba hepsini, kömür gibi önüne sunduğun için olabilir mi?"

Yiğit arkamdan ilerleyip ellerini iki yanımdan tezgâha koydu. "Kurtar bizi, Maya Erez. Açlıktan ölüyoruz."

Dudakları kulağıma dokunurken, kıpırdandım. Karnına bir dirsek attığımda geri çekildi. "Ben yiyecek bir şeyler hazırlayana kadar içeride oyununa devam et. Birazdan sizi kurtaracağım."

Yiğit sırıtarak mutfaktan çıktığında bir şeyler hazırlamaya başladım. Can konusunu ne yapacağımı düşünüyordum, şimdi bir de kedi çıkmıştı. Fakat tüm gün, tüm bunlara kafa yormaya çalışsam da aklımdan çıkmayan bir şey daha vardı.

Ateşliler...

Unutmak, ne zamandan beri benim için bu kadar zor olmuştu?

Yemek masasının altından telefonuma gelen mesajı okurken, Yiğit'in gözlerini üzerimde hissediyordum.

Efra:

Bugün konuştuğumuz gibi, yeni mekân açılışına geliyorsun, değil mi? Tüm okul orada olacak. Lütfen, lütfen, lütfen!

Masanın diğer tarafında yemeğini yerken beni izleyen Yiğit'e baktım. O da soru soran gözlerle bana bakıyordu. "Efra, dersle ilgili bir şey söylüyor."

Telefonu cebime koyup masadaki kirli tabakları topladım. Yiğit de bana yardım etti ve hepsini mutfağa taşıdık. Ben onları bulaşık makinesine dizerken Yiğit, tezgâha yaslandı.

"Can meselesini ne yapacağız?"

Sıkıntıyla nefesimi verdim. "Bilmiyorum. Sadece birkaç gün daha lazım... Bir şeyler bulacağım." Bakışlarım ona döndü. "Eğer sana sıkıntı yaratıyorsa..."

"Hayır, Maya. Bana sıkıntı yaratmıyor." Bana doğru bir adım atıp sırtımı tezgâha yasladı. Tam önümde dikildiğinde nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Sarı saçları alnına dökülmüştü ve griye dönen gözleri pürdikkat üzerimdeydi.

"Bana karşı sürekli diken üzerindesin, neden?"

Çünkü Doğan Yetkiner'e çok benziyorsun.

"Bilmiyorum."

Yiğit, başını bana doğru eğdi. "Seni benden uzaklaştıran her neyse, onu yok etmek istiyorum. Lütfen, Maya, bana bir şans ver."

Dudakları yavaşça yanağıma dokunduğunda yutkunmakta zorlandım. O sırada kapıda hissettiğim sesle, Yiğit'i geriye ittirdim. "Ah Can, bir şey mi istemiştin?"

Küçük çocuk ne yapacağını bilemeyerek kıpırdandı.

"Su."

Yiğit derin bir nefes verip benden iyice uzaklaşırken, ben de hemen bardağa su doldurup Can'a verdim. Can, bize bakmadan arkasını dönerek koşar adım içeri gitti.

"Çocuğa harika örnek oluyoruz," dedim Yiğit'e alttan bir bakış atıp.

Yiğit omuz silkti. "Ne var? İleride onun da karşısına bir kız çıkacak ve o da yıldırım çarpmışa dönüp ne olduğunu anlamayacak. Her gün, kendisini o kızı düşünürken bulacak, her gördüğünde kıza yaklaşmak için bir fırsat kollayacak. Onu kıskanacak, ondan bazen nefret edecek, ona kızacak ama onu bırakamayacak. Tüm bunların sebebini öğrendiğinde, bunu başta kabullenmeyecek fakat sonunda, o sebepten kaçamayacağını da anlayacak."

Durgun bir şekilde Yiğit'e baktım. Söyledikleriyle tüm kanım çekilmiş gibiydi. "Neymiş o sebep?"

Yiğit bakışlarını bana çevirdi ve pürdikkat gözlerime baktı.

"Aşk. Tüm bunların sebebi, Maya... Sadece aşk."

Efra'yı öldürmemek için kendimi sayısız kere tutmayı denedim. Kısa elbise giymekle sorunum yoktu, ama popomu halka alenen açmakla bir sorunum vardı. "Sana *kıyafet getir* derken parmak kadar elbise getirmeni söylememiştim."

Efra omuz silkti. "O sırada elime bu geçti. Hem ne yapayım, boyum senden kısa."

Gür, açık kumral saçlarımı geriye ittim. Efra'nın yalvar yakar attığı mesajlarla, sonunda okuldan bir çocuğun açtığı mekânın açılış partisine gelmiştim. Yiğit'ten kurtulmam zor olmuştu elbette. Ona yurda gideceğimi söylediğimde zor da olsa kabul etti. Ben buradayken onun, evde Can'ın başını beklemesi pek adil olmasa da Efra'dan kurtulmak öyle kolay değildi.

Geldiğimiz mekânın kapısına baktım. Kapıda yazan kelimeyi görünce tüm bedenim karıncalanmaya başladı. Bu kelime, bana kesinlikle birini hatırlatıyordu.

"*Zebani* mi? Böyle mekân ismi mi olur?" Soru sormaktan çok kendi kendime konuşuyordum. Efra beni duymamıştı, duraksadığımı görünce çekiştirdi.

Zebani'den içeri girdiğimizde, tüm öz güvenimle yürümeye çalıştım. Normalde, istediğimde iddialı giyinir, istediğimde erkek çocuğu gibi dolaşabilirdim. Bu, pek takılacağım bir konu değildi. Lakin bu elbisenin boyu cidden içler acısıydı, bu yüzden ayağımdaki topuklularla doğru düzgün yürüyemiyordum.

"Düzgün yürü, Maya," diyerek beni uyaran Efra'yı öldürmeye bu sefer kararlıydım. "Hey!" dedi ardından. Okuldan birilerini görmüş olmalıyd. O, her kimi gördüyse onunla konuşmaya daldığında ben de etrafı inceledim. Bu şekilde bir süre geçti.

Sonunda alanın en köşesine kurulmuş olan sahneye çıkan kişi, mikrofonu eline aldı.

"Hey, millet!" diyerek bağırdığında herkes sus pus bir şekilde o yöne dönmüştü. Sahnedeki çocuk şen şakrak kıpırdandı. "Zebani'nin açılış partisine hoş geldiniz!"

Herkes, içki bardaklarını havaya kaldırıp bağırdı. Bu, okulumuzda üçüncü sınıflardan Utku isimli bir çocuktu, onu da Efra'dan öğrenmiştim. Siyah saçları sivri sivri tepeye dikilmişti, kulağında küpeler ve üzerinde de kolsuz Linkin Park tişörtü vardı.

"Eee, açılışın sürprizsiz olacağını düşünmediniz, öyle değil mi?" diyerek bağırdı Utku denilen çocuk. Kaşlarımı çatıp sahneye bakmayı sürdürdüm. İçimde garip bir his vardı.

"Hazır olun!" diyerek bağırdı ve bir eliyle sahnenin sağ tarafını gösterdi. "Bugün, hepimiz Ateş'te yanacağız!"

Öyle bir çığlık koptu ki neredeyse kulaklarım kanayacaktı. Zihnimde, kulaklarımdan kopup gelen bir çınlama yer edinirken, sahneye çıkan üç çocuğu görünce kalbim çıldırmış gibi atmaya başladı.

Alar Ateş, en önden ilerleyip baterinin başına geçti ve ellerinde bagetleri döndürdü. Ardından Uygar Ateş, hoparlöre yaslı gitarı alıp ortada bulunan mikrofona ilerledi. En son sahneye çıkan Bora Ateş ise diğer gitarı alıp sol köşede durdu.

Ateş grubu sahnedeydi!

"Maya... sahnede ATEŞ grubu mu var yoksa ben şizofren... Ah kolum!"

Ona hiç bakmadan kolunu çimdiklediğimde Efra ciyaklamıştı. Neyse ki etrafta çıldırıp ciyaklayan o kadar çok kız vardı ki onun sesi de onların arasına karışmıştı.

Alar, elinde döndürdüğü bagetlerle ritim tuttu ve ardından üçüncü ritimde Bora, elektro gitarıyla müziğe girdi. Uygar, basgitarıyla ona fonu oluştururken, çalan şarkının ne olduğunu fark ettim.

Linkin Park- In The End çalıyordu.

Alar, bir anda kendisine doğru konumlanmış mikrofondan rap kısmına giriş yapıp şarkıyı söylemeye başladı. Ortalık resmen sallanıyordu, mekân neredeyse çığlıklardan yıkılacaktı. Uygar, şarkının nakaratına girdiğinde büyülenmiş gözlerle onlara baktım.

Daha doğrusu şarkıyı söyleyen diğer ikisi olsa da sadece birine bakabiliyordum.

Bora Ateş, sol köşede durmuş, şarkı söylemese bile tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başarmıştı.

Gözleri aşağıdaki kalabalıkta dolaştığında önümde duran uzun boylu çocuğun arkasına gizlendim. Bir süre orada saklı kaldıktan sonra yavaşça başımı yana uzatıp tekrar sahneye baktım. Güvenlik görevlileri sahnenin önünü sarmıştı, oraya ulaşmaya çalışan bir grup kız vardı.

Bora'nın gözleri artık kapalıydı. Gitarı, âdeta yaşıyor gibi çalıyor, Alar ise rap kısımlara eşlik ederken bateriyi çalıyordu. Uygar'ın sesi tüm mekânı sarmıştı ve şarkıyı, Linkin Park'ın solistini aratmayacak güzellikte söylüyordu.

Grup, gerçekten efsaneydi.

Bora Ateş, gözlerini açıp *simsiyahlarını* sahneden tam benim olduğum yere dikince, yemin ederim ki kalbimin durduğunu hissettim. Şarkıyı söyleyen Uygar'ın sesi, artık çok uzaklardan geliyor gibiydi. Bedenim uyuşmaya başlamıştı, kendime gelmeye çalışarak ellerimi açıp kapadım.

Bora'nın dudakları yavaşça yana kıvrıldığında, gülüşü bedenime bir gök gürültüsü gibi çarptı.

Transa girmiş gibi, ışıkların aydınlattığı sahneyi izlerken Efra'nın parmaklarını kolumda hissettim. Dönüp birbirimize baktık.

İkimiz de aynı şeyi düşünüyorduk; *bu fırsatı kaçırmam büyük kayıptı.*

"Mümkün değil," dedim dudağımı oynatarak. "İstesem de bu grupta yer alamam."

Sonunda melodi yavaşladığında, geriye doğru bir adım attım. Uygar mikrofondan çekilmiş ve şarkı bitmişti. Bora, son melodiyi çalıyordu. Son tele de dokunduğunda, alelacele Efra'ya döndüm. "Acilen tuvalete gitmem lazım."

"Maya, kaçmana gerek yok..."

"Sadece tuvaletim var!" Öyle yüksek sesle bağırmıştım ki deli gibi çığlık atan kızlara rağmen yanımızdakiler, sesimi duymuştu.

Hemen, kalabalığı yararak ilerledim ve barmene tuvaletin yerini sordum. Gösterdiği koridora doğru ilerleyip tuvaleti buldum. İçeri girip aynada kendime bakarken nabzım aşırı hızlanmıştı. Suyu açıp yüzüme su çarptım. Neyse ki makyaj falan yapmamıştım.

Sakin ol, Maya. Sakin ol. Bu kadar aşırı tepkiler vermen doğal değil. Sen bu değilsin!

Bir süre daha bu şekilde soluklandım. Sonunda tuvaletten çıkmaya karar verdiğimde, içeriden pop müzik sesi geliyordu. Demek ki Ateş, sahneden inmişti.

Belki de gitmişlerdir diye umut ederek kapıyı açtım ve yürümeye başladım. O sırada arkamdan açılan diğer tuvaletin kapısına bakınca kalbim gümbürdedi. Neyse ki içeriden başka bir çocuk çıkıp, yanımdan geçip gitmişti.

Fakat...

Salak çocuk eğer dikkatimi dağıtmasaydı, ayakkabımın topuğu dönmeyecek ve yüzüstü yere çakılmayacaktım.

Yerde sere serpe uzanmışken, o kadar şaşkındım ki bir süre kıpırdayamadım. Ta ki önümde duran ayakkabıları fark edene kadar...

Siyah ayakkabılarla bir süre burun buruna öylece kaldım. *Neden gitmiyordu? Neden? Neden?* Yavaşça başımı yukarı kaldırırken, o an yerin dibine girmek istedim.

Bora, tam tepemde dikilmiş, alaycı bir haylazlıkla bana bakıyordu.

"Güzel kalçalar."

Gözlerimi sıkı sıkı yumup bu anın geçip gitmesini beklemek isterdim, lakin başımı çevirmiş ve minicik eteğin açılmasıyla ortaya serilmiş popoma bakmak gibi bir gaflete düşmüştüm.

Bozuntuya vermeden duvardan tutunup ayağa kalktığımda eteği de düzeltmiştim. "Öyledir."

Ne?

Ne dedim ben?

Bora'nın koyu renk gözlerinde bir ışık yanıp söndü sanki. Bana doğru bir adım attığında kıpırdamadım. Birkaç adım

daha atıp tam dibimde durduğunda da azmim devam etti.

"Eee," dedi sorgulayıcı bir şekilde. "Düşündün mü?"

Gözleri yavaş yavaş yüzümde dolaşırken, boğazımı temizledim. "Evet."

Bora'nın gözleri, tekrar gözlerimi buldu. "Öyleyse cevabın nedir?"

Söyle, haydi. Hayır de! Söyle ona!

"Cevabım..."

O sırada patlayan gümbürtü, dilimin lal olmasına ve yerime kazık gibi çakılmama neden oldu. O gürültünün nedeninin ne olduğunu anlayınca aralanmış dudaklarımla Bora'ya baktım. Göz göze gelmiştik.

Gelen gümbürtü, silah sesiydi!

Bir anda kopan çığlıklar, bu sefer sahnede ortalığı sallayan bir grup için değildi, herkes canının derdine düşmüş gibi bağırıyordu.

Neler olduğunu algılayamayan beynim, bir an için dursa da içeriden gelen son silah sesi aklımı başıma getirmişti. Ardından bir kızın çığlığı duyuldu. İçeride olan kızlardan birinin ismi zihnime süzüldüğünde neredeyse yere yığılıyordum. O isim ise kesinlikle benim karamel rengi saçlı, şen şakrak arkadaşıma aitti.

Efra...

Bölüm 6 - Star

Beynimde yankılanan silah sesiyle, karşımda tıpkı bir kurşun gibi bana saplanan bakışların etkisindeydim. İkimizde hareket etmiyor, duyduğumuz şeyin doğruluğunu test ediyor gibiydik. İçerideki kargaşa bitmiş gibiydi, derin bir sessizlik oluşmuştu.

Bora, harekete geçip içeri koşmaya kalktığımda beni çevik bir hareketle yakaladı ve kolu gövdeme dolandı. Ne yaptığını sormak için bağıracakken ağzımı eliyle örtmüştü. Ayaklarım, havaya kalkan bedenim yüzünden boşlukta sallanıyor, bedenim Bora'nın kıskacından kurtulmak için çırpınıyordu.

Beni kendine doğru döndürdüğünde, kıpırdanmamı durdurmak için iyice kendine yapıştırdı. O kadar yakındık ki onun bedeni nerede başlıyor, benimki nerede bitiyor belli değildi. Beni ikaz eder gibi kaşlarını çatmıştı. Koridorun loş kırmızı ışığının altında beklerken arka planda çalmaya devam eden *The Weekend-Starboy* şarkısı, kulaklarımızı dolduruyordu. Bir iki saniyeliğine bulunduğum andan çıkıp ona odaklandım.

Star...

Bu çocuk, her şeyiyle yıldız olmak için doğmuş gibiydi.

Bana gruplarında solistlik teklif etmeleri akılalmaz geliyordu. Aynı zamanda burada bulunmamız tesadüf müydü, bilmiyordum. Sesi güzel olan tek kız ben değildim, rahatlıkla başkasını da bulabilirlerdi. Fakat samimi görünüyorlardı

ve bu işi, bu kadar istemeleri gururumu okşuyordu. *Fakat...*

Bora Ateş.

Dudaklarından dökülen samimi cümlelere rağmen, gözlerinde dans eden arsız parıltılar bana iyi şeylerin habercisi gibi gelmiyordu.

Bu adam, ya beni göklere çıkaracaktı ya da cehennem ateşine atacaktı.

Tüm bedenim âdeta donmuştu. Şu an, bu hâlde olmamızın nedeni belliydi, içeride her ne oluyorsa benim oraya bodoslama dalmamı engellemeye çalışıyordu. Bora'yla göz göze geldiğimizde, yüzüme kadar ulaşan sıcaklığı yok sayarak öfkeyle soludum. "Bırak beni," diyerek bağırmaya çalıştığımda, ağzımı kapattığı için sadece anlamsız homurtular çıktı. Bora, elini ağzımdan yavaşça çekip parmağını kendi dudağına koydu ve *sus* işareti yaptı.

Onu onaylamasam da tepkimi ölçen bakışlarına sakin kalarak karşılık verdim. Beni yavaşça bıraktı ve ağır adımlarla koridorun sonuna yürüdü. Ben de peşinden ilerleyip başımı onun gibi yavaşça uzatarak bar alanına baktım.

Kimisi yere eğilmiş hâldeydi kimisi ayakta, fakat ortak olan tek şey kimse hareket etmiyordu. Bakışlarım mekânın ortasındaki bedenlere kilitlendi ve o an taş kesildim. Öne doğru atılacağım sırada Bora yine beni tuttu, eli tehditkâr bir biçimde gövdeme sabitlenmişti. Bana ikaz dolu bir bakış daha atıp başını iki yana salladı.

Bakışlarımı tekrar o yöne çevirdim. Beynim, gördüğü şeyi algılamaya çalışırken fonksiyonlarını yitirmişti.

Efra'nın başına bir silah dayanmıştı. Onu tutan adam, uzun boyluydu ve yirmilerinin sonunda olmalıydı. Yalpalıyor, gözleri karşıdaki kalabalığı tararken vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Korumalar dâhil kimse bir şey yapamıyordu, çünkü bu ayyaşın Efra'nın beynini yanlışlıkla veya isteyerek dağıtma olasılığı yüksek görünüyordu.

"Gaye!" diyerek bağırdı gür bir sesle. "Çık ortaya! Buraya gelmezsen, buradaki herkesin beynini dağıtırım."

"Başka bir kız için benim arkadaşımın beynini mi dağıtmayı planlıyor o?" diyerek fısıldadım hiddetle. "Asıl dağılan beyin onunki ola..." Tekrar kıpırdandığımda Bora, beni iyice kendine yasladı. Dudakları kulağıma değdiğinde nefesi, gerilmiş olan bedenimi âdeta sopa gibi dikleştirdi.

"Eğer kıpırdarsan, bu geri zekâlı seni vurmak isteyecek ve ne yazık ki hedefi tutturamayıp önüne gelene ateş edecek."

Söylediği şeyin şokuyla önce kalakaldım, ardından kaşlarım neredeyse burnumun ucuna değecek kadar çatıldı. *"Ne yazık mı?"*

Bora, bu söylediğimi duymazdan geldi. "Kimsenin zarar görmesini istemiyorsan, olduğun yerde kal."

Ona gıcık olmakla vakit kaybedecek zamanım yoktu, bunu sonra uzun uzun ve zevk alarak yapabilirdim. En yakın arkadaşım, rüzgârın etkisindeki bir yaprak gibi titreyip şakağında bir silahla orada dururken elim kolum bağlı bekleyemezdim.

"Gaye!" diyerek gürledi yine ayyaş geri zekâlı. Efra'yı da sürükleyerek sahneye çıkarmış, herkese tepeden bakıyordu. "Benden ayrılabileceğini mi sanıyorsun sen? Benimle uğraşabileceğini mi sanıyorsun?"

Bu maganda, silahı içeri nasıl sokabilmişti? Öyle çok bağırıyordu ki Efra'nın suratını buruşturarak gözlerini kapattığını gördüm. Hemen sahnenin önünde dikilen çocuğu gördüğümde, Bora da görmüş olacaktı ki, bedeni çoktan gardını almış gibiydi.

Alar Ateş, silahlı magandaya çok yaklaşmıştı.

"Dinle, dostum," dedi ellerini teslim oluyor gibi kaldırmış vaziyetteyken. "Eğer o silahı bırakırsan, tüm Gayeleri senin önüne sererim. Fakat bu tatlı şeyin beynini dağıtırsan..."

O sırada Efra'dan bir acı dolu bir inleme duyuldu. Alar, yaptığı gafın farkına varınca boğazını temizledi. "Yani zarar verirsen... hayatın bitecek."

Adam, kanlı gözlerle Alar'a baktı. "Siktir git buradan!" diyerek bağırdı silahı Efra'nın başına daha çok dayayarak. "Gayeee!"

Gaye'nin burada olduğundan emin gibiydi. Peki kalabalıkta değilse, nerede...

Bakışlarım koridorun sonuna döndü. Lavaboya doğru yürümeye başladığımda Bora, bana soru soran gözlerle baktı ama onu es geçtim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, bakışlarımı kabinlere çevirdim. Hızla ilk kabinin kapısını ittirdim, kimseyi görmeyince diğerine geçtim. Ve sonuncuya geldiğimde açamadım. *Gaye*, buradaydı.

"Belalın, en yakın arkadaşımın kafasını dağıtmak üzere," dedim içerideki kıza. "Yani sizin hastalıklı ilişkinizle alakası olmayan, *masum* bir kızın... Bir şeyler yapmadan, korkak bir tavuk gibi orada mı saklanacaksın?"

İçerideki kızdan ses gelmedi. Üzerimdeki etek biraz sonra yapacaklarıma pek uygun olmasa da bıkkın bir şekilde nefes alıp, kapının üzerine ellerimi yerleştirdim ve atletik bir hareketle kendimi yukarı çektim. Gövdemi kapının üst kısmına yaslayıp, bacaklarımı diğer tarafa geçirerek yere atladığımda, Gaye duvara yapışmıştı. Benden böyle atletik hareketler beklemediği açıktı.

Sarışın bir kızdı. Gözleri yeşil ve dudakları kalındı. Yüzündeki abartılı makyaj olmasa çok daha güzel görüneceği kesindi. Onu incelemekle zaman kaybetmeden koluna yapıştım ve kapının kilidini açıp onu da yanımda sürükledim. "Birileri zarar görmeden her ne söyleyip yatıştıracaksan yatıştır onu," dedim sinirle. "Sonrasını güvenliğe bırak."

"Beni öldürür," dedi Gaye ama ben onu sürüklemekten vazgeçmedim.

"Seni vuramaz, önünde yürüyeceğim."

Bora'nın bedeni, yıkılmaz bir ağaç gövdesi gibi önümde belirene kadar durmamıştım. Sinirli bir ifadeyle suratına bakıp, yanından geçmeye çalıştım ama beni durdurdu. "Bir şeyler yapmamız gerek!" dediğimde bana tepeden bir bakış attı. Elini, kızın omzuna yerleştirip onu kendine çektiğinde afallamıştım.

"Burada bekle." Sesi ikaz doluydu ve aksini yaparsam sonumun iyi olmayacağını belli ediyordu.

Sonra kızı yürütmeye başladı. Şaşkın bir şekilde onların arkasından bakarken yalpalayarak yürüdüm. Bora, koridoru dönünce kızı dibinde tutarak kalabalığa ilerledi, ben de orayı görebileceğim şekilde koridorun sonunda durdum.

"Sevgili Gaye, benimle," dedi sahneye yaklaşırken alaycı bir ses tonuyla. Kolları Gaye'yi öyle bir sarmıştı ki, kız neredeyse Bora'nın bedeninde kaybolmuştu. Bunun nedeninin kızı korumak olduğunu bilsem de tek kaşımı kaldırmadan edemedim.

Herkesin bakışları onlara dönmüştü. Sahnedeki adam Bora'ya baktığında, kanlı gözleri deli gibi Gaye'yi aradı. Sonunda, Gaye'yi Bora'nın yanında görünce dikkati tamamen oraya çevrildi.

"Dokunma ona!" diye bağırdı adam Bora'ya.

Silahı Bora'ya doğrulttuğunda, derin bir nefes çektim. Oraya koşmak için hareketleneceğim sırada bir kargaşa koptu ve her şey o saniye gerçekleşti.

İlk önce adamın arkasında birisi görüldü ve bu kişiyi artık tanıyordum. *Uygar Ateş*.

Dikkati tamamen Bora'ya kilitlenmiş adam, onu fark etmezken, Uygar mikrofon sehpasını eline aldı ve ardından sertçe adamın kafasına geçirdi. Efra bir çığlık atarak kendini ileri savurduğunda, Uygar elini uzattı ama onu yakalayamadı. Efra tam yere yapışacakken sahnenin altında bekleyen Alar, onu yakalayıp kucakladı.

Bir silah sesi yankılandığında, herkes kısa bir an durdu. Tek bir kişi hariç...

Uygar Ateş'in bedeni, ağır bir şekilde geriye doğru devrilmişti.

Olamaz, olamaz, olamaz.

Vurulmuştu!

Her şey o kadar hızlı gelişti ki olaylar yerimde durmayıp o yöne koştuğumun farkında bile değildim. Sanki çok uzun bir yol koşmuşum gibi nefes nefese kalmıştım. Soluğum boğazıma takılıyordu, bedenim titremekten düz duramıyordu.

Alar, Efra'yı birine bırakıp Uygar'ın yanına koşarken Bora, ipi koparılmış bir yırtıcı gibi sahneye atlayıp adamı yakasından tuttu ve onu sahneden aşağı attı. Ardından kendisi de aşağı indi ve adama geçirdiği ardı arkası kesilmeyen yumruklar, onu tutmaya çalışan güvenlik görevlileri tarafından bile durdurulamadı.

O kadar kana susamış görünüyordu ki adamı, herkesin önünde öldüreceğinden korkmuştum.

O anda, ancak bir koruma ya da cesaret hapı yutmuş ve bir işin sonunu düşünmeyecek biri müdahale etmeye çalışabilirdi. O cesaret hapı yutmuş geri zekâlı da ben oluyordum...

"Bora du..."

Dur gibi kısacık kelimeyi bile söyleyecek zamanım olmamıştı. Suratıma yediğim darbeyle bilincimi kaybederken hatırladığım son şey; bana donuk bir ifadeyle bakan Bora Ateş'in yüzü ve gözümün önünde uçuşan yıldızlardı.

Bölüm 7 - Yan Rol

Efra Demir

Bunca zaman boyunca çok kitap okumuştum. Belki gerçek hayatın heyecanı bana yetmediği için, belki de aradığım aşkı asla bulamadığım içindi. Sebep her ne olursa olsun, kitaplarda okuduğum her sahnenin ötesinde, beni en heyecanlandıran sahneler, kahramanın tehlikeli anlarda kızı kurtardığı yerlerdi.

Es geçtiğim kısmı, şu an daha iyi anlıyordum.

Tehlikeli.

O sahnelerdeki tehlikeyi es geçer, direkt erkek karaktere odaklanırdım. Fakat şimdi, bizzat o sahnelerden birini yaşarken odaklanabildiğim tek şey *tehlikeydi.*

"Dinle dostum, eğer o silahlı bırakırsan tüm Gayeleri senin önüne sererim. Fakat bu *tatlı şeyin* beynini dağıtırsan..."

Derin bir iç çektiğimde sessizlik oldu.

Alar Ateş.

Hayallerimin erkeği sahnenin altında durmuş, beni kurtarmak için katilim olacak adamla konuşurken ben, hayatın aslında elimizden ne kadar kolay kayıp gidebileceğini düşünüyordum. Kahramanın beni kurtarmasını beklemek, kitaplarda okurken olduğu kadar heyecanlı değildi. Eğer başka zaman olsa, belki de cümle arasında kullandığı *tatlı şey* için sevinebilirdim. *Ne yazık.*

Sonrasında uyuşmuş zihnim olanlara pek dikkat etmedi. Dikkatim tamamen alnımdaki silahın soğuk namlusundaydı. Belki bu da benim hikâyem değildi ve beni kimse kurtaramayacaktı. Başroldeki Gaye isimli kız yüzünden geberip gidecektim, *ne güzel!*

Ne kadar süre geçti bilmiyorum, birden kulağımın dibinde bir gümbürtü koptu ve silahın soğuk namlusu benden uzaklaştı. Yaşadığım şokla ufak bir çığlık attığımda, dengemi sağlamak için çok geçti.

Bir an kendimi sahneden düşüyor gibi hissederken, hemen sonra Alar Ateş'in kollarının arasındaydım. Gözlerimi kırpıştırarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Nefes nefese Alar'ın yüzüne bakarken neredeyse sırıtacaktım. Kahramanım beni kurtarmıştı!

Her ne kadar bende başrol hamuru olmasa da... *Her yan karakterin de bir hikâyesi olurdu.*

O sırada mekânda öyle bir ses yankılandı ki kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Korkudan kalbimin patlaması an meselesiydi.

Alar, telaşlı bir şekilde beni yere indirip, yanımızda duran bir güvenlik görevlisine teslim ettiğinde sıkı sıkı yumduğum gözlerimi araladım. Ve o an gördüğüm şey, kanımın donmasına sebep oldu.

Uygar Ateş'in sahnede duran bedeni geriye doğru devrilirken sanki o anı ağır çekimle görüyor gibiydim. Sahnedeydi, yani tam da ben ve neredeyse katilim olacak adamın arkasında kalan yerdeydi. Ve... *Vurulmuştu.*

O an, bir gerçeği idrak ettim. Başımdaki soğuk silah namlusunun yok olmasının sebebi, hayallerimin erkeği olan Alar değildi... Uygar'dı!

Dilim tutulmuş vaziyette sahneye bakarken ortalık bir anda karıştı. Bora Ateş sahneye fırlayıp, adamı tıpkı bir oyuncak gibi yere fırlatmıştı.

Bense gözlerimi vurulan Uygar'dan alamıyordum. Benim yüzümden yaralanmış olduğu gerçeği, suçluluk duygusuyla yerin dibine girmek istememe neden oluyordu. Alar, elini Uygar'ın yarasına bastırıp, etraftaki insanlara yardım etmeleri için bağırıyordu.

O sırada herkesten bir iç çekiş duyuldu. Başımı herkesin pürdikkat baktığı yere çevirdiğimde...

"Maya!"

Çığlık atarak ileri atıldım, fakat yanımdaki güvenlik görevlisi beni tutmuştu.

Maya, yerde baygın bir şekilde yatıyordu ve Bora da dâhil herkes, donmuş gibi ona bakıyordu. Ardından Bora'nın yüzü daha sinirli bir ifadeyle kasıldı ve arkasına dönüp silahlı magandaya öyle bir yumruk attı ki adamın kafasının ters döneceğini sandım. Adam, bilincini kaybetti ve kafası yere yapıştı.

Sonrası çok hızlı gelişti.

Bora eğilip Maya'yı kucağına aldı. Alar da Uygar'ın kolunun altına girip onu ayağa kaldırmıştı. Uygar'ın gözlerini açık görünce, içimde bir rahatlama hissettim. En azından ayakta durabiliyordu.

Alar, onun dışarı taşınmasına yardım etmek istedi fakat o kadar perişan bir hâli vardı ki güvenlik görevlileri onu sakinleştirip Uygar'ı kendileri götürdüler. Ben de onların peşinden gitmek istediğimde yanımdaki güvenlik, beni tutmuştu. "Maya!" diyerek bağırdım tekrar. "O benim arkadaşım! Bırak beni!"

Alar beni duymuş olacaktı ki kafasını çevirip beni tutan adama bağırdı. "Onu da getir!"

Rahat bir nefes alıp korumayla beraber peşlerinden ilerlemeye başladım. Ortalık çok karışıktı, polislerin içeri girdiğini göremesem de kalabalık grubun ardından gelen seslerini duyabiliyordum. Bizi, çalışanların kullandığı arka kapıdan dışarı çıkardılar.

Korumalar, Uygar'ı, bir arabaya bindirip götürmüşlerdi bile. "Bizim araba gazetecilerin himayesi altındaymış," dedi Alar, kulağındaki telefonu indirerek. "Gazeteciler bu kapıya doluşabilir. Yeni bir araba, bir alt sokağa geliyor."

Hepimiz o yöne doğru yürümeye başladığımızda Alar'ın sürekli dudağını kemirdiğini görünce, en azından onu rahatlatacak bir şeyler söylemek istedim. "En azından ayaktaydı," dedim cılız bir sesle. "İyi olacaktır."

Alar yürürken bana yan bir bakış attı. "Tabii ki iyi olacak," dedi hafifçe gülümseyerek. "Domuz gibidir o, bir şey olmaz."

Her ne kadar şakaya vursa da endişelendiği belliydi. Ardından kucağında baygın Maya'yla yürüyen Bora'ya bakıp, "Bu açılışa hiç gelmemeliydik," dedi. "Adamı öldüresiye dövmen dışında... Bir de aldığı darbeyle bayılan bir kız eklendi! Atılacak başlıkları biliyorsun değil mi?"

Şöyle bir durumda bile birbirleriyle uğraşmalarını hayretle izlerken, bir şey dikkatimi çekti. "Maya neden bayıldı?" diye sorarken sesim yüksek çıkmıştı. "Yoksa ona *vurdun mu*?"

Alar, bir küfür mırıldanıp başını gökyüzüne dikti. Ardından stresli bir şekilde mırıldanmaya başladı. "Giray bizi sikecek. Giray bizi..." diyordu ki Bora araya girdi.

"Eğer susmazsan, ben seni s..."

Alar, Bora sözünü tamamlamadan suratını buruşturdu. "Iyyy, Giray'ı tercih ederim."

Ateş grubuyla ilgili birçok haberi biliyordum. Bir aralar Bora'yla ilgili ortalıkta dolanan en büyük haberlerden biri; öfke sorunu olduğuydu. Bir kızı darp ettiğiyle ilgili haber de bu konuyla ilgili bardağı taşıran son damla olmuştu. Üstelik söylenenlere göre de bu kız, uzun yıllardır sevgilisiydi.

Ateş hayranlarının birçoğu, bu habere inanmıyor ve bunu reddediyordu. Fakat ufak bir kısmı, Bora'nın vahşi ve böyle bir şeyi yapabilecek biri olduğunu iddia ediyordu.

Bense bu konuda pek kafa patlatmamıştım. Bora hakkında pek fikrim yoktu. Benim ilgimi çeken Ulaş ve Alar'dı. Ulaş gruptan ayrıldıktan sonra tek ilgi odağım Alar olmuştu. Yanımda yürürken göz ucuyla onu süzdüm. *Gerçekten hayran olunacak biriydi.*

O sırada Maya'dan garip mırıltılar yükseldi.

"Kızı fazla sıkıyor ve sarsıyorsun," dedi Alar, tespitini dile getirerek.

Bora'nın yüz ifadesi bir demir kadar sertti, koyu renk gözlerine çatık kaşları eşlik ediyordu. "Çok meraklıysan sen taşı."

Alar, kollarını uzatarak onlara yöneldiğinde, Bora onu es geçip yeni park edilen arabaya doğru yürümeye başlamıştı. Alar'ın kolları aynı pozisyondayken Bora'nın arkasından bakakaldı.

"Bir dediği de yaptığını tutmuyor," diye homurdanırken, kollarını indirdi ve peşlerinden yürümeye başladı.

Arabanın sürücüsü aşağı indiğinde ikisi de durdu. Saçları geriye doğru taranmış, uzun boylu ve gerçekten *yakışıklı* bir adam bizi süzüyordu. Adamın kızgın yeşil gözleri, kucağında baygın Maya'yla duran Bora'ya takıldı.

Alar boğuluyor gibi mırıldandığında, onun Giray diye bahsettiği kişi olduğunu anlamıştım.

"İşte, şimdi sıçtık."

Giray denilen adam, eliyle yüzünü sıvazladı. "Binin arabaya," dedi bezgin bir sesle. Kendisi sürücü koltuğuna oturduğunda Alar, bana ön kapıyı açıp eliyle oturmamı işaret etti.

Penguen gibi yürüyerek ön koltuğa kuruldum. Kalbim deli gibi atıyordu. Biraz önce yaşananların üzerine, Ateşlilerle bir yere gidiyor olduğum düşüncesi bana kafayı yedirecekti.

Bora, kucağında Maya'yla beraber sağ tarafa oturmuştu, benim arkamda kaldıkları için göremiyordum. Alar da sol taraftan binip arka koltuğa oturduğunda, Giray denilen adam arabayı çalıştırıp hızla yola koyuldu.

Alar'a bakmaktan vazgeçip önümüzdeki yola odaklandım. Yol boyunca herkes sessizdi. Giray'ın dikiz aynasından ara ara Bora'ya baktığını görüyordum.

"Uygar'dan haber var mı?" dedi Alar, sonunda sessizliği bozarak.

"Eve ulaştılar."

Giray kestirip attı. Çok sinirli olduğu belliydi.

"Bak," dedi Alar. "Bunların olacağını bilemezdik. Umut, açılış partisinde olmamızı çok istedi. Birinin elinde silahla mekânda belireceğini nereden bilebilirdik?" Sonra aklına bir şey gelmiş gibi suratı buruştu. "O silahı içeri nasıl sokabildi, onu bile anlamış değilim."

"Bu işin ardında biri var."

Bora'nın sesi duyulduktan sonra ortamda anlamlı bir sessizlik oluştu. Giray aynadan ona baktı. Onları incelerken, neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum.

"Saçmalama," dedi Giray tok bir sesle. "O kadar da değil."

Bora, bir şey söylemedi fakat ortamdaki gerginlik neredeyse elle tutulur bir boyuta gelmişti. Sonunda iki katlı bir evin önünde durduğumuzda, gözlerimi etrafta gezdirdim.

Burası Ateşlilerin eviydi.

Deniz manzaralıydı ve üst kattaki balkon devasaydı. Küçük bir bahçesi vardı, ev dışarıdan samimi ve sıcak görünüyordu. Arabadan inip evin içine girdiğimizde ise fikrim değişti. İçerisi genişti fakat bir rock grubuna ait olduğunu belli edercesine karışıktı.

Ortalıkta kıyafetler ve müzikle ilgili dekoratif malzemeler vardı. İçeride tezgâhının birazını görebildiğim açık bir mutfak ve bir odaya açılan kapı vardı.

Evin içinde, mekândaki güvenlik görevlileri vardı ve Giray'ın gelmesiyle ona Uygar hakkındaki talimatları vermeye başladılar. Kurşun, Uygar'ın omzunu sıyırıp geçtiği için neredeyse yere eğilip şükür duası edecektim.

Bora, Uygar'la ilgili haberi aldıktan sonra hızla aşağı kattaki odalardan birine, kucağında Maya'yla girdi. Ardından üst kattan inen kır saçlı doktor da Giray'ın talimatıyla o odaya yöneldi.

Alar, üst kata çıkmaya yeltenince utana sıkıla arkasından baktım. Hissetmiş gibi bir anda dönüp bana baktı. "Gel sen de," dedi bana sıcak bir gülümsemeyle. Uygar için kendimi suçladığımı tahmin etmiş olmalıydı.

Hızlı adımlarla onu takip ettim. Üst kata çıktığımızda, koridorun başındaki kapı aralık duruyordu ve içeri baktığımda banyo olduğunu gördüm. Holün sonunda ise karşılıklı iki odaya açılan kapılar vardı.

Alar, sağdaki kapıyı çalarak açtı. Kafasını içeri uzattıktan sonra bana sessiz olmamı ve içeri girmemi işaret etti. Onun arkasından sessizce içeri girdim.

Uygar Ateş, boylu boyunca yatıyordu. Üzeri çıplaktı, sol göğsüyle omzuna dolanmış sargı bezi kanlanmıştı. Gözleri kapalı olduğu için onu rahat rahat inceleme fırsatı bulmuştum. Kaşları çatıktı, uyurken bile çatık kaşlı olması, onun hakkındaki düşüncelerimi destekliyordu.

Alar'a bakınca içiniz ısınırken, Uygar'a bakınca soğuk bir suya atlamış gibi oluyordunuz.

Hiçbir zaman böyle erkeklerden hoşlanmamıştım. O yüzden, grupta en dikkatimi çekmeyen üye Uygar'dı.

O sırada Alar, elini omzuma koyduğunda büyük bir sıcaklık, tüm bedenimi kapladı.

Ah, evet, ben her zaman sıcağı sevmişimdir.

Bölüm 8 - Korsan

Maya Erez

Zaman ve mekân kavramımı yitireli ne kadar olmuştu, bilmiyorum fakat bedenim pelte gibiydi ve göz kapaklarım kesinlikle açılmayı reddediyordu. Bedenim sarsılıyordu fakat bunun nedenini kavrayamıyordum. Sanki karanlıkta boğuluyor gibiydim. Nefes almaya çalıştığım sırada yine sarsıldım. O sırada, buğulu zihnime bir ses süzüldü.

"Kızı fazla sıkıyor ve sarsıyorsun."

Bir sarsıntı daha.

"Çok meraklıysan sen taşı."

Boğuk ve baştan çıkarıcı bir girdap gibi beni saran ses kulaklarımda yankılandığında nefes alış verişim de düzelmişti. Bu sesin sahibini biliyordum.

Bilincimi yitirmeden önce gördüğüm en son şey, yıldızlar ve Bora Ateş'in yüzüydü. Bana bakan donuk gözlerini hatırlayınca, olanları yavaş yavaş kavramaya başladım.

Lanet olası yıldızlar.

Lanet olası Ateşliler!

Algıladığım bir diğer şey; şu an Bora Ateş'in kucağındaydım ve beni bir yere götürüyordu. Asıl önemli olan şeyse beni nereye götürdüğüydü!

Bir sarsıntı daha gerçekleşti ve Bora'nın kollarının, beni daha çok sıktığını hissettim. O sırada, "Bir dediği de yaptığını tutmuyor," diyen, Alar'ın olduğuna emin olduğum ses tekrar duyuldu: "İşte, şimdi sıçtık."

"Binin arabaya," dedi bir başkası. Bu sesin sahibini pek çıkaramamıştım.

Sonunda kapalı bir alana girdiğimizin habercisiymiş gibi temiz hava kayboldu. Bir arabada olduğumuzu anlamam birkaç dakika sürdü. Bir süre sessizce bekledim, bilincim hâlâ tam anlamıyla açılmamakta ısrarcıydı.

Bir nefes sesi, kulağıma usulca ulaşıyor ve beni dingin bir uykunun kollarına çağırıyordu. Burnumu sıcak bir yüzeye sürterek tıpkı bir kedi gibi kıvrılmaya çalışıyordum. Her nefes aldığımda odunsu misk notalı bir koku, içinde bulunduğum karanlık ortama doluyordu.

O an, nasıl o belirsizlikten kurtuldum, bilmiyorum fakat gözlerim hafifçe aralandı ve canım yandı. Suratımı buruşturarak gözlerimi daha da kıstım.

Önce çenesi girdi görüş açıma; sinirli olduğunu belli edercesine gerilmişti. Yanağında, dişlerini sıktığını işaret eden bir çukur olmuştu. Nefesi sık ve derindi. Sonra gözleri bir an aşağıya kaydı ve bana baktı.

Bir süre öylece birbirimize bakakaldık.

Bakışının ne anlam ifade ettiğini, milyon yıl geçse çözemezdim. Öylece, dümdüz bir ifade kaplamıştı gözlerini. Zihnim, tekrar karanlığa gömülmek için çırpınıyordu. Ağzımı açıp bir şey söylemek istedim fakat dudaklarımdan hiçbir ses çıkmadı.

"Şşş," diyerek çok kısık bir ses duydum. Bora, dudaklarını kulağıma yaklaştırmıştı. "Hayatıma hoş geldin, Bukalemun."

Sonunda Bora'nın karanlık kuyuları beni içine çekti ve kendimi saniyeler sonra tekrar karanlıkta buldum. Bu cümleyi bir başkası söylese kulağa belki romantik gelebilirdi fakat söyleyen Bora Ateş olunca, eminim ki altındaki anlam hiç de iç açıcı değildi.

Ateşler içinde yandığım bir kâbusun ardından hızla yatakta doğrulup gözlerimi açtım. *Ateş*, tüm hayatımı istila etmeye başlamıştı!

Bir süre neler olduğunu ve nerede olduğumu algılamaya çalıştım. Bulanık gören gözlerimi ovuşturmak istedim ama ağrıyınca elimi hemen çektim. Uyumaktan şişmiş olmalılardı. Kısık gözlerle etrafımda olup bitenleri görmeye çalışıyordum.

Bir odadaydım fakat bu, kesinlikle benim yurt odam değildi. Pencereden vuran ay ışığı ortalığı biraz aydınlatıyordu. Büyük siyah bir giysi dolabı ve köşede duran, CD ve DVD'lerin dolu olduğu bir cam dolap vardı.

Elimle alnımı ovalayıp suratımı buruşturdum, başım çatlıyordu. *Dün gece fazla mı içmiştim acaba?*

Nerede olduğumu çözmeye çalışırken yataktan kalkıp bir banyo bulma umuduyla yürümeye başladım. Odada bir kapı vardı. Banyo olduğunu düşünerek bir zombi gibi ilerledim ve kapı kulpunu kavradım.

Baygın bakışlarım, önümü zar zor görmeme sebep oluyordu ama gözlerimi bir türlü tam açamıyordum. Kapıyı açıp içeri girdim. İçeride görüşüm daha da bozulmuştu, sanki bir sis perdesi gözüme inmiş gibiydi. Elimle üzerimdeki tişörtün yakasını çekiştirdim. Sıcak... Burası fazla sıcaktı.

Resmen bir kör gibi, el yordamıyla suyu aradım. Sonunda musluğu bulup açtığımda soğuk su parmaklarıma değdi. Suyu tam avucuma doldurup yüzüme çarpacağım sırada banyonun içinden bir ses duyuldu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

O an, bir kazık gibi olduğum yere çakılmıştım.

Elimdeki su yavaş yavaş kayarak yok olurken, başımı yavaşça sesin geldiği yöne çevirdim. Gözlerimin önündeki buhar hafiflemiş, o buharın arasında bir silüet belirmişti.

Daha doğrusu; Altında sadece siyah bir havlu sarılı olan, Bora Ateş...

Devasa bir çığlık, dudaklarımdan firar ederken kalbim, neredeyse göğüs kafesimde patlayacaktı. Bora'nın bronz gövdesinin parlamasına sebep olan damlalar, gözlerime bir bıçak gibi ışık yolluyordu sanki.

Kocaman açıldığı için ağrıyan gözlerime ellerimi götürdüğümde, daha büyük bir ağrı baş gösterdi. Başımı çevirip buğusu silinmiş aynaya bakınca...

"BU DA NE?" Sesim bir camı patlatabilecek güçteydi.

Aynadan kaçmak için geri geri giderken ayağımın kaybolması, Bora'nın yine süper kahraman reflekslerini kullanmasına sebep olmuştu. Kollarıyla belimi yakalarken ben, çırpınıp bağırmaya devam ediyordum.

"Gözüm yok!" dedim bağırmaya devam ederek. "Gözüm nerede?"

"Rahat dur ve sessiz ol!" diyerek beni ikaz etti Bora ama duramadım. Kollarıyla beni zapt edip banyodan çıkarmaya çalışırken eliyle ağzımı kapatmıştı. Bu, boğuk sesle konuşmama engel olamadı. "Resmen bir korsana benzemişim!"

Çırpınıp ayaklarımı havada sallarken, Bora, beni yatağa yatırdı. Bir gözüm patlıcan moruyla şekillenmiş,ip şişlikten dolayı minicik kalmıştı.

Bora, üzerime abanmış vaziyetteydi ve üzeri çıplaktı. Altında da bir havlu olduğu gerçeği pek iç açıcı değildi. "Ben, şu odadan gidince bağırmaya devam edebilirsin," diyordu demesine ama ben, hâlâ gözümden yakınmaya devam ediyordum.

Gerçekten sarhoş gibiydim. Kafama sanki binlerce iğne batırılıp çıkarılıyordu. Bora, tek eliyle iki bileğimi tutup başımın üzerinde birleştirmiş, bir elini dudaklarıma bastırmıştı.

Konuşamadığım için aldığım derin nefesler, göğsümü şi-

şiriyor, Ateş'in gövdesine çarpıyordu. Spor salonunda, vaktini verimli harcadığını gayet iyi hissedebiliyordum. Yüzüme baktığında, kıpırdanmayı kestim. Bora'nın koyu renkli gözleri, benim Buz Devri'ndeki Sid'e dönen şiş gözlerime odaklandı.

Nasıl göründüğümü bilsem de bakışları öyle yoğundu ki bir an kalbim gümbürdedi. Fakat... O an bir şeyi idrak ettim.

Neden Bora'yla aynı odadaydım? Neden üzerimde sadece bir tişört vardı? Neden Bora, odanın banyosunda...

Bir anda dudaklarıma yapışmış olan elini ısırınca Bora, küfrederek elini çekti.

"Yooo," dedim dehşet içinde. "Yoo, yoo, hayır!"

Ayağımla onu üzerimden ittirmeye çalıştığımda, Bora da zaten ayağa kalkmaya yelteniyordu. Başım o kadar dönüyordu ki bilincim kapanmak için çırpınıyordu. Bora tam ayağa kalktığında, ayağım havlusuna takıldı ve sonra...

Havlu benim ayağımdaydı, çıplak Bora Ateş ayakta.

Bora'nın da bu durumu beklemediği açıktı. Yüzünde mimik olmadan bana bakakalmıştı. İkimizin de kıpırdamadığı o kısacık saniyeden sonra...

Zorla kurtulduğum belirsizliğe bu sefer, bile isteye geri dönmüştüm. Bayılmak, utanmaktan daha kolay gelmişti

Bölüm 9 - Hulk

Bora Ateş

Şaşkınlık, pek bana göre değildi.

Genelde ne yapacağımı bilir, gerçekleşen bazı olağanüstü olaylar karşısında bile bir tepkide bulunurdum. Fakat bu kız, ikidir bana şaşkınlığın *Nirvana'sını* yaşatıyordu.

Bir rock grubunun lideri olup, popülerliğe erişmeden önce bile yatağımı istediğim zaman bir kızla doldurabilecek durumdaydım. Gerek bu konudaki yeteneğim, gerekse görünüşüm bana bu fırsatı çoğu zaman sağlamıştı.

Karşılarında çırılçıplak kaldığımda mutlulukla iç geçirenler, etkilenerek nefesi kesilenler ve heyecanla yaprak gibi titreyenlerle karşılaşmıştım. Fakat bu... Bu, *ilk defa* başıma geliyordu.

Kız, beni tamamen çıplak görünce, dünyanın en korkunç manzarasına şahit olmuş gibi dehşete düşmüş, ardından... *Bayılmıştı.*

Başımı eğip bedenime baktım. Bu durumda alınmam mı gerekiyordu, yoksa bir kızı bayıltabildiğim için gururlanmalı mıydım, emin değildim.

Gözlerim tekrar yatakta baygın yatan kıza döndü. Tek gözündeki mor şişlik ve kabaran gür saçlarıyla manyak bir cadıya benziyordu. Üzerinde benim tişörtüm vardı.

İster istemez güldüm. *Yoo, yoo hayır* diyerek kafayı yemesinin sebebini şimdi anlıyordum. Üzerindeki tişörtü görüp,

beni de banyoda yakalayınca muhtemelen aklında türlü senaryolar kurmuştu.

İşin aslı, ona dokunmamıştım. Dokunmaya da pek niyetim yoktu. Muhtemelen bunun onu etkileyeceğine ve işin sonunda arkasına bakmadan kaçacağına emin olsam da ondan bu şekilde faydalanmaya niyetim yoktu.

Doktor kontrolünden sonra, arkadaşı -*Alar'ın peşinde yavru köpek gibi dolaşan kız*- gelip benim tişörtlerimden birini Bukalemun'a giydirmişti. Aynı kız, Alar'ın odasında kaldığı için ben de mecburen yatağımı Bukalemun'a vermek zorunda kalmıştım.

Genelde misafirlerimiz olmazdı, olduğunda da yatağı paylaşmaya hevesli tipler olurdu. Fakat bugün işler değişmişti, mecburen Alar'la beraber salonda yatacaktık.

Buraya kadar her şeyi kabullenmiştim, fakat yatmadan önce banyoya girmem gerekiyordu. Kendi banyomu kullanmam elbette garip bir şey değildi, yine de Alar ve Giray'ın çenesini çekmemek için gizlice girmiştim. Bukalemun'un uyanıp da ortalığı ayağa kaldıracağını ise hesap edememiştim.

Derin bir nefes alıp, kızın bayılmasını şans sayarak yatağın kenarına düşmüş havluya uzanmak için öne doğru eğildim. Ve...

"Oha!"

Duyduğum sesle, olduğum pozisyonda kalmıştım.

Başımı ağır çekimde kaldırıp, kapıda dikilen Alar'a baktım. Kapı çalmaya hiç zahmet etmezdi.

Baygın bir kızın tepesinde, ona doğru eğiliyormuş gibi görünürken çırılçıplaksın, Bora. Odaklanman gereken şey buydu.

Alar'ın çenesi parke zemine düşmüştü.

Gözlerimi devirip bıkkın bir nefes vermemek için kendimi zorlarken, ağır bir şekilde doğrulduğumda Alar'ın gözü,

yavaşça benim çıplak bedenimle Bukalemun arasında gidip geldi.

"Beni dinle," dedim kısık sesle elimi öne uzatarak. "Küçük beyninle nasıl bir senaryo kurduysan..."

Alar, anne ve babasını iş üzerinde yakalamış bir çocuk gibi odadan fırlayıp gittiğinde, elimi yüzüme çarptım. *Hay ben böyle işin.*

Yüzümü sıvazlarken içimden, bildiğim tüm küfürleri mırıldanıyordum. Sonunda yere eğilip başımı belaya sokan siyah havluyu aldım ve belime sardım. İkizlerden, beni delirtmek için doğanı bulmadan önce bir eşofman altı giysem iyi olurdu.

Boxer ve siyah eşofman altını giyip odadan çıkmadan önce kıza son bir bakış attım. Sabah uyandığında neler hatırlayacağını izlemek güzel olacaktı.

Odadan çıkıp kapıyı örttüm. Gözlerim aşağı katta dolaştı, Alar ortalıkta yoktu. Yukarı kata çıkan merdivenleri tırmandım ve Uygar'ın odasına girdim.

Uygar uyanmıştı fakat serumuna karıştırılan ilaçlardan dolayı kısık gözlerle bakıyordu. Vurulduğu an aklıma geldikçe sinirlerim geriliyordu, onu vuran şerefsizin bir tarafına silah namlusunu sokmadan önce elimden alındığı için şanslıydı.

Aslında ben de şanslıydım, eğer Bukalemun araya girmeseydi adamı neredeyse öldürüyordum. *Bukalemun araya girmeseydi...* Bu kısmı şimdilik düşünmeyecektim. Bu konu, yarın yeterince başımı şişirecekti.

Uygar, kısık gözlerine rağmen ilgili bir ifadeyle kaşlarını hafifçe kaldırdı. Sert bakışlarım, onun başında duran Alar'a kaydı. "Şu huyundan vazgeç, lafçı piç kurusu."

Alar, ona saldırmamı bekliyormuş gibi temkinli bir ifadeyle bekledi. Kendisinin de ahlaktan yoksun olduğuna emin olsam da Uygar, ahlak bekçimizdi. Alar, beni ne zaman uygunsuz bir durumda yakalasa, Uygar'a yetiştirmeye

bayılırdı.

"Yani gördükleri doğruydu?" dedi Uygar.

"Sana gördüğümü söylüyorum," diyerek diretti Alar. "Kız, rüya bulutları üzerinde huzurla uyurken, Bora yağmur damlalarını fırlatmaya hazır, kara bir bulut gibi üzerine tünemişti."

Uygar'ın kaşları havaya kalkarken bana baktı. "Ciddi olamazsın."

Alar, ürperir gibi titredi. "O sırada, küçük, savunmasız Maya'ya doğru ilerlerken çok ciddi bir yüz ifadesi olduğunu da belirtmek isterim."

"Kes sesini," dedim Alar'ı serum hortumuyla boğma hayallerimi bir kenara bırakarak. "Göründüğü gibi değildi."

"Genelde tam da göründüğü gibi olur." Alar, kollarını, sergilemekten hoşlandığı çıplak göğsünde kavuşturduğunda Uygar, elini kaldırıp onun ensesine vurmak istedi ama ağrıyan yarası yüzünden homurdandı.

"Bu sefer olmadı," dedi. İstemeden de olsa sırıttım. Neyse ki Uygar, hiçbir zaman Alar'ın yanılgılarına körü körüne inanmazdı.

"Banyo yapıyordum, kız uyandı," dedim sırıtmayı keserek. Alar'a ters bir bakış attım. "Gözünün hâlini görünce çıldırdı, onu zapt etmeye çalışırken de ayağı havlumu düşürdü."

"Ben geldiğimde, oldukça baygın görünüyordu," dedi Alar, şüpheli bir ses tonuyla. Sanki bir cinayeti çözmeye çalışıyordu. "Kızı yine vurup bayılttın mı?"

Alar'a doğru hırlayarak yürüdüğümde, Uygar homurdandı. "Kapışmanızı sonraya saklayın, başım ağrıyor. Kız tekrar niye bayıldı, onu söyle sadece."

Olduğum yerde durup, neredeyse bana bir şeyler fırlatmaya hazırlanan Alar'a dik dik baktım. "Bayıldı çünkü..."

Bir an ne diyeceğimi bilemediğimi fark eden Uygar, "Çünkü?" diyerek beni konuşmaya teşvik etti.

"Çünkü bilmiyorum," dedim ters ters. "Beni tamamen *çıplak* gördüğü an bayıldı."

Odada derin bir sessizlik oluştu. Alar ve Uygar aynı bomboş bakışlarla beni izliyorlardı. Ardından ikisinin de yanaklarına hava doldu, o havayı ilk patlatan, elbette Alar'dı.

Kahkahası kulaklarımı tırmalamaya başlayana kadar sabırla bekledim. Uygar, onun aksine sadece tebessüm ediyordu. İkizine göre daha az sinir bozucu olmasına şükrediyordum, yoksa bunca yıl iki tane Alar'la uğraşmak imkânsız olurdu.

"Sonunda bedeninle kızları ayıltıp bayıltmaya da başladın," dedi Alar, karnını tutarken. "Harikasın, *bro*."

Bu kadar bile dayanabilmem inanılmazdı. Bir anda ileri atılıp Alar'ı yakaladım ve onu odanın köşesine savurdum. Yere düşerken hâlâ kahkahalarla gülmeye devam ediyordu. Uygar bile artık açık açık sırıtıyordu.

Tam Alar'ı ezmek için hareketlendiğim sırada odanın kapısı açıldı. Hepimiz açılan kapıya baktık ve elinde, küçük gece lambasını bir savaş aleti gibi tutan kızı gördük.

Bukalemun'un arkadaşı- *ismi Afra ya da Efra olmalıydı*- karmakarışık saçları, Alar'ın ona verdiği tişört ve uzun eşofman altıyla odaya daldıktan sonra elindeki lambayı ileri savurdu. "Kim var orada? Neler olu..."

Hepimiz kıpırtısız bir şekilde kıza bakmayı sürdürdüğümüz sırada, o da bağırmayı kesip odadakilere bakmayı akıl edebildi. Alar'la benim kapışma sesimizi duymuş olacak ki lamba, herhangi bir tehlikeye karşı etkili bir silahmış gibi bize doğrultulmuştu.

Kocaman ela gözleri, yerde yatan Alar'dan sonra bana tırmandı, ardından yatakta yatan Uygar'a çevrildi. Alar gülmeyi keserek ayağa kalktığında, kızın gözleri tekrar bize döndü.

Yavaş yavaş Alar'ın ve yatakta yatan Uygar'ın sargılı çıplak gövdesine sonra benim çıplak gövdeme baktı...

"Ah," dedi dalgın dalgın. "Rüya..." Eliyle saçını kaşıdı. "Evet, kesinlikle *rüya*..."

Ardından sanki bir uyurgezer gibi arkasını dönüp paytak adımlarla yürümeye başladı. Ayağı eşofmanın paçasına takıldığında sendelese de durmadı ve odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Hepimiz bir süre daha kıpırtısız bir şekilde kapıya baksak da dudaklarımız gülmek ister gibi seğiriyordu.

"O elindeki benim lambam mıydı?" dedi Alar.

"Rüyasında onu samuray kılıcı gibi gördüğüne eminim."

Uygar'ın söylediği şeyden sonra Alar, kahkahayı patlattı. "Çok tatlı ya!"

Her ne kadar başımıza beladan başka bir şey getirmeseler de bu kızların komik oldukları kesindi. Gerginliğimizin azaldığını fark edince, konuşmamız gereken asıl meselelere dönme kararı aldım.

"Konuşmamız gereken önemli konular var," dedim ve kendimi Uygar'ın odasındaki pencere kenarında duran tekli koltuğa attım. Alar da yatağın kenarına ilişmişti.

"O silah içeri nasıl girmiş?" dedi Uygar sabit bir sesle.

Elimi ıslak saçlarımdan geçirirken tüm kaslarım gerilmişti. Alar bile ciddiyete bürünmüş, çatık kaşlarla Uygar'ın sargılı omzuna bakıyordu. "Giray, olay yerinde bu işi çözmeye çalışıyor," dedi.

"Bu işi kimin yaptığı belli..."

Söylediğim bu söz üzerine Uygar, mavi gözlerini bana çevirip, durum analizi yaptığını belli edercesine birkaç dakika sessiz kaldı. "Bu kadar ileri gideceğini düşünüyor musun?"

"Düşünmüyorum. Bu kadar ileri gidebilecek biri olduğunu *biliyorum*."

Alar ensesini kaşıdı. "Bence bu kadarı biraz faz..."

"Anla artık," dedim donuk bir sesle. "O senin düşündüğün gibi biri değil."

Alar sessiz kaldı. Her ne kadar durumu kabullenmese de bana inanmak zorundaydı. *Ben onun abisiyim. Bir başkası değil.*

"Durum nasıl?" Konuyu değiştirerek Uygar'a soru sordum.

Kanlı sargı bezine göz ucuyla bakıp, "Düşündüğümden iyi," dedi. "O mermiyi kafama yemediğim için durumdan şikâyet etmeyeceğim."

"O mermiyi kafana yeseydin seni öldürürdüm," dedi Alar. Sonra durdu ve zekâ yoksunu cümlesi üzerine bir iki saniye düşündü. Sonunda işin içinden çıkamayınca, Uygar'ın bacağına sertçe vurdu. "Aklından ne geçiyordu ki?"

"Adamın eli titriyordu," dedi Uygar, Alar'ın sert vuruşundan etkilenmeyerek. "Kızın beynini dağıtmasına az kalmıştı." Sonra kendisi için endişelenen ikizini eğlendirmeye çalıştı. "Bir hayranın eksilirse, ne kadar üzüleceğini düşündüm. Kardeşimi öyle görmeye dayanamazdım."

Alar, çatık kaşlarını düzeltti ve Uygar'ın attığı yemi yutarak konuyu başka yöne çekti. "Fena hayranım, değil mi?" dedi sırıtarak. "Sevimli şey."

Onlar konuşmaya devam ederken sırtımı koltuğa yaslayıp kendi düşüncelerime daldım. Giray geldiğinde, vereceği bilgileri öğrenmeme gerek yoktu. Bu işin ardındaki ismi bildiğim için sinirim daha da artıyor, kendimi tutma konusunda zorlanıyordum. Fakat kanıt olmadan bir şey yapamazdım. Bu işleri grup için daha kötü hâle getirmekten başka bir şeye yaramazdı.

"Seray Sultan arayıp duruyor," dedi Alar, telefonunun ekranına bakıp. "Vurulduğunu öğrenmiş."

Uygar, suratını buruşturarak gözlerini kapattı. "Off..."

"Paris'ten ilk uçakla geliyormuş, sabah burada olur. Giray'ın söylediğine göre, *Godfather* da onunla gelecekmiş. Önce gelerek üçümüzü birden öldürmek istemiyor, Seray Sultan'ın yatıştırıcı etkisine ihtiyacı varmış."

Alar'ın söylediği şey üzerine başımı geriye atıp derin bir iç çektim. Bence de büyük bir *of*!

Koltukta bir sağa bir sola dönerek yarım yamalak aldığım uykunun bölünmemesi için uğraştım fakat Alar'ın horultusu sanki kafamda yankılanıyordu. Onunla evlenecek kadına acıyordum.

Koltukta doğrulup saçlarımı karıştırdım. Gün aydınlanmıştı ve içeri süzülen ışık, oturma odasını aydınlatıyordu. Alar bir ayağını diğer koltuğun sırt kısmına atmış, öbür ayağını da yere uzatmıştı. Kolları da aynı şekildeydi ve Bukelemun'un arkadaşı, onu bu pozisyonda uyurken görse de hayranı olmaya devam eder miydi, merak ettim.

O sırada gayet açık olan algılarım bir ses yakaladı. Odamın kapısının ardından gelen tıkırtıları işittiğimde, dudaklarım istemsizce kıvrılmıştı. Ayağa kalkıp sessiz adımlarla odama doğru yürüdüm. Kapının önüne geldiğimde, sesler daha net işitilmeye başladı. Kapı kulpu sessizce döndü ve kapı ufak bir gıcırtıyla açıldığında, Bukalemun'un burnu benim göğsüme tosladı.

Bir iki saniye içinde bulunduğu durumu algılamaya çalışır gibi bekledi. Ben de başımı eğip onun tepkisini izlemeye başladım. Yüzünü ağır bir şekilde kaldırıp açabildiği tek gözüyle bana baktı.

Tek gözünde parıl parıl parlayan kristal mavisi, benim gözlerime kilitlenmişti.

Hiç kıpırdamayacağını düşünmeye başladığım sırada geriye doğru bir adım attı. Bir adım ve bir adım daha. Sonunda donuk bir suratla yatağa oturduğunda ben hâlâ kapıda dikiliyordum. Yavaşça içeriye bir adım atıp kapıyı arkamdan kapattım, Bukalemun belli belirsiz iç çekti.

"Rüya değildi," dedi kısık bir sesle.

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Hayır, değildi."

İçten içe o kadar eğleniyordum ki yüzümdeki ciddi ifadenin bozulmasına kısa bir an kalmıştı. Kız, hafifçe nefesini verdi. "Bu gerçekten olmuş olamaz."

"Oldu," dedim sabit bir sesle. "Hem de bir sürü kişinin önünde."

Kız, tek gözüyle bana bakarken dehşete düşmüş görünüyordu. "Kimler? Efra var mıydı? Peki ya kardeşlerin?"

"Evet," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Hepsi vardı."

Bukalemun elini alnına vurarak inledi. "Ne? Ne kadar ileri gittik?"

Demek hâlâ orada kalmıştı. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Gözüne yediği yumruktan bahsettiğimi söyleme gereği duymadan onunla uğraşmaya karar verdim. "Aslına bakarsan, *oldukça...*"

Gözleri öfkeyle kısıldı. "Bunu komik mi buluyorsun? Bana ne içirdin, söylesene! Başka türlü seninle yakınlaşmam mümkün değil!"

Son söylediğini duyunca kaşlarım ilgiyle havaya kalkmıştı. *Neden bundan, bu kadar rahatsız edici bir şeymiş gibi bahsediyordu? Neden?*

Elini savurarak hararetle konuşmaya başladı. "Ertesi gün beni bırakacak biriyle ne işim olur benim! Hem..." dedi çıplak gövdeme bakarak. "Tipim bile değilsin."

Yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. Sırtını biraz geriye yasladığında, iki avucuyla yataktan destek aldı. Ben de avuçlarım yatakla buluşacak şekilde üzerine eğildim ve burun buruna geldik.

Gözlerim yavaşça dudaklarını buldu. "Beni ilk gördüğün yerde öptüğünü hatırlıyor musun?" dedim, gözlerimi yavaşça biri mor, diğeri kristal mavisi olan gözlerine çıkararak. Normalde komik bir manzaraydı ama kızın yediği darbenin büyüklüğünü bildiğim için dalga geçesim gelmiyordu.

Bukalemun, düşündüğümden daha güçlüydü. Bu yönünü takdir ettiğimi inkâr edemezdim.

"Hatırlıyorum," dedi alçak tondaki, durgun sesiyle. "Peşimden gelenlerden kaçmak için..."

"Şu an seni kovalayan birileri yok," dedim kısık bir sesle. Tenim sıcaktı ve bu sıcaklığın, kıza kadar ulaştığını biliyordum. "Yine bir şey hissetmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Dudaklarım neredeyse dudaklarına dokunmak üzereydi.

Bukalemun bir süre sessiz kaldı. "Hayır," dedi sonunda kendinden emin, katı bir sesle. "Hissetmem."

Bu sefer, bir süre ben sessiz kaldım. Tekrar doğrulduğumda, her ne kadar sabit ifadesini değiştirmese de hafifçe nefesini verdiğini fark edebilmiştim.

"Pekâlâ," dedim tüm ifadelerden yoksun bir sesle. *Göreceğiz.*

Tam arkamı dönüp odadan çıkmak için kapıyı açtığımda, kızın arkadaşı – *Afra ya da Efra-* önümde belirdi. Bana afallayarak baksa da arkama bir bakış attığında, "Maya," diyerek içeri koşuşturdu. "Şükürler olsun, uyanmışsın."

Maya, arkadaşını görünce afalladı. "Efra," dedi kızın sarılmasına karşılık vererek.

O ikisinin sevgi gösterisini izlemeyle zaman kaybetmeden odadan çıkıp kapıyı kapattım. Alar uyanmıştı ve kafasına diktiği meyve suyu kutusuyla mutfaktan çıkıp koltuğa oturdu. "Uyandılar mı?"

"Evet," dedim elimle alnımı ovalayarak. "Kafam kazan gibi. Uygar'ın kahvesine ihtiyacım var."

"Henüz gün yeni başlıyor, *bro*." Meyve suyunu tekrar dikti.

Yaklaşık on dakika sonra, odamın kapısı gürültüyle açıldığında Alar ile bakışlarımız oraya döndü.

Bukalemun'un gözlerindeki deli parıltıyı gördüğüm o anda, beni çok kötü bir şeyin beklediğini anlamıştım.

Arkasında sürüklediği şeye kaşlarımı çatarak baktığımda, diğer kız odadan fırlayıp onu tutmaya çalıştı. "Maya, hayır..."

Ve benim güzel, siyah elektro gitarım yere şiddetle çarptı; o sırada kalbim de aynı şiddetle kırıldı.

Benim gitarımı kırmıştı!

Bir yerde duran gitara baktım, bir de onu yere çarpan Maya isimli, biraz sonra *ölü* olacak kıza. Efra, elini ağzına kapatmıştı. Alar'ın çenesi eğer parkeyi aşabilseydi cehenneme kadar düşebilirdi.

Birden dış kapı açıldı ve bu sefer tüm ilgi oraya döndü. İçeri giren Giray, o kadar yorgun görünüyordu ki kırılmış olan gitarı fark etmedi.

"Günaydın," dedi bitkin bir sesle. "Görüyorum ki hepiniz uyanışmışsınız. Bu daha iyi..." Sonra Maya'ya baktı ve sıkıntıyla onun gözünü inceledi. "Merak etmeyin, o adamın silahlı saldırıdan ve bir kızı darp etmekten içeride yatacağına emin olacağım."

Benim dışımda herkes, şaşkın şaşkın Giray'a baktı. Giray bana dönüp elini saçlarından geçirdi. "İlk defa kavga ettiğin için suçlu değil, kahraman ilan edildin. Mutlu musun?"

Bukalemun'dan donuk bir ses duyuldu. "Kahraman mı? Benim gözüme bilerek yumruk atmasına rağmen *kahraman* mı ilan edildi?"

Giray, mavi gözlerini Maya'ya çevirdi. "Ah, hayır canım, hayır. Sana yumruğu atan, silahlı magandaydı. Bora değil."

Hepsi yem bekleyen balıklar gibi aralık ağızlarıyla bir bana bir Giray'a bakarken, sırtımı koltuğa yasladım ve yüzlerinde gördüğüm ifadenin katıksız hazzını yaşadım. Eğer gitarım parçalanmasaydı daha da büyük bir haz duyabilirdim.

"Ah," dedi Efra, elini sonunda ağzından çekerek. Bukalemun ve yerdeki gitara bakıyordu. Giray da durumu fark edince kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Bu senin gitarın mı?"

Bukalemun ağır bir şekilde başını çevirip bana baktı. Damarıma basmayı çok iyi biliyordu ve ben kendini tutma konusunda çok başarılı bir adam sayılmazdım. Alar, bunu bildiği için oldukça yerinde olan tespitini dile getirdi.

"Hulk, kızdı. Hem de çok."

Bölüm 10 - Kan

Maya Erez

Her zaman düşünmeden hareket ediyorsun, Maya. Bir gün, bu yüzden başına bela alacaksın ve ondan kurtulamayacaksın.

Annemin sözleri, bir kamu spotu gibi zihnimde yankılanırken, belki de sözünü ettiği *bela* şu an karşımda duruyordu. Ve o *bela*, pürdikkat bana bakıyordu.

Bir rock grubu liderinin gitarını kırmıştım... Bravo bana.

"Hulk, kızdı. Hem de çok."

Alar'ın tespiti oldukça yerinde görünüyordu. Zira Bora, her an ayağa kalkıp yeşil bir deve dönüşecek gibiydi. Alar, yerdeki gitara sanki bir tanıdığı ölmüş gibi hüzünlü gözlerle baktı. "Ah, *Gibson*..."

Ben de göz ucuyla, yerde kırık dökük duran gitara baktım... Belki de Bora'nın hayat damarlarından birini koparmış olabilirdim. *Ya özel bir gitarsa? Ya manevi değeri varsa?*

Yaptığım şeyi yeni yeni idrak ederken, bakışlarım yavaşça Bora'yı buldu. Bu kadar gözümün dönmesinin nedeni, her şeyi yanlış anlamamdı.

Gece uyandığımda sisli zihnim, olanları hatırlamama izin vermemişti. Bora'yı banyoda gördüğümde paniklemiştim, üzerimdeki tişörtü ise düşüncemin en yanlış yöne sapmasına neden olmuştu.

Fakat o da çok masum sayılmazdı! Herkesin önünde

onunla öpüşüp koklaştığımı sanmıştım. O da bunu biliyordu! Biraz önce odaya girdiğinde, benim yanlış anlamamı düzeltmemiş, ben hâlâ saf saf konuşurken resmen benimle dalga geçmişti.

Yine de gitarı parçalamamın asıl nedeni bu değildi.

Efra odaya geldiğinde, dün gece yaşananlar bir bir aklıma gelmeye başlamıştı. Bora'nın adamı darp etmesi, onu durdurmak için yanlarına yaklaşmam ve gözüme yediğim yumruk...

Bora arkasını döndüğünde göz göze gelmiştik. Beni görmüştü, ben olduğumu biliyordu. Bana *yanlışlıkla* vurma ihtimali yoktu!

Bu farkındalık, gözümün dönmesine neden olmuştu ve sonuç ortadaydı; *kırık bir gitar.*

"Bora," diyen, menajerleri olduğunu bildiğim adamı duyana kadar Bora'nın ayağa kalktığını fark etmemiştim.

Olduğum yere kazık gibi çakılsam da çenemi dik tuttum. Efra, yanımda bir kuş gibi çırpınıyordu. "Bir yanlış anlaşılma oldu," dedi beni savunmak isteyerek.

Bora'nın gözü bir saniye benden ayrılmadan, bir panter zarafetiyle yürümeye başladı. Tam önüme gelene kadar tek gözümle onun her hareketini izledim.

"Bora!" diyerek yine ikaz dolu bir şekilde konuştu menajer.

Bora onu duymazlıktan gelip önümde durdu. Ben de ona baktığım için başımı hafifçe geriye yatırmak zorunda kalmıştım. Vücudundaki sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınımdaydı.

"Yenisini..." Konuşmaya çalıştığımda sesim çatallı çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Yenisini alırım."

Bitmiştim. Artık barda bile çalışmıyordum, nasıl rock grubu liderine bir elektro gitar alabilirdim ki?

Bora, başını yana yatırdı. Sanki aklımdan geçen düşünceleri okumuş ve zor durumda olduğumu anlamış gibi gözlerinde şeytani bir ifade belirdi.

"O, bir *Gibson Les Paul Charles Daughtry 1957* elektro gitar," dedi Alar. Ona baktığımda, başını umutsuzca iki yana sallayıp acıyan gözlerle bana baktı.

Sanırım, bu gitarı almak için böbreklerimi satmam gerekiyordu.

Bora bir anda eğilmeye başladığında ister istemez irkilerek geriye doğru bir adım attım. Efra bile derin bir iç çekmişti.

Bora, kırık gitarı eline aldı ve tekrar bana baktı. "Yeni gitar istemiyorum."

Söylediği şeyi duyunca irkilmiştim. *Ne dedi o?*

Bir rahatlama hissi tüm bedenimi kapladı. Fakat tam bu işten sıyrıldığımı düşünmeye başladığımda, Bora'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Belki diğerleri, bu gülümsemeye anlayış dolu diyebilirlerdi, ama ben gözlerine baktığım için gerçeği biliyordum.

Bu iş, burada bitmemişti.

Bu durumun bana geri dönüşü nasıl olacaktı, bilmiyordum ama buradan hemen gitmek, en mantıklısıydı. Tam Efra'ya hazırlanmasını söylemek için ağzımı açtığım sırada kapı zili çaldı.

Hepimiz kapıya baktık.

Gözlerimi tekrar odadakilere çevirdiğimde, kimsenin kapıyı açmaya niyeti yok gibiydi. Alar'ın sanki çok kötü bir şey olmuş gibi elini yüzüne çarptığını görünce kaşlarımı kaldırdım. Bora bile artık gülümsemiyor, kıpırtısız öylece bekliyordu.

Ardından biri kapıya vurmaya başladı ve kibar bir bayan sesi duyuldu.

"Açın kapıyı, *mon amie!* Babanızı getirmedim."

Alar, rahatlamış gibi gürültülü bir şekilde nefes verdi. Bora'nın bile, gerginleşen omuzlarını indirdiğini fark ettim. Gelen, anneleri miydi?

Dehşet içinde etrafıma bakınıp, saklanacak bir yer aramaya başladım. Efra da durumu fark etmiş olacaktı ki kendi üzerindekilere baktı. Bol bir tişört ve bacaklarına uzun gelen bir eşofman altı giymişti. Fakat benim tipimin yanında o, prenses gibi kalıyordu.

Uzun bir tişört, kapalı mor bir göz ve kabarık saçlar...

Giray, kimse hareket etmeyince başını bıkkınca iki yana sallayarak gidip kapıyı açtı ve kadını içeri aldı.

"Nerede benim oğluşum..." Kadın söylenerek içeri girdiği sırada beni gördü ve olduğu yerde durdu. İçine derin bir nefes çekerek elini ağzına götürdüğünde dehşete kapılmıştı. *Evet, harika bir ilk izlenim bırakmıştım...*

"Oh *mon dieu!*" dedi kibar bir sesle. "Bu da ne?"

Şu an kapı kenarındaki saksı olmayı tercih ederdim ama maalesef gözüne yumruk yemiş bir kızdan başka bir şey değildim.

"Seray Hanım," dedi menajer durumu toparlamaya çalışarak, "Maya, dün yaralananlardan biri. Tedavi için onu buraya getirdik."

"Ah, küçük zavallı şey," dedi kadın bana doğru gelerek. Ellerini bana uzatınca geri gitmek için hamle yapamadan yakaladı beni. "Canın ne kadar da acımıştır."

"Ben..." Kadın, dibime girerek samimi bir endişeyle gözümü incelerken söyleyecek bir şey bulamamıştım. Sonra başı, sanki başka bir hareketlilik sezen kaplan gibi yan tarafa döndü. Bora'ya bakan gözleri hafifçe kısıldığında, olacakları bekledim. Sonra aynı ifadeyle Alar'a da baktı.

"Siz ikiniz," dedi parmağını onlara doğru sallayarak.

"Başınız büyük belada, *eşek sıpaları!*"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Efra gözlerini kırpıştırarak olanları izliyordu. Biraz önce kibar kibar Fransızca konuşan zarif kadın gitmiş, yerine argo konuşan zarif kadın gelmişti. Eh, her şekilde zarifti...

Alar, ellerini yukarı kaldırıp dizlerinin üzerine çöktü. "Ben suçsuzum!" dedi. Ama kadın onu dinlemeden, aceleyle üst kata doğru yol almaya başlamıştı. Alar, sanki zindana atılan bir suçlu gibi yakardı. "Seray Sultan!"

Kadının üst kattan sesi geldi. "Ah, benim minik kuşum! Sana ne yaptılar böyle?" Yukarıda sadece Uygar olmasa, şefkat dolu bu sözü üç yaşındaki bir çocuğa söylediğini sanabilirdim.

"Ne minik bir kuş ama," diyerek sırıttı Alar ayağa kalkarken. "Tüh, bu sefer annem onu böyle sevdiği için Uygar'ın yüzünde oluşan ifadeyi göremedim."

Bu sefer Efra, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Ah, benim yakışıklı prensim!"

Kadının sesi tekrar duyulduğunda Alar kaşlarını çattı. "Hey!" dedi hemen yukarı kata çıkmaya başlarken. "Yakışıklı prens bendim!"

Yukarı çıkmadan önce Efra'ya göz kırpmayı da ihmal etmemişti. Arkadaşım, anında domates gibi kızardı.

Biz geriye kalanlar, bir süre kıpırdamadık. Bora, neredeyse gözlerini devirecek gibi sıkkın görünüyordu. Odasına doğru yürümeye başladığında hepimiz ona baktık. Ortamda buz kesici bir sessizlik vardı.

O odaya girince, "Maya..." dedi bir anda menajer. "Pek iyi görünmüyorsun. Otur, lütfen." Beni koltuğa yönlendirirken, "Bora genelde insanı tedirgin eder ama gördüğün gibi iyi niyetli bir çocuk," dedi.

İyi niyetli mi? Hiç sanmıyorum.

"Efra ve çocuklar, dün gece burada polislere usulsüz bir şekilde olsa da evde ifade verebildi," dediğinde Efra'ya baktım. Yorgun bir şekilde başını salladı. "Adamdan şikâyetçi olduk. Gerekli cezayı alması için uğraşacağım fakat korkmayın sizi karakolda süründürmeye niyetim yok."

Derin bir nefes verdim. İşte, bu iyi bir haberdi. Ateşlilerin hayatı ne de güzel olmalıydı! Her şeyin gizli kalması için sizin yerinize uğraşan birileri olması güzel bir şeydi doğrusu.

Gerçi, her şeyi gizli yaşamak sıkıntı verici olabilirdi. "Sen neden bunları düşünüyorsun ki?" diye kızdı iç sesim. *Bu, benim meselem değildi.*

"Bu arada," dedi menajer tekrar konuşarak. "Bazı durumlar söz konusu."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ne gibi durumlar?"

"Dün, birisi Ateş grubunun bazı fotoğraflarını çekmiş. Ve bu fotoğraflarda sen de varsın."

Bir sıcaklık, tüm bedenimi kaplamaya başladığında adam, sıkıntıyla nefes verdi ve telefonu çıkarıp fotoğrafları gösterdi. İlk fotoğrafı görünce neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

Efra'nın kafasına dayanan silahı gördüğümde sahneye doğru atılacakken Bora'nın beni tuttuğu an çekilmişti. Bora, benim arkamda ve sırtım ona yaslı bir şekildeydi. Gözlerim kısıktı ve Bora, o sırada kulağıma bir şey söylediği için dudakları sanki beni öpüyormuş gibi çıkmıştı. En yakın arkadaşımı kafasına silah dayanmış hâlde orada gördüğümü bilemezlerdi. Sanki... Bora'yla müzik dolu bir ortamda müstehcen bir an yaşıyor gibiydik.

Sonraki fotoğraf ise kavgaya aitti. Bora, tam adamı darp ederken ben arkasında görünüyordum. Sonraki ise benim yumruk yedikten sonra bayıldığım ve Bora'nın beni taşıdığı bir fotoğraftı.

"Okulun *Instagram* sayfasına koymuşlar ama o konuyu hallettim," dedi menajer. "Fakat bazıları ekran görüntüsü almış bile ve kendi profillerinde yayımlıyorlar. Gece yaşananlar, yakında yerel gazetelerde bile çıkacaktır ve herkes, bir adamın Uygar Ateş'i vurup, aynı adamın Bora Ateş'in gizemli sevgilisini de yumrukladığını konuşuyor."

"Bora Ateş'in neyini?" diye sordum şaşkın bir sesle. Menajer cevap vermedi, Efra şaşkın gözlerle bana bakıyordu.

İnsanlar orada can savaşı verirken hangi geri zekâlı, bizim fotoğrafımızı çekmekle uğraşmıştı ki?

"Ben... Gitmeliyim," dedim elimi saçımdan geçirerek. Yiğit bu haberi duyarsa... *Kahretsin.* Ya Doğan Yetkiner bu haberi duyarsa, ne yapacaktım?

"Bak... Eğer grubumuzda solist olma teklifini kabul edersen bu durumu düzeltebiliriz. Konumunu, yeni Ateş üyesi olarak değiştirebiliriz."

Sinirden ellerim titriyordu. "Bunu kabul edemem," dedim sabit sesle. Eniştem olacak adam, Doğan, buna izin vermezdi. "Ben... Unutulur," diyerek kendimi teskin ettim. "Bora'yı başka bir kızla gördüklerinde unutulur gider."

Ayağa kalktığımda menajer, anlayışla başını salladı. "Pekâlâ. Zorlama yok, sen nasıl istersen." Sonra ayağa kalktı ve cebinden bir kart uzatıp bana verdi. "Eğer fikrini değiştirirsen bana ulaş. Benim şimdi gitmem gerekiyor. Hallet-mem gereken birçok iş var."

Başımı salladım. "Bizim de gitmemiz gerek," dedim Efra'ya. *Buradan hemen gitmemiz gerek.*

"Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye soran adama olumsuz anlamda başımı salladım.

"Taksiyle gideriz."

Giray, yine beni zorlamadı ve gitmeden önce Seray Hanım'la konuşmak için yukarı çıktı.

"Telefonum nerede?" diye sordum Efra'ya. Arkadaşım, hafifçe suratını buruşturup ilerideki kapıyı gösterdi. "Bora'nın odası. Harika."

"Ben de kendi eşyalarımı alıp geliyorum." Efra yukarı çıkarken ben, Bora'nın kapısına sanki bir hayvan kafesiymiş gibi temkinli gözlerle bakıyordum.

Kapıya doğru yavaş adımlarla ilerleyip birkaç saniye soluklandıktan sonra kapıyı çaldım. Cevap yok... Bezgin bir şekilde tekrar çaldım. Yine ses gelmeyince, banyoda olabileceğini düşündüm. Bu düşünce, bir anlığına beni dün geceye götürdü ve yanaklarımı ateş bastı.

Bora'yı çıplak görmüştüm. Lanet, lanet, lanet!

Hemen o görüntüyü zihnimin karantina bölgesine hapsettim ve tam arkamı dönüp gideceğim sırada kapı açıldı. Kafamı çevirip kapıda dikilen Bora'ya baktım.

"Eşyalarımı alacağım." Bana kayıtsız bir ifadeyle baktığı için ben de aynı boş bakışlarla ona karşılık verdim. "Gidiyoruz."

Birkaç saniye bakıştıktan sonra Bora, kapının önünde bir dağ gibi dikilmeyi kesip geçmem için yol verdi. O hâlâ bana dik dik bakarken yanından geçip odaya girdim ve eşyalarımın nerede olduğuna bakınmaya başladım. Yatağın sağ tarafındaki komodinin üzerinde duran katlanmış elbiseyi ve telefonumu görünce ilerledim.

Kıyafetleri alıp Bora'nın dik bakışları eşliğinde banyoya girdim ve banyo kapısını hızla kapattım. Dünkü kıyafetlerimi giyecek olmam berbat bir şeydi ama yapacak bir şey yoktu.

Gece burada yaşananları hatırladıkça kafamı duvarlara vurasım geliyordu. Etrafa fazla bakmadan- *özellikle Bora'nın duş aldığı kısma-* üzerime elbiseyi giydim. Fakat kendimi o kadar rahatsız hissediyordum ki aynaya baktığımda yüz ifadem korkunçtu. Hayır, aslında korkunç olan, bizzat yüzümdü.

Somurtarak banyodan çıktığımda Bora, avuçlarını yatağa bastıracak şekilde geriye doğru yayılmıştı. Beni görünce bakışları elbisede dolaştı, ardından yüzümde durdu. Kaşları havaya kalktığında elbiseyi aşağı çekiştirdim. Bu sefer de ön dekoltesi ortaya serildi. Bora'nın gözleri oraya kayınca, ona bir şey fırlatma isteğiyle doldum.

Ona, beni taşıdığı ve bana yatağını verdiği için teşekkür etmem gerekiyordu. Ama... *"Her şey için teşekkürler* falan diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun," dedim bir çırpıda. "Her şey, zaten senin yüzünden oldu."

Bora, bu söylediğime pek takılmadı, ayağa kalkıp dolabına doğru yürüdüğünde beni duymazlıktan geldiği için sinirlenmiştim. Tam odadan çıkmaya niyetlendiğim sırada, bana bir şey uzattı.

Soru soran gözlerle elinde tuttuğu kazağa baktım. Şimdi sanırım teşekkür etmem gerekiyordu. Fakat Bora, konuşarak, ,yine bu isteğimi baltalamıştı, sağ olsun.

"Giy," dedi sabit bir sesle. "Bu hâlde bir sirk kaçağına benziyorsun."

Kazağı almadan odadan çıkmak isterdim fakat gerçekten bu şekilde dışarı çıkmak istemiyordum. Yüz ifademi sabit tutarak kazağı aldım ve kafamdan geçirdim. Ona bu sefer de teşekkür edeceğimi sanıyorsa canı cehennemeydi. Odadan artık kesinlikle çıkmam gerektiğine karar verdiğim sırada Bora, elini bana uzattı.

"Telefonunu ver." Kaşlarımı çatıp ona baktım.

"Ne?"

"Telefonun," dedi Bora küçük bir çocuğa laf anlatmaya çalışıyormuş gibi.

O an neden bunu yaptım, bilmiyorum ama telefonumu ona uzattım. Şifreyi girmem için ekrana doğru bir baş hareketi yaptı. Bir süre dik dik ona bakarak direnseme de sonunda şifreyi de girdim. Bora telefonuma bir şeyler yazdı ve kulağına götürdü.

"Hey! Kimi arıyorsun?" Sorduğum soru üzerine kendi cebindeki telefonu çıkarıp bana gösterdiğinde, ekranda benim numaram görünüyordu.

"Sana numaramı vermek istediğimi de kim söyledi?" diye sordum ters ters. "Seninle iletişim kurmayı düşünmüyorum."

Bora, telefonları kapatıp yatağının üzerine fırlattı ve bir anda sırtım kapıya dayanana kadar üzerime gelmeye devam etti. "*Gibson*'ımı kırdın," dedi kısık bir sesle. "Gerçekten, bu işten bu kadar kolay sıyrılacağını düşünüyor muydun?"

Bedeni, beni kapı arasına sıkıştırdığı için nefes almakta güçlük çeksem de bozuntuya vermedim. "Yeni bir gitar istemediğini söyledin."

Dudakları kıvrıldı, ardından yavaş yavaş dişlerini ortaya sererek sırıttı. "Yeni bir gitar istemiyorum."

Yüz ifademi sabit tutmakta zorlanmaya başlamıştım. "Öyleyse ne istiyorsun?"

Gözleri pırıl pırıl parladı. "Buna daha sonra karar vereceğim." Başını hafifçe eğerek nefesini yüzüme verdi. "O yüzden ben ne zaman istersem, benimle iletişim kurmak zorundasın."

Haydi oradan! diye bağırmak istiyordum ama dilim tutulmuştu.

Bir eliyle şiş gözümün önüne gelen saçımı geriye çekti. "Unutma, *Maya*," dediğinde sanki kulağım çınladı. İsmim, bir çınlama eşliğinde onun sesiyle beynime takdim edilmişti. Adımı yeni öğreniyor gibiydim. Cümlenin devamında söylediği şey ise âdeta üzerime boca edilen bir su misali beni buz gibi yaptı. "Bana borçlandın."

"Maya?" dedi yanımda oturan Efra elini, şiddetle salladığım bacağıma bastırarak. Taksiye bindiğimizden beri dışarıyı izliyor ve gerginlikten bacağımı deli gibi sallıyordum.

Bora, o son söylediği cümleden sonra geriye çekilmişti ve bana artık gidebileceğimi ima eden bir bakış atmıştı. Odadan jet gibi çıkmış, evden de aynı hızla ayrılmıştım. O sırada tedirgin olduğumdan böyle yapsam da şimdi, ona orada neden sayıp sövmediğimi düşünmeye başlamıştım.

"Sakin ol," dedi Efra. "Yiğit anlayışlı davranacaktır."

Efra, Yiğit konusunda endişelendiğimi sanıyordu. Zebaninin ininde başıma gelenleri bilmiyordu tabii. Ona her şeyi anlatmak istesem de dikiz aynasından ikide bir bize garip garip bakan taksici varken bunu yapmak istemedim.

Efra'nın üzerinde de tıpkı benim gibi elbisenin üzerine giydiği bir kazak vardı. Kazağa baktığımı fark edince yüzü kızardı. "Alar'ın," dedi alt dudağını ısırarak. "Buna hâlâ inanamıyorum. Resmen onun kazağını giyiyorum!"

O, bu duruma oldukça sevinirken ben, Bora'nın kazağını yakıp etrafında dans etmeyi düşünüyordum.

"Anne ve babana ne anlatacaksın?" diye sordum konuyu değiştirerek. Efra'nın neşesi bir anda kayboldu.

"Beni aradıklarında senin hastaneye kaldırıldığını söyledim."

"Ne?"

"Partide çıkan bir kavgada yanlışlıkla darbe yediğini anlattım. İkisi de çok korktu ve hastaneye gelmek istedi ama birkaç saate ayrılacağımızı ve işlerini bu yüzden aksatmamalarını söyledim."

Elimle alnımı ovaladım. "Bu gözü, Yiğit ve Doğan'a da bu kadar kolay açıklayabilir miyim sence?"

Efra omzunu kaldırıp indirdi. "Üzgünüm ama onlar kılı kırk yaracaklardır."

Oflayarak telefonumu çıkardım ve beni sayısız kere arayan Yiğit'in ismine tıklamak için cevapsız aramalara baktım. O sırada gördüğüm numara, içimde bir kıpırdanmaya neden oldu.

Bora Ateş'in numarası telefonumdaydı. Onu kaydetmek çok garip hissettirse de **Bora Ateş** diye kaydetmeden duramadım.

Bu konu hakkında fazla düşünmemeye karar vererek Yiğit'i aradım ve telefonu daha ilk çalışta açtı. "Maya, neredesin?" dedi bezgin bir sesle. Tam bağırmadığı için şükredeceğim sırada bağırdı. "Sana ulaşamadığımda delirdiğimi bilmiyor musun?"

"Bağırma, Yiğit." Ben de bezgin bir sesle karşılık verirken alnımı taksinin camına dayadım. "Uyuyordum."

Ona yalan söylemekten hoşlanmasam da daha çok bağırmasını şu an kaldıramazdım. Zira Yiğit, her ne kadar bana karşı sabırlı olsa da tersi çok pisti. O tersini görmemeyi tercih ederdim.

"Can nasıl?" diye sordum onun daha fazla söylenmesini engelleyerek.

Yiğit derin bir nefes verdi. "İyi fakat bu şekilde ne kadar devam edeceğimizi konuşmamız gerekiyor. Çocuğun zararı yok ama sen de biliyorsun, bu böyle gitmez. Hem şu kediye de bir çözüm bulsan iyi olur!" Sonra durdu ve garip bir sesle homurdandı. "Sana bağırmadım lanet kedi, çek o gözlerini üzerimden!"

"Hâlâ kediye bağırıyorsun, Yiğit," dedim bayık bir sesle.

Yiğit, resmen hayvanlara özgü bir homurdanma çıkardı. "Eve gelmelisin. Seni almamı ister misin?"

Eve gel... Sanki orası bizim evimizmiş gibi konuşması rahatsızca kıpırdanmama neden oldu. Yiğit hakkında ne hissettiğime karar veremiyordum.

"Tamam ama birkaç işim var. Akşama doğru hazır olurum."

Yiğit yine kabullenerek iç çekti. Bir gün her şeyi bu kadar basit kabullenmeyeceğini biliyordum. "Tamam. Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

"Üzgünüm," dedi Efra suçlu suçlu. "O partiye gitmek için ısrar etmemeliydim."

Ona baktım. Kafasına dayanan silahı hatırladıkça, bizi oraya gitmeye zorladığı için kızmak, içimden gelmiyordu. "Olan oldu, artık bundan sonra ne yapacağımıza bakmamız lazım."

"Ateşlilerle bir araya gelir miyiz dersin?"

"Hayır," diyerek kestirip attım. "Onlardan uzak duracağız, Efra. Dün gecenin sana ders olması lazım."

Efra dudak büktü. "Evet ama," dedi yaramaz bir gülümsemeyle kulağıma yaklaştı. "Alar'ın yatağında uyuyup, onun kazağını giyiyorum. Kader bizi trajik bir şekilde karşılaştırsa da... Karşılaştık işte!"

"Uygar vuruldu, Efra!" Kısık ama hararetli bir şekilde konuştuğumda Efra'nın gülümsemesi soldu. "Senin de neredeyse beynin dağılıyordu. Ve şuna bak!" Mor ve şiş olan gözümü gösterdim.

"Özür dilerim, dediğinde biraz olsun yatışmıştım. "Haklısın. Uygar vuruldu ve o olmasa belki de kafamın içinde bir beynim olmayabilirdi," derken aklına gelen şey yüzünden mahcup görünüyordu. "Ben, ona teşekkür etmek için sabah odasına girdim."

Cümlenin bir devamı olduğunu fark edince tek kaşım havaya kalktı. "Eee?"

Efra yerinde kıpırdandı. "Kapıyı açtığımda, sırtını yatak başlığına yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Ben girince gözlerini açtı ve..."

İki kaşım da havaya kalktı. "Ve?"

"Donuk mavi gözleri kırpmadan bana bakınca... Ben... Tedirgin oldum ve hiçbir şey söylemeden odadan kaçtım."

Öylece suratına baktım. "Odasına girdin. Ona baktın ve hiçbir şey söylemeden kaçtın mı?"

Başını salladı. "Eh, annesi gibi onu minik bir kuş olarak görsem belki çekinmezdim," dedikten sonra laf arasında kırdadı. Sonra tekrar ciddiyete büründü. "Ama ona bakınca gördüğüm tek şey, bir *timsah*."

"Timsah mı?"

"Evet," dedi tespitini dile getirmenin heyecanıyla. "Küçükken ailemle hayvanat bahçesine gitmiştim ve timsahları çok iyi hatırlıyorum. Ağızları açık, hareketsiz duruyorlardı. Babama nedenini sorduğumda, bana anlatmıştı."

Kaşlarım çatıldı. "Nedenmiş?"

"Herhangi bir canlı ona yaklaşana kadar hareketsiz kalırlarmış. Sanki hiçbir zararı yokmuş gibi. Sonra o canlı ona yaklaştığı an..." Vurgu yapmak için avucunu birbirine vurdu. "Onu yermiş!"

Gözlerimi ağır ağır kırpıp açarak onu dinledim. Pekâlâ, ben de çok iyi durumda sayılmazdım. Hayvanlar âleminden gidersek, ben de Bora'yı bir pantere benzetiyordum. Gözüne kestirdiği canlıya usul usul yaklaşan, sinsi panter!

"Neyse, en azından Alar'a, ona teşekkür ettiğimi iletmesini söyledim. Bir daha bir araya gelmeyeceğimize göre kabalık ettiğim için utanmama gerek yok."

Başımı, onu onaylamadığımı belli edercesine iki yana salladım. Bora teşekkürü hak etmemiş olabilirdi ama Uygar, kesinlikle hak etmişti. Yine de bunun muhatabı ben değildim, Efra da yaptığından pek rahatsız görünmüyordu.

Efra başını geriye yasladı. "Hayat çok garip," dedi ve sanki rahatça gülmek için doğru zaman gelmiş gibi sırıtmaya başladı. "Kim bilebilirdi ki sahnede herkesi çıldırtan Ateşliler, tüm kızların gözdeleri, yakışıklılık sınırını aşmış heykeller... Anneleri için hâlâ eşek sıpaları!"

Bu sefer ben de dayanamadım ve taksi yurdun önüne gelene kadar ikimiz de kahkahalarla güldük.

Yurdun önüne geldiğimizde Efra'yla vedalaştık, ben arabadan inerken o, yoluna devam etti. Binaya girdiğimde, tüm gözler bana dönmeye başladı. Herkesin bakışları mor gözüme gidiyordu. Onlara saldırgan bir kedi gibi tıslamamak için kendimi zor tuttum. Yurt odama girdiğimde, Buğlem içeride olmadığı için şükrederek yatağa ilerledim ve kendimi yatağa sırtüstü atıp derin bir iç çektim.

Başıma daha ne gibi sorunlar çıkacaktı, kim bilir?

İçim ne zaman geçti, bilmiyorum ama gözlerimi -*tek gözümü*- açtığımda hava kararmıştı. Oda arkadaşım Buğlem, geç saatlerde geldiği için rahat rahat banyo yapmaya karar verdim. Beni izleyen aç bakışlarından rahatsız olmamak elde değildi.

Banyoya girdikten sonra üzerimdekileri çıkarmadan önce saate bakmak için telefonumu açtım. O an ekranda gördüğüm mesajlardan biri dikkatimi çekti.

Ekranda yazan ismi görünce kalbim, göğüs kafesime şiddetli bir tekme salladı. Doğru mu görüyorum diye birkaç kere gözlerimi kırptım.

Söz konusu o iken, her durumda olduğu gibi temkinli bir şekilde ekrana dokundum ve mesajı açtım.

Bora Ateş:

Borcunun büyüklüğünü unutmaman için...

Bir sonraki mesajda attığı fotoğraftaki kırık gitara, kısılan gözlerimle baktım. Bu çocuk beni rahatsız etmek için elinden geleni yapacağa benziyordu.

Ona cevap yazmak yerine direkt arayıp ağzıma geleni

saymaya karar verdim. Karşımda değilken dilimin tutulmayacağına emin olduğum için arama tuşuna bastım.

Bora, son çalışta telefonu açtı. Belki ekrana bakıp son ana kadar bekleterek beni delirtmeyi amaçlıyordu, belki de ben çocuğun her hareketinden huylanmaya başlamıştım.

Telefonu açtığında dudaklarımı araladım ama yine tutulmuştum. Dişlerimi sıkıp başımı yanımdaki duvara ufak ufak vurmaya başladım.

"Bir şey mi söyleyecektin?" Bora'nın, telefonun ardından gelen boğuk sesini duyunca konuşmaya başladım.

"Beni iyi dinle," dedim ters ters, sırtımı dikleştirmiştim. "Kıymetli gitarını kırdığım için üzgün olmak isterdim ama değilim, çünkü bana o yumruğu sen atmasan da sabah, hiçbir şey hatırlamadığımı bildiğin hâlde benimle dalga geçerek bunu *hak ettin*." Bir çırpıda konuştuğum için nefessiz kalmıştım.

Bora konuşmadı ama telefonun ardından kaşlarını ilgiyle havaya kaldırdığını hissedebiliyordum.

"Borcun karşılığını söylemek için bana ulaşabilirsin. Onun dışında," derken nefessiz kaldığım için banyo bana çok havasız gelmişti, kapıyı açıp tekrar odaya döndüm. "Bana mesaj atmanı veya aramanı istemiyor..."

Yatağımın başındaki Buğlem'i görünce, kelimeler boğazıma dizildi. Kaşlarımı çatarak elindeki şeye baktığımda, bir iki saniye durumu algılayamadım.

"Sen ne yapıyor..." Sorumu bile soramamıştım. Telefonu tutan elim aşağı inmişti.

Buğlem, elinde tuttuğu *cüzdanımı* komodinin üzerine geri bıraktı. O an fark ettiğim gerçek, kanın beynime sıçramasına neden olmuştu. "Üç hafta önce paramı çalan sen miydin?"

Dehşet içinde ona baktığımda Buğlem, oldukça rahat görünüyordu. Sanki yakalanması pek de umurunda değil gibiydi. Ya da... Umursamayacak kadar uçmuştu, şu an gözleri baygın bakıyordu. Bir sarhoştan çok, bir bağımlıya benziyordu.

Üç hafta önce, barda kazandığım paranın büyük bir kısmı çalınmıştı. Bunu bardan birinin yaptığını düşünmüştüm ama şimdi, gerçek ortaya çıkmıştı.

"Abartılacak bir miktar almadım," dedi puslu sesiyle. Ardından burnunu çekti ve eliyle yüzünü ovaladı. "Şimdi de abartılmayacak bir miktara *acil* ihtiyacım var."

Elimdeki telefonu ona fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. "İsteseydin verirdim," dedim bıçak gibi bir sesle. Sinirimi, bağırmaktan çok daha net şekilde belli eden bir ses tonuydu bu.

"Kimseden para istemeyi kendime yediremem."

Sinirim daha da tepeme çıkmıştı. "Peki, hırsızlık yapmayı yedirecek kadar midesiz misin?"

Buğlem, önüne düşen siyah saçlarının arasından bana saldırgan bir hayvan gibi baktı. Zaten sonrasında gerçekleşenler de bu tabirimi karşılıyordu.

Resmen yatağımın üzerinden atlayarak saniyeler içinde bana ulaştı ve büyük bir güçle beni duvara ittirdi. Telefonum yere düşmüştü ve sırtım çarpışmanın, etkisiyle fena derecede ağrımıştı.

Buğlem üzerime abandı. "Midemin neler kaldırabileceğini bilsen şaşarsın," dedi şarkı söyler gibi. "Sen de çok masum sayılmazsın, değil mi Mayacık?"

Onu ittirmeye çalıştım ama kız, acayip güçlüydü. "Ne diyorsun be sen?"

Eliyle çenemi kavradığında dişlerimi sıktım. "Kimlerden saklanıyorsun?" dedi. "Her gece çıkarken seksi kıyafetlerinin üzerine erkek kıyafetleri giyiyorsun. Kendini bu şekilde kamufle etsen de ben, o kıyafetin altındakileri görüyorum," dedi.

Eli yavaşça çıplak bacağıma gittiğinde kanım dondu. "Çek o elini." Elini kavrayıp güçlükle bacağımdan çektim. Üzerimde, hâlâ dünkü kısa elbise ve Bora'nın kazağı vardı. "Sokakta dolaşan sapıklardan korunmaya çalışıyordum fakat en büyüğü yanı başımdaymış."

Buğlem, yine bacağımı kavradı ve arzu dolu gözlerle bana baktı. "Madem öyle düşünüyorsun, bir sapık nasıl olurmuş, sana tam olarak göstereyim."

Dudakları neredeyse benimkileri bulacağı sırada yüzümü zorla yana çevirdim. Kadını erkeği fark etmiyordu, sapık her şekilde sapıktı.

"Uzak dur benden!" diye hırlayıp dirseğimi karnına geçirdim. Buğlem bir iki adım geriledikten sonra kapıya doğru koşmaya hazırlandım ama anında saçıma yapıştı. Beni geri sürüklerken suratına, gelişigüzel bir tırnak darbesi attım. Acı dolu bir sesle beni yere fırlatınca ben de boğuk bir inilti koparmıştım.

Ayağa kalkmama fırsat kalmadan suratıma bir tekme salladı. Neyse ki gözüme denk gelmemişti ama dudağımın durumunun iyi olmadığına emindim. Dünden beri yediğim darbeler sonum olacaktı.

"Nankör kaltak," dedi Buğlem, yüzündeki tırnak izine dokunarak. "Sana bunca zaman iyi davranarak hata ettim."

"Bittin sen," diyerek tıslayıp ayağa kalktım ve Buğlem'e doğru atıldım. O sırada odanın kapısı açıldı ve yurt müdiresi kapıda göründü.

Buğlem beni ittirerek uzaklaştı ve yüzünü görmem afallamama neden oldu. Bir bebek gibi hıçkırdı. "Bana ne yaptığına bakın."

Yurt müdiresine beni şikâyet ettiğinde şoka girdim. Kadın, çatık kaşlarla bana baktı. "Ne oluyor burada?"

"O bana saldırdı!" dedim öfkeyle kendi yüzümü göstererek. *Beni taciz etti!* demekten utanmıştım, utanması gereken oydu hâlbuki.

"Yalan söylüyor," dedi Buğlem ağlamaklı bir hâlde. "O yüzündekiler zaten vardı. Kendimi korumak isterken, zaten yara olan dudağına yanlışlıkla vurdum. Sert bile değildi!"

"Dudağımı sen patlattın!" İleri atıldığımda kadın aramıza girdi.

"Yurttakiler, yüzünün hâlini bana çoktan söylediler, Maya. Buğlem'in doğru söylediğini düşünüyorum." Sonra durdu ve beni süzdü. "Geceleri gelmiyorsun, üzerinde çıkarken başka, girerken başla kıyafetler oluyor. Davranışların başlı başına bu yurda uygun olmamaya başladı."

Katıksız bir öfke beni esir alırken, burnumdan neredeyse duman çıkacaktı. "Bana bu konuşmayı yapmakla zaman harcayacağınıza, bu kızı yurttan gönderin veya benim odamı değiştirin. Asıl uygunsuz davranan o!"

"Üzgünüm," dedi kadın. "Buğlem'in yurt kurallarına uymadığını teyit edemem ama senin uymadığını edebilirim."

Ağzım hafif aralık kalmıştı. Yine düşünmeden hareket ederek, "Alın yurdunuzu başınıza çalın!" dedim. Ablam ve eniştemle yaşamak zorunda kaldığım gerçeğini, birkaç saniye sonra idrak etmiştim. Fakat geri dönemezdim, olan olmuştu artık.

Yerdeki telefonum dışında hiçbir eşyamı almadan, ayağıma spor ayakkabılarımdan birini geçirdim ve hışımla çıktım. Daha sonra Efra'yı eşyaları alması için gönderirdim, şu an bir saniye daha burada durmak istemiyordum.

Dışarı çıktığımda çiseleyen yağmuru görünce, gözlerimi gökyüzüne dikip baktım. *Bu lanet şans, ne zaman beni bulacaktı?*

Elimle gözüme dokunmaya çalıştığımda canım o kadar acıyordu ki gözyaşlarım, yanaklarımda ılık bir yol çizmeye başladı. Bu beni daha da öfkelendirdi, dişlerimi sıktım. Patlamış dudağımdan akan kan çenemden, süzülen yağmur damlalarına karışıyordu. Fakat dimdik yürüyor, öfkeli ve

hırçın bakışlarımı tıpkı yaralı bir hayvan gibi etrafımdakilere sabitliyordum.

Uzun kazağın -*Bora'nın kazağının*- ucuyla dudağımdan akan kanı sildim. Hırpalanırken kazağın yakası yırtılmıştı, kabarık saçlarımın hâlini düşünmek bile istemiyordum. Ayakkabılarım kaldırımı delerken, çıplak bacaklarım ıslanıyordu. Perişan göründüğümü bilsem de umursamadım. Bu lanet cehennemden gitmem gerekiyordu yoksa kaçınılmaz son gerçekleşecekti ve... Bir katil olacaktım.

Başımı geriye çevirip arkama baktım, o da pencereden bana bakıyordu. Yüz ifadesi bu işin burada bitmediğini vurgularken, gözünün içine baka baka yere kan tükürdüm. *Bu iş, kesinlikle burada bitmemişti.*

Yavaş adımlarla kaldırımda yürüyüp şimdi ne yapacağımı düşünmeye başladım. Yurdun yanındaki binanın engin bahçe duvarına oturup başımı ellerimin arasına aldım.

Dibe batmıştım. Ablamların yanına dönmekten başka çarem yoktu. Özgür olmak benim için hayat demekti, kısıtlanmaktan nefret ederdim. Eniştemin despot kişiliği beni boğacaktı ve her gün, biraz daha kuruyacaktım.

Bir süre, yağmurda sırılsıklam oturdum. Uyuşmuştum ve kıpırdamak, inanılmaz zor geliyordu. Önümde birinin dikildiğini fark ettiğimde bile başımı kaldırmam oldukça uzun sürmüştü.

Siyah ayakkabılarını gördüğümde, artık bana oldukça tanıdık gelen bir his içimi sardı. Başımı yavaşça yukarı kaldırırken, siyah pantolonu ve bordo tişörtü görüş açıma girdi. O kadar heybetli olmasına rağmen nasıl bu kadar zarif görünebildiğini düşünmeden edemedim. Çiseleyen yağmur damlalarıyla ıslanan kirpiklerimin arasından yüzüne baktım.

Bora Ateş, tepemde dikilmiş bana bakıyordu.

Sokak lambasının beyaz ışığı bizi aydınlatıyordu. Sanki spot ışıkları bize doğrultulmuştu ve dünya, bizim hareketimizi izliyordu.

Bir süre ikimiz de öylece durup birbirimize baktık. Burayı nasıl bulmuştu? Daha önemlisi, burada ne işi vardı?

Sonra aklıma onunla en son telefonda konuştuğumuz geldi. Buğlem'i gördüğümde telefonu kapatmamıştım. Neyi, ne kadar duydu, bilmiyorum fakat buraya gelmesine yetecek kadarını duyduğu kesindi.

Sadece, yağmur damlalarının kaldırıma vururken çıkardığı ses vardı. Bir dizinin üzerine eğildi ve göz göze gelmemizi sağladı. Pürdikkat ona bakıyordum; olanları duysa da buraya kadar gelmesini beklemezdim ama buradaydı işte.

Gözyaşlarımı saklayan yağmur damlalarına şu an şükrediyordum. Bora, simsiyah görünen gözleriyle dudağıma baktı ve elini götürüp dudağıma dokunduğunda irkildim.

Kalbimin göğüs kafesimde takla attığını hissettim. Afalladığım için hareket edemiyordum, sanki kıpırdarsam her şey son bulacaktı. Bir kalp atışı süresinde, bir an için, dudaklarıma baktı. Gözleri aynı hızla benim gözlerime tırmanırken, göğsümün arasındaki boşluktan karnıma doğru ılık bir şeyler aktı.

Elini çektiğinde parmağına bulaşan kanı gördüm; kan, yağmur damlalarıyla yok oldu ve sanki biraz önce yaşananların izini soldurdu.

"Neden buradasın?"

Sorduğum soru üzerine başını hafifçe yana yatırdı ve beni izledi. "Her şeyi duydum."

"Peki," dedim kısık sesle. "*Neden buradasın?*"

Olanları umursamayabilirdi. Beni tanımıyordu ve bana her ne iyilik yaparsa yapsın, gözlerinde gördüğüm ön yargılı mesafe değişmiyordu. Bu da beni, ona karşı temkinli olmaya zorluyordu. Fakat şimdi yağmurdan ıslanmış kara kirpiklerin ardındaki gözlerde, daha önce hiç görmediğim bir sıcaklık gizliydi.

Bir süre cevap vermeden bekledi, belki ne söyleyeceğini

düşünüyordu belki de neden burada olduğunu o da bilmiyordu.

"Ne oluyor burada?"

Duyduğum sesle beraber transtan çıktım. Ayağa kalktığımda Bora da doğruldu ve benimle beraber arkasında duran Yiğit'e bakmak için döndü.

Yiğit, Bora'ya şimşek gibi gözlerle bakarken, bir anda gözü benim yüzüme kaydı. Tekrar Bora'ya döneceği sırada... "Maya!" dedi dibimde biterek, yüzümü ellerinin arasında almıştı. "Bu hâlin ne? Ne oldu?"

Cevap veremeyince, Bora'ya baktı. "Sen mi yaptın lan bunu?" diyerek ona atılacağı sırada kolunu yakaladım.

"Hayır," dedim bezgin bir sesle. "Yurtta oldu. Anlatacağım, Yiğit ama önce beni buradan götür."

Eğer gitmezsek bir kavga çıkacağı aşikârdı. Yiğit, yüzüme bunları yapan Bora olmasa da eğer şimdi gitmezsek mutlaka ona sataşırdı ve Bora'nın bir kavgaya daha karışmasını istemiyordum. Yiğit'le bir kavgaya karışmasını hiç istemiyordum.

Yiğit, elini belime koydu ve beni arabasına doğru götürmeye başladı. Orada, yağmur altında ihtişamlı bir heykel gibi dikilen Bora'ya bakamadım. Yiğit'in arabasının ön koltuğuna oturduğumda Bora, hâlâ sabit bir yüz ifadesiyle bize bakıyordu.

Araba ilerlemeye başladığında, aynadan onun kaldırımda duruşunu izlerken bu sefer bir teşekkürü hak ettiğini düşünüyordum. Fakat ona ne teşekkür edebildim ne de görüşürüz diyebildim.

İçten içe teşekkür edebilmek için onu tekrar görmeyi diledim. Fakat bir daha gözlerindeki o sıcaklığı görebilir miydim, emin değildim.

Bölüm 11 - Kalp Hırsızı

Bora Ateş

Gözlerim, pürdikkat kırık gitarımın üzerindeydi. Elimde döndürüp durduğum kola kutusunu avucumda sıkınca metal kutu iki büklüm oldu.

"Uygar, *Gibson*'ın kırıldığını duyunca kalp krizi geçiriyordu," dedi Alar. O kadar dalgındım ki odama girdiğini duymamıştım bile. Alar acıklı bir sesle konuştu. "Babam yenisini almayacaktır. Ne yapacaksın?"

"Kendi gitarımı yaptıracağım, yenisini istemiyorum," diyerek iki büklüm ettiğim kutuyu odamdaki çöp kutusuna fırlattım. Tam isabet.

"Gitarın ölü dostum," dedi Alar. "Kız, daha ilk vuruşta onun canını aldı. "

Tekrar arkama yaslanarak bu sefer bakışlarımı Alar'a çevirdim. Bana o anı hatırlattığı için pişman olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Gidiyorum. Bu arada Seray Sultan, *Godfather*'dan haber getirdi; yakında bizimle görüşecekmiş."

Bıkkın bir nefes verdiğimde Alar da omuz silkti ve odadan çıktı. Bir süre, babamla karşılaştığımızda bu olanların hesabını nasıl vereceğimizi düşündüm, fakat sonra gözlerim tekrar gitarıma kaydı.

Telefonumu çıkarıp bir fotoğrafını çektim ve mesaj kutusunu açtım.

Borcunun büyüklüğünü unutmaman için... Yazıp bir süre cevap bekledim ama bir yandan da cevap vermeyeceğini düşünüyordum. Sonunda, öylece ekrana bakmak yerine Uygar'ın durumunu kontrol etmek daha mantıklı geldi. Annem gidene kadar odamdan çıkmamıştım çünkü yakalarsa küçük bir çocukmuşum gibi kulağıma asılacaktı. Alar, benim kadar akıllı olmadığı için son yarım saattir kulağı kızarık dolanıyordu.

Uygar'ın odasına girdiğimde, sırtını yatağın başlığına yaslayarak oturduğunu gördüm. Alar, onun yanındaki koltuğa oturmuş elinde bagetlerini döndürüyordu.

Uygar, kırılan gitarın şokunu atlatmış olacaktı ki alay eder gibi, "Başın sağ olsun," dedi elini kalbine koyarak.

"Senin *Spector*'ı da ona vermemi ister misin?"

Uygar'ın eğlenen suratı yavaş yavaş soldu ama hâlâ gülüyor gibi dişlerini gösteriyordu. "Buna cesaret edemezsin."

Gitara doğru yürümeye başladığımda, Uygar neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Alar!" dedi yarası acıyınca orayı tutarak. "Gitarımı sakla! Gülmeyi kes!"

Ben de pis pis sırıtarak Alar'ın yanındaki koltuğa oturdum. "Benimle uğraşmaman gerektiğini öğrenmiş olman lazım."

"Beş yaşındayken arabanı kırdığımda, beni merdivenden aşağı attığın zaman öğrenmiştim aslında."

"Ayağın kaymıştı," dedim bezgin bir sesle.

"Beni kovalamasan kaymayacaktı."

"Belki de bu piç, orada erimiş dondurma havuzu yapmasa kaymayacaktı," dediğimde Uygar'ın düşman bakışları ikizine döndü.

Alar, hayretle gözlerini büyüttü. "Konu bana nasıl geldi ya? Sinekleri yüzdürüyordum," dedi açıklamaya girişerek.

"Onları neden normal suda yüzdürmüyorsun, mal herif?" diyerek çıkıştı Uygar.

Alar ofladı. "Dondurmanın tadı güzeldi. Tadı güzel bir şeyin içinde yüzmek eğlenceli olur diye düşünmüştüm."

"O sineklerden korktuğun için bana yakalattığını sanıyordum," diyerek o zamanki fikrimi belirttim.

Alar ofladı. "On altı yıl öncenin mevzusunu yapmayın. Ölü sineklerle oynuyor olmam oldukça ürkütücü zaten."

Uygar ve ben sırıtmaya başladık. "Küçük bir ruh hastasıydın," dedi Uygar. Ben de onu onaylar gibi başımı salladım.

Alar omuz silkti. "Sizin gibi kabadayılık peşinde değildim en azından. Küçük Anthony'yi nasıl korkuttuğunuzu hatırlıyorum."

"Birincisi, küçük Anthony hepimizden *büyüktü*. İkincisi, o da senin gibi ruh hastası bir köpekti," dedim gözlerimi ağır ağır kırpıp açarak. "Bizi ısırdı. Bunun farkındasın, değil mi?" Belimin, tam kalçama yakın kısmındaki ufak iz, bu hikâyeyi destekliyordu.

"Onun kalbini kırdınız!" Alar, hâlâ bu konuyu aşamamıştı. "Ona *hoşt* demeseydiniz sizi ısırmayacaktı."

"Anthony kuduz kapmıştı, Alar." Uygar, bezgin bezgin Alar'a baktı. "Aş artık bu konuyu."

Alar surat astı. "O benim arkadaşımdı ve sizin yüzünüzden gitti."

Küçükken yalvar yakar babamıza aldırdığı köpeğin bir kangal olduğunun farkında değildi. Boyu hepimizi aştığında bile köpeğe bebek muamelesi yapmaya devam etti. Köpek, nasıl olduğunu anlayamadığımız şekilde kuduz kapınca, Uygar ve beni ısırmıştı. Yediğimiz aşıların acısını hâlâ hatırlıyordum.

O sırada Alar, rahatsızca kıpırdandı ve Uygar'la kısa bir

bakışma yaşadılar. Gözlerim, şüpheyle ikisi arasında gidip geldi. "Ne?"

Sorduğum soruyla beraber Alar, sanki yakalanmış gibi irkildi. "Ne ne?"

"Ne kıvranıp duruyorsun?" dedim imalı bir sesle. "Ne saklıyorsan dökül."

Uygar, *yapacak bir şey yok söyle gitsin* bakışı attığında Alar, omuzlarını indirdi. "Ulaş aradı."

Bir dakika boyunca, o isim kulağımda çınlamıştı.

Bir tepki vermeden bakmaya devam edince, Alar yeniden konuşmaya başladı. "Uygar'ı merak etmiş. Durumunun iyi olduğunu söyleyip kapattım. Daha fazlası yok, yemin ederim."

"Ne sebeple olursa olsun," dedim sakin, *çok ama çok sakin* bir sesle. "Eğer bir daha onunla konuşacak olursan..." Devamını getiremedim. Kendi kardeşimi de onun gibi hayatımdan defedebilir miydim? *Hayır.* Fakat bu Alar'ı doğduğuna pişman etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Alar, çökmüş bir şekilde sırtını koltuğa yasladı. Ulaş, her ne kadar benim arkadaşım olarak bu gruba girse de her zaman, en iyi anlaştığı kişi Alar'dı.

Telefonum çalmaya başlayınca, ortamdaki gerginlik dağıldı ve cebimden çıkarıp ekrana baktım. Bukalemun'un yolladığım mesaja cevap vermesini beklemiyordum fakat yine beni şaşırtmıştı. Telefonun ekranındaki aramaya bakarken dudaklarım, istemsizce yana kıvrıldı ve bir süre onu beklettim. Son çalışta telefonu açtığımda, karşıdan sadece aldığı nefeslerin öfkeli sesi geliyordu.

"Bir şey mi söyleyecektin?" Sorduğum sorunun üzerine derin bir nefes aldı.

"Beni iyi dinle," dedi hırıltılı bir sesle. "Kıymetli gitarını kırdığım için üzgün olmak isterdim ama değilim. Çünkü bana o yumruğu sen atmasan da sabah, hiçbir şey hatırlamadığımı bildiğin hâlde benimle dalga geçerek bunu hak ettin."

Bu kız, gerçekten benim için ne kadar önemli bir şeyi yok ettiğinin farkında mıydı?

"Borcun karşılığını söylemek için bana ulaşabilirsin. Onun dışında..." Nefes almak ister gibi bir süre durakladı. "Bana mesaj atmanı veya aramanı istemiyor..."

Yine nefes almak için durakladığını sanmıştım ama bir anda başka birisine seslendiğini duydum. *"Sen ne yapıyor..."*

Telefonun ardında her ne olduysa, konu benden çıkmıştı. Bukalemun, öfkeyle karşısındaki kişiye bir şeyler söylüyordu ve ben de her şeyi net bir şekilde duyabiliyordum.

Birisi, onun cüzdanından para çalarken yakalanmıştı. Karşıdakinin kız olduğunu, sesinden anlamıştım fakat anlamadığım bazı olaylar da dönüyordu. Ben kıpırtısız bir şekilde karşıyı dinlerken, Alar ve Uygar da kaşlarını çatmıştı.

Ardından işler değişti. Kızın, Bukalemun'a asıldığını, onu darp ettiğini, her şeyi duymuştum.

Yerimden kalktığımda, telefonu indirip Alar'a baktım. "Giray'ın bize verdiği dosya nerede?"

Giray, Bukalemun'u araştırmış, onunla ilgili bilgilerin olduğu bir kâğıt vermişti. Okulda kaçıncı sınıf olduğu- *birinci sınıf olduğunu duyunca, onun bize uygun olmadığından daha çok emin olmuştum ama bu, diğerleri açısından bir şey değiştirmemişti, gerçi kız diğer birinci sınıflar gibi tozpembe hayallere sahip biri gibi de durmuyordu-* hangi bölümde okuduğu, nerede kaldığı gibi bilgilere sahiptik. Okulda, onu bu sayede bulmuştuk. Giray, eğer akıl edip onun bir fotoğrafını da koysaydı, okulda Bukalemun'u görünce, onun aslında "Titanyum" olduğunu öğrenip şaşkınlığın zirvesini yaşamam gerekmeyecekti.

Alar neyden bahsettiğimi anlamamış gibi bakınca, "Bukalemun'un bilgilerinin olduğu dosya!" diyerek gürledim. Kaşlarını yine çatarak bana baktı. "Maya," dedim ismini

kullanarak. "Maya denilen şu kızın bilgilerinin olduğu dosya."

Alar, olayı sonunda kavrayarak koşup odasına gitti ve geri geldiğinde elinde şeffaf bir dosya tutuyordu. "Ne oldu?" diye sordu Uygar arkamdan.

"Ben de bunu öğrenmek istiyorum," diye mırıldanırken kızın kaldığı yurdun adresini ezberledim, neyse ki buraya yakındı. "Motorun lazım," dedim Uygar'a. Komodinin üzerindeki anahtarı gösterdiğinde, hızla kapıp odadan çıktım. Uygar'la Alar, arkamdan öylece bakakalmıştı.

Motora binip kaskı başıma geçirdim ve yağmur yağsa da hızımı azaltmayıp kısa sürede yurdun önüne ulaştım.

Onu, daha motoru park etmeden önce fark etmiştim. Başımdaki kaskı çıkarıp görüşümü daha da netleştirdim. Bir duvarın kenarına oturmuş, başını yere doğru eğmişti. Üzerinde hâlâ benim kazağım vardı ve normalde gür olan saçları ıslanıp yüzüne yapışmıştı.

Önüne gelene kadar yürüdüm. Başta beni fark etmedi fakat sonunda boş bakan gözleri ayakkabılarımı buldu. Gözleri yavaş yavaş yukarı tırmanıp yüzümde durduğunda, ifadesindeki afallamayı fark etmiştim.

Bir diğer fark ettiğim şeyse patlamış dudağı oldu. Çenesinden akan kan, yağmur damlalarıyla beraber yolculuk ediyordu.

Ne yaptığımı fark etmeden, tek dizimin üzerine çöktüm ve yüz yüze kalmamızı sağladım. İçimde, dudağına dokunmak için tarifi imkânsız bir istek vardı, bunu geri çevirmedim ve kanı silmek için parmağımla yarasına dokundum.

Bukalemun, dokunuşumla birlikte kasılınca ne yaptığımı fark edip elimi çektim. Parmaklarıma bulaşan kan yağmurla beraber yok oldu. Sorusunu kısık sesinden dolayı zar zor işitmiştim.

"Neden buradasın?"

Cevabını düşünmek bedenimi germişti. Sırt kaslarımın kasılmasını yok sayarak, en mantıklı cevabı dile getirip, "Her şeyi duydum," diyerek açıkladım.

Bu, kızı tatmin etmedi. "Peki... Neden buradasın?" diye sordu bir kez daha.

Bu sefer sorusunun cevabını düşünmek için duraksadım. Dün yediği darbeden sonra, şimdi de dudağı patlamış, darmadağın bir hâlde karşımdaydı. Evet, neden burada olduğumu kendi kendime sorduğumda aldığım cevap belliydi.

Peki, bu cevabı ona da söylemeli miydim?

Arkamdan gelen ses, konuşmamı engelledi. *Neyse ki...* Muhtemelen vereceğim cevaptan sonra çok pişman olacaktım.

"Ne oluyor lan burada?"

Bukalemun'la ilk karşılaştığımız barın sokağında arkamızda beliren sarışın, bugün de aynı şekilde arkamızdaydı. *Bu piçin radarları falan mı açıktı?*

Bana ters ters bakarken gözü Bukalemun'a kaydığında, bir anda şaşkınlıkla gözleri açıldı. "Maya! Bu hâlin ne? Ne oldu?" Hemen onun yanına gidip yüzünü ellerinin arasına aldı. Aralarında ne olduğunu çözmek ister gibi Bukalemun'un yüz ifadesini incelemeye başladım.

Afallamış bir hâlde sarışına bakıyordu. O akşam, yakalandığımız için yüzünde beliren ifadeyi hatırladım. Bu çocuktan çekiniyordu. Flörtleştikleri kesindi, ama sevgili olmadıkları beden dillerinden belliydi. Çocuk ona ne kadar yakın dursa da aradaki görünmez sınıra uygun davranmaya çalışıyor gibiydi.

"Sen mi yaptın lan bunu?" diye sordu sarışın bir anda bana atılarak. Maya, onu kolundan yakalamıştı.

Çok kısa bir an, yumruğumu o pürüzsüz suratına çakmak için büyük bir arzu duydum fakat Giray, kavgayı yasaklamıştı ve son zamanlarda sınırımı fazlasıyla aşmıştım.

"Hayır, yurtta oldu. Anlatacağım, Yiğit ama önce beni buradan götür."

Gözlerimi Bukalemun'a çevirdim. Suratıma bakma gereği bile duymadan, sarışının arabasına yürüdü ve ön koltuğa oturdu. Olduğum yerde kıpırdamadan ona baktım ama o, sarışın arabayı çalıştırıp cadde boyunca ilerlemeye başladığında bile dönüp bana bakmadı.

Ne kadar süre, orada öyle durdum bilmiyorum.

İçimde dolaşan duygu bana tanıdıktı. *Öfke.*

Hayatımın birçoğunu kapsayan bu duyguyu dışa vurumum, önceden daha fevriydi. Hemen bir fırtına gibi esiyor, gürlüyor ve dağıtıyordum. Kırdığım insanlar da eşyalar da çok fazlaydı.

Fakat artık daha farklı dışa vuruyordum bu duyguyu; *sakindim.* Kendi kendilerini kırıp dökmelerini izlemek için beklerken oldukça sakindim.

Bunu kendime hatırlatmak için görmem gereken şey yakındaydı. Cadde boyunca yürümeye başladım, ardından bir sonraki sokağa döndüm. Bir süre daha yürüdükten sonra sağa yöneldim ve birkaç adım sonra karşıma çıkan kahve dükkânını görünce durup oraya baktım.

Herkes yağmurdan kaçıp içeri sığınmış olmalıydı; camlardan, içerisi kalabalık görünüyordu. Yağmur neredeyse durmuştu, tek tük damlalar yüzüme düşüyordu.

Ne kadar süre orayı izledim, bilmiyorum fakat insanlar çoktan yağmurun azalmasını fırsat bilerek içeriyi boşaltmışlardı. Sonunda bu yaptığımın saçmalık olduğunu idrak ederek gitmek için hareketlendim. O sırada kafenin kapısı açıldı ve dikkatim, ister istemez oraya yöneldi.

Kepenkleri indirmek için içeriden çıkan kız, sanki orada olduğumu biliyormuş gibi yaptığı işi yarım bırakarak aniden dönüp bana baktı.

Dalgalı siyah saçlarını kestirmişti, artık omuzlarına değiyordu. Su yeşili gözleri, olduğum yerden tıpkı bir kedinin gözleri gibi parlıyordu. Bir süre birbirimize bakakaldık.

Sanki hareket ederse kaçacak ya da tam tersi saldıracakmışım gibi kıpırdamadan bekledi. Fakat ikisini de yapmayacaktım. O anda düşündüğüm tek bir şey vardı.

Sakindim.

Fazlasıyla, *Sakin.*

Maya Erez

Yiğit'in evine gidene kadar kendime gelememiştim.

Gözümün önüne Buğlem'in o pis suratı geldikçe sinirden kasılıyor, Bora'nın yağmur altında dikilen heybetli görüntüsü gelince ise rahatsızca kıpırdanıyordum.

Ona tek kelime etmeden gitmem iyi bir davranış değildi bunun farkındaydım, fakat Yiğit söz konusuyken orada bir kavga çıkması an meselesiydi ve Bora'yı, daha fazla böyle durumların içine sokmak istemiyordum.

Araba durunca, Yiğit dönüp bana baktı. Yağmur hâlâ yağmaya devam ediyor, arabanın camına çarparak kendi melodisini oluşturuyordu. Parmaklarım Bora'nın kazağını sıkı sıkı kavramıştı, gözüm ise pürdikkat, camdan süzülen yağmur damlalarındaydı .

"Neler oluyor, Maya?" dedi Yiğit ondan hiç beklenmeyen sakin bir sesle. "Bu yüzünün hâli ne? O çocuk kim? Ne haltlar dönüyor, bilmek istiyorum artık."

Durgun bir şekilde ona doğru döndüm, dudaklarımı kıpırdatıp konuşacak gücü kendimde bulmaya çalıştım. "Bazı şeyler oldu," diyerek konuşmaya başladım ve ona Buğlem'le olanları anlattım. "Ve bugün gördüğün kişi hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece bu aralar, tesadüf eseri sık karşılaşıyoruz."

Yiğit, Buğlem olayını hazmedememişken, Bora'yla ilgili söylediğimi duyunca kaşları daha da çatıldı. "Haydi, çalıştığın barın önünü anlarım ama yurdunun önünde olması da mı tesadüf?"

Bitkin bir şekilde başımı koltuğa yasladım. "Onunla ilgili endişelenecek bir şey yok. Burada, sana oda arkadaşımın yaptıklarını anlatıyorum ama sen hâlâ Bora'dasın."

Yiğit'in gri gözleri daha da kısıldı. "Bora?" dedi iğneli bir sesle. "Tesadüf eseri karşılaştığın herhangi biri olduğunu, ismini bile bilmediğini söylemiştin!"

"Bilmiyordum," dedim geçiştirerek. "Ama öğrendim. Şimdi sen onu yok etmek için planlar kurarken ben, gidip Can'ı ve kediyi alacağım. Üzgünüm ama bundan sonra, ne halt yiyeceğimi düşünmekle meşgul olacağım için senin boş kıskançlıklarına ayıracak vaktim yok."

Sinirle kapıyı açıp aşağı indim. Bora olanları duymuş, benim için anında yurdumun önüne gelmişti ve ben onu orada bırakmış, aldığım hasarla ilgilenmeyip etrafımdaki erkekleri yok etmeye programlanan birine laf anlatmakla meşguldüm.

Ya da Yiğit'in son zamanlarda benim için yaptıklarını, Bora'nın bir hareketiyle silecek kadar nankördüm.

Genelde düşünmeden hareket etsem de yaptıklarımdan pişman olmam, çok nadir görünen bir durumdu. Fakat bugün yaptıklarımdan, pişman olma kotamı fazlasıyla doldurmuş görünüyordum.

Yukarı çıkana kadar Yiğit'le konuşmadık. Eve girdiğimizde Can, bizi kucağında kediyle karşıladı. Yüzüne renk gelmişti ve saçları pırıl pırıl parlıyordu. Yiğit'in ona iyi baktığını görebiliyordum. Bu, biraz önce ona çıkıştığım için pişmanlığımı daha da artırdı.

Can, beni görünce yüzü dehşet ifadesiyle kaplandı. "Sorun yok," dedim gülümseyerek. Dağılmış suratımla gülümsemem en az Joker'in gülümsemesi kadar sevecen görünüyor olmalıydı. Can'ın yüzünden silinmeyen dehşet de bunu destekliyordu. "Hiçbir yerim acımıyor."

Yiğit, anahtarlarını portmantoya atıp odasına gitti. Onun arkasından bakarken Can'ı rahatlatacak şeyler söylemeye devam ediyordum. "Sinsi nasıl? Bakıyorum da iyi anlaşmışsınız." Kedi de sanki aynı bön bakışlarla bana bakıyordu. Düşündüğümden daha korkunç görünüyor olmalıydım.

Bir süre oturma odasında Can ve Sinsi'yle zaman geçirdim. Kediye verecek bir isim bulamamıştım ve ona ilk seslendiğim gibi Sinsi demeye karar verdim.

Can, pek konuşmasa da artık daha mutlu görünüyordu. Yiğit'in yanmış makarna deneyiminden sonra, yemek için pizza istediğinden de haberdar olmuştum. Çocuklarla anlaşma şekli hoşuma gidiyordu.

"Can, ben biraz Yiğit abinle konuşmalıyım, tamam mı?"

Başıyla beni onayladığında, kalkıp Yiğit'in odasına doğru ilerledim. Kapıyı çaldığımda ses gelmedi. "Çocuk gibi küsecek misin?" dedim tekrar kapıyı çalarak.

Yiğit'in içeriden homurdandığını duydum. Gözlerimi devirerek kapıyı açtığımda, üzerindeki kıyafetleri bile çıkarmadan yatağa yüzüstü uzandığını gördüm.

"Haydi ama!" dedim ona doğru yürürken. Yüzüstü yatmaya devam ederek bana bakmadı. Yanına oturup elimle omzuna dokunduğum an, ters dönüp kolumu yakaladı. Bir anda onu üzerimde bulunca ufak bir çığlık attım.

"Ne yapıyorsun, Yiğit?" dedim nefes nefese.

"Sonunda beni delirttin. Mutlu musun?" Kötü kötü suratıma baktı. Ellerimi, iki yanımdan yatağa bastırmıştı. İç çekerek yüzüne baktım. Her ne kadar ön yargılı davransam da bu çocuk, onu itip durmamı hak edecek bir şey yapmamıştı.

"Kıskançlığı bırak, onunla aramda bir şey olamaz." Bu söylediğim, onu pek memnun etmedi. Bileğimi elinden kurtardım ve yüzüne dokundum. Yiğit donup kalmıştı. "O be-

nim hayatımda yok ama sen varsın. Bu konuyu kapatalım."

Öyle afallamıştı ki, "Ta...Tamam," dedi. Sonra kekelediğini fark edince suratını buruşturdu. "Beni ne hâle soktuğunun farkında mısın?"

İster istemez gülmeye başlamıştım. Yiğit de gülerek yana yuvarlandı ve dirseğini yatağa bastırarak yarı doğrulmuş, bana dönük vaziyette uzandı. Yatağını ıslak kıyafetlerimizle mahvetmiş olmamızı umursuyor gibi görünmüyordu. "O kızı, bu yaptığına pişman edeceğim." Gözleri, patlamış dudağımdaydı.

"Hayır," dedim ona yan bir bakış atarak. "Bu şeref bana ait."

Yiğit benimle gurur duyar gibi güldü. "Harika bir gangster çifti olabiliriz."

İster istemez güldüm. Yiğit de bir süre güldükten sonra tekrar ciddileşerek, "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

İşte, şimdi en önemli konu buydu. Sıkıntıyla bir süre tavanı izledim. Yiğit, tam tahmin ettiğim gibi, "İstersen... Bir süre benimle..." diyerek onunla kalmamı isteyecekti ki konuşmasını tamamlamasına izin vermedim.

"Ablamın yanına döneceğim."

Yiğit duraksadı. "Orada kalmak istemediğini biliyorum."

"Başka çarem yok," dedim kabullenmiş bir sesle. "Başka çarem yok..."

Bu cümleyi, sanki kendi kendimi ikna etmek istiyor gibi söylesem de gözümün önüne Ateş grubu gelirken ikna olduğum pek söylenemezdi.

"Eğer söylediğim şeyi kabul edersen, artık burada yaşayacağım." Sesimi daha keskin çıkması için kendime saniye-

lik bir süre tanıdıktan sonra tekrar konuştum. "Sorun çıkarmayacak, Yetkiner ailesine uygun davranacağım."

Eniştem, Doğan Yetkiner, şüpheli bakışlarıyla bir süre beni süzdü. "Karşılığında Can denilen bu çocuğu korumamı istiyorsun, öyle mi?"

"Evet," dedim bir çırpıda. "Annesi, çocuğu üvey babasına bırakmış ve kaçıp gitmiş. O adam da çocuğu dilendiriyor!"

Sabah ilk işim, Can'ı da alarak ablamların evine gelmek olmuştu. Kedi, bir süre daha Yiğit'te kalacaktı. Hem Can'ı hem kediyi kabul ettirebileceğimi sanmıyordum.

Eniştemle bir anlaşmaya varmak, benim için işkenceydi ama madem buraya dönmek zorundaydım, olanaklarından da faydalanacaktım.

Eve adımımı attığım an, yüzümdeki darbe izleri bomba etkisi yaratmıştı. Ablam endişeli bir ifadeyle yaklaşık yarım saat beni sorguya çekti, Doğan'ın sorgusu ise daha çok kaş çatmayla ve delici bakışlar atmayla gerçekleşti.

Neyse ki ikisi de cüzdanımdan para çalmaya çalışan yurt arkadaşımla ettiğim kavgayı kabullenmişti. Onlara, Zebani'nin açılışında olanları da anlatsam, muhtemelen bu evden bir daha çıkamazdım. Eli kolu uzun Doğan Yetkiner'in, olanları öğrenmemesi için dua etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Eniştemin parmağı, düşünceli bir ifadeyle çenesinde dolaşmaya başladı. "Tamam," dedi kayıtsız bir sesle. "Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim." Sonra eliyle odasının dışını gösterdi. "Sen de sana düşen kısmı yerine getirmeye başla."

Bıkkın bir ifadeyle ayağa kalktım. Tam odadan çıkacaktım ki tekrar seslendi. "Hareketlerine dikkat etme konusunda son şansın."

Elim yavaş yavaş yumruk olmaya başlamıştı, yine de dönüp ona bir şey söylemedim. Odadan bir an önce çıkmam

gerektiğinin bilincinde, hemen kendimi kapıdan dışarı attım.

Eda, beni koridorda bekliyordu. Kapıyı arkamdan kapatıp sanki bu evden hiç ayrılmamışım gibi rahatlıkla, eskiden kaldığım odaya doğru yürümeye başladım. Ablam da sesini çıkarmadan peşimden geldi ve odaya girince kapıyı arkasından kapattı.

"Ona kızma," dedi bana doğru dönerek. "Senin burada olmanın beni mutlu ettiğini biliyor fakat onun yetiştirilme tarzına uygun davranmıyorsun, Maya. O... disiplinle büyümüş biri. Seni de böyle hizaya sokmaya çalışıyor."

"Bundan nefret ettiğimi biliyorsun." Uğraşacak bir şeyler bulma umuduyla odaya göz gezdirdim. Can, Doğan'ın şoförü Haldun amcanın yanındaydı. Haldun amcanın, kendi oğlunu kaybettiği için Can'ı görünce gözlerinde oluşan parıldamaya şahit olmuştum. Beraber zaman geçirmeleri, ikisi için de iyi olabilirdi.

"Babam gibisin."

Eda'nın söylediği şeyi duyunca, irkilerek hızla arkama döndüm. Yüz ifadem sanki biraz önce bana tokat atmış gibiydi. "Ne?"

Eda, sanki yıllardır dile getiremediği tespitini dışa vurmuştu. "Tıpkı ona benziyorsun. Yerine duramayan, dizginlenemeyen, özgürlük için yanıp tutuşan... Sırf bir yere, birine bağlı olmamak için dünyayı dolaşıyor. Onun geride bıraktıkları umurunda olmadı."

Babam aklıma gelince, içimde oluşan acı verici hissi uzaklaştırmaya çalıştım. Annem öldükten sonra onun delirdiğini düşünmüştüm. Ülke ülke dolaşacak kadar delirdiğini... Ama hayır. Babam onu hareketsiz bırakan bağından kurtulmuştu ve şimdi, istediği gibi özgürdü.

Ben onun gibi miydim?

Bu düşünce beni korkuttu.

"Umarım sen, bir yere ya da birine bağlı olmanın güzelliğini anlarsın ve o güzelliği geride bırakmazsın."

Eda'nın sesi ağlamaklı çıkınca tüm gardım indi. Ona doğru yürüyüp elimi omuzlarına koyarak kendime çektim ve sarıldım. O, her zaman annem gibi olmuştu. Düzenli, anaç ve bizi bir arada tutmaya çalışan...

"Sorun, siz değilsiniz," dedim boğuk bir sesle. "Sizi bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve sizden asla kopamam." Genelde böyle duygusal konuşmalar yapamazdım ama şu an, bir ipin ucunda yürüyormuşuz gibi hissediyordum. Düşmemek için ablamın elini tutmam gerekiyordu. "Sadece... Bilmiyorum, Eda. Sen ait olduğun yeri buldun. Doğan'ı çok sevdiğini biliyorum ve her ne kadar ondan hazzetmesem de onun da seni sevdiğine eminim. Enes de ait olduğu yerde, senin yanında. Ona, kimse senden iyi annelik yapamaz."

Eda, hıçkırdı.

"Ama... Ben sanki sonsuz bir boşlukta yönümü bulmaya çalışıyor gibiyim. Kendimi hiçbir yere ait hissetmiyorum. Hiçbir amacım yokmuş gibi... Bu dünyaya gelmem için bir sebep yokmuş gibi..."

Sonunda içimdeki her şeyi dökmenin ferahlığıyla omuzlarım gevşedi. Annem öldüğünden beri tek hissettiğim, tam olarak buydu.

Eda, bana daha sıkı sarıldı. "Anlıyorum," dedi eliyle saçımı okşayarak. "Gel, ne zamandır uyumuyor gibi görünüyorsun."

Beni yatağa yatırıp yanıma uzandı ve çocukken yaptığı gibi bir şarkı mırıldanarak saçımı okşadı. Kendimi huzurlu hissetmenin şaşkınlığıyla bir süre uyuyamasam da sonunda, o tatlı bilinçsizlik hâli beni sarmaya başladı.

"Herkes, bir yapbozun parçalarıdır, Maya," dediğini sanki çok uzaklardan duydum. "Sonunda büyük resmi oluşturmak için tüm parçalara ihtiyaç vardır. Sadece senin yanına

gelecek uygun parçaları bulman gerekiyor."

Uyku dolu bir sesle mırıldandım. "Muhtemelen ortaya çıkacak manzara resminin, en gereksiz kısmıyımdır."

Eda, güler gibi bir ses çıkardı. "Hayır, kardeşim. Eminim ki sonunda ortaya çıkacak resimdeki en can alıcı yer, sana ait."

Efra, parmak uçlarında yürüyerek başını koridora doğru uzattı. Her bir hareketini takip ederken dudağımı ısırmaktan, yeni bir yara açmıştım. Bir hafta boyunca evden çıkmamış, tüm zamanımı Enes'le geçirmiştim. Artık dudağım iyileşmişti. Gözümün şişliği inmiş ve az kalan morluk, Efra'nın kapatıcısıyla kamufle edilmişti.

Sonunda okula gelmiştim ve Efra'yla daha önce planladığımız şeyi uygulamaya koyulmuştuk.

"Geliyor, geliyor, geliyor!" Efra, tavuk gibi kollarını çırparak zıplamaya başladı. O panik yapınca ben de gerilmiş, bunu yapamayacağıma karar vermiştim.

"Vazgeçtim. Yürü, gidiyoruz."

Efra'yı kolundan çektiğim gibi diğer tarafa götürmeye çalıştım ama olduğu yere bir direk gibi çakılmıştı. "Olmaz! Bunu sen istedin! Ateşliler hayran grubundan, onun ders programını öğrenene kadar canım çıktı zaten! Kızlar onlar hakkında bilgileri paylaşma konusunda pek de istekli değiller." Gözlerini devirdi. "Herkes, onların kendilerine kalmasını istiyor."

Tamam, Bora Ateş onların olabilirdi. "Gidiyoruz."

Yine arkamı dönüp yürümeye başladığımda, Efra'dan hiç ses gelmedi. Derin bir nefes alarak hışımla geri döndüm ve koluna yapıştım. "Yürü, dedim sana!"

Fakat bu kol, Efra'nın ince kolu gibi değildi. Daha çok bir ağaç dalı gibi sert ve kalındı. Ağzım hafif aralık kalmış

hâlde başımı kaldırıp bana bakan Bora'yla göz göze geldim.

Off...

"Beni nereye götürmek niyetindesin?"

Sesini duyunca irkilmemek için kendimi zor tuttum. Sanki hiç konuşmayacak ve sonsuza kadar sessizce, bu şekilde duracakmışız gibiydi.

"Seni değil," dedim elimi, yanmış gibi onun kolundan hızla çekerek. "Ben..." Gözlerim Efra'yı aradı ama göremedim. Ya Bora gelir gelmez diğer koridora dönmüştü ya da yandaki, son sınıfların dersliğine girmişti.

Bora, yüzüme dikkatli bir şekilde bakarken, iyileşmiş olan yaralarımı incelediğini biliyordum.

Derin bir nefes alıp buraya ne için geldiysem onu yapmaya karar verdim. Günlerdir ona yaptığım haksızlığı aklımdan çıkaramamıştım ve Bora'yla konuşmaya karar vermiştim. Elbette onu görmek imkânsız gibi bir şeydi. Telefonla ulaşmak çok yavan geldiği için Efra'nın onların sınıfının önünde kamp kurma hayalleri aklıma geldi.

Ateşlilerle aynı okuldaydık.

Efra, Bora'nın hangi derslere girdiğini, okula ne sıklıkla geldiğini bir hayran sayfasından öğrenmişti. Ve işte, Bora Ateş karşımdaydı.

"Portföy yönetimi dersi, ha?" dedim sınıfa doğru bir göz atarak. "Nasıl, zor mu?" Bora'nın yüzüne baktığımda ifadesiz gözlerle beni izliyordu. "Neyse, ben daha birinci sınıfım. Buna endişelenmek için üç yılım var."

Bora, *durup seninle bu konuları konuşacak kadar boş vaktim var gibi mi görünüyor sence?* bakışı attı. Beklediğim de buydu zaten. Gözlerindeki o sıcaklığı bir daha göremeyeceğimi biliyordum.

Derin bir nefes verdim. "Aslında seninle konuşmak istiyordum." Utangaç bir edayla parmak uçlarımda sallanma-

ya başlayınca, içimdeki asi Maya, bana bir tokat attı. *Kendine gel.*

"Sana, bunu o gün söyleyemedim ama geldiğin için teşekkür ederim. Bu, çok ince bir davranıştı."

Bora, rahat bir ifadeyle dikilmeye devam etti. Başını hafifçe yana yatırmış, arkamı dönüp gitmek istememe neden olacak yoğunlukla bana bakıyordu.

"Teşekküre gerek yok, gelmem bir fayda sağlamadı," dedi sakin bir sesle. "Eminim, sarışın benden daha çok teşekkürü hak etmiştir."

Tam sınıfına gitmek için hareketleniyordu ki refleksle kolunu yakaladım. "Benim için gelmek zorunda değildin ama geldin ve bu sefer bir teşekkürü gerçekten hak et..."

Ettin diyemedim çünkü Bora'nın yüzünde susmamı sağlayan bir ifade belirdi. Bana doğru tehlikeli bir yakınlıkla eğildiğinde kıpırdamadım. "Telefonda olanları duyduktan sonra kim olsa gelirdi. Bana, seni kötü bir cadıdan canı pahasına korumaya gelmiş, beyaz atlı bir prensmişim gibi bakmayı kesebilirsin."

Yüz ifademin nasıl olduğu konusunda bir fikrim yoktu fakat Bora'nın söylediği şeyden sonra, öfkeden deliye dönen bir ifadeye kavuştuğuma emindim. Dişlerimi sıkınca yanağımda oluşan çukura, kısa bir bakış attı.

"Sana teşekkür etme zorunluluğumu üzerimden attığıma göre, asıl teşekkürü hak eden *gerçek prensin* yanına dönsem iyi olur."

Bora'nın yüzünde tek bir mimik oynamadı. Benim de öyle.

İkimiz de tabancalarını çıkarıp birbirlerini vurmak için an kollayan kovboylar gibi bir süre bakıştık. Ardından duruşunu dikleştirdi ve sınıfına doğru ilerledi, ben de aynı anda kendi sınıfıma doğru yola koyuldum.

Aptalsın Maya, aptal, aptal!

Kendi kendime söylenirken bir anda duyduğum sesle dikkatim dağıldı.

"Kalp hırsızının bir mağduru daha öyle mi?"

Yanımda beliren kıza şaşkın şaşkın bakıp, "Efendim?" diyerek sordum.

Siyah düz saçları omuzlarına denk gelen, esmer teni akışkan bir çikolata gibi görünmesine sebep olan bir kız hafifçe güldü. "O, kalp hırsızı." Ne demek istediğini hâlâ anlamadığımı görünce tekrar konuştu. "Bora Ateş. Seni, biraz önce onunla konuşurken gördüm. Okuldaki lakabını duymadın mı? Ona böyle sesleniyorlar." Sanki bu konuda öyle diyenlerle hemfikirmiş gibi bir ifadeyle bana baktı.

Cevap vermedim. Söylediğine gülesim gelmişti ama tek yaptığım gözlerimi ağır ağır kırpıp açmak oldu.

"Aynı sınıftayız, sanırım," dedi ikimiz de A2 yazan amfiye geldiğimizde.

Kızı, sınıfta hiç fark etmemiştim ama bu normaldi. Yüz kişinin içinde herkesin yüzünü tek tek ezberleyemezdim.

Oldukça yabani bir tavırla ona baktığımı fark edince, bakışımı düzelttim. "Evet, öyle görünüyor."

Sınıfın kapısını açıp içeri girdiğimde kız da peşimden geldi. Ders çoktan başlamıştı, hemen sessizce yan merdivenlerden çıkıp amfide kendimize bir yer bakındık. Efra bana el sallayınca gidip onun yanındaki yerimi aldım. Neyse ki kız da kendine başka bir yer bulmuştu.

Efra *ne oldu?* dercesine bana bakarken, "Sonra," diyerek dudaklarımı oynattım.

Dersi dinlemeye ne kadar gayret etsem de gözüm yine o kıza takılınca, aklımda söylediği şey dolaşmaya başladı.

Kalp hırsızı.

Bunu öyle bir söylemişti ki yenilmişlik, ses tonundan

okunuyordu. Emin olduğum tek şey, bu kızın kalbini o hırsıza kaptırdığıydı. Kim bilir, daha kaç tane böylesi vardı.

"Ben yapacağımı yaptım. O yüzden artık rahatım, ne hâli varsa görebilir."

Efra saçımı düzleştirip uçlarını kıvırırken, ben de aynadan kendime bakıyordum. "Belki de Yiğit'le gitmene o kadar sinirlendi ki ondan öyle ukala konuştu."

"Umurumda değil," dedim mat bordo bir ruju dudaklarıma sürerek. "Onu bir daha görmeyeceğim. Herkes kendi işine bakabilir artık."

Yaklaşık yarım saattir, Yetkiner ailesinin de katılacağı büyük bir organizasyona hazırlanıyordum. Doğan'ın iş yaptığı her aile orada olacaktı. Bu da oldukça kalabalık bir organizasyon olacak demekti çünkü adamın her işte parmağı vardı.

Üzerime yapışan siyah düz elbise, yere kadar uzanıyordu. Ayağıma giydiğim *stiletto* ayakkabıları sevmiştim. Saçımı yapmak, Efra'nın en sevdiği şeylerden biri olduğu için bu işi ona bırakmıştım. Gözümün altındaki benleri de kapattıktan sonra hazırdım.

"Yiğit geldi," dedi ablam, kapıyı açıp kafasını içeri uzatarak. Sarı saçlarını geriden toplamış, beyaz bir elbise giymişti; çok güzel görünüyordu. "Biz önden çıkıyoruz. Siz de hazır olunca gelirsiniz."

Onaylar gibi başımı salladım. Eda gidince, Efra'yla birlikte odadan çıkıp Yiğit'in yanına indik. Kucağında Enes'le oturuyordu.

"Mara, bak Yiggit bana ne almış."

Elinde salladığı robotu gösterdi. "Harika," dedim kaşlarımı yukarı kaldırarak. Enes'in zaten bir oda dolusu oyuncağı vardı ama her yeni gelenle sanki ilk kez oyuncak alınmış gibi seviniyordu.

Can, hâlâ Haldun amcayla kalıyordu. Arada bir durumunu kontrol ediyordum ve rahatının oldukça yerinde olduğundan emindim.

"Haydi, Yiğit," dediğimde, Yiğit, ayağa kalkıp Enes'i öptü ve yanıma geldi. Enes koşup bana da bir öpücük verdikten sonra yanımıza gelen bakıcısıyla yukarıya çıktı.

Yiğit, lacivert bir takım giymişti. Saçları geriye doğru taranmış, yüzü tıraşlanmıştı. Oldukça hoş göründüğünü inkâr edemezdim.

Hepimiz dışarı çıktığımızda, "İyi eğlenceler," dedi Efra bize el sallayarak. Babasının arabasını aldığı için hemen eve gitmesi gerekiyordu. O apar topar gittiğinde biz de yola çıktık.

"Daha onlarla yaşamaya başlayalı bir hafta oldu, şu hâle bak." Somurtarak camdan dışarı baktım. "Hayatım, onların kasıntı davetlerinde boy göstererek geçecek."

Yiğit sırıttı. "Ben, bu boy göstermeden şikâyetçi değilim."

İkimiz de bir süre daha konuşarak mekânın önüne geldik. Yiğit, arabayı valeye verip koluma girdi ve yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde, kalabalığın arasında ablam ve enişteme bakındım.

Kimse, Yiğit ve bana bakmadan geçmiyordu. Yiğit'in babası da en az eniştem kadar ünlü ve zengindi. "Neredeler?" dedim bezgin bir sesle.

Yiğit de etrafına bakınıyordu. Sonunda, "İşte, oradalar," dedi.

Ağır adımlarla onlara doğru yürümeye başladığımızda, ben de o yöne baktım. O anda, bacaklarım kıpırdamayı kesti ve bir tutkalla yapışmış gibi olduğum yerde durdum.

"Ne oldu?" dedi Yiğit şaşkın şaşkın.

"Yok artık!" Nefesim kesilmişti. "Allah'ım, beni neyle sınıyorsun?"

Eniştem Doğan, elindeki kadehi yukarı kaldırıp dudaklarına götürürken karşısındaki adamlar da aynı hareketi tekrarladılar. O karşısındakiler, tanımadığım birkaç adamdı fakat en köşede duran siyah takım elbiseli üçlüyü tanıyordum.

Bora Ateş, Uygar Ateş ve Alar Ateş.

Gözlerim, bir daha görmeyi beklemediği yüzün üzerinde takılı kalmıştı. Bora da etrafına bakınırken, gözleri benim üzerimde durdu.

O an etraftaki tüm sesler kesilmiş, arka fondaki dans müziği sanki epik bir savaş müziği gibi etrafımızı sarmıştı. İki düşman komutan, menzillerinden birbirlerine bakıyormuş gibi gözlerimizi kıstık. Gözümün önünde uçuşan toz zerrelerini bile seçebileceğim bir yavaşlıkla gerçekleşiyordu her şey.

Kendi kendime soracağım soruyu dışımdan sormuş olacağım ki hayret dolu sesim kulaklarımı doldurdu.

"Onların burada ne işi var?"

Bölüm 12 - Koruma

Jilet gibi takım elbiseleriyle karşımda duran rock yıldızları, beni şoka sokmuştu. Burada ne işleri olduklarını düşünürken Bora Ateş ve ben, bakışmaya devam ediyorduk. Koyu renk gözleri ve benim mavilerim büyük bir savaş içerisindeydi.

Bunun farkında olan Yiğit'in kolu kasıldı. Parmaklarımı onu rahatlatmak ister gibi koluna daha çok kenetlediğimde dönüp bana baktı. "Onun gerçekten kim olduğuyla ilgili uzun bir konuşma yapmamız gerekecek." Sonra tekrar dönüp eniştem ve Ateş grubunun durduğu yöne baktı. "Sorduğun soruya gelince; burada ne yaptığı hakkında bir fikrim yok."

Gözlerimi Bora'dan ayırmadan Yiğit'i harekete geçirdim. "Bunu birazdan öğreneceğiz."

Eniştem, geldiğimizi görünce dudağına götürdüğü şampanyasını indirdi. Yiğit, hemen eniştemle selamlaşıp diğer iş adamlarıyla da tanışarak el sıkıştı. Şimdiden bu camiaya ayak uydurmaya başlamıştı. Yiğit'in babası, son yıllarda ortaya çıkan kas hastalığı sebebiyle genelde işlerini evden yürütüyordu. Yiğit de, babasının yerine, böyle yerlerde boy gösteriyordu. Eniştem Doğan, şimdiden onu kendi gibi saygın biri olması konusunda destekliyordu.

Onlar tokalaşırken, ben ve Bora bakışmaya devam ediyorduk. Kardeşleri Alar ve Uygar da bizi fark etmişti ve beni görmeyi beklemedikleri açıktı. "Aaa, gitar katili," diyerek konuşan Alar'ın sağ tarafına Uygar dirsek attı.

Uygar ayaklanmıştı ve sanki hiç sorun yokmuş gibi görünüyordu fakat Alar'a vurduktan sonra yüzünü hafifçe buruşturmasından, hâlâ ağrıları olduğunu anlamıştım.

Bir an, onlarla tanıştığım ortaya çıkacak diye ödüm kopmuştu. Ama neyse ki o sırada, kimse bizimle ilgilenmiyordu. Enişteme söylediği şeyi duyunca dikkatim onlardan çekildi ve Yiğit'in el sıkıştığı adama döndü.

"Sancar Ateş. İş yaptığımız hastanenin ortağı ve başhekimi."

Ateş. Ateş. Ateş!

O sırada, şu anki duruma bir mantık yürütmeye çalışan beynim, hızla işlemeye başladı. Ateşlilerin babası bir doktordu, aynı zamanda da enişteme iş yapan adamlardan biriydi!

"Bu gençler de onun oğulları."

Of.

"Memnun oldum," dedi Yiğit, adamla el sıkışırken saygılı bir sesle. Ardından Ateş grubuyla da tokalaşmak için elini uzattı ve en son Bora'yla el sıkışırken kısa bir an birbirlerine baktılar. Arka fondaki müzik, sanki yine epik bir savaş müziğine dönmüştü.

"Doğan, senin iş hayatında gelecek vadettiğini düşünüyor," dedi adamlardan biri.

Yiğit, enişteme mahcup bir ifadeyle güldü ve enişte, elini Yiğit'in omzuna hafifçe vurdu. Bu görüntüye gözlerimi devirmek istedim.

"Belki biraz bizim haytalarla vakit geçirmelisin," dedi bir anda Sancar Ateş. "Onlara iyi örnek olursun." Ses tonu oldukça boğuktu ve adam, Bora'ya benziyordu. Eskiden onunki gibi simsiyah olduğu belli olan saçları yer yer ağarmıştı ve gözleri koyuydu. Boyu uzundu ve yerli George Clooney havasına sahipti.

Yiğit, adama zorla gülümsedi. Alar çaktırmadan gözlerini devirmişti, Uygar ise hiç oralı olmadan etrafı izliyordu. *Bora... Hay lanet!* Pürdikkat bana bakıyordu.

Ona bakarken yakalandığım için utansam da gözlerimi kaçırmak yerine ben de ters ters ona baktım.

"Bu güzel kız, kız arkadaşın mı?" diye sordu adamlardan biri Yiğit'e.

O an kendimi, o ortamda o kadar görünmez hissetmiştim ki bir an benden konuştuklarını algılayamadım. Durumu fark ettiğimde ise Yiğit konuşmak üzereydi ki muhtemelen öyle olduğunu söylemek için can atıyordu. Ama onun yerine eniştem konuştu.

"Beyler, bu, eşim Eda'nın kardeşi Maya."

Herkese kibar bir gülümsemeyle selam vermiş oldum. Ateşlilerden tarafa gözüm kaydığında, ilginç bir gösteriyi izliyorlarmış gibi bana bakıyorlardı. Uyduruk bir barda şarkı söyleyen, gruplarına almak istedikleri ve geçenlerde mor bir gözle evlerinde baygın yatan bu kız, aslında şehrin en zengin adamlarından birinin baldızı çıkmıştı. *Sürpriz!*

Onları görmenin bana sürpriz olduğunu düşünürken, asıl şoku onların yaşadığını hissediyordum. Herkesin ilgisi bana yöneldiği için kendimi dik ve ifadesiz durmaya zorladım. Sancar Ateş'in, gözlerinin, üzerimde uzun süre kaldığını fark edince kalbim ağzıma geldi.

Beni biliyor muydu? Yoksa Bora'yla internete sızan fotoğrafımızdan mı haberi vardı? Ona, o geceyle ilgili başka fotoğraflar mı ulaşmıştı? Ben olduğumu anlamış mıydı?

Adam gözlerini benden çekip tekrar diğerlerine odaklanınca, rahatlamayla yere yığılmak üzereydim. Bacaklarım domino taşları gibi birbirlerine çarpmak üzereydi. Ablam Eda'yı birkaç kadınla sohbet ederken görünce fırsatı değerlendirdim. "Ben ablama selam versem iyi olacak," deyip izin isteyerek yanlarından ayrıldığımda, Ateşlilerin gözünün hâlâ üzerimde olduğunu hissettiğim için gergindim ve yavaş adımlarla yürüyordum.

Ablam, beni görünce gülümseyerek yanına çekti ve sohbet ettiği kadınlarla tanıştırdı. Kadınlarla konuşurken bile gözüm, sürekli Ateş kardeşlere kayıyordu. Alar açık büfeden bir şeyler yemekle meşguldü, Uygar telefonuyla uğraşıyordu ve Bora babasıyla diğer adamların sohbetine katılmıştı. Daha doğrusu konuşulanları dinliyor gibi görünüyordu. Ara sırada kendisi de bir şeyler söylüyordu ama ne konuştuklarını anlamak güçtü.

Benimle konuşan kadınlara yapmacık bir şekilde gülümserken bir ses duydum.

"Bonjour les dames!"

Bu ses, bu konuşma... Bu...

Sahte sırıtışım yüzümde dondu. Arkamı dönmeden o şekilde dikilmeye devam ederken kadınlar, yanımıza gelen Ateş kardeşlerin annesiyle selamlaşmaya başladılar.

"Seray, hayatım, ne zamandır görünmüyorsun," dedi kadınlardan biri.

"Ah ma vie, Fransa'daydım. Fakat minik kuşlarımdan birinin başına öyle bir iş geldi ki sormayın! O yüzden erken döndüm."

O minik kuşların Ateş kardeşler olduğunu bilmek, istemsizce gülmeme oldu. Herkes susup bana odaklanınca yaptığım şeyin farkına varıp, başımı deve kuşu gibi yere gömmek istedim.

"Bu genç bayan da kim?" Seray Ateş'in konuştuğunu duyunca ciddi ciddi gözlerim yere sabitlendi, fayansa gömülmezdim belki ama kafamı kırabilirdim.

Ablam Eda, hemen araya girdi. "O benim kardeşim, Maya."

Bir süre daha hareket etmeyi reddetsem de sonunda, ağır çekimle kadına doğru dönmek zorunda kaldım. Kırklı yaşlarında olsa da giyimiyle daha genç görünmeyi başarıyordu. Mavi gözleri yüzüme odaklandı. Saçları kumraldı ve

sima olarak ikizlere benziyordu.

Kadının gözleri hafifçe kısıldı ve bir iç çekti. Nefes almayı kestim; buraya kadardı!

"Daha önce hiç karşılaştık mı, tatlım?"

Beni gördüğünde mor göz, kabarık saç ve bir tişörtleydim. O hâlimle bu hâlimi bağdaştırmasının zor olduğu kesindi. Ben ağzımı açıp iki kelime söyleyemeyince, ablam Eda yine araya girdi.

"Kardeşim genelde böyle davetlere katılmaz, ama bugün güzel bir istisna oldu."

Kadın, şüpheli gözlerle iç çekse de ilgisini diğer kadınlara yöneltti. Minik kuşlarından birinin, yani Uygar'ın başına geleni anlatmaya başladığında hemen sıvışmam gerektiğini fark ettim. Her an beni tanıyabilirdi. Ufak adımlarla oradan ayrılma çabası içerisine girmiştim ki yanımda, birinin varlığını hissettim.

"Ay işte, benim büyük oğluşum," dedi Seray Ateş. "Onu da zorla getiriyoruz böyle yerlere. Buralara gelmek yerine bangır bangır müzikli ortamlara gidiyorlar."

Kadın söylenmeye devam ediyordu ama ben duymaz olmuştum. *Bora, tam yanımdaydı.*

"Gideceğimizi haber vermek için geldim." Bora'nın konuştuğunu işitince omuzlarımı hafifçe dikleştirdim. İster istemez sesi, bedenimde tepkiye neden olmuştu.

Seray Ateş, yüzünde kırışıklık oluşmasına sebep olacak şekilde gözlerini kısıp somurttu. "Daha erken! Hem bakın yaşıtlarınız da var burada." Kadın bir anda bana bakınca taş kesildim. "Adım ne demiştin, tatlım?"

"Be... Ben..." Ben kekelerken Bora'nın sesi tekrar duyuldu.

"Maya."

Bora'nın ismimi söylediğini duyunca başımı çevirip hayretle ona baktım, o da elinde içkisi ve eğlenen gözleriyle bana bakıyordu.

"Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu ablam Eda gülümseyerek. Gözleri ikimiz arasında gidip geldi, hedefi ben olan sorgulayıcı bir ifade vardı.

Ben ne diyeceğimi düşünürken Bora yine konuşmayı devraldı. "Aynı üniversitedeyiz."

Dişlerimi sıkarak gülümsedim. Bora'nın annesi artık bana daha dikkatli bakıyordu. "Bir süredir karşılaşmıyorduk," dedim Bora'ya sahte bir samimiyetle. "Biraz konuşalım."

Nazikçe koluna dokunduktan sonra ilerledim. Bora, bir süre olduğu yerde dursa da sonunda ağır ağır peşimden gelmeye başlamıştı. Kalabalığı geçip lavaboya giden koridora döndüm. Döner dönmez olduğum yerde durup,, Bora koridora girdiği an onu göğsüne bastırarak duvara ittirdim.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorduğumda rahat bir ifadeyle bana bakmaya devam edince çıldıracaktım. "Annenin beni tanıması an meselesi!"

Bora, tavrını bozmadan ellerini ceplerine soktu. Dünya yansa bir sigara yakıp izleyecek gibi duruyordu. "Tanırsa ne olur?"

Tavrı beni daha da sinirlendirdiği için bir parmağımla göğsünü dürttüm. Sertliğini hesaba katmadığım için bu hareketim parmağımı burkmama neden oldu. Sinirim her şekilde kat kat artıyordu. "Ailem yaşananları bilmiyor. Öğrenirlerse başımın nasıl bir derde gireceğini bilmiyorsun!"

Başını hafifçe yana yatırdı. "Nasıl bir derde girer?"

Öfkeyle solurken, ona kafa atma isteğiyle dolmuştum. Tehditkâr bir biçimde gözlerimi kıstım. "Hiçbir şey öğrenmeyecekler, beni anlıyor musun?"

Bora, bir anda kolumdan kavrayıp beni iyice kendine

çekti. Göğsüne bastırdığım parmağım bu sefer neredeyse kırılacaktı.

"Kimsin sen?" diye sordu tuhaf bir ses tonuyla. Gerçekten cevabını merak ettiği bir soruyu sorar gibiydi. Sorusunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Beni ilk gördüğünde dilendiricilerle kavga eden bir çocuk gibiydim, sonra üzerimdekileri çıkarıp onu öpen bir dişiye dönüşmüştüm. Aynı zamanda, ancak paraya ihtiyacı olanların sahneye çıkacağı bir barda şarkı söyleyen ve gruplarına almak istedikleri kişiydim. Fakat bugün, hepsinden farklı olarak, üzerinde şık bir elbise olan ve Yetkiner ailesiyle davete gelen zengin görünümlü bir kızdım.

İkimiz de birbirimize uzun uzun baktık. Ona verecek bir cevabım yoktu çünkü ben de kim olduğumu bilmiyordum.

Biz pürdikkat birbirimize bakmaya devam ederken sağ tarafımızdan bir ses geldi. İkimiz de başımızı aynı anda o yöne çevirdik.

Pembe elbiseli, on beş yaşlarında bir kız, elinde telefonla duruyordu. Saçlarında beyaz bir taç vardı ve annesinin olduğu belli olan, yaşına eğreti duran inci bir kolye takmıştı.

Kızın telefonundan yine ses geldi. Bizim fotoğrafımızı çektiğini anlamam biraz uzun sürmüştü. Kendimi geri çektim ama artık çok geçti.

"Sen ne yapıyorsun?" diyerek kıza doğru bir adım attım.

Kız zıplayarak bize sırıttı. "Bora Ateş'in gizemli sevgilisini *ben* buldum!"

Söylediği şeyi duyduğumda, bir iki saniye duraksadım. Pembe elbiseli kokana bir bücür bile, Ateşlilerin haberlerini takip ediyordu!

"Sen," dedim dişlerimin arasından. "O telefonu bana ver!" Kıza doğru yürümeye başladığımda girdiği trar ı çıktı ve zıplamayı kesti, gözleri ardına kadar açılmıştı.

"Ayyy!" diyerek çığlık attı ben üzerine hücum edince. "Bırak telefonumu!"

Sonrası, tamamen kontrolden çıkmıştı.

Kızla, kıran kırana bir mücadeleye giriştik. Telefona, can simidiymiş gibi tutunmuştu ve parmaklarını aralamak mümkün değildi. "Seni küçük..." Kıza karşı ağzımı bozmak üzereyken kendimi durdurdum. "Telefonu bana ver, lütfen."

Kız, inatla başını salladı. "Hayır, vermem!"

Bora, olduğu yerde, eğlendiğini belli edercesine sırıtarak bizim savaşımızı izliyordu. Beyaz dişlerini ancak ben böyle bir durumdayken göstermeyi lütfederdi zaten. O an, kızı bırakıp ona saldırmak istedim. "Bir şeyler yapsana!" diyerek cırladığımda istifini bozmadı.

"Bana ihtiyacın var gibi görünmüyor."

Kız, Bora konuşunca birkaç saniye kıpırdanmayı kesip aval aval ona baktı. Bu fırsatı değerlendirerek telefonu elinden kaptığımda çığlığı bastı. "Hayır ya, bırak telefonumu!"

Ben çoktan yürümeye başlamış ve telefonu kurcalamaya girişmiştim. Kız gövdeme yapışınca bir süre daha arbede yaşadık. Hızlı hızlı yürürken bir yandan da onu kendimden uzak tutmaya çalışıyordum.

"Fotoğrafları silip vereceğim. Hey dur bir..." Daha konuşmaya devam edecektim ama küçük Blair Waldorf[2], beni arkadan sertçe ittirince ayağım tökezledi, ileri doğru uçuşa geçtim. Telefon elimden fırladı ama o saniyede onu unutup kendimi durdurmaya odaklanmıştım. Yine de büfe masasının üzerine düşmeyi engelleyememiştim.

Ortamda büyük bir gümbürtü koptu.

Ellerim masaya yapışmış, burnum önümdeki kremalı

2 Gossip Girl (Dedikoducu Kız) adlı televizyon dizisinin ana karakterlerinden biri.

pastaya bulanmıştı. Kanepeler yerlere saçılmıştı, içeceklerin çoğu masaya devrilmişti. Kimseden çıt çıkmıyordu, sadece arka fondaki hafif müzik duyuluyordu. Başımı yavaşça yukarı doğru kaldırdığımda, bana bakan yüzleri gördüm. Ve gözlerim, eniştem Doğan Yetkiner'le kesişti.

Doğan, yavaş adımlarla yürüyüp yere doğru eğildi ve elimden bir şey aldı. Aldığı şeyin ne olduğunu anlayınca, nefes bile almayı unuttum. Elimden uçan telefon!

Ben kendime gelmeye çalışırken, sonunda birisi beni omuzlarımdan tutarak geriye doğru kaldırdı. Bu kişinin Bora olduğunu, ona bakmasam da biliyordum. Artık aşina olduğum kokusu, anında burnuma dolmuştu.

Ondan uzaklaşmak istedim ama kıpırdayamıyordum. Gözlerim telefonun ekranına bakan enişteme kilitlenmişti. Doğan, yavaşça başını kaldırıp bir bana bir de arkamda duran Bora'ya baktı.

"Oh, mon dieu!" dedi bir ses. Gözlerim ağır çekimle Seray Ateş'i buldu. Kadının yüzü, bir şeyi keşfetmenin mutluluğuyla aydınlanmıştı. "Seni şimdi hatırladım."

Harika; artık kaçış yoktu.

Yakalanmıştım.

Şu an bulunduğum ortam, ölüm gibiydi fakat hâlâ ölmemiştim.

Eniştem masasının arkasındaki koltuğunda oturmuş bana bakıyor, ablam odada bir o yana bir bu yana yürüyordu. Yiğit, pencere kenarına tüneyip kollarını göğsünde birleştirmişti ve bana bakmıyordu. Gerilen çenesiyle bir noktaya gözlerini dikmişti.

Eniştem, davette konuyu açmamıştı ve hepimiz apar topar arabalara binip eve gelmiştik. Geldiğimizdeyse onlara, olanları – *Zebani'de gerçekleşen silahlı saldırıyı*- anlatmıştım. Yiğit, Bora'yla sürekli karşılaşmamızı tesadüf olarak gör-

müyordu. Bu yüzden Ateş grubunun, beni solistleri olarak istediklerini de söylemek zorunda kalmıştım.

Ablam silahlı saldırı kısmında takılı kalmıştı. "Ne hâllere düştüğünden hiç haberim yok. Ne biçim bir ablayım ben!" diyerek kendi kendini suçlamaya başlayınca enişte, bana keskin bir bakış attı. Eğer gözleri silah olsaydı, şu an her yanımda kurşun delikleri açılırdı.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," dedim bir anda sinirlenerek. "Her şeyi kendine bağlamaktan vazgeç. Başını belaya sokan benim, beni belaya iten sen değilsin!"

Ablam bana doğru işaret parmağını salladı. "Senden ben sorumluyum! Annem ölmeden önce sen ve Enes'i bana emanet etti, bunu sen de duydun!"

Annemin öldüğü an, gözümün önüne gelince, titreyen ellerimi yumruk yaptım. Duygularımı kullanarak, üzerimde bu şekilde hâkimiyet kuramazdı. "Bir daha bana, o anı hatırlatma."

Eda ,ağzını açıp bir şey söyleyecek olduysa da Doğan, ayağa kalkıp ona doğru yürüdü ve elini beline koydu. Saçından öperek kulağına konuşsa da hepimiz onu duymuştuk. "Ben hallederim. Enes uyumamış, gidip onunla ilgilen."

Eda itiraz etmek istedi ancak Doğan'ın yüzüne baktıktan sonra bundan vazgeçti. O an, aşkın direnci nasıl kırdığını ve insanı nasıl zayıflattığını keşfettim. Bu, o duygudan ölesiye nefret etmeme neden oldu.

Ablam odadan çıktığında Doğan, Yiğit'e, ona eşlik etmesi için bir bakış attı. Yiğit de doğrulup bana son bir bakış attıktan sonra ablamın peşinden odadan çıktı.

"Seni uyarmamın üzerinden bir hafta bile geçmedi."

Gergin olsam da ona kayıtsız bir bakış attım. "Silahlı saldırıyı ben çıkarmadım."

"Doğru," dedi masasına yaslanarak. Boyu çok uzun olduğu için bu şekilde bile bana tepeden bakıyordu. "Suçlu sen değilsin. Tamamen dilenciler, silahlı magandalar ve rock grubu üyeleri."

Omuz silktim. *Aynen öyleydi.*

"Öyleyse, seni beladan uzak tutacak bir yöntem gerekiyor."

Kaşlarımı yavaşça çatsam da duruşumu değiştirmedim.

"Yarın sana bir koruma tahsis edeceğim ve asla yanından ayrılmayacak."

Ağzımı açıp reddedeceğim sırada, Doğan'ın gözünden tedirgin edici bir parıltı geçti. Beni eve hapsetmesindense bu daha iyiydi, bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Eh, takım elbiseli kazulet bir herifi tuvalete gidiyorum bahanesiyle atlatabilirdim. Üniversitede de beni takip edemezdi. Belki enişte de korumanın bile benimle baş edemeyeceğini anlayınca, beni kendi hâlime bırakmaya karar verirdi.

"Tamam," dedim rahat bir ifadeyle. "Artık gidebilir miyim?"

Eliyle kapıyı gösterdiğinde ayağa kalktım ve ona ters bir bakış attıktan sonra odadan çıktım. Yiğit de o sırada Enes'in odasından çıkıyordu. Beni görünce kısa bir an duraksadı, sonra kapıyı kapatıp merdivenlere doğru yürümeye başladı.

"Hey!" dedim peşinden. "Bana neden surat asıyorsun? Herkes, sanki silahlı saldırıyı ben yapmışım gibi davranıyor."

Yiğit, durup bana baktı, gri gözleri hiç olmadığı kadar deliciydi. "Seni, gruplarına solist olarak istediklerinden haberim yoktu."

Elbette Yiğit'in takıldığı konu başkaydı. Omuzlarımı düşürüp derin bir nefes verdim. "Bilsen ne olacaktı ki? Kabul etmedim, konu kapandı."

Yiğit, çenesini sıkarak bana doğru yaklaştı. "Bu, o çocuğun neden yurdun önünde olduğunu açıklamıyor."

"Onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

Bu söylediğim Yiğit'i daha da sinirlendirmişti. Son kez bana kötü bir bakış atıp merdivenleri indi ve birkaç saniye sonra dış kapının sesi duyuldu.

Sanki üzerimde bir fil taşıyormuş gibi ağır adımlarla odama girip kendimi yatağın üzerine attım. El çantamı gelince çalışanlardan birine vermiştim ve şimdi, komodinin üzerinde duruyordu. İçinden telefonumu çıkardım ve bu hikâyeyi duyunca çıldıracak olan Efra'yı aramaya koyuldum.

Efra'nın, telefonun ardından gelen cıvıl cıvıl sesi başımı yastığa gömmeme neden oldu.

"Neden birazdan gerçekleşecek konuşmanın Ateşlilerle ilgili olduğunu hissediyorum?"

Karşımda dikilen iri yarı adam, tam da kafamda canlandırdığım koruma profiline uyuyordu. Adamın sert yeşil gözleri beni bulunca, tek kaşı havaya kalktı. Enişte Doğan, her zamanki gibi masasının arkasında oturuyordu.

"Maya, Yavuz Yıldız ile tanış."

Doğan'ın söylediği şey üzerine adama bir baş selamı verdim, o da bana karşılık verdi. "Tanışma faslımız bittiğine göre artık gidebiliriz," dedim ve arkamı dönmek için hareketlendim.

"Henüz korumanla tanışmadın."

Eniştemin söylediği şeyi duyunca tekrar onlara döndüm. Biraz önce tanıştığım adam kimdi o zaman?

"Yavuz Bey korumam değil mi?"

Ben sabırsız bir ifadeyle onlara bakarken enişte, başını iki yana salladı. Sonra arkamda bir noktaya bakınca, kaşlarımı çatarak döndüm. Gördüğüm şeye bir anlam veremeyerek gözlerimi kırpıştırdım.

"Koruman, Yavuz'un kızı Deren olacak."

Karşımdaki kıza bakarken yüz ifadem donmuştu. Kız sert bakışlı, iri soluk yeşil gözleriyle beni incelerken, ben de onu inceledim. Ten rengi akışkan bir çikolatayı anımsatıyordu, siyah dalgalı saçlarının boyu omuzlarını biraz geçiyordu ve alt dudağı üst dudağına göre daha dolgundu. İnce bir bedeni vardı ve boyu, benden birkaç santim uzundu. Üzerinde siyah parlak deri bir ceket ve siyah bir pantolon vardı.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dediğimde kızın tek kaşı havaya kalktı. Bu hâliyle aynı babasına benzemişti.

"Deren, seninle aynı üniversitede. Bu sayede, okulda da korunmuş olacaksın." Sonra enişte, hâlinden memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Gerekirse tuvaletlerde bile sana eşlik etme yetkisi var."

Bu adam, dün aklımdan geçenleri mi okumuştu? Benden birkaç adım önde gitmesinin siniriyle ona baktım. Dudaklarım iki yana gerildi ve sahte bir sırıtış tüm suratımı kapladı. "Harika."

Sonrasında gerçekleşenler sanki bir hayalden ibaretti. Deren denilen kızın arabasına binip okula doğru yola çıktığımızda, hâlâ onu süzüyordum. Beni, bu çıt kırıldım kız mı koruyacaktı? Hiç sanmıyorum. Tek yapacağı, ne yaptığımı enişteme yetiştirmek olacaktı.

Kız bana yan bir bakış atana kadar gözlerimi kısıp onu süzmeye devam etmiştim. "Erkeklerden hoşlanıyorum."

Söylediği şeye maskaralı kirpiklerimi kırpıştırarak karşılık verdim. "Ne?"

"Oda arkadaşınla olanları duydum. Eğer benden de şüpheleniyorsan, rahat olabilirsin. Kızlarla işim yok."

Ben, daha çok beni nasıl koruyacağını düşünüyordum, demek için ağzımı açsam da bu düşüncenin ona ne kadar uzak ol-

duğunu fark ederek sustum. Kız, artık kendine korumalık konusunda nasıl güveniyorsa, onu böyle süzmemin nedeninin lezbiyen olmasından şüphelenmem olmasını daha mantıklı buluyordu.

Fakülte binasına geldiğimizde kız, arabayı park etti. "Sen de mi bu fakültedesin?"

Anahtarları çantasına atıp arabanın kapısını açtı. "İktisat bölümündeyim."

O indiğinde, ben de kapımı açıp aşağı indim ve kız bana ilerlemem için bir bakış atınca pes etmiş şekilde binaya doğru yürümeye başladım. Neyse ki aynı binada olsak da aynı derslerde olmayacaktık.

Dersimin olduğu amfinin önüne gelince Efra ile karşılaştım. Efra, bana doğru hızla atılınca Deren araya girdi. Bu kızdan, ancak beni en yakın arkadaşımdan korumak için araya atlaması falan beklenirdi zaten.

"O, en yakın arkadaşım," dediğimde Efra, afallayarak kıza bakıyordu.

Deren, bir adım yana atınca Efra'yla yüz yüze geldik. "Sana iyi dersler," dedim kıza kinayeli bir sesle. Bu *git artık* demenin kibar şekliydi.

Efra'yı kolundan tuttuğum gibi amfiye soktuğumda, dönüp kocaman gözlerle bana baktı. "Bu da neydi?" dedi kısık sesle. Gözleri hâlâ kapının dışında duran kızın üzerindeydi.

Onu çekiştirip boş bir yer bulunca oturttum. "Korumam."

"Ne dedin?" Efra ciyaklayınca suratımı buruşturdum. Sonraki ders boyunca, ona olanları anlattım ve çok ses yaptığımız için sürekli uyarı yedik.

Ders bitiminde, "Şu kız gelmeden gitmemiz lazım," dedim hızlı hızlı yürüyerek.

"Kızım, senin hayatın film olur. Bak, gel bunu senaryoya

döke..." Sınıftan çıktığımız an olduğum yerde pat diye durunca, Efra lafını tamamlayamadı.

Deren, beni bekliyordu.

Efra, onu görünce kulağıma fısıldadı. "Bu çok," dedi ve son kelimeyi tonladı, "ürkütücü."

Bu kızdan kaçmanın beni biraz zorlayacağını anlamanın verdiği sinirle, önüme düşen saçlarımı nefesimle üfledim. Hiçbir şey demeden yürümeye başladığımda, ondan kurtulmak için kafamda türlü senaryolar kuruyordum.

Efra annesini takip eden yavru ördek gibi arkamdan gelirken, Deren de bizi takip etti. Bu durum, tüm gün boyunca böyle devam etmişti.

Son dersi yarıda bırakarak çıktığımızda Deren'den kaçabiliriz sanmıştım ama kız, bizi sınıfımızın kapısında bekliyordu. Sorgulayıcı bir ifadeyle yüzüme bakınca, "Tuvalete girmem lazım," dedim sinir bir sesle. "Oraya da benimle girmeyi düşünmüyorsundur umarım."

Birkaç saniye bana dik dik baksa da geriye bir adım attı. "Çok sağ ol," dedim gözlerimi devirerek. Efra da benimle birlikte ilerledi ve kızlar tuvaletine girdik. Efra konuşup dururken, onu dinlemek yerine birkaç dakika aynanın karşısında fikir üretmeye çalıştım.

Onu atlatmak için ne yapabilirdim? Kız ancak beni takip ediyordu, ne işe yarıyordu ki? Bir karıncanın bile canını acıtabileceğinden emin değildim.

Tuvaletten çıktığımızda, erkekler tuvaletinden çıkan biriyle göz göze geldik.

"Gitar katili," dedi Alar Ateş, bizi görünce. Sonra yüzünde çapkın bir sırıtışla Efra'ya baktı. "Ve tatlı şey."

Muhtemelen bizimle konuşmak için – *ya da Efra'yla flört etmek için*- bize doğru hızlı adımlar atıyordu ama bir şey, onu tutup durdurdu. Alar, kaşlarını kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalışırken geriye doğru savruldu ve yere sırtüstü

yapıştı.

Efra, ellerini ağzına örterek ufak bir çığlık attı, Deren, yere yapıştırdığı Alar'ın göğsüne ayağını bastırıp onu yere çivilemişti. Onun boğuk sesi duvarlarda yankılanırken, erkekler tuvaletinin kapısından biri daha çıktı. "Alar?" dediği anda yerde yatan kardeşini gören Uygar'ın mavi gözleri, durumu algılamaya çalıştı.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşiyordu. Alar, acı çeken bir hayvan gibi inleyince Uygar, kaşlarını çatıp Deren'in omzunu tutarak onu geri çekmek istedi. Deren onun kolunu yakalayıp kıvırarak, henüz iyileşmemiş olması muhtemel yaraları acıyan Uygar'ı, Alar'ın üzerine yapıştırdı.

Efra'nın ağzı kocaman açılmıştı, ben ise kıpırtısız bir şekilde dururken şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum. Bu ufak tefek kızın iki tane devi yere yapıştırması, beni ayrı bir şoka sokmuş, bana yaklaşan herkesin bu kaderi paylaşabilecek olması ise dehşete düşürmüştü.

"Ne oluyor burada?" diyerek kükreyen bir erkek sesi yıldırım gibi aramıza düştüğünde Efra yerinden hopladı. Deren, saldırmaya istekli bir şekilde başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Ben de şoktan donuklaşan gözlerimle, karşımızda dikilen Bora Ateş'e baktım.

Bora'nın bakışları yerde yatan iki kardeşine, ardından Deren'e, oradan da bana odaklandı. Gözlerimiz buluşunca, bir an içinde olduğumuz durumu unutup ona odaklandım.

Sanki zaman durmuş gibi kimse kıpırdamıyordu. Bulunduğumuz durumu tekrar idrak edip etrafımıza bakındım. Ateşliler, kızın kim olduğunu düşünürken, ben de kızın hakkını yediğimi düşünüyordum. Bir karıncayı bile incitemeyeceğini düşünmem belli ki saçmalıktı, kızın içinden bir *ninja* çıkmıştı.

Sonunda sessizliği bozan, Alar Ateş oldu. "Uygar, çok ağırsın." Bir inleyiş. "Sanırım kaburgalarım kırıldı."

Bu kızdan kurtuluşum hiç de kolay olmayacaktı.

Bölüm 13 - Düşman

Korumam Deren, Ateş ikizlerini yere serdiğinden ve Bora, bu manzarayı gördüğünden beri kimse kıpırdamıyordu.

Ortamda duyulan tek ses, Alar'ın acı dolu iniltileriydi. Uygar, onun üzerinden kalkmaya çalışsa da yarası buna müsaade etmiyor gibiydi. Her doğrulmak istediğinde suratı buruşuyor ve iç çekerek tekrar uzanıyordu.

Onun sırtüstü yatan bir kaplumbağa gibi çaresiz olduğunu gören Efra, elini uzatıp onu kaldırmaya çalıştı ama Uygar, eliyle onun elini ittirdi.

Efra, kaşlarını çatsa da Uygar'ın bu kaba hareketini çabuk unuttu çünkü yine Alar'ın acı dolu kısık iniltisini duymuştu. "Onu eziyorsun," dedi Uygar'a suçlayıcı bir sesle.

Uygar'ın canlı mavi gözleri Efra'yı bulduğunda Efra, bir iki adım geriye atarak onlardan uzaklaştı. Bu kargaşaya son veren, Bora olmuştu. Uygar'ın kolunu yakaladı ve onu kendince kibar bir şekilde ayağa kaldırdı. Yarasında bir sıkıntı olup olmadığını anlamak ister gibi Uygar'a baktı ama Uygar, eliyle onu geçiştirdi. "Sıkıntı yok."

Bora, yerden doğrulmaya çalışan Alar'ı umursamadan bize döndü. "Ne oldu burada?"

"Bende de sıkıntı yok," diyerek alıngan bir sesle homurdandı Alar. Yattığı yerden kalktı ve Deren'e çıkışmak için bize doğru ilerledi. "Ayrıca dua et, kızsın yoksa seni bir gü-

zel patak..." Alar, Deren'in suratını görünce sus pus oldu.

"Beni bir güzel ne yaparsın?"

Alar tepki vermeyince Uygar, omzuna bir tane vurdu. Alar, cevap vermek yerine irkilerek geri çekildi.

"Bir soru sordum." Bora, konuşup tekrar dikkati üzerine çektiğinde hepimiz ona baktık. Haklı olarak bir açıklama bekliyordu.

"Deren," dedim olaya müdahale etmeye karar vererek. Herkesin bakışları bana dönünce, durumu açıklayacağını umduğum tek kelimeyi söyledim. "Korumam."

Ateş kardeşler, bir bana bir Deren'e baktı. Üçü de durumu idrak etmeye çalışıyor gibi Deren'i süzdü, sonra kaşlarını çattılar.

"Bu Alar'ı neden yere serdiğini açıklamıyor," dedi Bora, insanı ürperten bir sakinlikle.

"Fark etmediyseniz diye söylüyorum, Uygar'ı da yere serdi."

Alar'ın söylediği şeyi duyan Uygar, ona ters bir şekilde baktı. "Ben, seni kurtarmaya çalışırken hazırlıksız yakalandım."

"Bu, senin de bir kız tarafından yere serildiğin gerçeğini değiştirmi..."

"Kapatın çenenizi." Bora, ikisini de susturup tekrar bize döndü. Açıklama bekleyen bakışlarını görünce, ben de Deren'e dönüp konuştum.

"Aslında bunu ben de merak ediyorum. Eminim, enişstem benimle konuşan herkesi yere sermeni istememiştir."

Deren, bana hiç değiştirmeyen kayıtsız ifadesiyle baktı. "Hayır, istemedi," dedi. *Eee o zaman?* der gibi suratına baktığımda Deren, göz ucuyla Ateş kardeşleri süzdü.

"Lezbiyen oda arkadaşını, çocuk dilendiren sokak serserilerini ve *rock yıldızlarını* senden uzak tutmamı söyledi."

Ağzım hafifçe aralandı, sonra geri kapandı. Kısa bir an için, Bora'yla göz göze geldik fakat Deren, bu bakışmayı sonlandırdı. "Uzaklaşın. Yoksa bunu bildirmek zorunda kalırım."

Sinir dalgası, parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yayılmaya başlamıştı. Kısıtlanmak, tahammül edemeyeceğim bir şeydi fakat buna şimdilik mecburdum. Zaten etrafımız kalabalıklaşmaya başlamış, Ateşlilerin konuştuğu kızların kim olduğunu çözmeye çalışan dedikodu takımı, köşe başlarında toplanmıştı.

Bora'dan gözlerimi çekip yürümeye başladığımda, ikizlerin Deren'e ters ters baktıklarını gördüm. Efra geçerken Uygar, bakışını değiştirmedi fakat Alar, kendine has şekilde gülümseyerek göz kırptı.

Binadan çıktığımızda Deren'in arabasına doğru ilerlemeye başladık. Bugün, bu kızdan kesinlikle kurtulmam gerekiyordu. Şimdi ne yapacaktım? Nereye gitsem peşimden gelecekti, bu yüzden gerilmiştim ve gidecek yer bulamıyordum. Yiğit'le davette olanlardan sonra konuşmuyorduk, zaten Can da onun yanında değildi, hâlâ Haldun amcayla kalıyordu.

Efra yolun yarısında durunca ona döndüm. "Neden durdun?"

"Dans kulübüne yazılacağım. Unuttun mu?"

Kafa karışıklığıyla ona baksam da Efra'nın dans dersine yazılmak için kafamı ütülediğini kısa sürede hatırlamıştım. Ne kadar ısrar etse de dans edemediğimi ileri sürüp reddetmiştim. Fakat şimdi, işler değişmişti. *Şu dakikadan sonra harika dans edebileceğime emindim.*

"Tamam, haydi, gidip yazılalım."

Efra, kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Ama sen..."

"Eminim, benim de dans kulübüne yazılmamda bir so-

run yoktur." Baygın baygın Deren'e baktım. "Yere serilecek-
ler listesinde, dans partnerleri yoktu."

Deren, etrafı incelerken, bana yan bir bakış attı. Kinaye-
li bakışmamızı sonlandırıp Efra'nın koluna girdim ve De-
ren'in arabasına ilerledik. Ben yolcu koltuğuna otururken
Efra, arkaya oturdu. Sevgili korumam da sürücü koltuğu-
na oturup arabayı çalıştırdı. Kollarımı gövdemde bağlayıp
somurtarak pencereden dışarı bakmaya başladım. O sırada
binadan çıkan Ateş kardeşleri görünce, gözlerimi oraya dik-
tim. Dersten erken çıkanlar bahçedeydi ve az kişi olsalar da
etrafta bir hareketlilik oluştu.

Bora, sanki hissetmiş gibi doğrudan arabanın içine ba-
kınca göz geldik. Hâlimden memnun olmadığım yüzüme
çok yansımış olacaktı ki dudaklarında alay dolu bir gülüm-
seme belirdi.

O sırada korumam olacak *lanet*, bir anda gaza basıp aynı
hızla frene de basınca neredeyse torpidoya yapışıyordum.
Sonra tekrar gaza basarak normal hızda ilerlemeye başladı.

"Kemerini tak."

Dişlerimi sıkarak öne düşen saçlarımı geriye attığımda
çoktan yola çıkmıştık. *Sakin ol Maya. Bugün ne olursa olsun,
ondan kurtulacaksın.*

Telefonum cebimde titreyince, çıkarıp ekranını açtım. Bir
iki dakika, gelen mesaja öylece bakakalmıştım.

Bora Ateş:

**Bukalemunlara tasma takıldığını
bilmiyordum.**

Tasma mı?

Gözlerimi kısarak Bora'nın alay dolu gülümsemesine
yumruğumu çaktığımı hayal ettim. Ayrıca bu, neden bana
sürekli *Bukalemun* diyordu?

Sonra durup düşününce, onunla ilk karşılaştığımız an

aklıma geldi ve bana "Bukalemun" demesine hak verdim.
Kamufle olma konusunda iyiydim. Ve yine haklıydı, bir bu-
kalemuna tasma takılmazdı.

Ben:

**Bana mesaj atmamanı
söylemiştim.**

Mesajı yolladıktan kısa süre sonra cevap geldi.

Bora Ateş:

Bu konuyu aştığımızı sanıyordum.

Derin bir nefes verip, yeni bir mesaj sekmesi açtım ve
hızla bir mesaj yazdım.

Ben:

**Büyük bir zevkle kırdığım gitarı-
nın borcu için bir şey isteyeceğin
zaman yaz. Onun dışında seninle
bir işimiz kalmadı.**

Bu sefer cevap gelmesi biraz uzun sürdü ve Bora'nın da
bir işimiz kalmadığı konusunda hemfikir olduğunu düşün-
düm. Fakat tekrar mesaj bildirimi geldi ve kaşlarımı çatarak
mesajı açtım.

Bora Ateş:

**O gün geldiğinde senden borcu-
mu büyük bir zevkle isteyeceğim.
Ve Bukalemun, ,işimiz henüz
bitmedi.**

Sinirle soluyarak dışarı baktım. Benden ne istiyordu bu
çocuk?

Kampüsteki dans derslerinin verildiği tek katlı binaya
geldiğimizde arabadan indik. Telefonumu cebime sıkıştır-
dığım sırada Efra, hoplayıp zıplıyordu. "Ben çok sıkıştım.

Siz önden gidin, ben şu binadaki tuvalete gireceğim." Eliyle önümüzdeki binayı gösterdi.

Deren kıpırdandı. Meraklı gözlerle ona baktığımda, dümdüz yüz ifadesini bozmasa da boğazını temizledi. Dudaklarım yavaş yavaş kıvrılmaya başlamıştı. "Senin de tuvaletin geldi değil mi?" diye sorarken ister istemez, sinsi bir şekilde sırıtmadan edemedim.

"Bunda gülecek ne var? Ben işeyemez miyim?"

İmalı bir şekilde onu süzdüm. "Neredeyse insani özelliklerin olduğunu unutmuştum."

Deren'in yeşil gözleri kısıldı. Beni dövmek istediğini biliyordum, duygularımız kesinlikle karşılıklıydı. "Eminim, sen işini halledene kadar başıma bir iş gelmez."

"Sen de geliyorsun," dedi Deren.

"Eniştem, ben tuvalete girersem senin de girme yetkin olduğunu söyledi. Sen girersen benim de girmek gibi bir zorunluluğum yok." Omuz silktim. "İstersen benimle gelebilirsin, sana kalmış."

Deren, hırsla nefes alıp verdi. Durum analizi yapıyor gibi, bir iki saniye bekledikten sonra kollarını göğsünde birleştirip kalacağını belli etti.

"Ben daha fazla dayanamayacağım." Efra hızla binaya ilerlerken, ben de surat asarak dans dersinin verildiğini binaya ilerledim ve içeri girdim. Eninde sonunda o tuvalete girecekti, işte, o zaman kurtuluş benim olacaktı.

Tek katlı bina genişti fakat dört odadan oluşuyordu. Etraf sessizdi, kimse yok gibiydi. Deren, koridordaki koltuklardan birine oturdu, ben de ona aldırmadan odaları kontrol etmeye başladım. Bizi derse kaydedecek kişiyi bulma umuduyla bir odanın kapısını açtığımda, müzik sesi kulaklarıma doldu.

Sınıf boş görünüyordu, tam müziği açık unuttuklarını düşünecekken odağıma biri takıldı. Bir iki saniye gördüğüm manzaraya öylece durup baktım.

Bir çocuk, altındaki gri eşofman altıyla ve çıplak gövdesiyle bir aynaya bakarak dans ediyordu. Bronz gövdesindeki ter damlaları, olduğum yerden bile görünüyordu. Saçları kahverengiydi fakat yüzünü net göremiyordum. Görebildiğim tek şey, modern dansın onun bedeninde hayat bulmasıydı.

Çocuk, aynadan benim olduğum yere bakınca aniden durduğunda, öylece bakıştık. Ne yapmam gerektiğini bilemeyerek olduğum yerde kıpırdamadan durdum. Neden bu kadar utandığımı bilmiyorum ama onu izlerken yakalanmak, birden sınıftan çıkıp kapıyı hızla kapatmama neden olmuştu.

Deren, soru sorar gibi bana baktığında omuz silktim. "Birisi dans ediyor."

Tekrar sırtını duvara yasladı ve bacağını hızla salladığı gözümden kaçmamıştı. "Altına yapmadan önce git şu tuvalete," dedim gözlerimi devirerek. O sırada Efra binaya girdi. "Sen gidip gelene kadar biz de kayıt işimizi hallederiz." Samimi bir şekilde konuşuyordum ama samimiyetle uzaktan yakından alakam yoktu.

Deren bir bana baktı bir Efra'ya. Başını iki yana salladı.

Sinir krizi geçirmemek için sabırla gözlerimi yumdum. O sırada binaya birisi girdi ve Efra beni dürttü. Kayıt işlerini yapan kişi gelmişti, bu yüzden hep beraber onun odasına doğru ilerledik. Odaya girdiğimizde Efra, adamla dansla ilgili uzun bir sohbete başladı. Ben bile artık sıkılmaya başlamıştım ki ilk pes eden Deren oldu.

"Dışarıdayım," dedi bana imalı bir bakışla, sonra odadan çıktı.

Gözlerimi devirip adamla konuşan Efra'yı dinlemeye devam ettim. Bir süre sonra, konuşulacak bir şey kalmayınca kayıt işimizi halledip odadan çıkmak için hareketlendik.

"Dans etmeyi sevmediğini sanıyordum," dedi Efra fısıltıyla.

"Sevmiyorum değil, beceremiyorum." Omuz silktim. "Ama artık fark etmez. Yapacak hiçbir işim olmazsa kafayı yerim."

"Keşke şarkı söylemeye devam edebilsen."

Efra'nın söylediği şey, göğsümde hafif bir sıkışmaya neden oldu. Sevdiğim şeyleri yapmaktan mahrum kalıyordum ve bu, hırçınlaşmama neden oluyordu.

"Beni dizginleyemeyeceğini anlayınca, rahat bırakacağını umuyorum."

Bezgin bezgin odadan çıktım, koridora döndüğümde gardiyanımı görmeyi bekliyordum ama yerinde yeller esiyordu. Şaşkın bir şekilde Efra'yla birbirimize baktık.

"Nerede?" dedi Efra, etrafa bakınarak.

O sırada bir aydınlanma yaşayınca, cennete kabul edilmiş bir kul misali yüzümde kocaman bir sırıtma oluştu. "Tuvalette." Özgürlüğün harika hissi içime dolarken hızlı adımlarla dışarı doğru yürümeye başladım. "Geri gelmeden gitmem lazım."

Efra da bana ayak uydurup peşimden gelmeye başladı. Dışarı adım attığımız an, temiz havayı içime çekip *özgürüm!* diye bağırmak istedim lakin Efra omzumu dürttü. "Maya... O... Geliyor."

Kalbim boğazımda atmaya başlarken, direkt diğer binanın çıkışına baktım. Deren dışarı çıktı ve kafasını çevirip bizim olduğumuz yöne baktı. Beni dışarıda görünce kısa bir an göz göze geldik fakat ben daha bakışmamızın üçüncü saniyesinde koşmaya başlamıştım.

Deren'in peşimden koşmaya başladığını arkama bakmasam da biliyordum. O kadar hızlıydım ki bana yetişmesi çok zordu ama onu yabana atmamam gerektiğini öğrenmiştim. Sürekli binaların arasından geçerek, onu şaşırtmak için uğraştım. Su Ürünleri fakülte binasını geçince sağa döndüm, ayağım hızıma ayak uyduramadı ve sendeledim. Yere yapışmamak için kendimi zorlasam da başarılı olamamıştım.

Sürekli yere düşmekten vazgeçmem gerekiyordu artık.

Küçükken de çok hareketli olduğum için sürekli yere düşerdim ve dizlerim yara bere içinde dolaşırdım. Annem, dizimdeki yaraları temizlerken Eda gibi durgun bir kızdan sonra, nasıl benim gibi bir kız doğurduğunu anlamadığını söylerdi.

Yerden doğrulmaya çalışırken önümde duran bir motorun tekerlekleri odağıma girdi. Motor çalışır vaziyette bekliyordu, bu da kaşlarımı çatıp üzerinde oturana bakmama neden oldu.

Güneş tam arkasından vurduğu için birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım. Sonra biraz hareket edince yüzü gölgelendi ve hatlarını net seçebildim. Bu, bugün dans ederken gördüğüm kahverengi saçlı çocuktu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Konuşunca, dalmış olduğumu fark edip irkildim. Deren'in beni yakalaması an meselesiydi ve ben, yere uzanmış vaziyette aylak aylak çocuğa bakıyordum.

Ayağa fırlayarak arkama bakındım ve Deren'in bana doğru geldiğini gördüm. "Evet, çok fena yardıma ihtiyacım var." Ardından koşarak çocuğun motorunun arkasına atladım; bu, yine ne yaptığımı düşünmediğim anlardan biriydi. Bir gün, başım çok büyük derde girecekti, o günün bugün olmamasını umuyordum.

Bu son, anne, bu son! diyerek içimden beni kınayarak izlediğine inandığım annemle konuşuyordum.

Çocuk motoru hareket ettirmeyince, neredeyse ağlayacaktım. "Lütfen. Hemen buradan gitmem gerekiyor."

"Nereye?" diye sordu.

Deren, yirmi adımda motora ulaşacağı sırada, "Neresi olursa!" diyerek bağırdım.

Ve motor çalıştı.

Rüzgâr saçlarımı uçururken, kollarımı çocuğun beline doladım. Motor hızla yol alırken gördüğüm son şey, Deren'in küfür savurarak olduğu yerde durmasıydı. Gözlerimi kapatıp rüzgârı hissederken dudaklarımda, içimden kopup gelen bir sırıtış oluştu.

İşte, özgürlük buydu!

Efra Demir

"Arkadaşının başı büyük belada!"

Maya'nın koruması, burnundan soluyarak geldiğinde ben, hâlâ aynı yerde durmaya devam ediyordum. Maya, her zaman ne yapacağı kestirilemeyen biri olmuştu. Fakat bir anda maraton koşucusuymuş gibi koşarak kaçmasını ben bile beklemiyordum.

Deren isimli koruma, arabasının sürücü koltuğuna doğru ilerlerken bana ters bir bakış attı. Sokakta terk edilmiş yavru bir köpek gibi durduğumu fark etmiş olacak ki çatık kaşlarıyla yolcu koltuğunu gösterdi.

"Bin, gideceğin yere bırakırım."

Otobüsle gitmem daha mantıklı olurdu fakat bana öyle bakıyordu ki bu iyiliğini karşılıksız bırakmak, yapacağım en büyük aptallık gibi hissettirmişti. Yavaşça yürüyerek arabanın yolcu koltuğuna oturdum. Diken üstündeydim çünkü bu kız, bana birini hatırlıyordu.

Tıpkı hareketsiz bir şekilde durup, yanına yaklaştığımda beni kapıverecek bir timsah gibiydi. Tıpkı Uygar Ateş gibiydi.

Bugün yaşananlar aklıma gelince, yine bir suçluluk dalgası içimi kapladı. Bunu düşünmemeyi çok istedim ki başarılı da olabilirdim fakat Ateş grubu tüm hayatımı kapsıyordu.

Onlarla ilgili her gruba katılmıştım ve bilgisayarım, onların söylediği şarkılarla doluydu. Ana ekranımda, Alar Ateş'in fotoğrafı vardı ve o fotoğraftaki gözleri her gördüğümde, bu gözlere sahip bir diğer kişi aklıma geliyordu. O, aklıma geldiği zaman ise suçluluk duygusu, bir iğne gibi içime batıyordu.

Onu bir daha görmeyeceğim için teşekkürümün bir öneminin olmadığını düşünsem de bugün tekrar karşılaşmıştık ve yaptığım şey aklıma gelince, elimle alnıma vurmak istedim. Yine Alar'ı görünce tüm ilgim ona yönelmiş, yere düşünce vurulduğu yer acıdığı için ayağa kalkamayan Uygar'ı, Alar'ı ezdiği için suçlamıştım. Çocuk, resmen benim yüzümden vurulmuştu ve ben, nankörün tekiydim!

"Arkadaşının motoruna bindiği çocuğu tanıyor musun?"

Deren'in söylediği şeyi duyunca irkilerek normal dünyaya döndüm. "Ne?" dedim anlamayarak. "Ne motoru?"

"Birisinin motosikletine binip kaçtı," dedi Deren, dişlerinin arasından. "Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

Dudaklarımı büküp hiçbir fikrim olmadığını belli ettim. Yiğit olsaydı, arabayla gitmiş olurlardı. Motosiklet süren kim vardı, bilmiyordum. *Yoksa Ateşlilerden biri miydi? Daha doğrusu, Bora Ateş?*

Deren, sanki bir şeyler yakalamış olduğumu fark etmiş gibi bana dönüp dik dik baktı. "Aklından geçeni hemen söylesen iyi olur."

Ona dönüp afallamış bir hâlde baktım. "Ben... Şey... Aklımdan geçen bir şey yok."

"Bak," dedi kız sakin bir sesle. "Arkadaşın, beni işimden edecek bir harekette bulundu fakat benim, bu işten atılmamam gerekiyor, anlıyor musun?" Sonra tekrar yola dönerek konuşmaya devam etti. "Babam, bu işten atılırsam beni mahveder."

Sesindeki çaresizliği fark edince kötü hissettim. O kadar ruhsuz duruyordu ki belki içten içe öyle biri değil, diye dü-

şünmeye başladım. Onun hayatında da zorluklar olabilirdi ve Maya, bunu görememişti ama maskesi çatırdadığı için ben, şu an görebiliyordum.

"Bora Ateş'le gitmiş olabilir. Bugün yere serdiğin ikizlerin abisi."

Deren bir süre düşünerek yola baktı. "Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Saçlarını gördüm, biraz daha açık renkliydi."

Kaşlarımı çatarak düşünmeye başladım. "Alar Ateş olabilir mi? İkizlerden açık renkli saçlara sahip olan."

Kız da bir süre, durum değerlendirmesi yaptı. "Olabilir." Sonra dönüp bana bakarak, "Ona ulaşabilir misin?" diye sordu.

Dudağımı dişleyerek kıpırdandım. Alar, onlarda kaldığımda bana numarasını vermişti fakat ona ulaşmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Onunla zaman geçirecek şansa sahip olsam da o, ulaşamayacağım bir noktada gibiydi. Bana göz kırpıyordu, gülümsüyordu ve *tatlı şey* diyordu... Ama bu, Alar'dı. Onun kişiliği böyleydi ve ben, bu hareketlerin bana özel olduğunu düşünmüyordum.

"Eeee, ben..." Hayır diyeceğim sırada Deren, yine çaresiz bir bakış attı. Bu kız, ya çok güzel rol yapıyordu ya da gerçekten oldukça çaresizdi.

"Önce Maya'yı arayayım, açmazsa düşünürüz," dedim ve Maya'yı aramaya koyuldum. Ne kadar çalarsa çalsın açmıyordu ve başka seçeneğim kalmadığı için çaresizce Alar'ın numarasına baktım. Derin bir nefes aldıktan sonra arama tuşuna bastım.

"Alo?"

Kalp krizi geçirmek üzereydim. Ben cevap vermeyince Alar, daha yüksek sesle tekrar, "Alooo?" dedi.

"Şey... Ben..." *Ben Efra, desene salak!*

"Tatlı şey, sen misin?"

Alar'ın söylediği şeyi duyunca kalbim gümbürdedi. "Evet, ben Efra."

"Sensin!" dedi Alar ve sesinden sırıttığını anlamıştım. Sadece bana tatlı şey diyor olma ihtimali, şu an gözüme daha gerçekçi gelmeye başlamıştı. Yanaklarım alev alev yanarken elimle kendimi yellememek için zor tuttum. Deren beni izliyordu.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedim yutkunarak.

"Elbette." Alar'ın ateşli sesi bir kez daha yutkunmama sebep oldu.

"Maya seninle mi?"

Birkaç saniye ses gelmedi. Sonra kafasının karıştığını belli eden bir sesle, "Gitar katili neden benimle olsun ki?" diye sordu.

"Ben... Eee... Boş ver. Bu konu biraz karışık," diyerek geçiştirmeye çalıştım. Deren'e de *onunla değilmiş* diyerek dudaklarımı oynatmıştım.

Sanki aramak için saçma bir bahane uydurmuşum gibi hissederek, "Aslında seni başka bir sebeple daha aradım," deyiverdim Alar'a. Daha mantıklı bir sebep bulmanın rahatlığıyla, "Uygar'a teşekkür etmediğim için büyük bir suçluluk duyuyorum. Acaba... Onunla konuşmam mümkün mü?" diye sordum.

Söylediğim şey kendi kulağıma yeni ulaşmış olacak ki ne dediğimi algıladım ve nabzım atmayı kesti. Ben biraz önce Uygar'la mı konuşmak istemiştim?

Deren'le yüz yüze gelince, onun da kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. Hedeften tamamen şaşmıştım ve bu iş, kişisel mevzuma dönüşmüştü. Ama ben yapacağımı yapmıştım ve Maya, Alar'la değilse Deren'in, onu kendisinin bulması gerekecekti.

Alar, birkaç saniye daha duraksadıktan sonra, "Uygar yanımda değil," dedi.

"Ah, anladım," dedim hayal kırıklığıyla. Bu işi halledip bu duygudan hemen kurtulmak istiyordum.

"Pekâlâ, seni bu suçluluktan kurtarsam iyi olur," dedi Alar. *Bu çocuk kesinlikle benim kahramanım olmalıydı.* "Sana onun numarasını mesaj atarım."

"Aaa, tamam." Telefonu nasıl kapatmam gerektiğini bilemeyerek duraksadım.

"Görüşürüz, *tatlı şey.*"

İçimin yağları erirken, "Görüşürüz," dedim kısık sesle. Telefonun ucundan çapkınca gülümsediğini görür gibiydim.

Telefonu kapatınca, Deren'den bir homurtu yükseldi. "Gerçekten, içlerinden en geri zekâlı olanı mı seçtin?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onun hakkında ne biliyorsun ki?" diyerek savunmaya geçtiğimde, Deren, gözlerini devirdi.

"İlk görüşte bile anlaşılacak bir şey bu fakat ben grubu önceden biliyorum. Tek yaptığı kızlara kur yapmak olan, şişkin kaslı, boş beyinli, gösteriş budalası bir topluluk."

"Ön yargı, kötü bir şeydir." Deren'e kınayan bir bakış attığımda omuz silkti. "Maya'yı bulmada sana iyi şanslar! Artık inebilirim," dedim sinirle. Alar'a laf söyleyen bir kızla işim olmazdı. Gruplarda kaç kızla bu yüzden kavga etmişliğim vardı.

Deren, yine omuz silkerek arabayı hızla durdurdu, çaresiz kız rolü buraya kadardı demek ki. Ona kötü kötü baktıktan sonra arabadan inip kapıyı hızla çarptım. Deren arabayı çalıştırıp gözden kaybolana kadar arkasından bakmaya devam ettim.

O sırada telefonumdan mesaj sesi geldi. Kalbim güm

güm atarken Alar'dan gelen mesajı açtım ve Uygar'ın numarasına baktım.

Nasıl konuşmam gerektiği hakkında bir fikrim yoktu. Yüz yüze konuşulması gereken bir konu olduğunu biliyordum ama onunla yüz yüze gelmek ödümü koparıyordu.

Sonunda numarayı tuşlayıp onu aradım. Çaldı, çaldı ve çaldı. Telefonu açtığında, istemsizce yerimden sıçradım.

"Efendim?"

Arka fon gürültülüydü, konuşan bir sürü insan vardı ve Uygar'ın sesi zor zor duyulmuştu. "Konuştuğundan şüpheliyim ama konuşuyorsan bile, gürültüden seni duyamıyorum."

Konuşmamıştım ve hâlâ da konuşamıyordum. Telefonla konuşmak o kadar da zor olamaz diyordum ama kesinlikle daha zordu. Uygar daha fazla beklemeden bıkkın bir sesle, "Her neyse," dedi ve telefon kapandı.

Ekrana bakakalmıştım.

Çok abartıyorsun! dedim kendi kendime. O da alt tarafı bir insandı ve içimi kemiren şu duygudan kurtulmak için ona teşekkür edip yoluma devam edecektim.

Mesaj kutusunu açıp, ona mesaj yazmaya koyuldum.

Ben:

Ben Maya'nın arkadaşı Efra. Seninle konuşmak istediğim bir konu vardı ama aradığımda sesimi duyuramadım sanırım. Nerede olduğunu söylersen gelebilirim. Yüz yüze konuşmak istiyorum.

Sesimin çıkmamasını kıvırmaya çalışmıştım ama başarılı olmadığıma emindim. Birkaç dakika sonra mesaj geldiğinde bu başarısızlığım, aklımdan silinip gitmiş, mesajda yazana odaklanmıştım.

0541****:**

Sana göre bir yerde değilim, ufaklık.

Ufaklık mı?

Kaşlarımı çatarak ekrana baktım. Bu kendini beğenmiş, bana ne hakla ufaklık diyordu? Ayrıca bana göre olmayan yer neresiydi ki? Yaşım on dokuzdu ve her bara girme hakkım vardı. En son bir bar konserinde bulunduğumu da biliyordu, orada benim yüzümden vurulmuştu.

Ben:

Sadece adres ver.

Ona attığım tekdüze mesajın, sinirlendiğimi belli etmesini umdum. Ondan artık çekinmiyordum. Gidip bu işi hallettikten sonra ne düşündüğü umurumda bile olmayacaktı.

0541*****:**

Öyleyse gel ve sesini duyur.

Bir sonraki mesajda, adresi yazmıştı. Dişlerimle dudaklarımı kanatırken, gözlerim bir taksi aradı. On dakikalık bir bekleyişin sonunda geçen taksiye elimi kaldırdım ve durduğunda hemen arka koltuğa kuruldum. Hava kararmak üzereydi. Acaba eve mi gitsem diye düşünürken, adam kısa sürede beni gideceğim yere ulaştırınca vazgeçmek için çok geç kalmıştım.

Son kalan paramı da taksiye verirken, nasıl geri döneceğimi düşünmeye başladım; en mantıklısı Maya'yı aramaktı. Telefonu çıkarıp onu arayarak önümdeki alana baktım. Etrafta insanlar vardı ve hepsi ellerinde birayla dolanıyorlardı. Park edilmiş arabalara yaslananlar ve mısır stantları, tıpkı bir konserin çıkışını andırıyordu.

Arazinin ortasında boş bir bina vardı. Binaya doğru ilerlerken, Maya cevap vermediği için telefonu cebime sokuşturdum. Gözlerimle etrafı tarayarak Uygar'ı aradım ama

görünürde yoktu. Binanın içinde olmalıydı.

Kalabalık bir grubun yanından geçerken, "Matiz'e yatırıyorum," dedi biri.

Bir diğeri, kahkaha attı. "Cambaz'ın karşısında hiç şansı yok."

Bir şeye iddia oynadıklarını fark edince, acaba at yarışı falan mı yapılıyor diye düşünmeye başlamıştım. Durup bir süre onların iddialarını izledim. O sırada birisinin tam önümde durduğunu fark edince irkilerek geri çekildim.

"Vay vay vay, burada kimler varmış?"

Ay, haydi ama ya! Bunun burada ne işi vardı?

İstifimi hiç bozmasam da Maya'nın, lezbiyen ve sapık olduğu sonradan ortaya çıkan oda arkadaşı Buğlem'i görünce tedirgin olmuştum. Maya'nın odasına gittiğim sıralarda beni hep göz kalemli ürkütücü gözleriyle süzerdi. Bu kızdan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Şimdi, beni niye o kadar uzun süre süzdüğünü de anlayınca hoşlanmamakta haklı olduğumu anlamıştım.

Buğlem'i es geçerek yürümeye çalıştığımda tekrar önümü kesti. Pis pis gülümseyince, tiksindiğimi gizlemeden suratına baktım. "Çekil önümden."

"Aaa, nereye gidiyorsun, güzellik?" dedi Buğlem içki kokan nefesiyle, ardından etrafa bakındı. "Küçük Mayacık yok mu?"

"Yok," dedim yan tarafa doğru yürümeye başlayarak fakat Buğlem, kolumu yakaladı ve beni durdurdu. Yüzünde öyle bir gülümseme oluştu ki başımın fena hâlde belada olduğunu, o an daha iyi anladım.

"Öyleyse, ona bir mesaj gönderelim de bize katılsın."

Maya Erez

Ekranımda Efra'nın araması belirirken, telefona öylece bakmaya devam ediyordum. Açmak istesem de yanında korumam Deren'in olmasından şüphelendiğim için açmıyordum.

Motoruna atladığım çocuk, neyse ki beni tenha yerlere götürüp tecavüze kalkışacak bir sapık çıkmamıştı. Ya da organlarımda gözü olan bir organ mafyası değildi. Gerçi bundan emin değildim, şehir manzaralı bir yolda duralı üç dakika falan olmuştu. Beni rahatlatan şey, buradan sürekli arabaların geçmesiydi.

"Neden buraya geldik?" diye sordum ona bakarak. Üzerinde deri bir ceket vardı ve içindeki *sweatshirt*ün kapüşonunu başına geçirmişti.

"Kim olduğunu ya da nereye gitmek istediğini bilmiyorum. Ve..." dedi imalı bir bakışla, "Kim olduğunu ve nereye gitmek istediğini öğrenmek için sakin bir yerde durdum."

Mantıklı bir cevaptı.

"Ben Maya." Sanki bu, kim olduğumu açıklayacak tek şeymiş gibi ismimi söyleyip sustum. "Bugün seni dans ederken gördüm. Sanırım, artık aynı dans kulübündeyiz."

Başını yana yatırarak bana baktı. Gözleri bal rengiydi ve batmakta olan güneşin son hâline benziyordu. Hafifçe gülümsedi. "Seni gördüğümde kaçmasaydın o zaman tanışmış olurduk."

Hemen savunmaya geçtim. "Kaçmadım. Sadece, dansına devam edebilmen için seni rahat bıraktım."

Bana pürdikkat bakmaya devam edip, "Pekâlâ," dedi kelimeyi uzatarak. "Öyleyse sıra, nereye gitmek istediğini söylemeye geldi."

Eve gitmek istemediğim için aklımdan, gidebileceğim yerleri geçirdim. En mantıklısı Yiğit'e gitmek olacaktı ama beni enişteme teslim etmesinden korkuyordum. O sırada,

telefonum titreşti ve mesaj geldiğini anladım.

Ekrana baktığımda, mesajın Efra'dan olduğunu gördüm. Mesajı bir iki saniye algılayamamıştım.

Ağzımdan okkalı bir küfür firar edince yanımdaki çocuğun varlığını fark ettim ama şu an bu, umurumda değildi. Mesajda gördüğüm şey sinirlerimi tepeme çıkarmıştı.

Buğlem'in, eski sapık ve hırsız oda arkadaşımın, yani artık *düşmanımın*, kolunu en yakın arkadaşımın omzuna attığı bir fotoğraftı bu. Altında da bir adres ve bir not vardı.

Efra:

Güzel arkadaşın Efra'yla bize katılmanı bekliyoruz, küçük Mayacık.

Sinirden resmen kulaklarım uğulduyordu. Telefonu kırıp atmamak için kendimi tutarak yanımdaki çocuğa döndüm.

"Nereye gitmek istediğimi soruyordun, değil mi?" dedikten sonra ona mesajdaki adresi söyledim. Çocuk bir iki saniye duraksadı fakat sonra kabul ettiğini belli edercesine başını eğdi ve motora binip yola çıktık.

Umarım o pislik, Efra'ya bir şey yapmaya kalkışmazdı. Bu sefer, onu elimden kimse alamazdı.

Yaklaşık on beş dakika sonra söylediğim adrese gelmiştik. Sanki okulun yarısı burada gibiydi, etrafımız gençlerle kaynıyordu. Çoğu arabalara yaslanmış, birçoğu da gruplar hâlinde toplanarak konuşuyordu. Ellerinde genelde bira vardı.

"Burası da ne?" dedim motordan inerek. Çocuk kaskının camını kaldırdı ve bana baktı.

"Burada motor yarışları düzenleniyor." Gözleriyle etrafa bakındı. "Benden bu kadar. Buraya motor yarışı yapmak

için gelmediğini anlayabiliyorum, o yüzden eğer geri gitmek istiyorsan seni götürebilirim."

"Hayır," dedim bir adım geriye atıp. "Arkadaşımın başı belada, buraya kadar getirdiğin için teşekkürler, gerisini halledebilirim."

Yürümeye başlayıp kalabalığa daldım ve Efra'yla eski oda arkadaşımı aramaya başladım. Efra'nın numarasını aradığımda açan olmamıştı ve bu, beni daha da dehşete düşürdü. Gözlerim, çılgınlar gibi etrafta dolaşıyordu ama onlardan bir iz bulamıyordum. O sırada biriyle karşı karşıya gelince şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

Uygar Ateş, tam karşımda dikilmiş sorgulayıcı mavi gözleriyle bana bakıyordu.

"Senin burada ne işin var?" diye sordum yüksek sesle.

Kaşlarını çatarak bana bakarken gözleri, iki yanımı kontrol etti. "Arkadaşın nerede?"

"Ne?" Sonra aklıma üşüşen farkındalık, sesimin daha da yüksek çıkmasına neden oldu. "Efra'nın buraya gelmesinin sebebi sen misin?"

Soğukkanlı bir şekilde bana baktığında, suratını yumruklamak istedim. "Benimle konuşmak istedi, ben de ona buranın adresini verdim."

"Harika bir iş yapmışsın," dedim suçlarcasına. "Sayende, şimdi bir sapığın eline düştü ve nerede olduklarını bilmiyorum!"

Uygar'ın soğukkanlı duruşu değişmemişti ama kaşları hafif bir açıyla biraz daha çatıldı. Onu umursamadan yürümeye başlarken, "Ne kadar umurunda olur, bilmiyorum ama sen de çevreyi tarayabilirsin. Kaybedecek zamanım yok," dedim.

Efra, ne diye Uygar'la konuşmaya buraya kadar gelmişti ki? Yoksa hâlâ şu teşekkür meselesi aklını mı kurcalıyordu?

Kalabalığa dalıp tekrar Efra'yı aramaya koyuldum. Uzun bir süre onu bulamayınca sinirle ellerimi saçlarımdan geçirip çekiştirdim; delirmek üzereydim.

O sırada telefonum çalınca, hızla elime alıp ekrana baktım. Açtığımda, "Geldin mi, bebeğim?" diye sordu Buğlem, telefonun ardından.

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıdı. "Neredesiniz?"

Söylediği kısmı bulmak umuduyla çevreye göz gezdirdim ve yürümeye başladım. Sonunda onları arazinin en ıssız kısmında bulunca, telefonu kulağımdan çektim. Buğlem'in kolu hâlâ Efra'nın boynuna dolanmış vaziyetteydi.

"Küçük Maya!" dedi Buğlem. Sonra dilini Efra'nın yanağına değdirince Efra, iğrenerek suratını buruşturdu. "Biz de seni bekliyorduk."

Bu yaptığı hareket, bardağı taşıran son damlaydı.

Sinirle soluyarak hızlı hızlı yürümeye başladım ve Buğlem, ona saldıracağımı anlayınca Efra'yı yana ittirip onun yere düşmesine neden oldu. Efra'nın kendi kendine kalkmasını umarak Buğlem'in üzerine atladım.

Suratına attığım tokattan sonra yana sendeledi ki sendelemesinin nedeni, sarhoş olması da olabilirdi. Leş gibi içki kokuyordu.

"Derdin benimleyse, benimle çözeceksin," dedim tükürerek konuşurken. "Arkadaşımı karıştırma!"

Tekrar üzerine atıldığımda Buğlem, tekmesini karnıma geçirdi. Nefesim boğazımda tıkandığında, Efra'nın çığlık attığını zar zor duydum. Buğlem, nefessiz kalmamdan faydalanıp boğazımı sımsıkı kavradı ve tüm gücüyle sıkmaya başladı. Hazırlıksız yakalandığım için debelenip tırnaklarımı eline geçirdim ama bana mısın demiyordu.

O sırada ayağa kalkan Efra, Buğlem'in suratının yanına bir yumruk geçirdi. Çok güçlü bir yumruk değildi fakat Buğlem'in dikkatini dağıtmaya yetmişti.

Ben de hızla dirseğimi suratına geçirip elinden kurtuldu. Buğlem kendini çabucak toparlayıp Efra'yı hızla ittirdiğinde ben de sırtımı dikleştirip kapışmaya hazırlandım.

"Bu sefer senin işini bitireceğim, kaltak."

O sırada araya birisi girdi.

"Ya da ben senin işini bitiririm. Buna ne dersin?"

Afallamış hâlde, ortamızda dikilen çocuğa bakakalmıştım. Bu, beni buraya getiren dansçı çocuktu!

Buğlem, duraksayarak çocuğa baktı, yüz ifadesi biraz afallamıştı. Çocuk başıyla ona defolup gitmesini ima eden bir hareket yaptığında Buğlem, ellerini yumruk yapıp bana baktı, sonra tekrar çocuğa baktı. Sonunda içtiği içkilerden dolayı yalpalayarak ilerleyip gözden kayboldu.

Buğlem gittiğinde, dansçı çocuk bana döndü ve onunla göz göze geldik. "Ben hallediyordum," dedim boğazımı temizleyerek. Boğazımda o pisliğin elinin izi kaldığına emindim.

Çocuk hafifçe gülümsedi. "Görebiliyorum."

Arkada oluşan hareketlilik, dikkatimi çekti ve Efra'nın tepesinde dikilen birine gözlerim takıldı. Uygar, bizi bulmuştu ve sabit bir yüz ifadesiyle Efra'yı kolundan tutarak yerden kaldırıyordu. Fakat fark ettiğim diğer iki kişiyle beraber algılarım kapandı ve beynimde siren sesleri çalmaya başladı.

Dansçı çocuk da benim baktığım yöne doğru döndü. Aslında, Uygar'la beraber gelmiş olan Alar umurumda değildi. Vücudumdaki her bir zerrede sirenlerin çalmasına neden olan kişi, Bora Ateş'ti.

Simsiyah görünen gözleriyle önce bana baktı, sonra ağır bir şekilde bakışı tam dibimde duran çocuğa kaydı. Bakışları o kadar hızlı değişti ki afallamıştım.

O bakış, asla benim üzerime alınmak istemeyeceğim türden bir bakıştı.

Öfke, o kadar saf bir hâlde gözlerinde belirmişti ki içimin titrediğini hissettim. Bora, ağır ağır adım atarak bize doğru yürümeye başladı.

Efra, koşarcasına yanıma geldi ve beni sanki olası bir kavgadan korumak ister gibi çekiştirdi. "Neler oluyor?" diye sordum hararetli fakat kısık bir sesle Efra'ya. *Benim bilmediğim ne dönüyordu burada?*

"Aman Allah'ım! Maya, senin Ulaş'la ne işin var?"

Bu ismin bana bir şeyler ifade etmesi için bir iki saniye geçmesi gerekmişti. O aydınlanma anını yaşadığımda, ağzım şaşkınlıktan hafifçe aralanmış şekilde, düşman bakışlarını birbirlerine dikmiş çocuklara göz gezdirdim.

Ulaş, Ateş grubundan ayrılan üyeydi.

Bölüm 14 - Meydan Okuma

Bora Ateş

Artık öfkem dindi, diyordum. Hiçbir şey, bana artık kontrolümü kaybettiremez; beni, her şeyi yok etmek isteyecek kadar sınıra sürükleyemez.

Yanılmıştım.

Bu yüzü, *o günden* sonra ilk defa görüyordum ve yine, aynı duyguların, içimde patlamaya hazır şekilde pusuya yattığını fark etmiştim.

Sinirim geçmemişti.

Öfkem dinmemişti.

Ulaş Soyder, dünyanın en kaliteli piçi, karşımda durmuş tüm serinkanlılığıyla bana bakıyordu. Ve benim tek istediğim, o ifadesiz yüzünü bir daha tanınmayacak hâle gelene kadar dağıtmaktı.

Bu uğurda bir adım attım, sol tarafımdaki Alar, elini omzuma koyarak beni durdurmak istedi. Bu, beni daha da öfkelendirdi. Alar'ın onunla hiçbir işinin kalmamış olması gerekiyordu. Onunla daha sonra bu konuda verimli bir konuşma yapmayı aklıma not ettim.

Ulaş'a doğru ağır ağır yürümeye başladığımda, etrafımızda bazı hareketlenmeler oldu fakat umursamadım. Gözlerimi, bir saniye bile eskiden *kardeşim* dediğim adamdan çekmemiştim.

Ulaş, yavaş bir baş hareketiyle arkasına baktı. Benim de gözlerim o noktaya kaydığında, onu gördüm.

Bukalemun.

Ulaş'ı gördükten sonra buraya neden geldiğimi bile unutmuştum. Uygar, beni arayıp her şeyi anlatmıştı. Bukalemun'un böyle bir yerde olması, işlerin yine karışacağının habercisiydi. Arkadaşının, Uygar yüzünden buraya geldiğini fakat bir sapık tarafından alıkonulduğunu söylemesi Alar'ı da harekete geçirmişti ve işte, buradaydık.

Alar, kıza Uygar'ın numarasını verdiği için kendisini suçlu hissediyordu.

Uygar, kızı buraya çağırdığı için kendisini suçlu hissediyordu.

Ben ise tamamen eğlence amaçlı, Bukalemun'la uğraşmak hoşuma gittiği için buradaydım.

Grubumuzda olmayı kabul etmemesi işime geliyordu, ne de olsa ben, kardeşlerimin ve Giray'ın gözünde elimden geleni yapmıştım. Onların benden beklentilerini çürütmüş, tamamen dürüst olarak kızın sesini beğenmiştim ve gruba girmesini kabul etmiştim. Ama şansa bakın ki kız, grupta olmayı kabul etmiyordu. Ben de ne yazık ki başka bir kızı beğenebileceğimi sanmıyordum. Bu durumda Ateş grubu, Ateş kardeşlerle yola devam edecekti.

Zaten benim de en başından beri amacım buydu ama onunla uğraşmanın hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim. Beni eğlendiriyordu ve buraya geliş sebebim de bir nevi buydu.

Şu an ise pek eğlendiğim söylenemezdi. Yine de kendimi sakin tutmayı başardım artık eski fevriliğim kalmamıştı ve bu piç, tekrar öfke sınırlarımı aşamayacaktı.

Ulaş, şaşkın ve endişeyle karışık bir ifadeyle bize bakan Bukalemun'a güvence vermek ister gibi hafifçe gülümsedi.

Sikmişim sınırları.

Yumruğum göz açıp kapayıncaya kadar suratında patlamıştı bile.

Alar ve Uygar, anında omuzlarıma yapıştılar. Ona vuran parmaklarım, daha fazlasını istercesine kaşınıyordu. Ulaş, hafifçe yana sendeleyip başını yere eğerek dudağından akan kanı eliyle sildi. Bana karşılık vermesi için dua ettim, onu kışkırtmak için alay dolu bir ifadeyle suratına baktım ama *yapmadı*. Onu o kadar iyi tanıyordum ki artık, yapmayacağına zaten adım gibi emindim.

Omuzlarımı silkerek kardeşlerimin ellerinden kurtuldum. Ulaş, kontrolümü yine kaybettirmişti ve şu an, şu dakikada bir daha ona yenilmemeye ant içmiştim.

Yine de bu, sinirimi başkalarından çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu. Gözlerim ani bir hareketle, hafif aralanmış ağzı ve donuk bakan gözleriyle bizi izleyen Bukalemun'a döndü. İki koca adımla yanında bittiğimde, geriye doğru sendeledi. Ne yaptığımı sorgularcasına bana baktığında, çoktan parmaklarım elini kavramıştı.

Yumuşacık eli benim elimde kaybolurken, dinginlik bedenimi sarar gibi oldu. Bukalemun'u da beraberimde yürütmeye başladım. Hiçbirisiyle göz teması kurmadan oradan ayrılırken Bukalemun, ayak sürüyerek, gelmemek için direniyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Onu duymazlıktan geldim. Zaten çok da net duyduğum söylenemezdi. Kulaklarım, tamamen aldığım öfkeli nefes sesleriyle doluydu.

Ona vurmamalıydın. Ona vurmamalıydın.

Aslında Ulaş'a değil, yine kendi kendime yenilmiştim. Bu, beni daha da öfkelendiriyordu. Bir şekilde sakinleşmeye ihtiyacım vardı, yoksa tekrar birleştiremeyeceğim şeyleri kıracaktım ve geri dönüşü olmayacaktı.

Bukalemun, gözlemlediğim kadarıyla kırılamayacak kadar sağlamdı.

"Bora!" diyerek bağırdığında onu çoktan arabanın koltuğuna oturtmuştum. Elini bırakmak istemediğimi fark ettim ama bu his, beynimin hareket komutuna etki edemedi.

Onu bırakıp hızla kendi tarafıma geçtim ki Bukalemun kapıyı açıp ineceği sırada kolunu yakalamam kolay olmuştu. Kapısını kapatıp arabayı çalıştırdım ve hızla kalabalık alandan ayrıldık.

"Eğer öfke probleminle baş edemiyorsan, belki de tedavi olmalısın."

Arabayı son hızla sürerken ona yan bir bakış attım. "Tedavi olmuş hâlim."

Bir şey söylemek istiyor gibi ağzını açtı, sonra geri kapattı. Yola bakınca, çok hızlı gittiğimiz için yavaşla diyerek ciyaklayan kızlar gibi tepki vermesini bekledim ama ses çıkarmadı. Hızı biraz daha artırdıktan sonra kaşlarımı çatarak ona baktığımda, "Ne?" dedi soru işareti dolu gözleriyle.

Bu, beni ister istemez gülümsetti.

"Sen hastasın," dedi yüzüme bakarken.

Bakışlarımı yola çevirirken mırıldandım. "Belki de."

Boş bir yol kenarına arabayı park ettiğimde kız, öne doğru savruldu ve gür saçları önüne döküldü. Hırsla saçını geriye atıp bana baktığında ben, çoktan arabanın kapısını açıp aşağı inmiştim.

"Bu yaptıklarının bir açıklaması var mı?" dedi arabadan inerek. "Benden ne istiyorsun?" Etrafına bakındı. "Neden buraya geldik?"

"Kalabalık, elimi kolumu bağlıyor," dedim, ona doğru adım atmaya başlamıştım. O da geriledi ve sırtı arabanın kapısına yaslandı. Tam dibine girdiğimde, sesim biraz sonra onu şehir manzarasına doğru fırlatacakmışım gibi çıkıyordu.

"Elim kolum bağlandığında sinirleniyorum." Elimi ya-

vaşça kapıya yasladığımda, daha çok gerilmesini bekledim ama dik dik suratıma bakma cesareti gösterdi.

Gözleri, arabanın ışığıyla aydınlanan ortamda bir mücevher gibi parlıyordu. Bir zamanlar mor olan gözünün çevresinde, parmağımı dolaştırmaya başladım. Ürperdi ama dik dik yüzüme bakmayı da kesmedi.

"O yüzden, sakin bir ortamda sakince konuşacağız." Hafif kasılan çenem, sakin görünüşümün çatırdamasına sebep olsa da kasılmayı durduramadım. "Ulaş Soyder'le ne işler çeviriyorsunuz?"

Kız, önce ne ima ettiğimi anlamıyor gibi suratını buruşturdu. Sonra gözleri, tıpkı kedi gözleri gibi kısıldı ve öfkeyle soludu. "Her şey seninle alakalı değil, yüce Bora Ateş. Onunla zaman geçirmiş olmamın senin arkandan iş çevirmekle hiçbir alakası yok."

Çenemde bir kas daha şiddetle kasıldı. "Onunla nerede tanıştın ve ne kadar zaman geçirdin?"

Bir iki dakika, öylece bana baktı. "Bu seni ilgilendirmez," dediğinde neredeyse arabanın camına yumruğumu geçirecektim. Onun yerine, parmağımı, tüy gibi dokunarak şakağında dolaştırdım.

"Beni sınama, Bukalemun. Beni sakın *onunla* sınama."

"Bana dokunma hakkını sana kim verdi?" Tıslar gibi söylemişti. Bileğimden tutup, gözünün çevresinde dolaşan parmağımı yüzünden çekerek ittirdi.

Sakin kalmak için nefesimi verdiğimde, soğumaya başlayan havadan dolayı dudaklarımın arasından hafif bir duman süzüldü. "Beni ilk gördüğün yerde öperek, bu hakkı sen vermiş oldun."

İki elini gövdeme koyarak, bu sefer beni ittirdi. "Başım çok büyük bir belada olmasaydı, öyle bir şeyi hayatta yapmazdım." Sonra yüzüme iğreniyormuş gibi baktı. "Ayrıca, o an Bora Ateş'i öpmüş olduğumu bilmiyordum. Yani, şimdi olsa seni hayatta öpmez..."

Avuçlarım yanaklarını kavradığında, dudaklarımın da dudaklarını bulması çok ani ve hızlı oldu.

Dolgun dudakları benim dudaklarımın arasında kaybolurken, Bukalemun'un söyleyeceği ne varsa, tamamen hiçliğe karışmıştı. Bir iki dakika tepki veremedi, ben de bu fırsattan yararlanıp yanaklarındaki ellerimden birini çekerek bel boşluğuna yerleştirdim ve onu, iyice kendime çektim.

Soğuk dudakları, artık benim dokunuşum sayesinde sıcacık olmuştu. Kaçmasını engellemek ister gibi kollarımla onu iyice sardım. Dudaklarımı yavaşça hareket ettirdiğimde kıpırdamadı ama karşı da koymadı. Dilim, ağır bir şekilde alt dudağında gezindiğinde titrediğini hissettim.

O, ara sokakta beni öptüğünde onun tadını alamamıştım. Şimdi ise, onu gerçekten tadıyordum. Her zaman yüze çıkan cesareti, şu an dudaklarına ulaşamıyordu. Kıpırdamıyor, onu istila eden dudaklarımı engellemiyordu.

Sırtını arabaya yasladım; ellerim ince belini kavramıştı. Gövdelerimiz arasında kalmış ellerinin, yavaşça yukarı doğru tırmandığını fark ettiğimde, neredeyse bana teslim olacağını düşünecektim. Ama hayır, bu Bukalemun'du... Bir iki dakika tepki verememiş olmasının bile onu sinirlendirdiğini biliyordum. *Güzel.*

Benden gerçekten bakışlarındaki kadar iğreniyor olsaydı, anında ittirmesi gerekirdi fakat o, bocalamıştı. Şaşkınlığını atmasına yetecek kadar süre geçmesine rağmen tepki vermemişti. Düşünmüştü. Karşılık verip vermemeyi düşünmüştü.

Beni ittirdiğinde, gücü bana yetmemiş olsa da onu bıraktım. Ben alacağımı almıştım, bu yüzden dudaklarımda küstah bir gülümseme vardı.

"Bana hiçbir konuda meydan okuma," dedim sakin bir sesle. "Kaybedersin."

"Sakın!" derken öfkeyle parmağını bana doğru uzatmıştı. "Sakın bir daha bunu yapmaya kalkma." Hâlâ gülümse-

diğimi görünce elleriyle gövdeme vurup beni tekrar ittirdi. "Yoksa seni hadım ederim!"

Yüzümdeki yarım gülümseme, hâlâ yerli yerindeydi. "İşi, illa o noktaya getirmek istiyorsan..." İma dolu bir şekilde tek kaşımı kaldırdım. "Seni nasıl bir zorluğun beklediğini de biliyorsun."

Beni çırılçıplak görüp bayıldığı günü anımsatınca, yüzü belki utançtan belki sinirden ya da her ikisinden kıpkırmızı kesildi. Ten rengi kızarmaya müsaitti, bu da duygu değişimlerini çabuk ele veriyordu.

"Beni evime götür!" diye bağırdı ve yolcu koltuğunun kapısını açarak arabaya bindi.

Düşündüğüm gibi sinirim azalmıştı. Onu, Ulaş'la işinin ne işi olduğunu sorgulayarak öğrenemeyeceğimi bilecek kadar tanımıştım fakat bu işin peşini de bırakmaya niyetim yoktu. Ulaş, çevremdeki kimsenin etrafında dolaşamazdı.

O yüzden rahat tavırlarla sürücü koltuğuna bindim ve sessiz bir yolculuğa başladık. Bukalemun, sadece yolu tarif etmek için ağzını açmıştı, onun dışında sessizdi ve çatık kaşlarıyla yola bakıyordu.

Belki de sırf sinirimi atmak ve benden etkilenebileceğini ona ispatlamak için onu öpmüş olduğum gerçeği, suçlu hissetmeme neden olmalıydı. Ama ben, aptal kardeşlerim gibi, hayatımda önemli bir yeri olmayan biri için suçluluk hissedecek değildim.

Sonunda evinin önüne geldiğimizde Bukalemun, hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp indi. Bir süre, dirseğimi direksiyona koyup başparmağımı dudağımda dolaştırarak onun arkasından baktım.

Ev dediği yer, Doğan Yetkiner'in lüks malikânesiydi.

Babamın işiyle ya da bu camiayla çok ilgilenmesem de adamı az çok tanıyordum. Her işte bir parmağı vardı ve kirli işlere bulaştığını da herkes biliyordu. Ayrıca babamın başhekimlik yaptığı ve ortağı olduğu hastanenin ortaklarından biriydi.

Babam, davette olanlardan sonra benimle özel olarak kısa bir konuşma yapmıştı.

"Kızdan uzak dur."

Ondan, daha uzun bir konuşma beklemezdim zaten.

Asıl sorun annemdi. Sürekli arayıp duruyor, kızla nasıl bir ilişkim olduğuyla ilgili benden bilgi almaya çalışıyordu. Beni biraz daha taciz ederse, ikizlere bir vukuat gerçekleştirmesi için rüşvet verecektim. Böylece, üzerimdeki ilgi azalırdı ve Seray Ateş, ikiz minik kuşlarıyla meşgul olurdu.

Arabayı çalıştırıp oradan ayrılacağım sırada, başka bir araba malikânenin önüne park etti ve arabadan ineni görünce sabit bakışlarımı ona diktim.

Bukalemun'un etrafında dolanan sarışındı bu. Sorgulayan bakışlarını arabanın içine dikince beni gördü. Gözleri ışık hızıyla öfkeli bir hâl alırken, onu çıldırtacağına emin olduğum bir gülümsemeyle baş selamı verdim. Ardından gaza basıp oradan ayrıldığımda, geride benim yüzümden sorguya çekileceğine emin olduğum Bukalemun'u bıraktığımın bilinci yüzünden gülümseyemedim.

Ben bu gece Ulaş'la karşılaşmanın siniriyle uyuyamayacaksam, o piçin tekrar karşıma çıkmasına sebep olan Bukalemun da benim yüzümden uyuyamayacaktı.

Eve geldiğimde, ikizler hâlâ gelmemişti.

Anahtarları mutfak tezgâhına fırlatıp kendimi koltuğa attım ve derin bir nefes vererek sırtımı geriye yasladım. Ellerimi, yüzüme bezgin bir şekilde kapatırken, yorgunluğun iliklerime kadar işlediğini hissediyordum.

O sırada telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp ekrana baktığımda, başımı tekrar geriye yaslayıp, "Ne?" dedim telefonu açarak.

"Neredesin?"

Giray'ın, telefonun ardından gelen şüpheli ses tonunu

duyunca, baygın baygın tavana baktım. "Evdeyim."

"İkizler neden telefonlarını açmıyor?"

"Nereden bilebilirim?" Parmaklarımla şakaklarımı ovdum. Giray'ın beni sürekli kontrol etmesinin sebebi belliydi fakat ona malzeme vermeyeceğimi belli etmiştim. Tekrar başa dönmeye niyetim yoktu. "Şimdi izninle, üzerinde çalıştığım şarkıya dönmek istiyorum."

Telefonu suratına kapattım.

Dirseklerim hâlâ dizlerimdeyken, başımı yere doğru eğip bir süre düşündüm. Bu hayatı ben seçmiştim. Bu sorumlulukları almayı, üne kavuşmayı ben istemiştim. Her hareketimizden sorumlu tutulacağımızı biliyordum fakat bu zorlukları kabul etmiştim.

Yeterli değildi.

Daha fazlası gerekiyordu.

Daha fazla insanın aklında, dilinde ve hayatında ismimin yer edinmesi gerekiyordu.

Yine de bazen, *mesela şu an*, bu hayatın beni yalnızlaştırdığını hissediyordum. Telefonumda tam üç tane partiye davet mesajı vardı fakat hiçbirine katılamazdım. İçki içerken, kızlarla takılırken, kavga ederken görülmemem gerekiyordu.

Fakat evde yalnızken, içki içtiğimi kim görebilirdi ki?

Başımı yavaşça kaldırıp yukarı kata çıkan merdivenlere baktım. *Bugünlük bir şey olmaz*, dedim kendi kendime ve yerimden kalktım. Yukarı kata çıkan merdivenleri tırmanıp, Alar'ın odasının önünde tereddüt ederek birkaç dakika durdum.

İçimden daha fazla durmak gelmiyordu.

Odanın kapısını açıp, zulasını sakladığı yere doğru yürüdüm. Tam dolabının son kapağını açıp aşağı bölmede sakladığı *Jack*'e kavuşacağım sırada, odanın kapısı açıldı.

Alar, bir iki dakika öylece kapıda durup bana baktı, ben de elimde içki şişesiyle ona baktım.

Bana doğru hızlı adımlarla yürüyüp içki şişesini elimden aldıktan sonra sertçe duvara çarptı.

Hiçbir tasası yokmuş gibi takılan, deli dolu Alar'ın şu anki hâli, belki dışarıdan bakan birini irkiltip şaşırtabilirdi. Bu, Alar'ın, herkesin şahit olmadığı bir diğer yönüydü.

"Gerçeklerden, kafayı bularak kaçamazsın!" Hıncını alamayıp zulasındaki diğer şişeyi de aldı ve onu da duvara çarptı. "Başa dönmek istiyorsan durma. Fakat bu sefer ayıldığında, çevrende bizi de bulamayabilirsin."

Parmaklarım, ani bir hareketle kardeşimin boğazına sarılırken, onu dolabına yapıştırdım. Demek açık açık konuşma zamanımız gelmişti. "Ona inanıyorsun, değil mi?" Gözlerimi, benimkinin aksine renkli olan gözlerine diktim. "Senin abin olan benim! Seninle aynı kana sahip olan benim! Ama sen, ona inanıyorsun, değil mi?" diyerek bu sefer resmen kükredim.

İkimiz de derin derin soluyarak birbirimize baktık. Yüzümde sinirli bir ifadeyle ona bakarken, bu sefer daha sakin bir sesle sordum. "Gruptan ayrılanın, onun olmasını değil de benim olmamı mı isterdin?"

Alar'ın nefes alış verişi düzensizdi, göğsü hiddetle inip kalkıyordu. Sonunda omuzlarını düşürüp derin bir soluk verdi. "Hayır, *ona inanmıyorum*." Boğazını kavrayan elimi tutup çekti. "Ve yine hayır. Bu grup işine, senin izinden gittiğim için girdiğimi biliyorsun."

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Aramızdaki elle tutulur gerilim yok olmuştu ve elimi boğazından çekip geri geri giderek yatağa oturdum. Derin bir nefes vererek başımı ellerimin arasına aldım.

"Beni durdurman çok etkileyiciydi," dedim iyice sakinleştikten sonra. Başımı kaldırdığımda tepemde dikilen kar-

deşime dişlerimi göstererek sırıttım. "Sana buraları temizlerken kolay gelsin."

Alar, birkaç saniye, kırık cam parçalarına ve yatağıyla halısına dökülen viskiye baktı.

"Ah, siktir ya!"

Ben gülerek odasından çıkarken o, gelmişime geçmişime küfretmekle meşguldü. Ona gülmeye devam ederken kendi odama geçtim ve içkiden başka aklımı meşgul edebilecek bir diğer şeyi aldım. Elektro gitarım, Bukalemun tarafından katledilse de akustik olan yerli yerindeydi.

Gitarı alıp koltuğa oturdum ve Alar, odasını temizlerken ben de üzerinde çalıştığım şarkıyla uğraştım. Uzun bir süre sonra işi bitmiş olacaktı ki bezgin bir şekilde aşağı indi.

"Ne berbat bir gün ya!" dedi vücudunu gererken. Üzeri, her zamanki gibi çıplaktı.

"Uygar nerede? Nasıl geldin sen?" diye sordum şarkı dosyasını kapatıp dikkatimi ona vererek.

Alar, buzdolabını karıştırırken homurdandı. "Sen orada, gitar katilini havalı bir şekilde çekiştirip götüreceğim diye beni sap gibi bırakınca, ben de motorcu hayranlarımdan birine kendimi bıraktırdım. *Erkek bir hayran,*" diyerek abartılı bir şekilde dudaklarını oynattı. "Ben yürürken kıçımı izlediğine yemin edebilirim."

Ona söyleyeceğim şeyi anlamış gibi hemen ekledi. "Merak etme, evin önüne bıraktırmadım. Üç sokak ilerideki kafeye bıraktı. Oradan eve yürürken, biri beni tanıyacak diye o hayran olunası kıçımdan ter aktı."

Baygın baygın diğer sorumu da cevaplamasını bekledim.

"Uygar, benim *tatlı şeyi* evine bırakıp gelecek. Sonuçta tüm bu olanlar, kız Uygar'la konuşmak istiyor diye oldu." Duvardaki saate baktı. "Gelir herhâlde birazdan."

Kapının kilidi dönmeye başlayınca Alar, *işte geldi* der gibi

baktı. Fakat kapıdan giren Uygar değil, Giray'dı.

Alar ve ben kaşlarımı kaldırıp ona soru soran gözlerle bakınca Giray, etrafa bakındı. "Geldi mi?"

Alar biraz önceki gibi, "Gelir herhâlde birazdan," dedi.

Giray, bir o yana bir bu yana dönmeye başladı. "Uygar'ı ne için bekliyoruz?" diye sorduğumda Giray, suratını buruşturdu.

"Ne Uygar'ı?"

"Ne olmuş bana?" Uygar dış kapının eşiğinde beklerken soru sorar gibi bize bakıyordu.

"Senlik bir durum yok," dedi Giray. İleri geri yürürken kaşlarını çatarak duraksadı. "Bu arada, nereden geliyorsun sen?"

Uygar, motor yarışlarında sürttüğünü söyleyemeyeceği için, bir yalan uyduracak zaman kazanana kadar yanımıza doğru ağır adımlar attı. Tam, *artık ne yalan bulduysa* onu öne sürecekti ki kapı eşiğinde başka birinin varlığını hissettik.

Herkesin gözleri, kapıda dikilen Bukalemun'a kilitlenmişti.

Dur biraz. *Bukalemun mu?*

Bugün ona yaptığım şeyden dolayı hıncını alamadığı için mi gelmişti?

Gece, benim yüzümden uyuyamayacağını biliyordum fakat kapıma dikileceğini asla tahmin etmemiştim. Giray'ın önünde beni zora sokacak bir şey söylemeden önce onu durdurmam gerekiyordu. Ne yapacağımı düşünürken, Bukalemun konuştu.

Ve söylediği şey beni zora sokmaktan çok, *şoka sokmuştu.*

"Kabul ediyorum."

Sesi, sanki sessiz ortamda yüz kere yankılanmış, duvar-

lara çarpıp tekrar bana dönerek anlamam için beni zorlamıştı.

NEYİ KABUL EDİYORDU?

Bukalemun, aklımda büyük harflerle dönüp duran soruyu duymuş gibi gözlerini yüzüme odakladı ve bana meydan okur gibi dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"Ateş grubunda solist olmayı kabul ediyorum."

Bölüm 15 - Savaş

Maya Erez

Bora Ateş'in, benimle uğraşamayacağını öğrenmesi gerekiyordu.

"Ateş grubunda solist olmayı kabul ediyorum."

Gözlerinin içine baka baka tekrar konuştuğumda, meydan okumamı algılayacağını biliyordum. Şaşkınlığını ele veren gözleri, kısa bir an sonra kısılmaya başladı. Meydan okumamı kabul ediyordu. *Savaş başlasın.*

Söylediğim şey, diğer Ateş kardeşleri de şaşırtmıştı. Açıkçası, bir saat önce olsa, böyle bir şey benim de aklımın ucundan geçmezdi fakat şimdi buradaydım işte.

Bugün herkes bir araya gelip sanki beni delirtmek ve isyan ettirmek için uğraşmıştı. Deren, Buğlem, Bora... Resmen pimimi çekmişlerdi ve Yiğit ile eniştem Doğan'ın yanında patlamam maalesef kaçınılmazdı.

Eve girdiğimde sinirden titriyordum. Ya da başka bir şeyden, bilmiyorum ama Bora'nın beni öptüğü sahne gözümde canlandıkça, bir o yana bir bu yana dolanmadan duramıyordum.

Bu züppe, benimle alay edebileceğini mi sanıyordu gerçekten?

"Sen benimle alay mı ediyorsun?" diyen Yiğit'i duyduğumda ise düşüncelerimden sıyrılıp ona bakmıştım. "Bora'nın, evin önünde ne işi vardı, Maya? Bir de bana gülerek selam veriyor!"

Yiğit'in bağırışıyla yanımıza gelen ablam ve eniştem de olaya karıştığında, işler artık geri dönülemez bir hâl almıştı. Korumam Deren'i atlatmış olmam, zaten eniştem için başlı başına bir suçtu. Bir de uzak durmam gereken rock yıldızıyla eve geldiğimi öğrenmesi...

Gerisi, herkesin tahmin edeceği gibi büyük bir kaostu.

Ablam Eda, yola gelmediğim için ağlar gibi bir sesle söylenmeye başlamış, Yiğit sinirinden bana bakmadan evi terk etmiş, eniştem de beni kapı dışarı etmekle tehdit etmişti.

Eniştemin de benimle uğraşamayacağını öğrenmesi gerekiyordu.

Sen beni kovamazsın, ben istifa ediyorum! edasıyla eşyalarımı alıp evden çıkmıştım. Vahşi bir hayvanı kolay kolay bağlayamazdınız. Onunla uğraşmak da pek akıllıca bir hareket değildi. Bu yüzden, eniştem gibi Bora Ateş'in de bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bavulumu, Ateş grubuyla menajerinin de görebileceği bir konuma getirip onlara baktığımda, hepsi bir bavuluma bir de bana baktı.

"Neden solist olmayı kabul edeceğini söylemek için bavulunla geldin?" Hiçbiri cümle kuramayacak kadar şaşkın olduğu için konuşmayı, en aklı başında görünen Uygar ele almıştı.

"Çünkü..." dedim çenemi havaya dikerek. "Evi terk ettim."

"Maya..." diyerek ileri atıldı menajer Giray. Buraya gelmeden önce onun bana verdiği kartı bulup aramıştım ve konuşmak istediğimi söyleyerek buraya gelmesini istemiştim. "Eğer bunu, gruba katılmak için yaptıysan, biz böyle bir şeye sebebiyet vermek istemeyiz."

Elimle geçiştirdim. "Hayır, hayır, bu kaçınılmaz bir durumdu. Ben de durumun avantajlarını değerlendiriyorum." Sonra sırtımı dikleştirip tek kaşımı kaldırarak hepsine birer bakış attım. "Ben reşit bir bireyim ve kendi kararlarımı verebilirim. Şimdi, grupta olmamı istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

Bir iki dakika boyunca kimseden ses çıkmadı.

Gergin bekleyiş biraz daha sürdüğünde, *belki de artık vazgeçmişlerdir?* diye düşünmeye başlamıştım. Tam o sırada Giray, bir alkış patlattı.

"Ateş grubuna hoş geldin!"

Alar ve Uygar vücutlarını gevşettiler ve bana güldüler.

"Aramıza hoş geldin, Gitar Katili!" diyerek, kollarını iki yana açıp bana sarıldı Alar. Onun bu sıcak karşılamasına, kaşlarımı kaldırarak ve çıplak vücudunu bana sardığı gerçeğini göz ardı etmeye çalışarak karşılık verdim.

Uygar, Alar'ı omzundan tutup geri çektiğinde ona teşekkür eder gibi baktım. Elini uzatıp omzuma hafifçe dokunarak, "Aramıza hoş geldin," dedi ve geri çekildi.

Dikkatler hâlâ konuşmayan ve kıpırdamayan lidere yöneldi.

Bora, en başından beri beni grubunda istiyor gibi davranıyordu ama içten içe, bunun bir oyun olabileceğini hissetmiştim. Şimdi de bu, bakışından ve gerilen omuzlarından açıkça belli oluyordu. Beni, kesinlikle grupta istemiyordu. Sorun çıkaran kişi olmak istememişti, ben de bu zamana kadar kabul etmeyerek onun ekmeğine yağ sürüyordum.

O yağlı ekmeği yememin zamanı gelmişti.

Bora, her an bu tepkisini belli edecek gibi duruyordu. *Hayır, bu grupta yer alamaz!* demesini bekledim. Bunun yerine bir anda yüz ifadesi yumuşadı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Ateş grubuna hoş geldin, Maya Erez."

Ah. Bu savaş, çok çetin olacaktı.

İsmimi söyleyiş biçimine takılmamaya çalışarak yerimde

kıpırdandım. "Hoş buldum."

Alar sırıttı. "En kısa zamanda, bunu büyük bir şölenle kutlamalıyız!"

"Fazla havaya girmedin mi?" diyerek sordu Bora dişlerinin arasından. Herkes ona baktığında, yüzüne ihtiyatlı bir ifade yerleştirdi. "Henüz Esat'la tanışmadı."

Alar omuz silkti. "Esat, biz kimi istersek onu kabul edeceğini söyledi."

Bora, yüz ifadesini korusa da dişlerini sıktığını hafifçe çukurlaşan yanağından anlıyordum. Kıs kıs gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Yarın şirkete gelir, Esat Bey'le tanışırsın. Stüdyoda şarkı söylemen de gerekiyor, seni dinlemesi lazım. Sonra sözleşme işini hallederiz," dedi Giray.

Onu onaylayarak başımı salladım.

O sırada, ortamda yine gergin bir sessizlik oluştu. Herkes ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi etrafına bakıyor, arada bir gözleri bavuluma takılıyordu.

"Param yok," dedim bir çırpıda. "Kalacak yerim de yok. Aslında Efra'ya gidebilirim ama onun ailesi, beni anında kendi aileme teslim eder. O yüzden... Bugünlük..."

"Bugünlük burada kal," dedi Giray. "Çocuklar seni yarın şirkete getirir. Zaten hepsi, yeni üyeleri gruba katılırken orada olmalı." Giray onlara tek tek baktığında, bu fikre karşı çıkmayan ikiz grup üyeleri başlarını aşağı yukarı salladılar. Büyük abileri ise somurtkan yüz ifadesiyle dikilmeye devam ediyordu.

Giray, bunu fark ettiyse de oralı olmadı. "Ben gidiyorum. Misafirinize..." dedikten sonra durdu ve sırıttı. "*Yeni grup üyenize* iyi davranın. Sabah görüşürüz."

Giray gittiğinde, dördümüz de öylece dikilmeye devam ettik. Herkes, şimdi ne yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Buraya gelirken, sonrasını pek düşünmesem de şimdi, durumun farkına varıyordum.

Onlar bir müzik grubu olsalar da aynı zamanda *kardeşti*. Ulaş, onların kardeşi değildi ama Bora'yla çocukluk arkadaşı olduklarını duymuştum, yani hepsini uzun zamandır tanıyordu. *Ve o bile, bu gruba tutunamamıştı.*

Peki ya ben ne yapacaktım? Aralarındaki samimiyete nasıl ortak olacaktım?

"Aaaa, yapma ama Arı Maya," dedi Alar, bir anda kolunu omzuma atarak. "Şimdiden bizden ürktün mü yoksa?"

Arı Maya mı?

"Gitar Katili'ne ne oldu?"

"Artık bizden birisin. Sana daha çok sesleneceğim," dedi Alar, dudak bükerek. "Seni, sürekli *Gibson*'ın katili olarak anamam. Bu, *bromu* çok üzer."

Bro?

Alar, ona kaşlarımı kaldırarak baktığımı görünce açıklamaya girişti. "*Brother, Bro. Bro*, Bora. Çok uyumlu değil mi?"

Alar'a alışmam biraz zaman alacaktı.

"Bence, kızı ilk günden dehşete düşürmene gerek yok," dedi Uygar ve Alar'ın yine ahtapot gibi bana dolanan kollarını çekerek beni ondan kurtardı.

Uygar'a alışmak, diğer ikisinden daha kolay olacak gibiydi. Her ne kadar durgun ve korkutucu bir mizacı var gibi görünse de en azından, bana karşı düşünceliydi.

"Efra'yla konuşamadım," dedim Alar'a bakarak. "O nasıl?"

Alar, parmağıyla Uygar'ı gösterdi. "Arkadaşını, evine o bıraktı."

Dönüp Uygar'a baktığımda yüzü ifadesizdi. Yine de du-

ruşu değişmişti ve ilgi, üzerine çevrildiği için rahatsız olduğu belliydi. "İyi görünüyordu."

Odaya geçtiğimde onu arasam iyi olacaktı.

Odaya... Peki, hangi odaya geçecektim?

O sırada istemsizce gözlerim, Bora'nın kapısına kaydı. O odada en son başıma gelenler – *Bora'nın düşen havlusu*- aklıma geldiğinde, yanaklarım anında kızarmaya başladı. *Kahretsin, düşünme. Düşünme. Düşünme!*

Başımı, ağır çekimle hâlâ aynı yerde dikilmekte olan Bora'ya çevirdim. Onun odasına olan bakışımı yakaladığını fark etmiştim. Yakalaması normaldi çünkü gözünü benden hiç çekmediğine eminim. Tüm bu konuşma boyunca, beni izlemiş olmalıydı.

Gergin bir şekilde, dik dik bakan gözlerine karşılık verdim. Aklımdan ne geçtiğini anlamaması için dua ediyordum ama açık tenli olduğum için kızaran yanaklarım, anında kendini belli etmiş olmalıydı. Gözleri yanaklarımda dolaşırken, *simsiyahlarının* arasında dolaşan alay parıltısı da bu düşüncemi doğruluyordu.

"Pekâlâ..." dedim parmak ucumda ileri geri sallanarak. "Ben sabah uyanabilmek için bir an önce uyusam iyi olur." *Nerede uyuyacağım?* sorusu bu cümlenin altında gizliydi.

"Alar odasını temizlediği için şanslısın," dedi Bora. Bu cümlenin altında da *benim odamda uyumuyorsun*, demesi gizliydi.

Bora konuşunca, Alar irkilmişti. "Sen hâlâ burada mıydın ya?

Bora ona hiç bakmadı, gözleri benim üzerimdeydi. Alar, kaşlarını çattı. "Odamı temizlememle Arı Maya'nın ne alakası..." Sonra durdu. "Ah, neden *ben* odamı veriyorum?"

"Çünkü Uygar yaralı ve koltukta yatamaz," dedi Bora. "Benim de canım, odamı vermek istemiyor."

"Benim canım istiyor mu yani?" Alar kaşlarını çattı.

Bora, umursamaz bakışlarını Alar'a çevirdi. "Canının ne istediği umurumda mı sence?"

Alar parmağını ona doğru uzatarak Amerikan dublajı edasıyla bağırdı. "Canın cehenneme, *bro*!"

"Tamam, sakin olun." Elimi saçımdan geçirip odadaki koltuğa baktım. "Kimsenin bana odasını vermesi gerekmiyor. Koltukta yatarım."

Bu çıkışım, ikizleri etkilemişti.

"Tamam ya, Arı Maya, alınma. Benim odamda uyu," dedi Alar.

"Benim odamda uyu," dedi Uygar.

İkisine de olumsuz anlamda başımı salladım. Kimseyi yerinden etmeye gerek yoktu. Kalacak bir yer bulduğum için şükretmeliydim. Gerçi bundan sonra ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu. Acaba gruba katıldığımda, ön ödeme falan alabilir miydim?

Hiç sanmıyordum. Önce konserlere hazırlanmam gerekiyordu, bir konsere çıkana kadar da sokaklarda açlıktan ölebilir, daha kötüsü tecavüze uğrayabilir veya parçalara ayrılmış şekilde çöp konteynerinde bulunabilirdim.

Bu konuyu düşünmeyi, Ateşlilerin beni izlemedikleri bir zamana bırakmaya karar verdim.

Alar, çarşaf ve yastık getirmeye gitmişti. Bora da bana son bir bakış atıp, odasına doğru ilerlemeye başladı ve içeri girip kapıyı kapattı.

"Bunun seninle alakası yok." Uygar konuşunca irkilerek ona döndüm. O da Bora'nın odasının kapısına kısa bir bakış atıp tekrar bana baktı.

"Neyin?" dedim kafam karışarak.

"Gruba kim gelse istemeyecekti. Bunu şahsi algılama."

Ona biraz daha açık olmasını istercesine baktığımda, derin bir nefes verdi. Bana biraz yaklaşıp -Bora'nın duymasını istemiyor olsa gerek- sesini kıstı. "Artık kimseye güveni yok. Ulaş'tan yola çıkarsak; o çocukluk arkadaşıydı ve şimdi durum gördüğün gibi. Sen ise tamamen yabancısın. Onun güvensizliğinin en şiddetli hâline maruz kalacaksın."

Uygar'ın açık açık konuşması bir bakıma iyiydi. Artık Bora'nın benimle meselesini şahsi olmaktan uzak, objektif değerlendiriyordum. Aslında, bana ekstradan bir nefret beslemeye başlaması da normaldi. Onu ilk gördüğümde kafasına bir kedi yapışmasına ve bir kavgaya karışmasına neden olmuştum. Pek iç açıcı bir karşılaşma sayılmazdı.

"Anladım," dedim Uygar'a. "Onunla başa çıkabilirim."

"Umarım," diye mırıldandı Uygar.

Bana yukarı kattaki banyoda üzerimi değiştirebileceğimi söylediğinde, bavulumdan eşyalarımı alıp banyoya gittim. Şort ve askılı pijama takımım düz ve lacivertti. Çilekli pijama takımımı, Ateşlilerle kaldığım bir evde giyecek değildim.

Daha önce, karşılarında kabarık saç, mor göz ve sadece bir tişörtle dolaştığın oldu, Maya.

Her neyse. Yine de çilekleri görmeleri gerekmiyordu.

Banyodan çıkıp tekrar aşağı indiğimde Alar, özenle çarşafımı seriyordu ve ben yanına geldiğimde yastığı yerleştirmişti. Yine, istersem odasında kalabileceğimi söylediğinde onu elimle geçiştirdim.

"Ben burada iyiyim. Koltuk yeterince büyük."

"Tamam," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Benden günah gitti. Bora yine çıplak şekilde, başına tünemeye kalkarsa, çığlık at. Hemen gelirim.

"Ne?" Aklımdaki kelime dudaklarımdan da döküldüğünde Alar, pot kırdığını anladı.

"İyi geceler," dedi ve fısıltıyla *bro*suna, *Gibson*'ı hatırlatarak üzeceğini düşündüğü lakabımı fısıldadı. "Gitar Katili." Sonra hemen adımlarını hızlandırıp yukarı kata çıkarak gözden kayboldu.

Elimle alnıma vurdum! Alar, Bora'yı çıplak görüp bayıldığımda bizi basmış olmalıydı. Koltuğa uzandıktan sonra kafamı yastığın altına gömüp utanç içinde inledim.

"Böyle sesler çıkarırken ne düşünüyor olabilirsin?"

Bora'nın sesini duyunca yerimden hopladım. Oturur pozisyona geldiğimde onu, L koltuğun diğer köşeye kıvrılan kısmında otururken gördüm. Bora, düşünüyor gibi başını yana yatırdı.

"Muhtemelen... Bu düşünce *benimle* ilgili."

"Manyak mısın sen? Neden vampir gibi sessizce hareket edip, pat diye dibimde bitiyorsun?" Elimi götürüp kalbimin patlamadığından emin olmak ister gibi atmasını hissettim. "Ayrıca evet, seninle ilgili düşünüyordum. Lavabonuza kusmak istemediğim için de öğürmelerimi yastıkla bastırıyordum."

Pencereden sızan ışıkla, yüzü hafifçe aydınlansa da Bora'nın parlayan dişleri, olduğum yerden net bir şekilde görülüyordu. Onu düşününce kusmak istediğimi belirtmeme rağmen sırıtıyor muydu o?

"Kusmak istediğin zamanlarda yanakların da kızarıyor mu?"

Oda karanlıktı ve bu *lanet olası*, şu an kızaran yanaklarımı görüyor olamazdı. Ama zaten şu andan bahsetmiyordu. Biraz önce uyuyacağım yeri düşünürken, odasına baktığım sırada kızaran yanaklarımdan bahsediyordu.

"Tenim beyaz. Sıcakladığım zamanlarda da yanaklarım kızarır." Sırtımı koltuğa yaslayıp, sanki sıcaklığa dayanamıyor gibi çarşafı üzerimden çektim. "Ve bu ev çok sıcak."

Bora, insanı günaha davet eden bir gülümseme takındı.

"Biz sıcak severiz."

O ses tonu da neydi?

Bakışları yavaşça *–ve hiç utanmadan-* pijama takımımda ve şorttan açıkta kalan çıplak bacaklarımda dolaştı. Ürperen bacaklarımı tekrar çarşafın altına sakladığımda, bedenimden bir titreme geçti. "Kes şunu!" dedim dişlerimin arasından.

Bora, başını daha da yana yatırıp bu sefer yüzüme baktı. "Neyi?"

Ellerim çarşafın altında yumruk olmuştu. "Sırf burada bir daha kalmayayım diye beni rahatsız ediyorsun!"

Bora'nın kaşları havaya kalktı. "Seni nasıl rahatsız ediyorum?"

Çarşafın altındaki bedenim terlemeye başlıyordu. *Bu yer gerçekten çok sıcaktı!*

"Bana öyle bakmayı kes." Oldukça sakin bir şekilde konuştuğumda kendi kendimi tebrik ettim. "Benimle bu ses tonuyla konuşmayı da bırak. *Senden etkilenmiyorum ve etkilenmeyeceğim.*"

Üzerine basarak kurduğum cümleden sonra bir kolumu koltuğa atarak duruma açıklık getirdim. "Sadece fevri bir insanım ve benimle alay edilmesinden, uğraşılmasından hiç hoşlanmıyorum. Buna rağmen, ne yaparsan yap, beni gruba girmekten vazgeçiremezsin."

Bora, kapkara görünen gözleriyle uzun uzun beni izledi. Böyle bir varlıkla baş etmek beni, diğer her şeyden daha çok zorlayacaktı ama bunu başarabilirdim.

Bora duruşunu dikleştirdi, umursamaz bir edayla etrafına bakındığında, kaşlarımı çattım. "Öyleyse, bu işi farklı bir yoldan halletmem gerekecek."

Birkaç kasım gerildi, yine de ifademi ve duruşumu değiştirmedim. "Nasıl bir yolmuş bu?"

Bora, başını tekrar çevirip yüzüme baktığında, ifadesini pencereden yansıyan ışıkta bile seçebilmiştim. Fareyi kapana kıstıran bir kedinin ifadesiydi bu.

"Bana olan borcunu ödeme zamanı, Maya Erez." İsmimi güzel bir fısıltıyla dile getirdi ama cümlesinin devamı hiç de güzel değildi. Ayağa kalktığında kulaklarım uğulduyordu ama söylediği şeyi yine de duymuştum.

"Ya sabah olduğunda bu gruba girmekten vazgeçtiğini söylersin ya da bana kırdığın *Gibson*'ımın aynısından alırsın." Sonra durdu ve sırıttı. "Ama evini terk etmiş ve parasız bir genç kız olarak, sanırım ikinci seçeneği elemek zorundasın, değil mi?"

Dik dik birbirimize baktık.

Borcumu, önüme bu şekilde süreceğini bilmem gerekirdi. Gitarın fiyatına bakmıştım, resmen bir ev parasıydı!

"Bunun yerine, neden gidip beni grupta istemediğini söylemiyorsun?" dedim tek kaşımı kaldırarak. "Borcunun karşılığını böyle istediğini söylediğimde de aynı kapıya varacak nasılsa."

Bora, bana daha da yaklaştı. "Bunu söylemeyeceksin. Eğer söylersen, teklifimin ilk seçeneği elenir. Bana gitar almak zorunda kalırsın."

"Bir gitara, bir ev parası bayılman benim suçum değil," dedim dişlerimi sıkarak. "Sana borcumu ödemek zorunda değilim."

Bora, bana hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Senin, borcuna sadık kalacak kadar şerefli bir insan olduğunu düşünüyordum."

"Nasıl bir insan olduğunu sabah daha iyi anlarız," dedi ve doğruldu. Arkasını dönüp kapısına doğru ilerlerken, "Senin nasıl biri olduğun şimdiden anlaşıldı," dedim. *Bencil götün tekiydi.*

Bora beni duyduysa da duymazlıktan geldi ve odasının kapısını kapattı.

Söylediklerini evirip çevirip zihnimde tekrar ederken, yumruklarımı sıkmaya başlamıştım. Tırnağım etime öyle bir gömüldü ki avucumun kanamaması mucizeydi. Hırsla bavulumu açıp kol çantamın içinden telefonumu çıkardım ve ablamdan gelen sayısız aramayı görmezden gelerek Efra'yı aradım. Birileriyle konuşmazsam çatlayacaktım.

Efra, telefonu açtığında, onun da hâlâ uyumadığını gergin sesinden anlamıştım. "Sanırım ikimiz de Ateşliler yüzünden uyuyamıyoruz, değil mi?"

"Bunları hayatımıza sen soktun!" diyerek hırsla söylendiğimde kendi söylediğim bile kulağıma mantıksız geldi. Ateşliler bizden çok uzakta, sadece Efra'nın hayran olduğu yıldızlarken ben, onları dünyaya indirmiş, evimizin tavanına yapıştırdığımız fosforlu yıldız yapmıştım. "Tamam, onları hayatımıza ben soktum ve çıldırmak üzereyim!"

Efra derin bir nefes verdi. "Yine ne oldu?"

Ona kısaca olanları anlattığımda gözüm, Bora'nın odasının kapısına takılıyordu. Kapının arkasında durup beni dinleme olasılığına karşı sesim resmen bir fısıltıdan ibaret çıkıyordu. Efra'nın söylediklerini dinlerken de o noktaya dalıp gitmiştim.

"Bugün Bora seni öyle götürünce çok endişelendim ve ben, peşinizden gelmeye kalkınca Uygar dedi ki; sinirli birisi olsa da Bora kızlara zarar vermez. Ben de ona hayran sayfalarında dönen dedikoduların hiç de öyle söylemediğini belirttim. Eski sevgilisini darp ettiği haberi yabana atılacak gibi değil sonuçta."

Bu darp edilen eski sevgili mevzusu tekrar açılınca, bu sefer daha bir ilgimi çekmişti. Efra bana bunu ilk anlattığında, henüz Bora Ateş'le tanışmamıştım.

"Gerçekten böyle bir şey yapmış mı peki?"

"Bilmiyorum. Uygar, söylediğim şeye sinirlendi. Bana sadece söylentilerden ibaret şeylere aldanacak kadar aptal olmamamı söyledi. Ne kadar kaba biri, değil mi? Keşke diğer ikisi de Alar gibi nazik olsa."

Başımı yastığa hüsran dolu bir sesle, "Sanırım bu sefer gerçekten bittim," dedim. "Eve dönmem mümkün değil, eniştem bu restimi kolay affetmez. Etse de bu sefer eminim beni eve kilitler ve ben, kilit altında yaşayamayacağıma eminim. Yurda da geri dönemem, beni resmen o sapık yüzünden attılar."

"Bizde kal," dedi Efra. "Bizimkiler sorun etmez, biliyorsun."

"Bu geçici bir şey değil. Ailen çok iyi, ama uzun süre sizde kaldığımda evden ayrıldığımı anlarlar ve ailemle aramı düzeltmeyi vazife edinirler. Bunu sen de biliyorsun."

Efra, haklısın der gibi iç çekti. Elimle yüzümü sıvazladım. "Yiğit'e gitmekten başka çarem yok. Eniştem tarafından manipüle edilse de bana karşı zaafı daha büyük. Fakat artık onu kullanıyormuş gibi hissetmek istemiyorum, sanırım ona karşılık vermenin zamanı geldi."

"Nasıl yani? Onunla sevgili mi olacaksın?" Efra'nın sesi şaşkın çıkıyordu.

Omuzlarımı düşürdüm. "En başta düşündüğüm gibi biri değil. Gerçi, eniştem gibi kontrol manyağı olsa da hâkimiyeti sağlamasına izin vermem. Hem... Onu seviyorum."

"Onu insan olarak seviyorsun," dedi Efra. "Sevgililik için bunun yeterli olacağını sanmıyorum."

"Zamanla daha fazlasını hissedeceğime eminim."

Efra, bu fikrime pek katılıyor gibi değildi ama onu umursamadım. Şu durumda, yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Bora, beni mağlup etmişti. Ona gitar alamazdım, bu yüzden gruba katılmaktan vazgeçmem gerekiyordu.

Efra'yla konuşmayı bitirip telefonumu yastığımın altına koydum ve Bora'nın kapısını görebileceğim şekilde yan yattım.

Gerçekten, bana karşı bu kadar acımasız olmasının sebebi neydi? İhtiyacım olduğunu bildiği hâlde, gruba girmeme izin vermeyecek kadar mı güvensizdi?

Derin bir nefes verip uyumak için gözlerimi kapattım. Tamamen dibe battığımı hissetsem de tekrar yüzeye çıkmak için çabalayacaktım. Benim doğamda, pes etmek yoktu.

"Günaydın, Arı Maya! Bak, sana kahvaltı hazırladım."

Gözlerimi hafifçe araladığımda beni gören Alar, Amerikan tipi tezgâhın arkasından şakımıştı. Sonra kaşlarını oynattı. "Hem bal da var."

Tekrar uyumamak için kendimi zorlayarak doğruldum. "Günaydın."

"Rahat uyudun mu?" diye sordu Alar tezgâha dirseklerini dayadıktan sonra çenesini avucuna bırakıp tatlı tatlı bana bakarak. Bu çocuğun sevimliliği, kızlar açısından çok tehlikeliydi.

"Evet." Aslında hiç de rahat uyumamıştım ama bunun, yatağımla uzaktan yakından alakası yoktu.

O sırada rahatsızlığımın ana kaynağı odasından çıktı ve dağınık saçlarından elini geçirirken etrafa göz gezdirdi. Siyah pantolonunun üzerine gri bir tişört geçirmişti, saçlarına da şu an eliyle, *hey ben yataktan kalktığım hâlimle de seksiyim* imajı veriyordu.

Bana kısa bir bakış attıktan sonra sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi, "Günaydın," dedi. "İyi uyudun mu?"

O an, koltuktan çığlık atarak fırlayıp o pişkin suratına yumruğumu çakmak istedim fakat isteklerim maalesef ki başımı daha da büyük derde sokardı. Bunun yerine yapmacık bir şekilde gülümsemek zorunda kaldım. "Günaydın. Harika uyudum."

Bora, hafifçe gülüp mutfaktaki Alar'ın yanına yöneldi.

Alar'ın tezgâha koyduğu kahvaltılıklara kaşlarını kaldırarak baktı. "Kahvaltı mı hazırladın sen?"

"Bu, yeni üyemizin bizimle resmî olarak ilk günü," dedi Alar. "Ona jest yapıyordum."

Uygar, merdivenlerden inip mutfaktaki manzarayı görünce, tıpkı Bora gibi bir tepki verdi. "Kahvaltı mı hazırladın sen?"

Alar'ın neşeli suratı, bıkkın bir şekle büründü. "Hakkımı yiyorsunuz." Ekmek sepetini masaya sertçe bıraktı. "Bazen size de hazırlamıyor muyum?"

Uygar mutfağa girip kahve kutusunu çıkardı ve bana baktı. "İster misin?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. Dönüp iki kupa sıcak su ekledi; işi bittiğinde birini Bora'ya verirken diğerini de kendisi içmeye başladı. "Bir kere bizim için yaptığın, şu yanık tostlardan mı bahsediyorsun?"

Bora, kahvesinden bir yudum aldı. "Muhtemelen menemen adını verdiği bulamaçtan bahsediyordur."

"Kesin ya!" Alar isyan eder gibi mutfaktan çıktı. "Yeni üyemize özel muamele yaptım diye ne çok kıskandınız." Sonra dönüp bana göz kırptı.

Ona gülümsedim. Alar, her ne kadar *flörtöz* bir çocuk olsa da bana karşı yaklaşımı daha çok arkadaş gibiydi ve bu yönünden hoşlanmıştım.

Alar'ın bana takılmaları, Uygar ve Bora'nın sessizliği eşliğinde kahvaltı yaptık. İkizler hazırlanmak için yukarı kata çıktığında ben ve Bora, tezgâhın iki ucunda dikiliyorduk. Bora, bilmem kaçıncı kahvesini içerken bana baktı. "Eee," dedi başını sorgularcasına yan yatırarak. "Neye karar verdin?"

İstifimi bozmadan ona baktım. Borcuma sadık kalacak biri olduğum kesindi ama bunu onun bilmesi gerekmiyordu. En azından bu işin sonuna kadar onu kıvrandırabilirdim.

"Bırak da sürpriz olsun," dedim dudaklarımı bükerek.

Bora'nın siyah gözleri, hâlâ meydan okumama sinirlenmiş gibi ışıldadı. "Sürprizlerden hoşlanmıyorum."

Omuz silktim. "Bana reddetmem için bir zaman vermedin."

Bora, dişlerini sıktı fakat o sırada aşağı inen kardeşleri yüzünden ağzını açıp bir şey söylemedi. Bu işin sonu nasıl bitecekti, bilmiyordum ama Bora ve benim düşmanlığım kolay kolay bitecek gibi değildi.

Sahnede şarkı söylemiştim. Bir sürü gözün beni izlemesine alışıktım fakat hayatımın hiçbir döneminde bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum. Yumruğumu sıkmaktan, parmak boğumlarımın arası terden sırılsıklam olmuştu. Kayıt odasına girip mikrofonun önünde durduğumdan beri kaskatı kesilmiş, nasıl şarkı söyleyeceğimi kestirmeye çalışıyordum. Karşımdaki camın arkasından bana bakan yüzler, durumu daha da zorlaştırıyordu.

Şirkete geldiğimizde oldukça güzel karşılanmıştım. Esat Yalçın, orta boylu, tıknaz bir adamdı. Her ne kadar hesapçı bakışları üzerimde ticari amaçları düşündüğünü belli etse de bana karşı sıcak davranmıştı.

Onunla, odasında yalnız konuşmuştuk. Sözleşmeyi sunmadan önce, beni dinlemek için kayıt stüdyosuna geldiğimizde, Giray ve Ateş grubu da bizimleydi. Bora, vazgeçtiğimi söyleyeceğim anı bekliyordu, ben de onu sonuna kadar kıvrandırmaya hazırdım.

Ya da ben de onun vazgeçmesini bekliyor olabilirdim. Bir şekilde, gruplarında olmamı kabul eder diye umut ediyordum. Ama ikimizin de pes etmeye pek niyeti yok gibiydi.

Bora, camın arkasında muhtemelen koyu renk gözlerindeki barız nefretle kollarını gövdesinde birleştirmiş bir şekilde bekliyordu. Bana başlamam için kulaklıktan komut verdiler. Gözlerimi kapatarak şarkıyı söylemeye başladım.

İçimden Jessie J.'in Flashlight şarkısını söylemek gelmişti.

When tomorrow comes /*Yarın olduğunda*
I'll be on my own /*Tek başıma olacağım*
Feeling frightened up the things that I don't know /*Bilmediğim şeyler hakkında korkmuş hissedeceğim*
When tomorrow comes /*Yarın olduğunda*
Tomorrow comes /*Yarın olduğunda*
Tomorrow comes /*Yarın olduğunda*
And though the road is long /*Ve yol uzun olmasına rağmen*
I look up to the sky /*Gökyüzüne bakıyorum*
In the dark I found, I stop and I won't fly /*Bulunduğum karanlıkta, duracağım ve uçmayacağım*
And I sing along, I sing along, then I sing along /*Ve şarkı söyleyeceğim, şarkı söyleyeceğim, sonra yine şarkı söyleyeceğim*

Bora Ateş, eniştem veya tüm dünya beni engellemeye çalışsa da şarkı söylemekten vazgeçmeyecektim. Kendim gibi hissettiğim zamanlar, şarkı söylediğim anlardı. Özgür hissediyordum. Durdurulamaz...

Heyecanlansam da nakaratı tam istediğim gibi söyledim ve tonlamam oldukça iyiydi. Jessie J. görse, benimle gurur duyardı. Bu konuda mütevazı olamayacaktım.

Gözlerimi açtığımda, camdaki yansımamdan, gözlerimin nasıl parladığını ve nasıl canlı göründüğümü fark ettim. Ben, bunun için doğmuştum.

Kayıt odasından çıktığımda beni bekliyorlardı. Bora, tam tahmin ettiğim gibi kollarını gövdesinde birleştirmiş, duvara yaslanmıştı. Fakat gözlerinde, görmeyi beklediğim öfkeden çok daha farklı bir ifade vardı. Etkilenmiş miydi? Beğenmiş miydi? Bu soruların cevabını çok merak ediyordum.

Performansım bile onu kararından döndüremediyse başka şansım yoktu. Şirket sahibi ve Giray, beni övgülere boğarken sevinemedim. Alar ve Uygar da performansımı beğendiklerini dile getirdi ama Bora, sessizliğini bozmadı.

Alınmamam gerektiğini, bunun performansımı beğenip beğenmemesiyle ya da benimle ilgili olmadığını kendime

hatırlattım. Kim olursa olsun, bir yabancıyı grupta istemiyordu. Yine de şahsi algılamadan edemiyordum.

Esat Bey, bana sözleşmeyi sunduğunda, incelemek için zaman isteyerek sözleşmeyi aldım. Giray, hemen imzalamayışıma şüpheli gözlerle baksa da bir şey söylemedi ve anlayışla karşıladı.

Ateşlilerle aynı üniversitede olduğumuz için oraya da beraber gidecektik. Onlarla görülme riskim şu anki durumumda işleri karıştıracak olsa da bundan sonrası benim umurumda değildi. Onlar, hatta Bora Ateş düşünsün!

Şirketten çıktığımızda, Uygar bana döndü. "Neden hemen imzalamadın?" Mavi gözleri, kısa bir an Bora'ya kaydığında bir şeylerden şüphelendiğini anladım. Bora oralı olmadı.

"Evet ya, Arı Maya. Ben, bayağı, yeni üyemiz var diye kendimi kaptırmıştım. Yine bu iki kalasla mı yola devam edeceğim?" dedi Alar. Bora yine oralı olmadı.

"Biraz düşüneceğim sadece." Onları geçiştirdiğimi fark etseler de üzerime gelmediler ve Uygar'ın sürücü koltuğuna oturduğu arabaya bindik. Bora yolcu koltuğundaydı, Alar arkada benimle oturuyordu.

Şirket onlara özel araba ve şoför tahsis etse de Ateşlilerin genelde kendi şahsi araçlarını kullandıklarını öğrenmiştim.

Uygar arabayı bir anda durdurduğunda, Bora'nın sırtı dikleşti. "Ne yapıyorsun?"

Uygar ona yan bir bakış attı. "Okula gitmeden önce kahve alacağım." Tek kaşı sorgulayıcı bir biçimde havaya kalkmıştı. "Bir sorun mu var?"

Bora, ifadesini bozmasa da parmaklarını avucuna gömüp, elini yumruk yaptığını fark ettim. Bir şey onu germişti. "Okulda iç kahveni."

Uygar omuz silkti. "Yolumuzun üstündeyken kahveyi buradan almamın ne sakıncası var ki?"

"Buranın kahvesi çok iyidir," dedim durgun durgun. "Yurdum yakın olduğu için ben de bazen buradan alıyordum."

Uygar, dönüp bana baktı. "Sen de gelmek ister misin? Hepimizin kahvesini taşıyamam."

"Tamam," dedim arabadan inip. Uygar da indiğinde, kaldırımda bana ulaşmasını bekledim. Bana kısa bir bakış attı, acaba beni sorgulamak için mi çağırdı diye düşünmeye başlamıştım. Bunu öğrenemeden Bora, Uygar'ın koluna yapıştı.

"Bir sorun mu var?" Bora, Uygar'ın söylediği şeye ,karşılık vermek için ağzını açtı ama onun yerine kafenin açılan kapısının sesi duyuldu ve hepimizin dikkati, kısa bir anlığına oraya kaydı.

Kafe çalışanına saniyelik bir bakış attıktan sonra, tekrar Ateş kardeşlere odaklanacaktım ama onların dikkati de çalışandaydı.

Bu yüzden, başımı çevirip tekrar o yöne baktım. Siyah saçları omuzlarına gelen, beyaz tenli ve benden birkaç yaş büyük duran bir kızdı. Çok kısa bir kız olmasam da boyu beni geçecek kadar uzundu. Gözleri, kedilerle yaraşır cinste uçlarına doğru çekikleşiyordu ve parlak yeşildi.

Kızın bakışlarından ve Ateşlilerin de ona bakışından birbirlerini tanıdıklarını anlamıştım.

"Uygar?" dedi kız, konuşup konuşmamak arasında kalmış gibiydi. Sonra hafifçe gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı. Bakışları Bora'ya değdiği an, gözlerini kaçırıp Uygar'a odaklanmaya çalışıyordu.

Bora, eski çağlarda olsa birçok kişinin tapacağı mitolojik bir heykel gibi olduğu yerde hareketsiz kalmıştı. Kaşlarımı çatıp onun bu hâlini çözmeye çalıştım.

"Defne?"

Uygar, sanki uzun zamandır görmediği bir tanıdığını

görmüş gibi şaşkın sayılacak bir edayla kaşlarını kaldırdı. Kızın üzerindeki siyah önlüğe bakarak, "Burada mı çalıyorsun?" diye sordu.

Kız, konuşmayı unutmuş gibiydi ama toparlandı. "Evet." Yine gülümsemeye çalıştı. "Yeni başladım sayılır."

Uygar dudak büküp etrafa bakındı. "Anladım. Yeni işin hayırlı olsun." Sonra parmağıyla kafeyi gösterdi. "Biz de kahve almaya geldik."

Kız, sanki kendisini görmeye gelmelerini bekliyormuş gibiydi. Düşen omuzları ve "Ah," diyerek başını sallaması, bunu belli ediyordu. "Anladım." Sonra gözü yavaşça benim üzerime kaydı ve uzun süre bende durdu.

Sen kimsin? der gibi baktığını anladığımda, ben de aynı soruyu gözlerimle ona yönelttim.

"Maya," diyen Uygar'ı duyunca neredeyse irkilecektim, kıza o kadar dalmıştım. Ama bana seslenmiyordu, beni tanıtıyordu. "Yeni grup üyemiz."

Kızın afallamasını izlerken, gözlerinin yavaşça Bora'ya doğru kaydığını da gördüm. Bora, zaten hiç gözlerini ondan çekmemişti. Yumruk olan elleri birazdan Uygar'ın suratında mı patlayacaktı yoksa kıza mı sinirliydi, anlamamıştım.

Bora, Uygar'a çok kısa bir an bakıp, bu yaptığını yanına bırakmayacağını belli etmişti. Sonra tekrar kıza döndü ve insanları delirtmek için -*ya da beni delirtmek için*- yaptığı gibi başını yana yatırıp parlayan gözleriyle kıza baktı.

"Evet," dedi, kız kendisinden bir cevap bekliyormuş gibi. "Yeni grup üyemiz."

Ağzım hafifçe aralık kalarak Bora'ya baktım. Benim yeni üye olduğumu kabul mü etmişti?

Kızın değişen havasını, durduğum yerden hissetmiştim. Bana baktı, sonra tekrar Bora'ya döndü. O an, birbirlerine bakışlarından farkına vardığım gerçek, Bora'nın beni gruba kabul etmesinden daha çok aklımı meşgul etmişti ve bir şeyden artık çok emindim; Defne, Bora Ateş'in şu bahsedilen eski sevgilisiydi.

Bölüm 16 - Yanlış Alarm

Arabadaki sessizlik, insanı sağır edecek cinstendi.

Alar, dört tane kahveyi zar zor tutarken bakışları Uygar, Bora ve benim aramda gidip geliyordu. Hiçbirimizin kahve falan içesi kalmamıştı. Bora ve Uygar, gözlerini yoldan bir saniye çekmese de aralarındaki gerginlik hissediliyordu.

"Ne oldu be size?"

Alar, en sonunda patladığında sessizliği yarıp geçti ve atom bombası misali ortaya düştü. Kimse cevap vermedi. Ben de en az diğerleri kadar gergindim, bu da tepkisiz bir şekilde yola bakmaya devam etmeme neden oldu.

Bora Ateş, sırf eski sevgilisine inat olsun diye gruplarında olmamı kabul etmişti. İnat uğruna! Stüdyodayken onun için çok güzel şarkı söylemek istemiştim; elimden gelenin en iyisini, sırf o piç kurusu beni *kabul etsin* diye yapmıştım. Ama şarkı söylemem umurunda olmamıştı. Evi terk etmem, gidecek bir yerimin olmaması, paraya ihtiyacımın olması da umurunda olmamıştı. Meğerse beni gruba kabul etmesi için tek gereken, eski sevgilisini karşına çıkartmakmış.

Sinirle soluyarak dışarı bakarken, okul binasının önüne geldiğimizde daha araba durmadan kapıyı açtım. Uygar, arabayı durdurduğunda, hemen aşağı inip hızla yürümeye başladım. Ders başlamıştı; Ateşliler, derse girmek için özellikle etrafın boş olduğu zamanları seçiyorlardı. Bu iyiydi; derse girmeden önce, sinirimi atmak için biraz yalnız kalabilirdim.

"Maya, dur biraz," diyen Uygar, beni yalnız bırakmaya pek niyetli değil gibiydi.

Hızla ona doğru döndüğümde yanımıza gelen Bora, Uygar'ın kolunu yakalayıp onu kendine döndürdü. "Asıl sen dur biraz."

Uygar ve Bora, birbirlerine ters ters baktı. O sırada Alar, müdahale etmek için elindeki kahvelerle koştururken hepsini yere devirdi. Sövüp sayarak yanımıza geldiğinde Uygar ve Bora, bakışlarıyla ona geride kalmasını işaret ettiler. Sonra tekrar birbirlerine döndüklerinde, ben de onları izliyordum.

"Biliyordun," dedi Bora. Ses tonu düz olsa da altında yatan tını ürperticiydi. "Onun, orada çalıştığını biliyordun."

Uygar başını hafifçe yana yatırıp koyu mavi gözlerini hafifçe kıstı. "Benim bilmem, kimsenin umurunda değil." Kinayeli bir sesle, "Burada asıl konuşulması gereken, *senin* biliyor olman," diye ekledi.

"Kim, neyi biliyor ya?" Alar isyan etti.

Uygar, Bora'ya bakıp, "Daha başka şeyler de biliyorum," dediğinde, Bora'nın gözlerinde dehşet verici bir ifade belirmişti. "Maya'dan gitar borcunu, grupta olmayı kabul etmeyerek ödemesini istemen gibi."

Bora'nın bakışları bana kaydığında, ağzım hafifçe aralandı. *Ben söylemedim* der gibi baktım ama ne kadar anladı, emin değildim. Neyse ki Uygar, konuşarak dikkati tekrar kendisine çekti. "Bana bir şey söylemedi. Unutma, ben senin kardeşinim ve seni çok iyi tanıyorum. Daha o gün, ondan yeni gitar istemediğini söylediğinde, böyle bir şey yapabileceğini biliyordum."

Zeki çocuk.

Alar'ın yüz ifadesi şaşkınlıktan alınganlığa doğru geçiş yaparken, "Ben bunu niye düşünemedim?" diye homurdandı. "İkizlerin zeki olanı ben olsaydım ne olurdu sanki?" Sonra aklına gelen düşünceyle dudaklarında kendine has

bir gülümseme belirdi. "Neyse ki yakışıklı olan benim."

"Alar, ya defol şuradan ya da konuyu dağıtma." Uygar homurdanınca Alar, dudaklarını birbirine bastırdı. Uygar tekrar konuştuğunda, Bora hâlâ tek kelime etmemişti. "Şimdi, senin de *Defne'nin* orada çalıştığını bildiğin gerçeğini konuşalım."

"Ne?" Alar'ın bağırtısı bahçede yankılanınca, hepimiz ona dönüp uyaran bir bakış attık ama bizi takmadı. İnsanların dersten çıkıp etrafımıza – *onların etrafına*- toplanmasını hiçbirimiz istemiyorduk. Zaten gözlerim sürekli etrafı tarıyordu, gizli bir izleyicimiz olabilirdi. Neyse ki ağaçlık bir alandaydık, sınıflardan da bizi görmeleri zordu. "Defne'yi mi takip ediyorsun? O defteri kapattığını sanıyordum!"

Bora, Uygar'a saldıracak gibi hırladığında Uygar, sakin sakin ona bakmaya devam etti. "Onu takip ettiğim falan yok!" dedi kısık ve tehditkâr bir sesle. "Bir daha bana onunla ilgili bir şey söyleyecek olursa dünyasını başına yıkmakla tehdit etmeden hemen önce, Burak söyledi."

Ben anlamsız gözlerle onları izlerken Alar, kulağıma doğru eğilerek kısık sesle açıkladı. "Burak, anne tarafından kuzenimiz."

"Pekâlâ, bu konuşma özel olmaya başladı," diyerek arkamı dönmeye yeltendiğimde, Uygar'ın sesi beni durdurdu.

"Artık bu gruptasın. Bunları bilmende sakınca yok." Grupta olduğumu kabul ettiği anı hatırlatır gibi, Bora'ya bir bakış attı.

Bora, bir şey söylemedi.

Fakat benim söyleyecek bir şeylerim vardı.

"Onun lider olduğu bir grupta olmak istemiyorum." Söylediğim şeyden sonra hepsi dönüp bana baktı, afalladıkları belliydi. Gözlerimi kısarak Bora'ya baktığımda, o da koyu renklerini ifadesizce üzerime dikmişti. "Liderliğini alıp bir taraflarına sokabilir!"

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda, hepsi olduğu yerde sessizce duruyordu. Sadece Alar'ın, "Haydaa!" dediğini duyabilmiştim.

Amfiye girdiğimde hoca, bana yan bir bakış atsa da dersi anlatmaya devam etti. Ben de geç kalmışlığın verdiği mahcubiyetle merdivenleri tırmanıp karşıma çıkan ilk boş yere oturdum.

Etrafa göz gezdirdiğimde, Efra'nın orta sıralarda oturduğunu gördüm. Başını çevirip bana *neler oldu?* der gibi meraklı bir bakış attı. Onunla konuşmak için ders bitimini beklemem gerekiyordu.

Ders boyunca kızgın bir boğa gibi solumuştum ve hocanın anlattıkları, bir kulağımdan girip çıkmayı bırak, kulağıma hiç girmemişti bile. Hoca dersin bittiğini duyurduğu an Efra, yanımda bitip beni kolumdan çekiştirerek sınıftan çıkardı.

"Ne oldu? Ne oldu? Ne oldu?"

Her adımımızda aynı soruyu tekrarlıyordu. En sonunda, beni ıssız bir yere çekip banka oturttu. Bezgin bir şekilde saçımı geriye atıp derin bir nefes aldım. Hava soğumuştu, üzerimdeki ince hırka artık dışarıdayken bir işe yaramazdı.

Efra, meraktan çatlamadan önce- *gerçekten çatlayabilirdi, her an alnında ortadan ikiye ayrıldığını belli eden bir çizgi oluşacakmış gibiydi*- ona olanları anlattım.

"Bora sonunda kabul etti ve sen, ona liderliğini bir tarafına sokmasını mı söyledin?" Hayretle konuşurken dudaklarını abartılı bir şekilde oynatmıştı.

"Böylesi daha iyi. Onunla biraz daha aynı ortamda bulunursak ya ben katil olacağım ya da o." Sonra aklıma gelen şeyle daha da sinirlendim. "Ayrıca elin kızına inat olsun diye beni gruba kabul etmiş oldu. Bu yüce gönüllüğünün mükâfatını kabul etmeyeceğim."

"Kızın adı Defne miymiş?" diye sorarken, Ateşlilerin hayran sayfalarına satacak çok güzel bir bilgi edinmiş gibiydi.

"Bunu kimseye söyleyemezsin, Efra. Aralarına girmiş ıamız, onların bilgilerini sızdıracağımız anlamına gelmi- ."

Efra, alıngan bir ifadeyle baktı. "Tabii ki kimseye söyle- yecektim." Sonra dudak büktü. "Sadece, *@Boraninatesli-* 'na söylesem?"

Gözlerimi çok ama çok ağır bir şekilde kırpıp açtım. e?"

Efra omuz silkti. "Bora'nın ateşli kıçı. Grupta, takma adı . O kızla konuşmayı seviyorum."

"Hayır Efra. Özellikle, *@Boraninateslikici*'na söylemeye- ksin." O an aklıma gelen şeyle, Efra'yı bir uzaylıyı inceli- rmuş gibi süzdüm ve duyacağım şeyin beni çok ürkütme- esini umdum. "O sayfalarda senin adın ne?"

Efra, hülyalı bir şekilde gülümsedi. "*@Alarinatesligamze-* " Sonra aklına gelen şeyle gözlerini kıstı. "Bu isim için bir zla kavga etmem gerekti."

Dehşet içinde onu izliyordum. "Daha nerelerini *nickname* aptınız düşünmek bile istemiyorum."

Efra pis pis sırıttı. "Sen de grupta olsaydın, eminim senin e bir yerlerine *nickname* yapılırdı." Sonra gözleriyle beni üzdü. "*@Mayaninateslibenleri!*"

Harika. Grupta olmadığım iyi olmuştu.

"Benlerimden hoşlanmadığımı biliyorsun."

Sinirlendiğimi anlayınca, ellerini teslim olur gibi kaldır- ı. "Tamam, tamam, neyse. Şimdi ne yapmayı planlıyor- un?"

"Dediğim gibi Yiğit'e gitmekten başka çarem yok ama nce onun gönlünü almalıyım." Elimi gür saçlarımdan ge- irdim. "Okuldan çıkınca Ateşlilerin evinden eşyalarımı al- nam gerekiyor."

Efra, elbette *ben de gelebilir miyim?* sorusunu sormak için hazırlanıyordu. Bu yüzden o konuşmadan, "Evet, *@Alarina-tesligamzesi*, gelebilirsin," diyerek dalga geçtim.

Kendisi de gülerken koluma vurdu. Aniden gözleri bir yere takılınca, "Aaa, gönlünü alman gereken başka birisi daha var sanırım," dedi.

"Ne?" diyerek onun baktığı yere bakınca, beş karış suratıyla binaya doğru yürüyen Deren'i gördüm.

"Seni elinden kaçırdığı gün, koruma işine ihtiyacı olduğunu ve işi batırırsa babasının ona çok kızacağını söyledi." Sonra dudağını büzdü. "Ne kadar doğru, bilmiyorum."

Ah! Ben, işleri hiç onun tarafından düşünememiştim. Bencilliğimin sonucu, onun için nasıl olmuştu acaba? Gözleri bana doğru kaydığında düşman kesilen bakışlarından, işlerin onun için çok da iyi gitmediği aşikârdı.

"Pekâlâ," dedim ayağa kalkıp ona doğru yürüyerek. "Yaptığım pislikleri temizleme zamanı."

Deren, yanına gittiğimi gördüyse de yavaşlamadı fakat bu, beni yıldırmadı ve koluna yapıştım. Beni yere çalacakmış gibi bir ifadeyle bana döndüğünde, anında elimi çekip geriye bir adım attım. Okulun ortasında yere serilmek pek hoş olmazdı.

"Bak," dedim, o bana *ne var* bakışları atarken. "Enişteme olan isyanımın seninle bir alakası yoktu. Eğer bu işin sonuçları senin için kötü olduysa..."

Deren, bir anda gülmeye başlayınca kaşlarımı çattım. Duvar suratlı kız, bana resmen katıla katıla gülmeye başladı. Afallamış bir hâlde ona bakarken, "Anlaşılan bana kızgın değilsin," dedim.

Biraz önce karşımdaki Deren'e bakıyordum, şimdiyse tepemde duran Deren'e. *Beni yere yapıştırmıştı.*

"Anlaşılan hâlâ kızgınsın," dedim kaçan nefesimi tekrar içime çekerek. Belim kırılmış olabilirdi.

Efra, tavuk gibi çırpınarak yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı. Aynı zamanda Deren'e söyleniyordu. "Ne yabani şeysin ya! Senden özür dilemeye çalışıyordu ama sen kızın belini kıracaktın!"

"Özrün, bana işimi geri verecek mi?" diye sordu Deren, ölüm gibi sesle. "O işi alabilmek için babama ne kadar yalvardığım hakkında bir fikrin var mı senin?" Bana doğru iyice yaklaştığında, o sert bakışların ardındaki çatırdamaya şahit oldum. Karşımdaki kız, çabalıyordu. Bu hayatta bir şeyler başarmak için, sevdiği şeyi yapabilmek için, belki de maddi olarak geçinebilmek için. Ve bu, bana oldukça tanıdık gelmişti.

Ben onun çabasını baltalayan kişiydim, Bora Ateş ise benim çabamı baltalıyordu. Bu durum beni kendimden soğuttu.

"Sana başka bir iş teklifim var," dedim bir anda. Deren'in bakışları önce değişmese de yüzünde, teklifimi merak ettiğine dair bir ifade belirdi. "Bana kendimi korumayı öğret. Babanın bu konuda ders verdiği bir salonu olduğunu biliyorum. Ben, senden ders istiyorum."

Deren, bir süre bana öylece baktı. Efra, beni yandan yandan dürtüp, "Dans derslerin de var. Hangi birine yetişeceksin?" diye sordu.

"Sorun değil. Yerimde durduğum yok zaten."

Deren dudağını büktü ve ardından, "Bu cumartesi, saat 19.00. Sana konumu mesaj atarım," dedi ve binaya doğru yürümeye başladı.

"Numaram..." diyecek oldum ama eniştemin, ona numaram da dâhil birçok bilgiyi verdiğine emindim.

Deren gidince Efra, *Bu da neydi?* bakışı attı ama omuz silktim. Bora Ateş gibi duyarsız olmaya lüzum yoktu. Ayrıca başını bu kadar belaya sokan biri olarak, kendimi korumayı kesinlikle öğrenmeliydim.

"Parayı ne yapacaksın?"

İşte, bu sorunu düşünmemiştim.

Bir süre, kara kara düşünerek tek bir noktaya baktım. "Zamanı gelince düşünürüm. Şu an aklımı başka bir şey meşgul ediyor. O da Ateşliler! Söyle bakalım, onların bugünkü ders programı ne?" dedim Efra'ya. Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Eşyalarımı almaya gideceğiz, unuttun mu?"

"Ah, doğru. Bora son sınıfta olduğu için onun ders programını bilmiyorum ama ikizlerinki ezberimde." Sonra düşünüyor gibi gözlerini kısarken gökyüzüne baktı. "Maliyet muhasebesi ve finansman dersleri var. Saat dört kırk beş gibi dersleri biter. Herkesten önce, yani dört buçukta çıkarlar."

Pekâlâ, zaten Bora'nın ders programına ihtiyacımız yoktu çünkü onunla işim bitmişti. Eşyalarımı aldıktan sonraysa hepsiyle işim bitecekti.

Efra, mükemmel bir *stalker*dı.

Ateş ikizleri, gerçekten de tam dört buçukta derslerinden çıkmışlardı. Bora'yı görmeden bu işi halledebilmeyi umuyordum.

"Tatlı şey, beni mi bekliyordun?" dedi Alar, Efra'yı görünce. Yüzünde çapkın bir gülümseme vardı.

Efra, domates gibi kızardı. "Eee, şey... Eee ben..."

Uygar, Efra'nın kekelemesine küçümseyici bir bakış attıktan sonra bana döndü. Sorgulayıcı bakışları, kararımı değiştirip değiştirmediğimi soruyordu. "Evinizde eşyalarım kaldı. Onları alacağım," dedim. Konuşurken sesimi alçak tutmuştum, duyan biri olursa, bu cümleyi çok farklı yönlere çekebilirdi.

Alar, haykırır gibi, "Bizi yarı yolda bırakıyorsun, Arı Maya!" dediğinde Uygar, ensesine bir tane vurdu.

"Milleti başımıza toplayacaksın."

" Henüz sizinle yola çıkmamıştım," diyerek kendimi savunduğumda Uygar, bana döndü.

"Seni gruba alabilmek için çok uğraştık, biliyorsun değil mi? Bora ve sen, çocuk oyuncağına çevirseniz de bu, önemli bir mesele."

"Önemli olduğunu biliyorum," derken sesim biraz kısık çıktı. İlk defa kendimi mahcup hissetmiştim. Bu duygu beni pek hoşnut etmedi, o yüzden hemen silkelendim. "Abinle anlaşamıyoruz. Aynı grupta olsak da sorunlarımız bitmeyecek ve bu da grubunuzu kötü etkileyebilir."

"Onunla biz de anlaşamıyoruz," diyerek omuz silkti Alar.

Ağzımı kapatıp açtım. Sonunda yapabileceğim en mantıklı açıklamayı dile getirdim. "Siz kardeşsiniz."

Uygar derin bir nefes verdi. "Tamam, daha fazla bu konuyu deşmeyeceğim. Sizin için yaptıklarım yeter." Cebinden bir anahtar çıkardı. "Bugün aile yemeğimiz var, akşam evde olmayacağız. Alar, sen önce onlarla eve git, oradan gelirsin."

Alar'ın, *neden ben gidiyorum* diye isyan etmesini bekledim fakat Efra'ya bakıp sırıttı. "Seve seve." Zaten Uygar'ın da Alar'ı göndermesinin nedeni bu olabilirdi.

Bora'yı görmeyecek olmanın rahatlığıyla omuzlarımı gevşettim. Uygar'a, "Yaptıkların için teşekkürler. Kendine iyi bak," dedikten sonra yürümeye başladığımda o da arkamdan, "Sen de," dedi.

Ses tonu, kendimi kötü hissettirdi. Benim için uğraştığını, bugün kahve alma bahanesiyle Bora'yı, eski sevgilisiyle karşılaştırmayı planlamasından anlamıştım. Bora'nın, grupta olmamı kabul edeceğini biliyor olmalıydı. Onların bu çabasına kayıtsız kalmak oldukça zordu.

Okuldan çıktık.

Alar, evlerinin [illegible]duğu sokağa geldiğimizde, aynı anda hem arabayı sürüyor hem de telefonda annesiyle konuşuyordu. "Tamam, Seray Sultan ya. Bağırma. Hayır, gerçekten bir kız için seni ekmiyorum." Yan koltuğunda oturan Efra'ya bir bakış atıp göz kırptı. "Yarım saat mi? Seray Sultan, orası çok uzak ve trafik... Ne? Ama..." Alar omuzlarını düşürdü. "Tamam, yarım saate oradayım."

Alar, telefonu kapattıktan sonra bize döndü. "Şimdi çıksam bile yarım saatte yetişemem, ne vicdansız kadın!" Sonra başını geriye yasladı. "Size anahtarı vereyim, işinizi hallettikten sonra evde bırakırsınız. Biz, eve Bora'nın anahtarıyla gireriz."

"Sen olmadan mı eve gireceğiz?"

Efra'nın söylediği şey üzerine Alar sırıttı. "Evi soyup ortadan kaybolmadan önce, beni öldüreceklerini aklınıza getirin," dedikten sonra anahtarı Efra'nın eline attı. "Hayatım sizi elinizde."

Efra, ellerini iki yana salladı. "Tabii ki evi soymayız."

"Belki de gitarlarınızdan birini çalıp şu piç kardeşinizin borcunu ödeyebilirim," dedim baygın bakışlarımla. "Gidelim, Efra."

Arabadan inmeden önce Alar gülerek arkamdan bağırdı. "Neyse ki bir gitarım yok. Ama illa bir tane istiyorsan Uygar'ın *Spector*'ı var. Onu göremediğinde yüzünde oluşacak ifadeyi hayal ettim, mükemmel!"

"Evinizden bir şey çalmayacağız, Alar. Gevezelik yapana kadar bizimle girip çıkmıştın bile!"

Alar'a bağırdığımda, dudağını büktü. "Eğer grupta olsaydın çok eğlenirdik, Arı Maya," dedikten sonra çapkın gülümsemesi yüzüne yayılırken Efra'ya göz kırptı. "Görüşürüz, tatlı şey!"

O, gözden kaybolunca, Efra'yla bir süre arkasından baktık. "Harika biri," dedi Efra.

"Manyağın teki." İster istemez gülümsedim.

Her ne kadar arabada artistlik yapsam da evlerine girme konusunda tereddüt ediyordum. "Onlar gelene kadar soğukta beklemeyi planlamıyorsun umarım," dedi Efra. *Tam da bunu planlıyordum aslında.*

"Hemen eşyaları alıp gidelim," dedim eve yürüyerek. Dış kapıyı açmak oldukça tuhaftı. Bir an kendimi, bu evin bir parçası olsam nasıl olurdu diye hayal etmekten alamadım.

"Ay, resmen Ateşlilerin evinde yalnızız!" dedi Efra, ciyaklayarak. "Alar'ın yastık kılıflarından birini kaçırsam mı acaba?"

"Beni ürpertiyorsun." Ona tuhaf tuhaf baktığımda Efra, omuz silkti. "Çantam burada ama dün çıkardığım kıyafetleri banyoda bırakmıştım. Burada bekle."

"Hayır, beni yalnız bırakma," diyerek zıpladı. "Ev, onlar yokken bana oldukça ürpertici geldi."

Efra, bir eliyle ceketimin arkasını tutarken küçük bir çocuk gibiydi. Ona gülerek merdivenleri tırmandım ve banyoya geldiğimizde eşyalarıma bakındım. Çamaşır makinesinin üzerine koymuştum. "Nereye gitti bunlar?"

"Belki kirli sepetine atmışlardır."

"O sepeti karıştırmam mümkün değil," dedim korkunç bir şeye bakıyormuş gibi gözlerimi büyüterek.

Efra'nın suratı da değişik bir şekil aldı. "Ayy ben de karıştıramam! Ya içinden boxer çıkarsa?"

"Oradaysa, gıcıklık olsun diye Bora atmıştır. Lanet olası çocuk ya! Atarken yüzünde oluşan gülümsemeyi bile hayal edebiliyorum."

İkimiz de bir süre sepete baktık. "Onları boş ver. Bavulumu alıp gidelim," dedim. Efra da onaylarcasına kafa salladığında ışığı kapattım fakat daha aşağı kata inen merdivenlere ulaşmadan Efra beni çekti. İkimiz de koridorun köşesinde, karanlıktaydık.

"Sen de duydun mu?"

Bir anda, kalbim yerinde çırpınmaya başladı. "Neyi?"

"Aşağıdan gelen sesleri," diyerek fısıldadı. O sırada ben de kulak kesildim ve bazı tıkırtılar duydum. Gözlerim kocaman açılırken Efra, kesik kesik nefes almaya başladı. "Aman Allah'ım, ilk geldiğimizde heyecandan kapıyı açık unutmuş olabilir miyiz?"

Kahretsin, bir bu eksikti! Ne yaptığımızı düşünmeye çabaladım ama kapıyla ilgili bir şey hatırlayamıyordum.

"Evi soyarlarsa, bundan bizi sorumlu tutarlar," dedi Efra, boğuluyor gibi bir sesle.

"Sakin ol." Onu uyarırken, kendim de sakinliğimi korumaya çalışıyordum ama panik olmuştum. "Aşağı inip bakacağım ve her kimse üzerine saldıracağım. Sen burada... Efra?" Arkamı dönüp baktığımda Efra yerinde yoktu. Panik hâlinde etrafıma bakındım ama karanlıkta etrafı görmek zordu.

"Buradayım," diye fısıldadı Efra, tekrar yerine gelirken.

"Nereye gittin? Ödümü patlattın!"

Elindeki cismi gösterdiğinde kaşlarımı çattım, ama onun bu ifademi doğru düzgün göremediğini biliyordum. "Diş fırçasını koydukları bardağı aldım." Efra, bir anda daha da dikleşti. "Ay, yukarı çıkıyor. Buraya geliyor, Maya! Buraya! Allah'ım sen yardım et, sen yardım et, sen yardım et!"

Efra, elindeki bardağı yukarı doğru kaldırırken duasını sürdürüyordu ve biraz sonra iki kişiden öyle bir bağırtı koptu ki ben geriye doğru sendeleyip duvara yapıştım. Sonra bazı homurdanmalar ve patırtılar geldi.

Bağırmaktan çok ciyaklayan ince ses, Efra'ya aitti. Diğer bağıranı görmek için koridorun ışığını yaktım ama kimse yoktu. Efra, merdivenin başında tir tir titreyerek gözlerini kırpıştırdı ve aşağıda her ne gördüyse nefesi içine öyle bir kaçmıştı ki yerinden sıçradı.

"Ne oldu? Ne gör..." Daha sorumu tamamlayamadan ben de merdivenin sonunda, yerde iki seksen uzanan Uygar Ateş'i gördüm. *Eyvah!*

Merdivenin üçüncü basamağında, diş fırçalarının konulduğu bardak duruyordu. En aşağıda yatan Uygar, bir yandan kafasını tutarken bir yandan sızlanıyordu. Onun yerde yatan bedeninin yanında, bir çift bot belirdiğinde kalbim daha yüksek gümbürdemeye başladı.

Bora, önce yerdeki kardeşine baktı, sonra başı yavaşça merdivenin başında dikilen bize döndü.

İkimiz bakışmaya başladığımızda, şu anki durumu düşünemez olmuştum. Öfke yine tüm bedenime ulaşırken, keşke o bardağı tutan ben olsaydım da yerde yatan Bora olsaydı diye düşünüyordum.

"Maya," dedi Efra titrek bir sesle. "Sanırım, ben bu sefer öldüm."

O sırada gözlerim, doğrularak oturmuş ve hâlâ kafasını tutarken Efra'ya bakan Uygar'a kaydı. Uygar'ın mavi gözleri kurşun olsaydı, Efra'yı alnının ortasından çoktan vurmuştu.

Ben de şok içindeyken, "Yanlış alarm," diye mırıldandım.

"Siz olduğunuzu düşünemedik," dedim Uygar'ın şişliğine buz kompresini bastırırken. Neyse ki saçının başladığı noktaya vurmuştu da şişlik belli olmuyordu. Görünen bir yere darbe yeseydi, Uygar'ın öfkesiyle baş edemezdik. "Yemeğe gideceğinizi söylemiştin."

Bora, kollarını gövdesinde birleştirmiş ayakta dikiliyordu.

Efra, odanın en uzak köşesindeki sandalyeye büzülmüştü.

Uygar, Efra'ya ölümcül bir bakış attı. "Sana yetişmek için yemeğe gitmeden önce eve geldik," dediğinde afalladım.

"Bana yetişmek için mi?"

Fazla bastırdığımın farkında olmayınca Uygar, canının acıdığını belli edercesine iç çekti. Hemen kompresi bırakıp ayağa kalktım.

"Grup konusunda..." dedi yine iç çekip suratını buruşturarak. Sonra artık dayanamıyormuş gibi Efra'ya öfkesini kustu. "Senin yüzünden bir beynimin delinmediği kalmıştı!"

Efra, mahcup bir şekilde sandalyeye daha da büzüştü.

"Bağırma ona," dedim aralarına girerek. "Kapıyı açık unuttuğumuzu sandık. Şayet evinize giren hırsız olsaydı, Efra bir kahraman olurdu."

"Ne yani, şimdi kafamda kocaman bir şişlik oluşturduğu için ona teşekkür mü etmeliyim?"

Uygar, sinirle homurdanırken gözlerim, sessizce ayakta bekleyen Bora'ya kaymamak için zor duruyordu. "Neyse, sana yetişmek istedik çünkü..." dedi Uygar ama Bora boğazını temizleyince sustu.

"Biraz konuşalım."

Bora'nın söylediği şeyi duyunca, başım ağır bir şekilde ona döndü. *Benimle mi konuşuyordu o?*

Onu duymazdan geldim, konuşacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Bakmasam da hareketini sezmiştim ama bir anda bileğimi tutacağını sezmem mümkün değildi. Beni çekip kendisiyle beraber yürütmeye başladığında afallamıştım. Diretecek zamanım bile olmadan, beni odasına soktu ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Ne oluyor?" Ne kadar afallamış olsam da sesime nefretimi katmayı eksik etmedim.

Bora, bir süre sırtı bana dönük, kapıya bakar vaziyette bekledi. "Kal," dedi sonunda ifadesiz bir sesle.

"Ne?"

Bir anda bana doğru döndü ve eğer hemen yapmazsa vazgeçecekmiş gibi bir çırpıda, "Grupta kal," dedi.

Nefesim kesildi.

Artık beni gruba kabul etmesinin hiçbir önemi olmadığını hatırlatmaya çalıştım kendime ama elimde değildi, nefesim kesilmişti işte!

Yine de öfkem galip geldi. "Benim beş parasız evi terk etmemden faydalanıp borcunu, şantaj olarak kullandın," dedim. "Şimdi de sırf eski sevgiline inat olsun diye ağzından çıkan lafın arkasında mı duruyorsun? Ne kadar onurlu bir davranış!"

Bora'nın duruşu değişmedi ama çenesinde bir kas seğirmişti.

"Senin istediğin de grupta olmak değil miydi? Neden kabul ettiğimin ne önemi var?"

"İnat uğruna bir mükâfat istemiyorum." Odadan çıkacağımı belli edercesine kapıya doğru bir adım attım. Bora da kapıyla aramda durduğu için ona daha da yaklaştığım gerçeğini göz ardı etmeye çalıştım. "Çekil. Konuşacak bir şey kalmadı."

Yer değiştirip arkama geçti ve beni kapıyla arasında sıkışmaya zorladı. Kapıyı açmaya çalıştığımda eli, kulpu kavradı ve gitmeme engel oldu. Tam arkamdaydı, nefesini kulağımda hissediyordum. Gövdesi sırtıma değiyordu, tam birleştiği noktada karıncalanma başlamıştı.

Dudakları kulağıma daha çok yaklaştı. Hangi kelimeleri bir araya getireceğini bilmiyordum fakat büyülü sözler mırıldanacak ve üzerimde hâkimiyet kuracak gibi hissediyordum.

"İnat uğruna değil."

Duyduğum şeyi bir süre zihnimde tekrarladım. Ona inanmak çok zordu fakat bulunduğumuz durum, doğru düşünmemi engelliyordu. Benden uzaklaşmasını istiyordum, yakındayken mantığım pek işlemiyordu.

Omzumla onu geriye ittirdim ve kapıyla arasından sıyrıldım. Nefes nefese kalmak üzereydim ama bu, hemen duygu durumumu ele verirdi. O yüzden, gayet rahat bir tavırla ona baktım.

"Fikrini değiştiren nedir?"

Bana doğru döndü, koyu renk gözleri beni izliyordu; konuştuğunda sesi uzlaşmacıydı. "Stüdyoda söylediğin şarkıyı dinlediğimizden beri kabul etmeyi düşünüyordum."

Haydi canım!

Bir iki dakika, ona inanıp inanmamak arasında kalarak öylece dikildim. Neden yalan söyleyecekti ki? Acaba ikizler mi onu zorluyordu?

"Bak, ben dengesiz bir insanım tamam mı? Ve senin de dengesiz olman beni zorluyor. Birimizin normal olması lazım, yoksa bu işin sonu hiç iyi bitmeyecek."

Dudağının kenarı, Bora Ateş gülümsemesiyle yana doğru kıvrıldı. "Kal ve bu işin sonunu görelim." Sonra yavaş yavaş bana yaklaşmaya başladı. Tam dibimde durduğunda tüm tüylerim ürpermiş, parmak uçlarıma kadar bir kasılma yaşamıştım. "Sence de çok heyecanlı olmaz mı?"

Bu. Şimdi. Ne. Halt. Ettiğini. Sanıyordu?

Hayır, Maya, kekelemek istemiyorsan sakın konuşma.

Benden uzaklaşmasını beklerken konuşmadım, onun ise uzaklaşmaya niyeti yokmuş gibiydi, bu yüzden yatağına doğru geriledim. "Borcum ne olacak?" dedim sanki söylenecek en mantıklı şey buymuş gibi. *Belki de buydu. O lanet gitar, bir ev parasıydı.*

Bora'nın gözlerinde garip bir parıltı belirdi. "Ödemenin başka yollarını bulurum."

Öylece suratına baktım, sonunda sabah üzerinden çıkarıp gelişigüzel yatağa attığı belli olan tişörtü kaptığım gibi suratına fırlattım.

"Sen beni Şehrazat[3] mı sandın?"

Eh, bir zamanlar Bergüzar Korel'le Halit Ergenç'in oynadığı dizi, iyi bir espri kaynağımız olmuştu.

Bora, tişört yüzünden kaydığında onu tuttu ve bir iki saniye ifadesizce suratıma baktı. Sonunda dudakları iki yana açıldı ve dişleri ortaya serilirken sırıtmaya başladı.

Samimi görüntüsü beni gafil avlamıştı. Dizlerimin bağı çözülmek üzereyken, dik durmaya çalıştım. Bir elini bana uzatıp yüzüme düşen saçı yakaladı.

"Görünen o ki, Bukalemun," dedi bir eliyle saçımı geriye atıp. "Seninle çok eğleneceğiz.

3 Binbir Gece (2006) adlı televizyon dizisinin ana karakterlerinden biri.

Bölüm 17 - Ateşli Maviler

Efra Demir

Kıpırdama, Efra. Nefes bile alma. Böylece dikkatini çekmezsin ve o, dondurucu buz mavilerini sana çevirmez. ... Ay, bana bakıyor. Bana bakıyor. Bana bakı...

"Nefes al. Yüzün morarmaya başladı."

Uygar Ateş'in sesini duyunca, Ateşlilerin oturma odasına bir atom bombası düşmüş gibi irkildim. Tuttuğum nefesimi gümbürtüyle verince Uygar, tek kaşını kaldırdı. Kalbim çılgınlar gibi dans ediyordu ve vücudumdaki tüm hücreler gergin bir şekilde onu izliyordu.

Maya ve Bora, beni bu odada Uygar timsahıyla yalnız bırakmak zorundalar mıydı?

Bir yandan timsah her an beni kapıverecek diye gerilirken, diğer yandan da Bora ve Maya kavga ederek odadan paldır küldür çıkacaklar diye korkuyordum. Bora'nın şiddet geçmişi malumdu ama yine de Maya için korkmuyordum. *Bora için korkuyordum.*

Maya, onda saç bırakmaz, kendisine vurmak için kalkan elini bir tarafına sokabilirdi. Hayran kitlesi azımsanmayacak, avukatıyla başının derde girebileceği bir rock yıldızına şiddet uygulaması pek hoş olmazdı.

"Kukumav kuşu gibi kapıya bakmana gerek yok. Bora, uzlaşma sağlamak için buraya geldi."

Uygar tekrar konuştuğunda ona baktım. Koltuğun bana

en uzak köşesinde oturuyordu, ben de diğer köşedeki sandalyedeydim. Başına, diş fırçalarını koydukları bardağı vurduğuma inanamıyordum. Benim yüzümden silahla vurulduğu yetmiyormuş gibi bir de başını yarmıştım. Acaba dikiş atılmasına gerek var mıydı?

"Baka..." Konuşmaya başladığımı duyunca bir anda bana döndü ve nefesim boğazıma tıkandı. Yutkunup tekrar konuştum. "Bakabilir miyim?"

Kitaplardaki haşin erkekleri okumak kolaydı. Şimdi anlıyordum ki gerçekte, her an seni öldürecekmiş gibi bakan biriyle aynı odada kalmanın pek de cezbedici bir tarafı yoktu.

Uygar, cevap vermek yerine buz kompresini koltuğa koydu ve bana baktı. Bunun olumlu bir cevap olduğunu varsayıp yerimden kalkarak yavaşça ona doğru yürümeye başladım.

O, timsah değil. Seni kapmayacak.

Hiç kıpırdamadan bekliyordu ve bu, beni daha da geriyordu. Tam önüne geldiğimde oturduğu için başının tepesine kolayca erişebileceğim bir konumdaydı. Kalbim, deli gibi gümbürderken elimi yavaşça siyah saçlarının arasına daldırarak vurduğum yeri görmeye çalıştım. Saçları yumuşacıktı, bu da böyle havalı durması için bir şey sürmediği anlamına geliyordu. Vay be, doğuştan havalı olmak nasıl bir duyguydu acaba?

Elimi onun saçında dolaştırdığımı fark ettiğimde, neredeyse bayılıyordum. Parmaklarım olduğu yerde durdu. Başını kaldırıp hareket edince, daldığım düşünce denizinden sıyrıldım ve sanki bir timsah üzerime atlıyor gibi hissettiğim için tiz bir çığlık attım.

Geriye doğru sendeleyerek ondan uzaklaştığımda, Bora'nın odasının kapısı açıldı ve Maya dışarı fırladı. "Efra, ne oldu?" dedi savunmacı bir sesle. "Ne?" Ben cevap vermeyince soru sorar gibi Uygar'a baktı.

Uygar, hiçbir şey anlamamış gibi mavi gözleri üzerimdeyken, "Dikiş gerekli mi diye soracaktım, bir anda bağırdı. Ne olduğu hakkında bir fikrim yok," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalışırken, "Örümcek," dedim. "Örümcek gördüm." Parmağımı Uygar'ın arkasındaki perdeye doğru uzattım.

Hani şu, biri anlamsız bir şey söylediğinde, videolarda birden tüm sesler kesilir ve arkada karga gaklar ya. Şu an, aynen o durum yaşanıyordu.

"Örümceklerden hoşlanmıyorum," diyerek mırıldandım. Gerçekten bir örümcek, yeri göğü inletmeme sebep olabilirdi. Bir timsah ise örümceklerden daha korkunçtu.

"Tamam, eminim Ateş kardeşler bir örümcekle yaşamayı sorun etmiyordur," dedi Maya.

Bora Ateş, ona karşılık verdi. "Umarım sen de etmiyorsundur."

Bora konuşunca temkinli bir şekilde ona döndüm. O simsiyah gözler, o çatık kaşlar, o *seni ateşte kızartmak istiyorum* bakışları insanı ürpertiyordu. Acaba en son söylediğiyle ne demek istemişti?

Maya da anlamayarak kaşlarını kaldırdığında Bora, başını yana yatırıp Maya'ya baktı. "Gidecek yerin olmadığını sanıyordum."

Maya şüpheli gözlerle onu izlemeye devam ederken, "Evet," dedi. Bu bir cevaptan çok soru gibiydi.

Bora, yığılırcasına koltuğa oturdu ve bir kolunu geriye atarak iyice yayıldı. "Bir süre burada kalmaktan başka seçeneğin var mı?"

Maya dâhil hepimiz Bora'ya bakakaldık. Daha bu sabah, Maya'yı gruplarında istemediği için şantaj yapan çocuk değil miydi bu?

"Öyleyse içeride, aranızdaki sorunu hallettiğinizi varsayıyorum," dedi Uygar.

Bora, hâlâ Maya'ya bakıyordu. "Bukalemun, hâlâ bir cevap vermedi."

Maya olduğu yerde kalakalmıştı. İçeride her ne konuştularsa, kafasında onları döndürdüğü belliydi. Bora, grupta olmasını kabul etmiş olmalıydı. İnşallah, Maya yine liderliğini bir tarafına sokmasını söylemezdi.

"Tamam." Maya, mavi gözlerini temkinli bir şekilde kısarak Bora'ya baktı. "Bu saatten sonra fikrini değiştirirsen, yemin ederim, senin karnını deşer bağırsaklarını yerinden sökerim."

Bu vahşet fantezisinin nedeni, bir hafta önce Maya'ya zorla izlettiğim *Tokyo Ghoul* animesi olabilirdi. Kız, çok çabuk vahşete programlanıyordu.

Bora ve Uygar, Maya'nın bakışlarına ve sözlerine kaşlarını kaldırarak karşılık verdiler. Bora, bembeyaz dişlerini göstererek ağır ağır sırıttı. "Kulağa çok da kötü gelmiyor. Ne de olsa bunun için bana dokunman gerekecek."

Bora'nın bu tepkisine karşılık Maya'nın ağzı hafifçe aralık kaldı. "Bora," dedi Uygar, uyarır gibi.

Bora, sırıtmayı kesti ve ayağa kalktı. "Bu durum hallolduğuna göre gitme vakti." Sonra dönüp Uygar'a baktı. "Sen yemeğe geç, ben önce başka bir yere uğrayacağım, motoru alıyorum."

"Babam geç kalmanı hoş karşılamaz," dedi Uygar ama Bora çoktan kapıdan çıkıp gitmişti. Uygar ağır ağır ayağa kalktı. "Şimdi yemeğe gitmem gerekiyor."

Bana hiç bakmasa da Maya gibi ben de refleksle başımı eğerek onayladım. "Ben de çıkıyorum, gitmem gereken bir yer var," dedi Maya.

Uygar başını salladı. "Alar'ın sana verdiği anahtarı al."

Demek ki en yakın arkadaşım, bir süre Ateşlilerle yaşayacaktı? Vay be! Bu haberi Ateş grubunun fan sayfalarına versem, ne olay olurdu! Ama elbette bunu yapmayacaktım.

Artık sadece bir hayran değil, onların hayatında ufacık da olsa yeri olan biriydim.

Uygar, kapıdan çıkıp gittikten sonra Maya ile beraber bir süre öylece dikildik. "Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Yiğit'in yanına." Eliyle saçlarını geriye atıp derin bir nefes verdi. "Kedi onda kaldı. Benim için yaptıklarını da kolay silemem. Gidip gönlünü almak istiyorum." Tek kaşımı havaya kaldırdığımda Maya, baygın baygın karşılık verdi. "Hayır, Efra, ona karşı bir şey hissetmeye başlamadım. Eğer bir gün bir mucize gerçekleşir de hissedecek olursam, ilk sana söyleyeceğim. Şimdi, hazırlanmak için duşa girmem lazım."

"Tamam," dedim ilk söylediğine sırıtarak. "Ben de gitsem iyi olur."

Kapıya doğru yürürken el salladım ve evden çıktığımda Maya, kapıyı kapattı. Evin bulunduğu sokak ıssız olduğu için, taksi bulamazdım. Bu yüzden, internetten en yakın taksi durağının telefon numarasına baktım.

Telefondan kafamı kaldırdığım o kısacak saniyede, birini fark ettim. Bu da olduğum yere çakılıp kalmama neden oldu.

Uygar, arabaya yaslanmış sigara içiyordu.

Ben aval aval ona bakarken, o da sigarasının dumanını üfledi ve beni gördü. Bir iki saniye ikimiz de tepki vermedik. Sonra tekrar sigarasını dudağına götürüp derin bir nefes çekti.

Sanki onunla hiç karşılaşmamışım gibi, tekrar telefonumun ekranına odaklandım. Taksi durağının numarasını bulduğum sırada...

"Birini mi bekliyorsun?"

Konuşmadan önce boğazımı temizlemem gerekti. "Şey... Taksi çağıracağım..." Sesim, soğukta kalmış kedi yavrusunun mırlaması gibiydi. Elimle başıma vurmak istedim ama

Uygar'ın sigara içerken beni dikizlemesi, kıpırtısız kalmama neden oluyordu.

Yerinden doğrularak on adım ötesindeki çöpe doğru yürüdü ve metal kutuya sigarayı bastırıp içine attı. Yere atmaması dikkatimi çekmişti. Odasının da diğerlerinin odasına göre daha derli toplu olduğunu anımsıyordum. Alar, çok dağınıktı. Bora ortaydı ama Uygar'ın odası az eşyalı ve pırıl pırıl görünüyordu. Ateşliler hakkında çoğu kişinin bilmediği şeyleri bilmek harikaydı.

"Bin," dedi tekrar arabaya doğru yürürken.

Efendim?

"Bora'nın yemeğe geç kaldığı göze batmasın diye benim de geç kalmam lazım. O yüzden bin. Seni bırakırım."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek kıpırdandım. "Şey..."

Uygar bana baktığında, anında harekete geçtim. Ateş grubunun üyesi Uygar Ateş, bana güzel bir teklif sunmuştu. Bunu kabul etmemek manyaklık olurdu! *@Uygarinateslimavileri* hesabına bunu anlatmayı ne de isterdim. Keşke onun yerinde Alar olsaydı diye iç geçirmedim de değil tabii.

Yolcu koltuğuna doğru ilerleyip kibar hareketlerle oturdum. Uygar da sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. "Adres?" dedi sürmeye başladığında.

Ellerim bacaklarıma monte olmuş, kasılarak oturduğumu fark ettiğimde biraz rahatlamayı denedim. Ama maalesef, adresi tarif ederken sesim, gerginliğimi ele veriyordu.

Uygar'a kaçamak bakışlar attığımda ara sıra suratını hafifçe buruşturduğunu ve kıpırdandığını fark ediyordum. *Acaba o da mı benden mi rahatsız oluyordu?*

Yolculuğu biraz daha rahatlatmak için, "Müzik açabilir miyiz?" diye sordum.

Uygar bana yan bir bakış attı. Cevap vermek yerine direkt düğmeye bastı ve arabayı onun sesi doldurdu. Bu, Ateşlilerin çalıp söylediği şarkılardan biriydi.

"Bunu söylediğinizi hiç duymamıştım," dedim.

"Kayıt odasındaki çalışmalarımızdan biri," dedi Uygar. "Skillet'ın *Stars* şarkısı. *Cover* yapmayı seviyoruz. Sahnede çalmadan önce çalışırken kaydederim. Tekrar dinlemek, sonrasında daha iyi söylememe yardımcı oluyor."

Sessizce koltuğa yaslanıp söylediği şarkıyı dinlemeye başladım.

Your love has called my name */Aşkın beni çağırıyor*
What do I have to fear? */Neyden korkmalıyım?*
What do I have to fear? */Neyden korkmalıyım?*
Bundan daha güzel söyleyebilir miydi ki?
If you can hold the stars in place */Eğer yıldızları tek bir yerde tutabiliyorsan*
You can hold my heart the same */Kalbimi de tutabilirsin*

İstemsizce Uygar'a baktım. Onun sesinden böyle romantik şeyler duymak çok garipti. Gerçekte böyle şeyler söyleyen biri olmadığına bahse girebilirdim. Çocuk, resmen buz kütlesi gibiydi. Sahnede de şarkı söylerken sesi, ne kadar duyguyu hissettirse de *– ki ağlattığı kızları da görmüştüm-* şarkı bittikten sonra dümdüz bir ifadeyle sadece teşekkür eder ve giderdi. Herkes, hissettiği sıcak akımın üzerine soğuk bir şelale boşalıyormuş gibi dumura uğrardı.

Bu şarkıları söyleyenin o olduğuna inanmak zordu.

"Şarkı yazabiliyor musun?" diye sordum bir anda.

"Müziği beraber oluşturuyoruz. Ama sözleri, her zaman Bora yazar."

Bunu fan sayfalarında duymuştum; demek ki doğru bilgiymiş.

Uygar, yine suratını hafifçe buruşturup kıpırdanınca dayanamadım. "Bir sorun mu var?"

Bana kısa bir saniye baktıktan sonra hareketini yakaladığımı fark edip tekrar yola döndü. "Sorun yok."

Ona bakmayı sürdürdüm, o da ifadesiz yüzünü korumaya devam etti. Ama sonunda yüzü yine hafifçe kasıldı.

"Hayır, kesinlikle sorun var."

Bıkkın bir nefes verip, doğru gidip gitmediğimizi sordu. Sonunda evimin önüne geldiğimizde hâlâ ondaki tersliği çözmeye çalışıyordum. Uygar, sonunda dayanamayıp ceketinin kenarlarını açtı ve geriye doğru çekilerek kazağını yukarı sıyırmaya başladı.

Bir an kalp krizi geçirecek gibi hissetsem de vurulduğu yerdeki kanı görünce ufak bir çığlık attım. "Ay, kanıyor! Ne oldu?" Ona doğru atılıp yaraya daha çok bakmak için yüzümü oraya yaklaştırdım. Dikişi patlamıştı!

Aman Allah'ım, merdivenden düşerken mi olmuştu?

"Dikişin patlamış," dedim dehşet içinde.

"Sakin ol." Uygar, konuşunca saçıma bir nefes çarptı ve o an, ne durumda olduğumuzu kavradım. Resmen çocuğun üzerine yığılmıştım. Doğrulmaya çalışınca durum daha da beter bir hâl aldı.

Dirseğimle karnına – *neyse ki dikişli tarafa değil*- bastırınca öne doğru geldi ve boğazından garip bir ses çıkarken suratı kasıldı. Öne doğru eğildiği için yüzü, yüzümün dibine kadar gelmişti. Kocaman gözlerle ona bakarken, o da suratını buruşturmayı kesip bana baktı.

Bir iki saniye öyle kaldık.

Anında kendimi geri çektim. Kafamın arkası cama çarpınca, bu sefer de benden tuhaf bir ses çıktı. *Of, ne akşamdı ya!*

Kafamı ovuşturarak, "İstersen bir hastaneye gidelim," dedim.

Uygar tekrar geriye yaslandı. "Hayır, ben hallederim."

Bana kısaca, *git artık* diyordu. Normalde gurur yapıp inerdim ama şimdi kendimi suçlu hissettiğim için – *hem vurulmasına hem de kafasına vurup merdivenlerden düşmesine sebep olduğum için*- inmekte diretiyordum. "O zaman benimle gel, temizleyelim. Sonra dikişlerin durumuna bakarız."

Uygar bana bakıp kaşlarını çattı. Bir anda ileri atılınca yine bir çığlık kopardım. Kolumu tutup beni kendine çekti.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dediğinde kıpırdanmayı kestim. "Arkadaşın, artık grubumuzun bir üyesi. Bu da demek oluyor ki daha çok karşılaşacağız." Sonra mavi gözlerini – *bu gözler buz gibi değil miydi? Şimdi neden alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu?* - kıstı. "Eğer sonraki karşılaşmalarımızda da senin yüzünden yerlere serilmeye devam edersem..."

Ay, ne korkunç çocuktu ya bu. "Bu yavru kedi bakışın bile seni elimden alamaz."

Yavru kedi. Öyle mi bakıyordum gerçekten?

"Gözlerim yuvarlak. İsteyerek öyle bakmıyorum."

Evet, yine tüm sesler yok olmuştu ve arkada bir karga gaklıyordu.

Uygar, tüm söylediklerinin arasından çekip çıkardığım sonuca bir süre tepki veremedi. Onun afallamasına gülmek istesem de bu gergin anı bozamadım.

"Beni döver misin?" dedim başka bir sonuca yönelerek.

Bu söylediğime daha da öfkelenmiş gibiydi. "İn arabadan," dedi tekrar doğrularak.

Aman, sanki illa beni eve bırak demiştim!

Sinirle solumaya başladım. "Bu yüzden en ilgimi çekmeyen Ateşli sendin," diye mırıldanıp arabadan indim. O an, söylediğim şey ağzımdan kaçmıştı ama artık çok geçti.

Uygar'ın duyduğuna emindim. Büyük adımlarla arabanın önünden geçip eve yürürken göz göze geldik. Evet, kesinlikle duymuştu.

Ben arabanın önünden çekildiğim an gaza bastı ve gitti.

"Neredeyse eziliyordum be!" diye bağırdım sanki beni duyacakmış gibi. Hırsla yere basa basa eve doğru yürüdüm.

Annemler evde yoktu. Mutfağa gidip bir *noodle* paketi çıkarırken hâlâ söyleniyordum. "Hayır, sanki bilerek vurulmasına neden oldum? Sanki bilerek kafasına vurdum! Hem *yavru kedi bakışın bile seni elimden alamaz* diyor hem de *döver misin* diye sorunca sinirleniyor!"

Noodle hazırlayıp bir dizi açtıktan sonra höpürdeterek yemeğimi yerken telefonum titredi. Ekrana bakarken gördüğüm şeyle, yemeğin suyu boğazıma kaçmıştı. Öksürerek *Whatsapp*'ı açtım.

Grup adı ATEŞ

Alar Ateş, sizi ATEŞ grubuna ekledi.

Alar Ateş, Maya kişisini ATEŞ grubuna ekledi.

Gözlerimi kırpıştırarak ekrana bakakaldım. O sırada ekranda iki tane cümle belirdi.

0532****:**

Alar, seni sikerim!

0541****:**

Alar, siktir git!

Yoksa bunlar...

Alar Ateş:

Siz de ne meraklıymışsınız beni ... Neyse beyler, grupta artık kızlar var. Yönetici olarak küfrü yasaklıyorum.

Bön bön ekrana bakakaldım. Ateşlilerle aynı *Whatsapp* grubunda mıydım ben?

"Ay inanmıyorum!"

Çığlık atıp ayağa kalktım. Durumu idrak ettiğimde kalkıp dans etmeye başlamıştım bile, aynı zamanda ekrana da bakmayı ihmal etmiyordum.

Maya:

Ne oluyor burada?

Alar Ateş:

Arı Maya, artık Ateş grubunun bir üyesi olduğun için seni de grubumuza aldım.

0541****:**

Maya'yı anladık da diğeri burada ne geziyor?

O diğerinin ben olduğumu anladığım için bozulmuştum. Söyleyen, elbette Uygar'dı. Gözlerimi kısarak numaralar kafamı karıştırmasın diye Bora ve Uygar'ın numarasını kaydettim. O sırada biri daha yazdı.

Alar Ateş:

Maya, grubumuzda olduğuna göre artık bizden sayılır. Uygar'a aldırma sen, tatlı şey.

Bora Ateş:

Daha kızın grupta olduğunu söyleyeli 1 dakika olmadı, pezevenk.

Alar Ateş, Bora Ateş kişisini gruptan çıkardı.

Alar Ateş:

Küfür yasak demiştim, *bro*.

Maya:

Şimdi grup daha bir harika oldu.

Hoplayıp zıplayarak ekrana bakarken deli gibi sırıtıyordum. Mutluluğuma, Uygar'ın kötü sözleri bile gölge düşüremezdi. Alar Ateş ile aynı *Whatsapp* grubundaydım!

En önemlisi, müzik gruplarında olmasam bile artık ben de bir Ateşli sayılırdım!

Bölüm 18 - Dipsiz Kuyular

Maya Erez

Elimdeki telefonun ekranına bakarken ister istemez sırıttım. Sinirlerim ne kadar gergin olsa da bu tepkiyi vermeden duramazdım.

Alar, Bora'yı *Whatsapp* grubundan atmıştı.

Uygar Ateş:

Tahmin ediyorum ki Alar, gruptan attığı Bora'nın yanında olduğunu hesaba katmadığı için bir süre yazılanlara cevap veremeyecek.

Alar Ateş:

Doğru tahmin. Ben Bora, ayrıca beş dakika içinde yemekte olmazsan senin de sonun Alar'a benzeyecek.

Uygar hâlâ yemeğe gitmemiş miydi?

Kardeşlerin atışmasına sırıtıyordum ama bir yandan da kafam karışmıştı. Uygar, ben evden çıkmadan çok önce evden ayrılmıştı, yani yemeğe çoktan katılmış olması lazımdı.

O sırada, yanımda boğazını temizleyen Yiğit'i fark edince irkilmemek için kendimi zor tuttum. Telefondan başımı kaldırıp, sakince cebime tıkıştırırken, Yiğit, bana dik dik

bakıyordu. Sırıtmayı keserek ben de ciddi bir ifadeyle ona baktım.

Yiğit'le aramı düzeltmek için evine gelmiştim, aynı zamanda kedinin de durumunu öğrenmem gerekiyordu. "Teşekkürler," dedim bana doğru uzattığı kolayı alarak.

Yiğit, karşımdaki koltuğa oturup sırtını yasladı ve gözlerini üzerimden ayırmadı. "Nerede kalıyorsun?"

Kolayı yudumlarken az daha boğazıma kaçıyordu. *Dakika bir, gol bir!*

"Arkadaşımda," dedim kestirip atarak. Ateşlilerde kaldığımı duysa, başım epeyce ağrırdı.

"Hangi arkadaşında?"

Kolayı resmen vakumlayıp ayağa kalktım ve boş bardağı mutfağa götürmek için hareketlendim. Sorularına mantıklı cevaplar bulmadan gelmemeliydim. Şimdi beni köşeye sıkıştıracaktı.

Yiğit, elbette pes etmeyip arkamda bitti ve tezgâhla arasında kaldım. "Paran yok pulun yok. Nerede kaldığın belli değil. Ne yapıyorsun sen, Maya? Neyin peşindesin?"

"Buraya gelmek kötü bir fikirdi," diyerek onu ittirdim ve yolumu açtım. Çıkışa doğru yürümeye başlamıştım. Yiğit'le arayı düzeltmeye çalışmak kötü bir fikirdi.

O sırada, Sinsi, bir anda yoluma çıktı. Biraz daha büyümüştü ve onu görünce olduğum yerde durdum.

Yiğit, bu fırsattan yararlanarak önüme geçip yolumu kesti. "Hey hey!" dedi kollarımdan tutarak. "Tamam, dur. Sakince konuşalım."

"Çekil, Yiğit. Konuşacak bir şey yok. Kediyi de yanıma alacağım."

Yiğit, ellerini sarı saçlarına sokup onları dağıttı. "Ya, sen beni delirtecek misin? Daha nerede kaldığın belli değil, bir

de kediyi mi yanına alıyorsun?"

Genelde yaptıklarımın sonucunu düşünmediğim doğruydu. Evim ve param yokken bir kediye bakmayı nasıl düşünebiliyordum, benim de bir fikrim yoktu.

"Hem bir ev hem de para kazanma şansım var."

Yiğit duraksadı. Sanki büyük bir aydınlanma yaşamış gibi gözleri hafifçe büyüdü. "Sakın bana..." Gözlerini kapatıp eliyle burun kemerini sıktı. "Şu her yerde karşıma çıkan çocuğun olduğu rock grubuna katıldığını söyleme."

"Evet, o gruba katıldım," dedim yere eğilip Sinsi'yi kucağıma alarak.

Yiğit, kayıtsızlığıma daha da delirmiş olacaktı ki sakince bir nefes verip içeri gitti. Bir şeylerin devrilme sesini duydum, birkaç küfür ve homurtu ile geri geldi. Geldiğinde daha sakin görünüyordu. Sadece *görünüyordu*.

"Nasıl bir günah işledim de Allah beni seninle karşılaştırdı, bilmiyorum."

Aslında onu gerçekten seviyordum ama onun istediği şekilde değil. Olması gereken tutku ve aşk birleşip Yiğit'i bulmuyordu. Sadece sevgiyle de bu işi yürütemezdim.

"Vazgeç, Yiğit," dedim sakin bir sesle. "Ben, senin istediğin gibi bir kız olamam."

"Biliyorum." Yenilgiyle omuzlarını düşürüp duvara yaslandı. "Biliyorum ama gel de onu, şu kalın kafalı kalbime anlat." Sonra uzun uzun bana baktı. Doğrulup tam önümde durduğunda, söyleyeceği şeyi bekliyordum. "Artık senden, benim istediğim gibi bir kız olmanı istemiyorum. Sadece..." Durdu ve bir süre sessiz kaldı. Sonunda tekrar konuşmaya başladığında, ne istediğinden emin duruyordu. "Sadece benden uzak durma, beni kendinden uzak tutma."

Başımı iki yana salladım. "O zaman benden nasıl vazgeçebilirsin ki?"

"Lütfen," dedi bir eliyle yanağıma dokunarak. Eli, yavaşça yanağımda dolaştı. "Sadece bu kadar yakın olmam yeter."

Yetmeyecekti. Bunu bilsem de şu an, ona karşı gaddar olamıyordum. Bir şekilde benden vazgeçecekti, bunu sindire sindire yapması gerekiyorsa öyle olabilirdi. "Tamam," dedim. "Bana karışma gibi bir hakkın olmadığını unutma."

Yiğit sıkkın bir nefes verse de onaylar gibi başını salladı.

"Ayrıca, enişteme rapor vermeyeceksin."

Yine sıkkın bir nefes ve bir baş onayı...

"Kediye biraz daha bakabilir misin?"

Yiğit kediye bir göz attı. Eliyle başını okşadığında kedi mırlayarak karşılık verdi. "Elbette. En azından o, bana karşılık veriyor."

Ona kötü kötü bakınca ellerini havaya kaldırdı. "Her neyse, şimdi bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlat. Karışmayacak olsam da bilmek fena olmaz."

Yiğit, her şeye hazırdı ama kalbi Ateşlilerin evinde kaldığım bilgisini kaldıramazdı. Bir süre Yiğit'te de kalabilirdim ama o süre, ne kadar uzun olacak bilmiyordum. En baştan buraya gelmememin nedeni, hem bana karşı olan hisleri hem de enişte min bunu duyduğunda bizi anında evlendirecek bahaneye kavuşması olurdu. Adam, bizi baş göz etmek için ölüyordu.

"Kafanın daha fazla atmayacağına emin olduğum zaman anlatacağım ama şimdi gitmeliyim. Aramızı yeni düzeltmişken tekrar bozulsun istemiyorum."

Sinsi'yi yere bırakıp kapıya doğru yürümeye başladığımda, Yiğit kolumu tuttu. Dönüp ona baktım.

"Bana tek bir şeyi söyle," dediğinde kaşlarımı kaldırarak o şeyin ne olduğunu söylemesini bekledim. "O çocukla aranda bir şey var mı?"

Bora'yı kastettiğini bildiğim için yüz ifademi sabit tuttum.

Kısa ve net bir şekilde, "Yok."

"Olmayacak da. Dert ettiğin buysa rahat olabilirsin."

Dert ediyordu ve rahat olmayacaktı ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Bora, dışarıdan mükemmeldi. Her erkek, illaki hoşlandığı kızın yanında olmasını istemez, onu kıskanırdı. Ama dışarıdan ne kadar mükemmel olsa da içten kusurluydu. Bu kusurlar, beni ondan uzak tutmaya yeterdi. Bencil ve kibirli insanlardan hoşlanmazdım. Bora, bu insanların bayrak taşıyanıydı.

"Sonra görüşürüz," dedim Yiğit'e. Başka bir şey söylemesine müsaade etmeden kapıdan çıktım.

Apartmandan çıktığımda, Ateşlilerin evine doğru yola çıkmak için bir taksi bulma umuduyla etrafıma bakındım. Neyse ki çok beklemem gerekmemişti.

Eve geldiğimde, anahtarla kapıyı açacak olmak, hâlâ bana tuhaf geliyordu. Işıklar yanmıyordu, demek ki hâlâ yemekten dönmemişlerdi.

En kısa zamanda kendime kalacak bir yer bulmam gerekiyordu. Henüz grupla sahne almadığım için de ödeme alamazdım. Bardan kazandığım paranın bir kısmını hesabıma yatırmıştım ve bir süre ufak tefek harcamaları onunla idare edebilirdim ama bir an önce para kazanmaya başlamazsam işim biterdi.

Enişte min, Ateş grubunda olduğumu öğrendiği anda, bir daha Yetkiner ailesine geri dönüşüm mümkün olmayacaktı. Kardeşim Enes konusunda ise hâlâ canım çok sıkkındı. Yine de onu görmeme engel olabilecek hiçbir güç yoktu. O evi, o adamın başına yıkardım. Eğer yıkamazsam da onu, çok önem verdiği camiasına rezil ederdim. Bir pastanın üzerine yuvarlanarak ona yaşattığım utanç, yapacaklarımın yanında sıfır kalırdı.

Kendi kendime atıp tutuyordum ama aslında, çok yorulmuştum. Fiziken değil, ruhen. Benim gibi dolu dolu bir

ruhu bile kurutmayı başaranlar oluyordu.

Anahtarı çevirip kapıyı açtığımda evdeki sessizlik, henüz eve dönmediklerini doğruluyordu. İçeri girip kapıyı kapattım. Perdelerden süzülerek içeri doluşan sokak lambasının ışığı ve ay ışığının verdiği avantajla koltuğa doğru yürüdüm. Oturup sırtımı yaslarken soluklandım.

"İnanılmaz," dedim dalga geçer gibi. "Ben... Babasının kızı Maya Erez. Tükenmiş hissediyorum."

Babasının kızı... Bu kelime hep annemin kullandığı bir kelimeydi. Ve benim en nefret ettiğim kelime olmasına rağmen gerçekler de ortadaydı; ona benziyordum.

Bir anda tükenmişliğin verdiği dürtüyle içimde ağlama isteği doldu. Babamın bizi yüzüstü bıraktığı gibi, Eda ve Enes'i yüzüstü bırakıp duruyordum.

"Ne yapacağım?" diye mırıldandım. "Ne yapmalıyım?"

Koltuğa biraz daha yayıldım ve kalbimdeki ağırlığı kaldırmak istercesine derin bir nefes daha verdim.

"Ne yapmak istersin?"

Duyduğum ses, kalbimin o ağırlığı kaldırıp atmasına ve yerinden sıçramasına neden olmuştu. Bedenim ise tamamen kıpırtısızdı.

"Madem artık aynı gruptayız, anlaşmamız gereken konular var," dedim gözlerimi açmadan. Bora'nın nerede durduğu hakkında bir fikrim yoktu. "İlk konu; sessizce yaklaşmalara son ver. Yoksa sonun, kafasına bardak yiyerek merdivenlerden yuvarlanan kardeşin gibi olabilir."

Gözlerimi açtığımda, Bora'yı L koltuğun diğer köşesinde otururken buldum. Ayağını diğer bacağının üzerine atmış, bir kolunu koltuğun sırtına yaslamıştı. Dışarıdan vuran ışık, yüz hatlarının çoğunu açığa çıkarsa da ifadesinin ne olduğunu çözmeye yetmiyordu.

"Başka?" dedi parmaklarıyla koltuğun kolunda ritim tutarak. Gözleri, pürdikkat üzerimdeydi.

"Tıp tıp bakmayı da kesebilirsin mesela."

Başını hafifçe yana yatırırken, dudaklarından bir gülümsemenin hayaleti geçer gibi oldu. Ya da ay ışığının bir oyunuydu. "Nasıl bakıyorum ki?"

"Bilmezliğe yatma." Bu çocukla aramızdaki saçmalıklara son verme zamanıydı. "Şeytani düşüncelerin yüzüne yansıyor. Beni grupta istemiyordun ama bak buradayım ve bundan sonra da gitmeye niyetim yok. Artık kes şu gıcık yüz ifadesini takınmayı."

Bora, aynı ifadeyle bana bakmayı sürdürürken bu sefer kesinlikle gülümsedi. "Peki, bu *gıcık* yüz ifadesinin benim normal yüz ifadem olduğunu söylesem?"

Hırlar gibi nefes verip başımı geriye atarak gözümü kapattım. "Gıcık."

Birkaç dakika öylece gözlerim kapalı beklediğimde, Bora da konuşmamıştı. Sessizliği rahatsızlık verince, gözlerimi açtım ve onu yanı başımda görmenin şaşkınlığıyla diğer yana doğru kaykıldım. Yine de çok uzaklaşamamıştım.

Bana dönük otururken dirseğini koltuğun sırtına yaslamış, yumruk yaptığı elini de yanağına dayanmıştı. Beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim sinirle. "Daha birkaç dakika önce şunu yapmayı kesmeni söylemiştim."

"Söz dinleyecek birine mi benziyorum?

"Bak," dedim sakin bir şekilde. "Aynı grupta olacaksak iyi anlaşmamız ve birbirimize alışmamız lazım. Sen benim sınırlarımı zorlama, ben de senin sınırlarını zorlamayayım. Tamam mı?"

"Öyleyse o sınırları açıklığa kavuşturmamız gerekecek."

"Haklısın," diyerek ona doğru dönüp oturdum. Bacakla-

rımı da birbirlerine kavuşturmuştum. Ben de dirseğimi koltuğun koluna yaslayıp, yüzümü avucuma dayadım. Aynı şekilde birbirimize bakmaya başladık.

"Sen başla," dedim boşta kalan elimle ona başlamasını işaret ederek.

Bora, bir süre sessizce durdu. "Seni gruba kabul etmem, sana güvendiğim anlamına gelmez." Söylediği şeye kaşlarımı kaldırdığımda konuşmama fırsat kalmadan devam etti. "Bu grubu, bir yabancının daha mahvetmesine izin vermem. Bizi yarı yolda bırakacak olursan, seni mahvederim."

Bir iki saniye bir şey söyleyemedim. "Öyleyse sıra bende," dedim dik dik suratına bakarak. "Beni asla tehdit etme, *seni mahvederim*."

Bora, çok ama çok hafifçe dudağının kenarı yukarı kıvrılırken omzunu kaldırıp indirdi. "Uyarıydı."

"Eee, başka?" dedim gözlerimi devirerek.

Bora, koyu renk gözleriyle bana bakmaya devam etti. "Önceliğin, her zaman grup olacak. Yani *biz*."

"Beni bir dakika önce yabancı yerine koyan biri mi söylüyor bunu?" Güler gibi bir ses çıkardım. "Sen de beni kardeşlerinle aynı kefeye koyacak mısın?"

Bu sefer el feneri gibi parlayan dişleri göründü. "Asla."

İmayla sırıtan ağzına bir tane çakmamak için kendimi zor tuttum.

"Benim bir ailem ve arkadaşlarım var." Sonra durdum ve uzlaşmaya varmak için ılımlı konuştum. "Ama grubun aleyhine davranmayacağımdan emin olabilirsin."

Bora, konuyu uzatmadı. Grubu çok önemsediğini belli etmişti ne de olsa. Kendimi, eniştemin altın kafesinden kaçarken, bir başka gösterişli altın kafese konmuş gibi hissetmeye başlamıştım. Bu hiç iyi değildi.

Bu grupta çalışmak, bir barda öylesine çalıştığım bir grupla çalışmak gibi değildi. Her noktalarına *ateşli* sıfatı takılarak fan hesapları açılan bir grubun üyesi olacaktım. Eniştemin boyunduruğu altında yaşadığım zamandan daha fazla şeye dikkat etmem gerekiyordu.

Hayır, hayır, sakin olmalıydım. Bu cefanın bir de sefası vardı. Sevdiğim işi yapacaktım.

"Sıra bende," dedim tekrar Bora'ya odaklanarak. Biraz önceki imalı gülüşü silinmiş, ciddiyetle bana bakıyordu.

"Seni dinliyorum."

"Asla, ama asla, beni bir daha öpmeyeceksin."

Sessizlik, sağır olmamı sağlayabilirdi. Sokaktan vuran ışık, pencere kenarında olduğumuz için yüzüne daha çok vuruyordu. Her ayrıntısını seçebiliyordum. Dipsiz bir kuyuyu andıran koyu renk gözleri kısıldı, dudakları kıvrılmasa da gülümsemesinin silüeti sanki oralarda dolaştı.

"Peki, sen beni öpmeyeceğine emin misin?"

Hatırlamak istemediğim şeyi hatırlatınca saçlarım elektriklenmişti.

"Yanlış hatırlamıyorsam, bu öpüşme işini sen başlattın," diyerek ekledi.

Gözlerimi yumup sabır dilenir gibi nefes verdim. "Kendin unutmadığın gibi bana da unutturmuyorsun. Pekâlâ, ben de ne olursa olsun, bir daha seni öpmeyeceğim," dedim dişlerimin arasından.

Tekrar gözlerimi açtığımda, Bora ciddiyetle bana baktı. "Tamam."

Bir an afalladım. İmalı sözler, gülüşler, alay dolu uğraşmalar yok mu yani? Demek ki gruba girdiğim an, bu tür şeyler sona ermişti. Benimle o türden uğraşmayacağını bilmek rahatlatmıştı. İyi, güzel.

"Öyleyse, artık grup arkadaşıyız."

Elimi ona doğru tokalaşır gibi uzattım. Bora, bir iki saniye beklese de elini uzattı ve el sıkıştık.

Elinin sıcaklığı vücuduma ılık bir hissin yayılmasına neden olunca elimi çektim. "Güzel," dedim toparlanarak. "Diğerleri nerede? Sen neden evdesin?"

Oturuşunu düzeltip sırtını koltuğa yasladı. Eliyle saçının arkasını karıştırırken, "Ben erken ayrıldım," dedi. Ailesiyle bir problem olduğuna adım gibi emindim. Elbette ona bunu soracak kadar yakın olmadığım için sessiz kaldım.

Bora, ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü. Mutfağın ışığını açıp dolapları karıştırmaya başladığında kaşlarımı hafifçe çatarak onu izliyordum.

"Ne arıyorsun?"

Buzdolabını açıp uzunca bir süre inceledi. "Yiyecek herhangi bir şey." Sonra bir küfür mırıldanıp kapağı kapattı. "Alar hayvanı varken evde yiyecek bir şey bulsam şaşardım zaten."

"Yemekten geldiğini sanıyordum," dedim soru sorar gibi.

"Doğru düzgün yiyemedim." Tezgâha yaslanıp telefonunu eline aldı. Muhtemelen yemek istemek için *Yemeksepeti*'nde dolanmaya başlamıştı.

Ayağa kalktım ve mutfakta ona katılarak dolapları araştırmaya başladım. Sonunda bulduğun kalın spagettiyle gözlerim ışıldadı. "Bekle," dedim diğer malzemeler de var mı diye kontrol ederek.

"Spagetti sevmem."

Ona gözlerimi devirerek diğer malzemelerin de olduğunu gördükten sonra, "Bunu dene ve gör," dedim. Cebimden çıkardığım lastikle gür saçlarımı güç bela tepeden topladım. Bu saçlar, beni çok fazla uğraştırıyordu ama sevdiğim için

de kestiremiyordum. Kazağımın kollarını sıvayıp Bora'yı kenara çekilmesi için dirseğimle ittirerek ocağın başına geçtiğimde bana bakıyordu. "Ne?" dedim.

Bir şey söylemedi. Ben de tencere arayışına başladım. Bora, insafa gelmiş olacaktı ki bir dolabı açtı ve uzun boyuyla tencereyi en üstten indirdi. "Al."

Devlerin evinde tencere en üste koyuluyormuş demek ki.

"Bir tane daha lazım," dediğinde bir tencere daha verdi. Bir tanesinde yağ, tuz, pul biber, salça ve tavuk bulyonu ekledikten sonra onları kızarttım ve üzerine, su ısıtıcısında kaynamış suyu ekledim. Aslında tavuk olsa daha güzel olurdu ama şimdilik eldeki malzemelerle idare edecektik. Su, ayrı yerde kaynarken, spagettiyi başka bir tencerede haşladım.

Bora, kollarını gövdesinde birleştirmiş beni izliyordu. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin olduğuna emin misin?"

Ona hevesli bir bakış attım. "Görürsün."

Her ikisi de hazır olunca, spagettiyi çukur bir tabağa koydum ve üzerine diğer tencerede kaynattığım suyu ekledim. Bora, suyun içinde yüzen spagettileri görünce suratını buruşturdu. "Bu ne?"

Hevesimi kırması saniyeler sürmüştü, baygın baygın suratına baktım. "Sulu makarna."

"Onu görüyorum, keşke görmeseydim."

"Tadına baktın mı ki?" dedim sinirlenmemeye çalışarak. "Oldukça güzeldir."

"Ben yemeyeceğim, sen ye." Bora tekrar telefona gömüldüğünde, beynimden ateşler fışkırıp tavanı bulacaktı.

"Ne hâlin varsa gör." Sakindim ama sesimin, kontrolüm dışında çatlak çıkmasına engel olamadım. Sinirimi bozan, onun için uğraşmışken böyle davranması değildi.

Bu yemeği, bize annem yapardı. Yemesi ne kadar zor da olsa eğlenceliydi ve Eda'yla sürekli bundan isterdik. Spagettileri höpürdetirken her yanımız yemeğin suyuna bulanırdı.

Bir an, sıkı sıkı kapattığım kapı aralandı ve bir acı baş gösterdi. Titreyen elimle tabağı tezgâha bırakıp üst kata çıkmaya koyuldum. Yanından geçerken, Bora, telefondan başını çoktan kaldırmış bana bakıyordu.

Banyoya girdiğimde, soğuk suyu açıp yüzüme çarptım. İster istemez ellerim titriyordu. Genelde gardımı indiren biri değildim fakat yorgunluğum, gücümü kaybetmeme neden oluyordu.

Kontrol sende, dedim içimden. Bir kez daha soğuk su çarptım. *Annenin yokluğunu kabullendin*. Bir kez daha soğuk su. *Sen, yalnız başına da çok iyisin.*

"Yemeğini yemedim diye bu kadar üzülmüş olamazsın."

Bora kapı pervazında duruyordu, anlaşılan peşimi bırakmaya niyeti yoktu. Yüzümü kurularken, "Senin davranışlarına üzülecek kadar aklımı kaybetmedim," dedim. "Ne istiyorsan onu yap ama beni rahat bırak."

Banyodan çıkacağım sırada önümde dağ gibi dikildi. "Bir şeye üzüldün."

"Seninle ilgili bir durum yok," diyerek tekrar geçmeye çalışınca, bu sefer beni, kollarıyla lavabonun arasına hapsetti.

"Seni tanımamıza izin vermeyecek misin?"

Hâlâ su yüzünden doğru düzgün kurulayamadığım ıslak kirpiklerimi ağır ağır kırpıp açtım. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Hakkındaki her şeyi. Zengin bir iş adamının baldızısın ama uyduruk bir barda şarkı söylüyorsun. Sokak serserileri tarafından kovalanıyorsun. Bir gün kapımızda bitiyor,, kalacak yerin ve paran olmadığını söyleyerek gruba girmeyi kabul ediyorsun."

Sessizce suratına baktığımda Bora, gözlerini kısıp yüzünü daha çok yaklaştırdı. "Kimsin sen?"

Tamam öyleyse. Bundan sonra günümün çoğunu geçireceğim insanlar bunlardı ve artık hakkımda daha çok şey bilebilirlerdi.

"Annem öldü." Sesim, ayarladığımdan daha da duygusuz çıkmıştı. Bu hoşuma gitti. "Babam zincirinden kurtulur kurtulmaz dünyayı dolaşmaya karar verdi; beni, ablamı ve küçük kardeşimi bıraktı. Ablam, o çok meşhur zengin iş adamıyla evlendi. Ama ben o despot herifin himayesinde kalmak yerine, kendi başımın çaresine bakmak istiyorum."

Bora, hafif kısık bakan gözleri düzelirken kollarını çekti ve doğruldu. Sanki olanlar, yavaşça zihninde bir anlam kazanmaya başlıyor gibi bir süre beni inceledi. Konuşmakta zorlandığımı fark etmiş olacaktı ki daha çok üstelemedi. "Şimdilik bu kadarı yeter," deyip banyodan çıktı.

Uzun bir süre, kıpırdamadan öylece bekledim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama ben aşağı indiğimde dış kapı açılmıştı ve Alar'la Uygar, içeri giriyordu.

"Maya!" dedi Alar, kollarını iki yana açarak. "Beni bırakamayacağını biliyordum."

Alar'a tepki verecektim vermesine ama Uygar kaşlarını çatarak bir noktaya baktığı içi ben de oraya baktım. Alar da hâlâ aynı sırıtan ifadeyle gözlerini o yöne çevirince, "*Bro*?" dedi.

Bora, dudağından taşan spagettiyle bize bakıyordu.

Önce afallasam da görüntüsüne gülmeden edemedim. Bozuntuya vermeden spagettiyi içine çekince su, yüzüne sıçradı.

"Ne mal mal bakıyorsunuz?" dedi kardeşlerine.

Alar daha çok sırıttı. "En son küçükken spagetti yediğinde, boğazına kaçtığı için ağladığın aklıma geldi," deyip bana baktı. "Sonra da ağladığını kimseye söylemeyelim diye bize rüşvet..."

Ah... Buna da gülmek isterdim ama sonrası gerçekten felaketti.

Bora, masadan kalkıp yeri gümbürdeten adımlarla Alar'ın peşine düştüğünde, Alar, uzun bacaklarının avantajıyla merdivenleri ikişer üçer çıkıp yukarı kaçtı.

"O rüşvet, zaman aşımına uğradı, *bro*. Yenilemelisin!" Alar'ın sesi yukarıdan bize kadar ulaşırken Bora, öfkeli bir boğa gibi güm güm adımlarla odasına gidip kapısını kapattı. Gitmeden Uygar'a da ters bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

Gülerken bir anda gülümsemem soldu. Uygar'a bakışı daha farklı bir anlam taşıyor gibi hissetmiştim. Uygar da bunu fark etmiş olacak ki eliyle saçını karıştırarak yukarı çıktı.

Sap gibi ortada kaldığımı fark edince, bir iki dakika etrafa bakındım. Yapacak en iyi iş, Bora'nın yediği tabağı kaldırmak olacaktı. Yemeğin çoğunu yemiş olması, yine hafifçe gülümsememe neden oldu. Fikrini değiştiren açlığı mıydı yoksa başka bir şey miydi, bilmiyordum.

Alar, başını uzatıp Bora'nın yanımda olup olmadığını kontrol ettikten sonra parmak uçlarında yanıma geldi.

"Kavga ettiler mi?" dedi fısıldayarak.

"Hı?"

Sessiz olmamı tembihler gibi eliyle bir işaret yaptı. "Bora ve Uygar diyorum."

"Onlar neden kavga edecek ki?"

Alar tezgâha yaslandı. "Uygar yemeğe gelmedi. Babam böyle şeylere çok sinirlenir. Bora da Uygar'ın üzerinden ilgiyi çekmek için durduk yere kavga çıkardı."

Söylediklerini anlamaya çalıştım. Uygar yemeğe gitmek için evden çıkmıştı, neden yemeğe gitmemişti ki? Ve Bora'nın yaptığı şey ilgimi çekmişti. Kardeşleri söz konusu olunca, bencilliği bir kenara bırakıyordu demek ki.

"Neyse, ben artık uyusam iyi olur," dedim. "Yarın yorucu bir gün olacağa benziyor."

Alar, bana yukarıdan çarşaf, yastık ve pikeyi getirdi. Odasında kalmam için ısrar etse de kabul etmedim, evlerinde kaldığım yetmiyormuş gibi bir de odalarını işgal etmek istemiyordum.

Yorgunluğum sayesinde hemen uykuya dalmıştım zaten. Sabah olduğunda kendimi daha dinç hissediyordum. Giray kapıdan girdiğinde ben, çoktan hazırlanmıştım. Ateş kardeşleri de söylene söylene tek tek uyandırdım ve bu durumun onlarda rutin olduğunu tahmin ettim.

Bora uykulu ve ilgisizdi, Uygar diğerlerine göre daha dinç görünüyordu ve beni görünce "Günaydın," dedi. Alar ise karışık saçları ve çıplak vücuduyla oturma odasına damlarken *şebekçe* bana sarılmaya kalktı, neyse ki Uygar onu yakalamıştı.

Hepimiz, benim sözleşmem ve grup hakkında konuşmak için şirkete gittik. Sözleşmeyi imzalarken grup üyeleri pürdikkat beni izliyordu.

Ve artık, resmen bir Ateş grubu üyesiydim.

Şirket sahibi, bir süre benimle kurallar hakkında konuştu, benim grupta olduğumu herkese açıklamadan önce hazır olmamızı istediğini söyledi. Güzel bir sahne şovuyla dinleyici karşısına çıkacaktık. İyi işler çıkarmam ve gruba alışmam için onlarla sık sık takılmamı tembihledi. Herhâlde, şimdilik onlarla kaldığımdan haberi yoktu.

Çalışma düzenimi belirleyip, dans ve Deren'den alacağım dövüş sanatları dersi için zaman ayırmalıydım. Neyse ki haftanın bazı günlerinde dersim yoktu ve bu konular için kafa yorabilirdim.

Uzun bir görüşmenin ardından şirketten çıktık ve bu sefer, Bora'nın sürdüğü arabaya bindik. Onlarla görülmem tehlikeli olsa da artık sorun değildi. Nasıl olsa, yakında her-

kes grubun yeni üyesi olduğumu öğrenecekti.

"Arı Maya, bugün dersin kaçta biter?" diye sordu Alar. "Bir kutlama yapalım."

"Bugün bölüm dersim yok, dans dersi için okula gidiyorum," dedim. "O da bir saat falan sürer."

"Dans da mı ediyorsun?" diye sordu şaşkın şaşkın. Bora, dikiz aynasından bana bakınca görmezden geldim.

"Efra ediyor. Ben de ona eşlik etmek için gidiyorum."

Alar sırıttı. "Tatlı şeyi dans ederken görmek isterim doğrusu."

"Hayaller ve hayatlar kardeşim. Ve hayatlar istatistik dersi, yürü." Uygar arabadan indiğinde Alar, oflayıp bezgin bir şekilde eliyle yüzünü sıvazladı ve arabadan indi.

Ben de inmeye hazırlanacağım sırada, Bora, arabayı çalıştırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Dans dersinin yapıldığı bina ileride, seni bırakacağım."

Beni binaya kadar bırakmasının şaşkınlığıyla arkama yaslandım. Ben arkada, o önde; şu an özel şoförüm gibiydi. Ben tip tip gülerken aynadan bana kısa bir bakış attı. Hemen boğazımı temizleyip toparlandım.

Bora durunca, teşekkür ederek kapıyı açıp indim. Binaya doğru yürürken telefonumu bulmak için çantayla arbede yaşamaya başladım. Binaya girerken dönüp baktığımda Bora hâlâ oradaydı. Kaşlarımı çatarak başımı *neyse* der gibi sallarken, tekrar telefona bakındım.

Karşıma çıkan bedeni fark edince hemen fren yaparak kayar gibi durdum. Önce gri eşofman altı girdi görüş açıma, sonra siyah tişört. Kafamı tamamen kaldırınca koridorun ortasında duran karşımdaki çocuğa bakakalmıştım.

Ulaş... Ateş grubunun eski üyesi.

"Günaydın."

Bir iki saniye afalladığım için bir şey diyemedim. Sonunda, "Günaydın," çıktı dudaklarımdan.

Ulaş, bal rengi kısık bakan gözlerini gözlerime odakladı. "Seni bir daha göremem sanıyordum."

Afallamam geçince kaşlarımı hafiften çattım. "Neden?"

Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki arka kapıya odaklanıp, *işte bu sebepten* der gibi başıyla orayı gösterdi.

Aynı kaş çatmasıyla o yöne bakınca. *Bu daha gitmemiş miydi?*

Bora, heybetli bedeniyle kapı eşiğini kaplamış dikiliyordu. Bakışları bu sefer sinirli ya da dik dik değildi. Oldukça ifadesizdi.

Ona, *hâlâ burada ne işin var?* der gibi baktığımda neyse ki gözleri, Ulaş'ın değil benim üzerimdeydi. Bana doğru yürüyüp tam yanımda durdu. Yine sorun çıkarmaya mı gelmişti?

Hemen savunma mekanizmamı devreye sokacağım sırada bana bir şey uzattı. "Bunu, koltukta düşürmüşsün."

Elinde duran telefonuma, sanki ilk defa böyle bir şey görüyormuş gibi uzun uzun baktım. *Ah.* Telefonu elinden aldığımda, sorun çıkarmak için gelmediğini anladığım için omuzlarımı gevşettim. Bora, Ulaş hiç yokmuş gibi onun tarafına bakmadı bile.

Tam arkasını dönüp gitmeden önce, "Akşamki kutlamaya geç kalma," dedi. "Yeni grup üyemizle tanışmak isteyenler var."

Sonra ağır adımlarla binadan çıkıp gittiğinde, ortam oldukça sessizdi. Ulaş hiç ses çıkarmasa da orada durduğunu biliyordum. Başımı hafifçe çevirince bana pürdikkat baktığını gördüm.

Bora, sorun çıkarmaya değil, eski grup arkadaşı ve şimdiki düşmanına yerinin doldurulduğunu ilan etmek için gelmişti.

Ulaş'ın yüzündeki ifadeden pek bir şey anlaşılmıyordu fakat zoraki bir şekilde gülümseyerek yanımdan geçip gittiğinde pek de hoşnut olmadığını anladım.

Bora, bunu yaparken her ne amaçlıyorsa amacına ulaştığına emindim. Ona dikkat etmeliydim. O dipsiz kuyular, ifadesiz bakarken bile ardında bir amaç saklayabiliyordu.

Bölüm 19 - Kutlama

Daha neler sakladığını kim bilebilirdi ki?

"Aman Allah'ım, artık şu olanlara söyleyecek söz bulamıyorum."

Efra, elindeki defterle kendisini yellerken derin nefesler alıyordu. Biraz önce kapıdan çıkmakta olan, eski favori Ateş üyesi Ulaş'la çarpışınca tüm devreleri yanmıştı.

"O da mı dans dersi alıyor ki? Bunu öğrenmeliyiz." Kızaran yanaklarına ellerini bastırdı.

"Artık tek favorinin Alar olduğunu sanıyordum."

Efra, defteri omzuma vurdu. "Elbette Alar." Yellemeyi kesip cebinden bir toka çıkardı ve saçını tepeden topuz yaptı. "Ama *Ulaş'ın İnci Dişleri* Facebook grubu, ne zamandır onun neler yaptığını öğrenmeye çalışıyor. Bu bilgiler ne kadar önemli haberin var mı senin?"

Bir iki saniye afalladığım için cevap veremedim. "Ulaş'ın *neyi* grubu?"

Efra, dünyanın en normal muhabbetini ediyormuş gibi yine tekrar etti. "İnci dişleri. Hepsinin en güzel özelliklerini grup yapmaktan hoşlanıyorlar. Önceden ateşli dişleriydi, ama gruptan ayrılınca değiştirdiler."

Garip bir türe bakıyormuş gibi arkadaşıma baktım. "Bora'nın özelliği neydi?"

Efra, defteri çantasına tıkıştırırken sıradan bir şekilde, "Kıçı," dedi. "Sana *@Boraninateslikici* hesabından bahsetmiştim."

Hepsinin en normal yerleri konu olurken, bu çocuğun kıçından ne istiyorlardı?

Efra, aklına gelen şeyle kendini daha hızlı yellemeye başladı. "Ay resmen onlarla aynı *Whattsapp* grubundayız, çok güzel değil mi?" Sonra durup kaşlarını çattı. "Gerçi öküz Uygar," dedikten sonra sesini kalınlaştırdı, "... *dogoro boro-do no gozoyor?..* diye sordu ama çok da umurumda değil. Alar'la aynı gruptayım."

İster istemez güldüm. "Uygar demişken," dedim aklıma gelen şeyle. "Yemeğe gitmemiş. Evden çıkarken yemeğe gideceğini söylememiş miydi?"

Efra, duraksayıp bana baktı. Bir anda parmak uçlarını yere sürterken yanakları kızarmıştı. "Yemeğe gitmemiş mi?"

Kaşlarımı yavaşça havaya kaldırdım. *Dökül bakalım* mesajımı almış olacak ki omuzlarını düşürdü.

"Beni eve bıraktı." Ben kaşlarımı daha da kaldırınca hızla ekledi. "Ateşlilerin evinden çıktığımda arabaya yaslanmış sigara içiyordu. Beni görünce sigarayı attı ve dedi ki," derken Efra, bir anda yine sesini kalınlaştırdı ve kaşlarını çatarak karşıya baktı, "... Bon... Sono borokorom."

Yaptığı taklide gülmek istesem de kafam karışmıştı. "Niye seni o bırakıyormuş?" İma dolu bakınca Efra, hemen elini iki yana salladı.

"Bora yemeğe geç kalacağı için ilgiyi ondan çekmesi lazımmış. O yüzden geç gidecekti." Sonra dudak büktü. "Kafasına vurunca, merdivenlerden yuvarlanırken dikişi zarar görmüş. Belki hastaneye falan gittiği için yemeğe gidememiştir."

Olay şimdi anlaşılıyordu.

Uygar'ın Bora için yaptığı fedakârlığı duyunca durakladım. Kardeşler birbirlerini çok güzel kolluyorlardı. Bu da benim, ablam ve kardeşime olan özlemimi açığa çıkarmıştı. Eskiden ablamla ben de birbirimizi böyle kollardık fakat artık onun hayatında, Doğan Yetkiner birinci sıradaydı.

Suratım *Bulldog* gibiyken sınıfa giren hocaya baktım. Ve dans başladı...

Dans konusunda ne kadar kötü olduğum ortaya çıkmıştı. Efra çok iyiydi. O kadar kıvrak bir vücudu vardı ki hocadan ilk derste övgüler almıştı. Ben ise kıvrılmaya çalışan bir ağaç dalı gibiydim.

"Sakın dersi bırakmayı aklından bile geçirme," dedi Efra, binadan çıkarken. "Söz verdin."

"Bırakmayacağım." Ama bu, yine de isyan etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. "*Bachata* dışında her dansa varım."

"Maalesef, önce *Bachata*," dedi Efra, bana dik dik bakarak.

Çantamı omzuma astım ve geçiştirdim. "Tamam tamam." Efra, tekrar sevimli surat ifadesine dönerken yürümeye devam etti. Binadan çıktığımızda durup tekrar bana baktı.

"Şimdi nereye?"

"Deren'in babasının dövüş sanatları salonuna gideceğim. İlk dersimizi yapacağız."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Karamel saçına uygun renkteki kaşları çatılmıştı. "Aynı anda bu kadar şeyi yapmak zor olmayacak mı?"

Evet, olacak. O yüzden lütfen, Bachata...

"Deren'le olan dersi bırak, başka bir iş de bulabilir. Daha senin kendine yetecek paran yok."

Bachata'ya devam.

"Olmaz, bu işe başladım bir kere." Efra, konuşmak için ağzını açtıysa da müsaade etmeden konuşmaya devam ettim. "Oyalanmamam lazım. Malum, Bora gelip; *okşomko kotlomoyo goç kolmo* dedi."

Efra, kıkırdadı. "Aynen geç kalmaman lazım. Bu, diğerleri için de kötü bir izlenim olur."

"Yetişirim," dedim omuz silkerek. "Sadece bir saat çalışsak yeter. Asıl sen zamanında hazırlan, sensiz o kutlamada bulunmak istemiyorum."

Efra heyecanla kıpırdandı. "Ay ne giysem ya? Kayık yaka, pudra pembesi elbisemi mi giysem? Pileleri çok mu çocuksu görünür? Ay yoksa kırmızı, askısız, dar elbisemi mi giysem? Çok mu abartı olur? Çok mu seksi olurum? Alar tatlı kızları mı sever, seksi kızları mı? Bana, *tatlı şey* diyor ama..."

"Tatlı şeeeeeeeey!"

Bir anda duyduğumuz sesle, ikimiz de yerimizden sıçradık. Efra, kalp krizi geçiriyor gibi elini kalbine koydu. Suratı, ışık hızıyla bembeyaz olmuştu.

Başımı çevirince Alar'ın bize doğru geldiğini gördüm. Yüzünde mükemmel bir sırıtış vardı.

"Nabersiniz?" dedi Alar, dibimize geldiğinde.

İkimiz de alık alık suratına baktık.

Alar, sırıtmasını bozmasa da kıpırdandı. "Kızlar, kızlar," dedi elini saçından geçirerek. "Gün ışığında daha çok parladığımı biliyorum ama beni utandırıyorsunuz."

Efra, bembeyazlıktan domates rengine doğru hızla yol aldı. Bense alık alık bakmayı kesip baygın gözlerle ona baktım. "Burada ne arıyorsun?"

Alar, eliyle bu sefer saçını kaşıdı. "Hoca beni dersten attı ya."

"Neden?"

"Çok konuştuğum için. Hayır, insanız yani, konuşmayıp ne yapalım? Ne demişler; insanlar konuşa konuşa, hayvanlar koklaşa koklaşa..." Sonra durdu ve düşünüyor gibi dudak büktü. "Gerçi ben, koklaşarak anlaşmaktan da yana..."

Efra, kendi tükürüğü boğazına kaçmış olacak ki boğuluyordu. Araya girmenin iyi olacağını düşünerek, "Bizim hemen gitmemiz gerek," dedim. "Akşamki kutlamaya geç kalmayalım."

"Kutlama mı?" Alar'ın mavi gözleri merakla dolmuştu.

"Evet. Bora, akşam kutlama olduğunu söyledi."

"Aaaa," dedi ağzı şaşkınlıkla aralanırken. "O ayarlandı mı ya? Ama daha kararlaştırmamıştık."

Baygın bakışlarım geri geldi. "Anlaşılan Bora, kendi kendine karar vermiş." *Muhtemelen, o kararı Ulaş'ı görünce vermişti.*

"Tipik Bora," dedi Alar, omuz silkerek. "Neyse, partilere her zaman varım." Sonra dönüp Efra'ya baktı. "Sen de geliyorsun, değil mi?"

Efra, ayakkabısının ucunu kaldırıma sürttü ve pembe yanaklarıyla, "Evet," dedi. O sırada durağa gelen otobüsü görünce sırtı dikleşti. "Şimdi gitmem gerek. Akşam görüşürüz."

Efra, otobüs yavaşça hareketlendiğinde, Alar'ın verdiği adrenalinle öğrenci *mod*una girerek resmen maraton koşucusuymuş gibi koştu ve içeri atladı. Sonra aklına gelmiş gibi hemen arkasına dönüp Alar'a baktı. Gözleri kocaman olurken otobüs hareket ettiği için yana doğru savruldu ve düşerek gözden kayboldu.

Alar, gülerek oraya bakıyordu. "Çok tatlı ya!"

Hımm. Efra, ilgisini ne derece çekiyordu acaba?

"Neyse, ben de gidiyorum, akşam görüşürüz." Dönüp yürümeye başladım ama Alar'ın varlığı, hâlâ tam dibimdeydi. Duraksayıp ona döndüğümde o da durdu.

"Eve gitmiyor musun?"

Sorduğu soruya, "Hayır," dedim yavaşça. "Dövüş sanatları dersim var, sen eve geçebilirsin." Tekrar arkamı dönüp ilerlemeye başladığımda varlığı, hâlâ dibimdeydi. Hızla arkama dönünce neredeyse bana çarpıyordu. Ne istediğini söylemesi için beklenti dolu gözlerle tek kaşımı kaldırdım.

Alar, yavru köpek gibi bana baktı.

"Ne?" dedim tavrına bir anlam veremeyerek.

"Çok sıkılıyorum, Arı Maya ya, ben de geleyim. Daha Uygar'la Bora'nın dersten çıkmasına var."

Ah.

"Ama..." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama neden itiraz edecektim ki? Bana ne zararı vardı?

Alar, gün ışığıyla berrak görünen mavi gözlerini, masum bir ifadeyle kırpıp açtı. Sonra kocaman gülümseyince yanağında bir gamze belirdi.

"Tamam," dedim pes etmiş bir sesle. "Gel."

"Ah-ha!" dedi zaferine sevinerek.

"Kendi arkadaşlarınla takılsan daha çok eğlenmez misin?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Bu grup işi yüzünden arkadaş edinemiyorum. Kimin, ne için sana yaklaştığını bilemezsin." Sonra elini uzatıp saçımı karıştırdı. "O yüzden, senin gruba katılman iyi oldu."

Kendimi geri çekip saçlarımı düzeltirken afallayarak ona baktım. *Çılgın kalabalıktaki yalnız gençler mi? Benim de sonum böyle mi olacaktı?*

Durgun durgun ona bakarken durağa gelen otobüsü görünce kendime geldim. "Otobüs geldi."

Alar, gökyüzünden bir *ufo* inmiş gibi gözlerini oraya dikti. "Otobüse mi bineceğiz?"

"Toplu taşıma araçlarına binmeniz yasak mı?"

Başını iki yana salladı. "Elbette değil ama..." Bir süre duraksadıktan sonra omuz silkti ve yürümeye başladı. "Haydi o zaman."

Alar, benden önce gidip otobüse bindiğinde, ben de peşinden ilerleyip bindim. Cüzdanımdan otobüs kartımı çıkarıp bastığımda onun çoktan koltuklara doğru ilerlediğini gördüm. Kartı falan yoktu elbette ki. Derin bir nefes verip bir kişilik daha kart bastım.

O anda, arka taraflardan birkaç çığlık koptu. O yöne baktığımda Alar, ortada kalakalmıştı, arkadan üç tane kız ona doğru uçuyordu.

"Alar!"

"Bu Alar!"

"Seni burada görmek inanılmaz."

"Harikasın!"

Kızlar vızır vızır etrafına üşüştüğünde, diğer oturanların da ilgisi oraya çekilmişti. Alar, elini saçından geçirip gülümseyince kızların hepsi gökyüzünde uçan tek boynuzlu atlara döndü.

Bir Ateş üyesiyle geçirdiğim yirmi beş dakikalık toplu taşıma yolculuğum, şu şekilde geçti; *çığlıklar, kızlar ve kızlar...*

Gözlerim iki çizgi hâlini almış, Alar'a bakıyordum. "Ne?" dedi masum masum.

Kabaran saçlarımı düzelttim. Doğuştan kabarıklardı zaten ama şu an, fazladan bir kabarıklık mevcuttu. Alar'ı, kendisini kapışan kızlardan kurtarmaya çalışmıştım. İtişe kakışa otobüsten inmemiz, âdeta bir faciaya neden olacaktı.

"Bir Ateş üyesiyle otobüse binmemem gerektiğini anlamamı sağladığın için teşekkürler."

Alar, güldü. "Merak etme, sadece bana böyleler. Bora ve Uygar'a yaklaşmaya pek cesaretleri yok. Onların hayranları daha uslu." Sonra göz kırptı. "Ben atılgan kızlardan hoşlanırım."

Aklımda beliren utangaç Efra figürü, pembe yanaklarıyla Alar'a bakıp omuzlarını düşürdü.

"Haydi," dedim salona doğru yürüyerek.

Alar da peşime takıldı ve içeri girdik. Salon tahminimden daha büyüktü, her yerde yer minderleri, kum torbaları ve boks eldivenleri vardı. Fakat hepsi boş duruyordu. Sadece en köşedeki mindere sıra sıra dizilmiş, beyaz karate kıyafetleriyle dikilen çocuklar vardı. *Çocuklar mı?*

Onlarla konuşan Deren, çocukların hepsinin bakışları bize odaklanınca dönüp bize baktı.

Gözleri, benimle Alar arasında gidip geldiğinde Alar, yavaşça bana yaklaştı. "Sana, bu psikopat mı ders verecek?

Deren, uzaktan bir şahin gibi bizi izleyen gözlerini kısınca işitme duyusunun da çok iyi olduğunu anladım. Umarım Alar bu salondan sağ çıkardı.

Deren, çocuklara dönüp bir şey söyledi ve hepsi onay komutu verip başlarını yere eğdiler. Sonra birbirlerine dönüp pozisyon aldılar ve hepsinin ağzından bir *Hah!* sesi çıktı.

Onlar kendi başlarına çalışmaya başladığında Deren, tamamen bize döndü ve ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Üzerindeki karate elbisesini bağlayan siyah kuşağı çözerek ilerlemeye devam ettiğinde, pürdikkat ona bakıyorduk. *Kız, siyah kuşaklıydı.*

Deren, tam önümüze geldiğinde üzerindeki kıyafeti atıp siyah, dar bir atletle kaldı. Kocaman yeşil gözleriyle önce bana baktı, sonra Alar'a... Tek kaşı soru sorar gibi havaya kalktığında ben lafa girdim. Alar'ın pek konuşmaya niyeti yok gibiydi.

"Beni izlemeye geldi. Sıkıntı olur mu?"

Deren, tekrar kayıtsız bir suratla bana baktı. Sonra arkasını dönüp en sonda gördüğüm ringe doğru yürümeye başladı. "Ağzını açmadığı sürece sorun yok."

Alar'ın ağzı hafifçe aralandı, sonra tekrar kapandı.

"Bence de kapat o ağzını," diyerek mırıldandım.

"Açarsam ne olayım. Kızın siyah kuşağı var," dedi o da mırıldanarak.

Ringe doğru yürümeden önce, onu hâlâ kıpırtısız görünce dirseğimle dürttüm. Bana ayak uydurup peşime takıldı ve çoktan ringe çıkıp beni bekleyen Deren'in yanına geldik. Alar, ringin dışında kalıp oturdu. Ben de üzerimdeki *sweatshirt*ü çıkararak altımdaki siyah atlet ve taytla kaldım.

Deren, gözlerini kıstı. Çatılmaya müsait siyah kaşları, gözlerinin üzerinde asabiyetine siper olmuştu. Bu kızın gerçekten gülümsediğine inanmak zordu. En son kahkaha atarken gördüğümde, delirip beni yere yapıştırmıştı.

"Eee nereden başlıyoruz?" diye sordum.

"Önce biraz, seni test edeceğim. Neyde iyi olabileceğini bulmamız gerek, boşa zaman harcamayalım."

Onaylar gibi başımı eğdim zira boşa harcayacak hiç zamanım yoktu.

Bir süre bilek gücümü test etti. Onun eline her vurduğumda *acaba bu sefer sert mi vurdum* diye düşünüyordum ama kızın ifadesinde en ufak değişiklik olmuyordu. Yumruk atmayı öğretirken, yumruğumu tam yüzüne denk gelecek şekilde atmamı istediğinde, elimde olmadan yüzüne çarpar diye endişeleniyordum.

"Sorun yok, yap şunu," dedi kedi gibi y[illegible] beni izleyerek.

O kadar sert bakıyordu ki dediğini yapmaktan başka ça-

rem kalmadı. Bir anda yüzüne doğru yumruk salladım ve anında Deren'in avucu, yüzüyle benim yumruğum arasında girdi. Yumruğumu engellediğinde afallayarak geri çekildim. Kızın hızı, vampirlerle yarışırdı.

"Bilek gücü iyi fakat bundan fazlası gerek; cesaret. Hâlâ yumruk atmaktan çekiniyorsun. Bu şekilde çekinirsen, öğrendiklerin hiçbir işe yaramaz."

Cesaretime laf atınca tepem atmıştı. "Yüzünü dağıtmamı çok istiyorsan hava hoş," dedim. Sonraki dakikalarda Deren'in yüzünü dağıtma isteğimle saldırdım ama o, tek bir darbe bile almamıştı. Bir süre sonra Alar'ın sesi hiç çıkmayınca dikkatim onun oturduğu yere yöneldi.

Yerinde yoktu.

"Alar?" dedim kafam karışmış gibi etrafa bakarak.

Küçük bir kızın çığlığı ve alkışı bize kadar ulaşınca Deren'le oraya baktık. Karate yapanlar yaptıkları işi bırakmış, Alar'a bakıyorlardı.

"Bu nasıl?" dedi Alar ve hızlı bir hamleyle yere eğilip tek elinin üzerinde havaya kalktı.

Küçük kızlar havaya hoplayıp el çırparken, küçük çocuklar somurttu. "Ben de yaparım," dedi bir çocuk. Sonra yerde debelenmeye başladı.

Alar yere oturup kızlara gamzelerini göstererek gülerken Deren, çoktan tepesine dikilmişti. "Burası *breakdans* kulübü değil."

Alar, sesin geldiği yöne bakmak için oturduğu yerden kafasını geriye attı ve tepesinde dikilen Deren'e baktı. "Çocuklar aynı hareketleri yapmaktan sıkılmıştı."

"Onlar, o hareketleri öğrenmek için buradalar."

Alar, derin bir iç çekerek ayağa kalktı. "Biraz moladan bir şey olmaz, Bayan Despot." Deren ters ters ona bakınca Alar, parmağını ona doğru uzattı. "Bana bak Erkek Fatma,

bu ayaklar bana sökmez. Seni pataklayınca bir kızı pataklamış sayılmayacağımı anladım, o yüzden sakın çekinirim sanma."

Deren'in kayıtsız ifadesi değişmedi. Belli ki Alar'ın kendisini bir kız gibi görmemesi umurunda bile değildi. Sonunda başını hafifçe yan yatırıp Alar'ı süzerek gülümsedi. "Beni pataklayabileceğine inanıyor musun gerçekten?"

Alar, bir iki dakika tepki vermedi. Sonunda öyle bir kasıldı ki ince kazağının altındaki bedeni âdeta şişerek devasa bir boyuta ulaştı. "Geç şu ringe."

Alar, önden ağır abi gibi şişerek yürürken gaza geldiği için onu uyarmak istedim ama Deren, âdeta büyük bir av yakalamış yırtıcı gibi hevesle onu takip etti.

"Alar yüzüne darbe alırsa çok sıkıntı olur." Belki de bu, onları durdururdu.

"Yüzüne bir şey olmayacak," dedi Deren. Anlaşılan, hiçbir şey onları durdurmayacaktı.

Onlar ringde karşılıklı birbirlerine bakmaya başladıklarında, tüm çocuklar ringin etrafına doluştu. Hepsi kıkırdıyor, birbirlerine bir şeyler söylüyor, iddialaşıyordu.

"Deren Hoca kazanır, oğlum."

"Ama abi çok büyük."

"Abi çok yakışıklı değil mi?" *Küçük kız kıkırdamaları.*

"Maya," dedi Deren. "Sen hakemsin." Boş boş onlara bakarken, *ben ne anlarım hakemlikten* demek istedim ama Deren tekrar lafa karıştı. "*Başla* de yeter."

Hımm. Pekâlâ.

Ringe iyice yaklaştım ve ikisi de birbirlerine saldırmaya hazırlanırken bağırdım. "Başla!"

Ve... Aman Allah'ım!

İkisi de ortada çarpıştığında Alar, Deren'i gövdesinden yakaladığı gibi havaya kaldırdı, ardından onu yere öyle bir yapıştırdı ki kızın kemikleri kırılmış bile olabilirdi. Deren'den boğuk bir ses çıktı.

Tüm kızlar çığlık attılar, çocuklar ise nefesini tuttu.

Tam ringe atlayıp Deren'e iyi olup olmadığını soracağım sırada, kapışmanın bitmediğini anladık. Deren, yattığı yerden kendisine doğru eğik duran Alar'ın gövdesine öyle bir tekme salladı ki Alar, ne olduğunu anlayamadan yere yapıştı.

Elimle yüzümü sıvazladım. *Bu dersin böyle geçmemesi gerekiyordu.*

Alar ve Deren, ringde yatarak boğuk sesler çıkarıp soluklanırken, çocuklar da ringe çıkıp etraflarına toplandılar.

Anlaşılan, kapışma berabere bitmişti.

"Ah, ah, *bro*, yavaş ya!"

Bora, koltuğa oturttuğu Alar'a bakarken bıkkın görünüyordu. "Şu çocuk vurulduğunda bile senin kadar söylenmedi."

"O, çatlak kaburgamı kırdı diyorum size," diyerek isyan etti Alar, sonra sırtını koltuğa yasladı. "Doktor çağırın, ölüyorum!'"

"Çağırdık, çağırdık," dedi Uygar bezgin bir sesle. "Bunu, siyah kuşaklı kıza kafa tutmadan önce düşünecektin."

"Sen bir de onu gör," dedi Alar. "Kesin şimdi yatağında ağlıyordur."

İmm... En son gördüğümde Deren oldukça iyiydi. Yine de bu bilgiyi, morali bozulmasın diye Alar'a vermedim.

Alar ve Deren'in kapışmasından sonra, beni arayan Uygar'a bulunduğumuz yeri söylemiştim. Bora ile beraber gelip bizi almışlardı. Bora'nın ilk işi, bir lider olarak Alar'ı azarlamak oldu. Alar yüzüne darbe almadığı için şanslıydık. Neyse ki bana dönüp tek kelime etmemişti.

Onlar birbirleriyle uğraşırken ben, eşyalarımı alarak yukarı kata çıkıp banyoya girdim. Tam kapıyı kapatacağım sırada, Bora, kapıyı tutup kapatmamı engelledi. Soru sorar gibi suratına baktım.

"Bundan sonra sen de kötü darbeler alabileceğin işlere karışma."

Eyvah!

Bir iki saniye duraksadıktan sonra, "Yüzüme darbe almamaya dikkat ederim," dedim. Tam kapıyı kapatacağım sırada daha sert durdurdu.

"Bu, *o dersi bırak* demekti, Bukalemun."

Off. "Bırakamam," dedim kapıyı kapatmaya çalışmaktan vazgeçip tam karşısında dikilerek. "Kızı işinden ettiğim için ona borçlu hissediyorum."

Koyu renk gözlerini hafifçe kısarken, yüzünde inanılmaz imalı bir ifade belirdi. "Anlaşılan, sürekli birilerine borçlanmadan duramıyorsun."

Göz kapaklarım düştü ve baygın baygın suratına baktım. *Keşke gitarın yerine kafanı kırsaydım, Bora Ateş.*

"Bu grup kuralı," dedi tekrar ciddiye dönerek. "Kendine zarar verecek her şeyden kaçınacaksın. Eğer kabul etmiyorsan, Giray bu konuyu sana daha iyi açıklar."

İşin içinden nasıl çıkacağımı düşünerek kıpırdandım. Bora, onu kabul edecek bir şeyler söylemediğimi görünce *sen bilirsin* der gibi baktı ve arkasını dönerek ilerlemeye başladı.

Hızla hareket edip kolunu yakaladım. "Dur biraz."

Başını çevirip önce elime baktı, sonra bakışları yüzüme

tırmandı. *Eee?* Der gibi kaşlarını kaldırınca ona nefret kusmak yerine suratıma masum bir ifade yerleştirdim.

"Bir süreliğine derse devam etsem... Ve bu... *Aramızda* kalsa?"

Bora, önce tepki vermese de beni uzun uzun süzdü. Ağına düştüğümü anlayınca, yüzünde *Tweety*'i yemeye hazırlanan *Sylvester* ifadesi belirdi.

"Neden senin suçuna ortak olayım?"

Sakin ol, Maya. Onu kışkırtacak bir hareket yapma.

Sevimli bir ifadeyle sırıtmaya çalıştım ama sadece dişlerini gösteren köpek balığı gibi göründüğüme emindim. "Çünkü arkadaşlar, birbirlerini kollar." Bora ifadesini değiştirmeyince üzerine uçmak istedim ama sakin kalmayı zor da olsa başarmıştım.

"Beni kollaman için illa kardeşin mi olmam gerekiyor?" Gözlerimi kırpıştırıp ona iyice yaklaştım. "Sana, *bro* dememi ister misin?"

"İki kardeş yeterli," dedi omuzlarımdan tutup beni kendinden uzaklaştırırken. "Şu aptal ifadeyi sil suratından."

Köpek balığı sırıtışımı silip dik dik suratına baktım. Bora, bu ifadem daha çok hoşuna gitmiş gibi dudaklarını kıvırdı. "Tamam, öyle olsun bakalım." Sonra bu iş birliğinin asıl nedenini patlattı. "Biz kurallara uymadığımızda bizi ispiyonlayacak bir üyemiz olmadığını bilmek de güzel."

Kurallara uymayan biri, kurallara uymayan birini ispiyonlayamazdı.

Omuz silktim. "Benden sır çıkmaz."

Bora, "Güzel," dedi ve bu sefer de o bana yaklaştı. Kişisel alanımı tamamen ihlal ettiğinde, nefesi yüzüme çarpmıştı. "Yine de kendine dikkat et, Bukalemun." Eliyle yavaşça önüme düşen kabarık bir tutamı geriye itti. "Oluşacak morlukları açıklarken zorlanabiliriz."

Pislik. Pislik. Pislik!

"Şu aç bakışlarını git başkasında değerlendir, *bro*," dedim elini iterek.

Banyoya doğru aceleyle gitmeden önce Bora'nın sırıttığını görecek kadar yüzüne bakmıştım.

✎

Erkeklerle aynı evde hazırlanmak işkence gibiydi. Banyodan çıktığım an Alar, banyoya damlamıştı, sonra da Uygar. İkisi de tam ikişer saat içeride kalmışlardı. Benim banyom bile kabarık saçlarıma rağmen o kadar uzun sürmüyordu.

Makyaj malzemelerim elimde, koltuğa oturmuş Uygar'ın çıkmasını bekliyordum. Bir yandan da çekmecede bulduğum, Alar'ın favorisi olduğunu öğrendiğim tuzlu krakeri kemiriyordum.

En sonunda özel banyoya sahip odasıyla, şanslı Ateş üyesi olan Bora ,odasından çıktı, saçları ıslaktı. Üzerinden düşecek gibi duran siyah pantolon ve su damlalarının kaslarının arasındaki yoldan usulca ilerlediği çıplak gövdesini görünce kraker boğazıma kaçtı.

Öksürüklere boğulduğum sırada o, elindeki kırışık gömleği tutmakla meşguldü. "İşte, bunlar alışık olduğum tepkiler."

Elimdeki bir krakeri ona fırlattığımda yüzüm öksürmekten mosmordu. "Kes be, boğazıma kaçmasının seninle alakası yok!"

Merdivenlerden inen, siyah bir pantolon ve lacivert bir gömlek giyen Uygar, yere düşen krakeri aldı ve çöpe attı. "Banyo boş." Bora'nın tuttuğu gömleği eline aldıktan sonra yukarı kata çıkmaya koyuldu.

"Gömlek bile ütüleyemiyorsun, değil mi?" dedim gözlerimi devirerek.

"Belki de bundan sonra bu görevi sen üstlenmek istersin."

Ona *işine bak* bakışı atıp ayağa kalktım. Biten kraker paketini çöpe atıp yukarı kata çıkmak için hareketlendim. Bora ve *ıslak* gövdesi, ben yanından geçene kadar oradan çekilmedi.

Banyoya girdikten sonra yemek yediğim için dişlerimi fırçaladım. Makyajı fazla abartmadan bir göz kalemi sürdüm ve rimelle kirpiklerimi belirginleştirdim. Benlerimi de kapatıcıyla yok edip saçlarıma geçtim. Maşayla kalın dalgalar yaparak o işimi de hallettikten sonra üzerime siyah dar bir pantolon, askılı siyah bir bluz giydim. Ayağıma sivri topuklu botlarımı da geçirdikten sonra hazırdım.

Şirket çalışanları ve sahibi de kutlamada olacağı için biraz özenli olmamız gerekiyordu. Eniştem yüzünden gittiğimiz davetlerde giydiğim kıyafetlerim, yanımda yoktu. Bora da bu kutlamayı bir anda çıkardığı için elimden ancak bu kadarı gelmişti.

Aşağı kata indiğimde Ateş kardeşler de hazırdı.

Hepsi, spor klasik tarzı mükemmel şekilde yansıtıyorlardı. Dışarıdan bakan biri, onlara rock grubu değil, bilmem neler zincirinin veliahtları diyebilirdi.

Koltuğa yığılmış, siyah gömlekli Alar'a yaklaştım. "Nasıl oldun?"

Doktor, Alar'ı kontrol etmişti ve söylediğine göre kaburgalarında kırık falan yoktu. Ama zedelenmiş olabileceğini söyleyerek bir süre dinlenmesini önermişti. Alar'a evde kalmasını söylesek de eğlenceyi asla kaçıramayacağını söyleyerek bunu inatla reddediyordu.

"İyiyim," dedi sanki aksi, gururunu incitirmiş gibi. Hızla ayağa kalkıp sağlıklı bir profil çizdi ve derin bir nefes alarak kapıdan dışarı çıktı.

Biz de onun peşi sıra evden çıktık.

Şirket sahibi, bir mekânı kapatmıştı ve henüz grup üyesi olduğum açıklanmadığı için dışarıya bilgi sızmaması adına gizli bir kutlama olması yönünde her türlü önlemi aldırmıştı.

Mekâna geldiğimizde Ateş kardeşler, arabadan inip beni beklediler. Ben de yanlarındaki yerimi aldığımda ilk defa heyecanlandığımı hissettim.

İçeri geçtiğimiz anda, bizi karşılayanlar olmuştu. Alar, beni şirket çalışanlarıyla tanıştırdığında, herkese gülümseyerek karşılık verdim. El sıkmaktan sağ kolumu artık hissetmiyordum. Sonunda, şirket sahibi Esat Bey'in olduğu locaya gittik ve onunla da tokalaştım. Bora, adamın yanına oturdu, ikizler de en köşeye geçtiler. Ben de adamın diğer tarafına oturmak zorunda kaldım.

Neyse ki adam, çok konuşan biri değildi. Beni gerecek konulara girmiyordu, onun yerine bizler için çok güzel planları olduğunu söyleyerek kafalarda soru işareti bırakmayı seçmişti.

Şirket çalışanları dışında, Ateşlilerin arkadaşları da vardı. *Bu Alar, çok arkadaşımız yok dememiş miydi?*

Efra'yı uzaktan görünce el salladım. Efra, utana sıkıla yanımıza geldiğinde Alar, ona göz kırparak, hiç oralı olmayan Uygar'la arasında bir yer açtı.

Efra, çekingen bir şekilde oraya yerleşti. Alar'la konuşmaya başladıklarında yavaş yavaş normale dönüyordu. Uygar, yerinde rahatsız olmuş olacaktı ki daha fazla somurttu. Sonunda, dayanamayarak ayağa kalktı ve izin isteyerek yanımızdan ayrıldı.

"Öyleyse bu akşamın şerefine bize bir şarkı söylersin, değil mi Maya?" Esat Bey'in söylediği şeyi duyunca ona baktım. "Hatta Uygar da sana eşlik edebilir. Sahi, nereye gitti o?"

Uygar ortalıkta görünmüyordu.

Adam, artık nasıl bir gerginlik yaratıyorsa, Alar rahatsızca kıpırdanırken, Giray da sıkkın bir yüzle etrafa bakındı.

"Ben eşlik ederim."

Bora'yı duyunca başımı hızla ona çevirdiğim için boy-

num kırılacak gibi olmuştu. *Ne? Bora şarkı söyleyebiliyor muydu ki?* Bu soru, aklımda kocaman harflerle dolanırken Bora'yla göz göze geldik.

Sanki düşündüğüm şeyi anlamış gibi tek kaşı havaya kalktı. Ayağa kalktığında ben de zar zor ayağa kalktım. Afalladığım için hareketlerim düzgün değildi. Yavaş adımlarla sahneye ilerlerken, Bora da peşimden yürüyordu. Herkes durup bize bakmaya başladı.

İkimiz de sahneye ilerledik ve Bora, sahnede canlı müzik yapan grubun solistine durumu açıkladı. Sanırım bu grup da çıkış yapmak için hazırlanıyordu.

Akustik söyleyecektim. Bora, çocuktan gitarı alıp tabureye oturdu ve bana baktı.

"Ne söylemek istersin?" diye sorduğunda verecek bir cevap bulamadım.

"Bilmiyorum," diyerek etrafa bakındım. Bir süre düşündükten sonra ilerleyerek Bora'nın kulağına söylemek istediğim şarkıyı mırıldandım.

Geri çekilip bana baksa da ben ona bakamamıştım, bu beni daha da gererdi. Tabureye oturup mikrofonu kendime göre ayarlayarak insanları izledim. Herkes, pürdikkat beni bekliyordu.

Sonunda derin bir nefes alıp gözlerimi kapatarak şarkıya giriş yaptım.

"Bana öyle bakma... Anlayacaklar.
İkimize karşı bu dünya... Bizi anlamayacaklar."

Gözlerim hâlâ kapalıydı ve şarkıyı hissetmeye çalıştım.

"Bana öyle yaklaşma... Bana öyle dokunma.
İkimize karşı bu dünya... Bizi anlamayacaklar."

Susarak Bora'nın şarkıya girmesini bekledim ve sesini duyduğum an istemsizce gözlerim açıldı.

"Bu hayat da bizi böyle yakamızdan tutacaksa
Haydi, böyle yaşa derken kalbimize sormuş mu?"

Şarkı söyleyebiliyor mu diye düşündüğüm için kendimden utanmıştım. *Sesi resmen efsaneydi.* Peki, şarkıları neden hep Uygar'a söyletiyordu ki?

"Bu hayat da bizi böyle yakamızdan tutacaksa
Haydi, böyle yaşa derken kalbimize sormuş mu?"

Ben de ona eşlik ettiğimde seslerimiz birbirlerine karışmıştı ve gözlerimizde de aynı durum söz konusuydu. Bora'nın koyu renkleri beni arşınlarken ben sustum, o söylemeye devam etti. O söylerken, dudaklarım hafifçe aralanmıştı, mikrofonla duyulmasın diye nefesimi usulca vermeye çalıştım. Bir ter damlası, ensemden içime doğru süzüldü, bunun sahneye vuran ışıktan dolayı olmasını ümit ettim.

"Benle böyle konuşma... Kapıları kapatma.
İkimize karşı bu dünya... Bizi anlamayacaklar."

O sustu... Ben söylemeye devam ettim, fakat gözlerimi bir türlü ondan çekemiyordum, o da aynı şekilde bana bakıyordu. Garip bir duygunun içimde peyda olduğunu hissettim. Kelebek falan değil, direkt yarasalar karnımda dolanıyor, görmedikleri için oraya buraya çarpıyor olmalılardı.

"Beni aşkla aldatma... Gerçeklere kapatma."

Sonunda gözlerimi ondan çektim ve insanlara odaklanarak söylemeye başladım. Atmosfer herkesi etkilemişti, çoğu kişinin ağzı bir karış açık bize bakıyordu. Bir kısmı da ritme uyarak yerlerinde sağa sola yavaşça sallanıyordu.

O sırada, kapıdan saçları hafif uzun bir çocuk girdi. Onu tanımıyordum ama yanındaki kızı görünce neredeyse sesim çatlayacaktı, içimdeki yarasalar anında öldü ve hepsi yere düştüler. Neyse ki anında kontrolü sağladım.

Dönüp Bora'ya baktığımda, onun henüz görmediğini anladım, hâlâ bana bakıyordu. Yine de benim değişen havamı anlamış olacaktı ki biraz önce baktığım yere baktı.

O, şarkıyı söylemeyi bıraktığı için ben devam ettim.

"Bana öyle bakma... Anlayacaklar.
İkimize karşı bu dünya... Bizi anlamayacaklar."[4]

Bora, o dakikadan sonra bana asla bakmadı. Gözleri, biraz önce kapıdan giren kızdaydı.

Eski sevgilisinde.

Defne'de.

4 Teoman - *Bana Öyle Bakma*

Bölüm 20 - Kural

Gruba katıldığım için yapılan kutlamada, Bora ile şarkı söylemek planlarım arasında yoktu. Onun planları arasında da Defne'nin bu partiye katılmasının olmadığını yüz ifadesinden anlayabiliyordum.

Şarkı bitmişti.

Sahnede durmuş insanların alkış seslerini dinlerken, ben Bora'ya bakıyordum o ise Defne'ye.

Neden tepkisinden bir anlam çıkarmaya çalıştığım hakkında bir fikrim yoktu. Aklımda beliren sorulara o anda engel olamamıştım; *Ona karşı hâlâ boş değil miydi?*

Peki, bu, beni ne kadar ilgilendirirdi?

Yaptığım ahmaklığı fark edince anında gözlerimi kaçırdım ve kalabalığa döndüm. Ama inatla hâkimiyetimin ipini koparan gözlerim, Defne'yi bulmakta gecikmedi.

Kız, sabah saatlerinde berrak bir yeşile boyanmış deniz benzeyen gözlerini sahneye sabitlemişti; daha doğrusu Bora'ya. Zaten yüz hatları, ona donuk bir hava katıyordu, düz yüz ifadesi onu daha da soğuk bir görünüme kavuşturmuştu.

Yanımda bir hareketlenme hissedince göz ucuyla oraya baktım. Bora, ayağa kalkıp gitarı sahibine verdi, sonra bana döndüğünde neredeyse irkilecektim.

"Orada kalmayı mı planlıyorsun?"

Söylediği şeye bir iki saniye tepki veremedim. Sonra afallamış ruh hâlimden sıyrılıp bozuntuya vermeden mikrofonu bıraktım.

Bora, önce benim sahneden inmemi bekledi. Simsiyah görünen gözleri kayıtsızca benim üzerimde sabit kaldı, bir iki saniye daha bakıştık. Bunun sonunun gelmeyeceğini anlayınca sahneden ilk ben indim, Bora da peşimden gelmekte gecikmedi.

Defne, hâlâ olduğu yerdeydi. Yanındaki çocuk, onu çekiştirmek ister gibi elini onun koluna koyduğunda, Defne kolunu çekti. Ya burada olmayı istemiyordu ya da burada olmaktan çekiniyordu.

İkincisi daha olası görünüyordu.

Uygar, bir anda onların yanında belirip uzun saçlı çocukla konuşmaya başladığında biz, Esat Bey'in olduğu locaya gelmiştik. O yüzden daha fazla orada olanları izleyemedim.

"Harika!" dedi Esat Bey, bizi hafifçe alkışlayarak. Bora, adamın yanında oturdu ve bakışlarını kalabalığa odakladı. Yüz ifadesinden bir şey anlamak zordu.

Hâlâ onun ifadesini çözmeye çalışmakla meşgul olduğumu anlayınca, elimle yüzümü sıvazladım. Makyajımın bozulup bozulmaması umurumda değildi. *Kendine gel, Maya. Kendine gel!*

"Şarkı söyleme işini tekrar düşünsen..." dedi Esat Bey fakat Bora, daha adam lafını tamamlamadan sözünü kesti.

"Şarkıları Uygar ve yeni solist söyler, benlik iş değil."

Yeni solist.

Benim bir adım var, göt herif! diyerek bağırmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben de Uygar'ın sesinin bana daha uygun olacağını düşünüyorum."

Söylediğim şey üzerine Bora, bir anda dönüp bana baktı. Tek kaşı havaya kalktığında yapmacık bir şekilde gülümsedim. *İşte böyle, Maya. Aferin kızım.*

Esat Bey araya girince bakışmamız kesildi. "Bu konuyu, burada uzatmayacağım. En kısa zamanda bir toplantı yaparız, daha ayrıntılı konuşuruz," dedikten sonra adam ayağa kalktı. "Şimdilik eğlenmenize bakın gençler. Sıkı çalışma günleri sizi bekliyor."

Esat Bey, başka bir masada şirketten birileriyle sohbet eden Giray'la ü konuşup gittiğinde, hepimiz kıpırtısız şekilde öylece oturuyorduk. Bir yerde bir hareketlilik oluştu ve birkaç kişinin dikkati oraya yönelmeye başladı.

"Alar," dedi Bora bir anda. "Uygar'ı, Burak'ın üzerinden al."

Ne olduğunu anlamak için gözlerimi Bora'nın baktığı yere çevirdim. Uygar, uzun saçlı çocuğun üzerine yürüyordu.

Alar, eliyle yüzünü sıvazladı. "O salak bunu hak etti ama."

O sırada Uygar ve adının Burak olduğunu öğrendiğim uzun saçlı çocuğun yanında duran Defne, arkasını dönüp gitmeye kalktığında, Burak denilen çocuk onun kolunu tuttu.

"Sana dediğimi yap." Bora sert bir sesle isteğini söyledikten sonra ayağa kalktı.

Onun ne yapacağını merak ederken, merakımı fazla uzatmadı ve locadan inip Uygarların olduğu kısma yürümeye başladı. Alar, oflayıp ayağa kalktı, Efra'ya son bir göz kırpmadan sonra locadan inip oraya doğru yürüdü.

"Ne oluyor ya?" dedi Efra, hemen yanıma kurulup. "Hiçbir şey anlamadım."

İfadesiz bir yüzle o kısma bakarken, "Bora'nın eski sevgilisi, bir çocukla buraya geldi," dedim.

Efra kısık ama tiz bir sesle, "Ne?" dedi. "Şu darp ettiği iddia edilen eski sevgilisi mi?"

"Bilmiyorum, Efra. Kaç sevgilisi oldu, nereden bilebilirim?" Efra'yı terslediğimi fark edince elimle saçımı geriye atıp derin bir nefes verdim. "Şu sana anlattığım, kahve dükkânında çalışan kız işte."

Gözlerim hâlâ oradaydı.

Bora, Defne'nin kolundan tutup onu kalabalıktan çıkardığında boğazımdaki bir nabız tekledi.

"Ay kızı çok merak ediyorum ya. Göremiyorum, hani nerede? Hani?"

Efra, oturduğu yerde kıvranarak kızı görmeye çalışırken, onu durdurdum. "Bora kızı çıkardı."

Meraklı arkadaşım derin bir nefes çekti. "Ay sakın kızı yine dövmesin?"

Baygın gözlerle Efra'ya baktım. "Saçmalama. O öyle bir şey yapacak biri değ..." Bir an ne söylediğimin farkına varınca kaşlarımı çattım. Ben, Bora'nın ne yapacağını bilecek kadar onu tanımıyordum ki.

Neyse ki Efra, benim söylediklerimi dinleyemeyecek kadar kudurmuş durumdaydı. Meraklı gözlerle etrafına bakınırken, bir anda locaya doğru yaklaşan üç çocuğu görünce kıpırtısız hâline büründü.

Alar, Uygar ve Burak isimli uzun saçlı çocuk, şimdi bizim olduğumuz locadaydı.

"Kızlar," dedi Alar, yine Efra'nın yanına oturarak. "Bu hem kuzenimiz hem de ses teknisyenimiz, Burak." Çocuk bize dönüp ikimizi de inceledi. Alar, eliyle beni gösterip devam etti. "Bu da yeni grup üyemiz, Maya ve onun arkadaşı, Efra."

Çocuk, bakışlarını tekrar bana yöneltip ağır bir şekilde elini uzattı. Gözleri hafifçe kısılmıştı, o an beni değerlendirdiğini anladım. Ama gruba uygun olup olmadığımı anlamak için miydi yoksa başka bir şey için mi, orasını anlamamıştım.

"Memnun oldum," dediğinde, ben de aynı şekilde mırıldandım.

"Ben de."

Demek kuzenleriydi... O an, okulda konuşulan şey aklıma geldi. Uygar, Bora'ya Defne'nin nerede çalıştığını nereden bildiğini sorduğunda, Bora ona Burak'ın söylediğini söylemişti. O Burak, bu Burak'tı demek ki.

Defne'yle arası iyi olmalıydı. Acaba beni değerlendirmesinin nedeni, Defne'yle kıyaslamak mıydı?

"Sahnenin sonuna yetiştim, ama duyduğum kadarıyla oldukça güzel bir sesin var."

Burak yanıma oturduğunda gerilsem de bozuntuya vermedim. Ben de oturup hafifçe gülümsedim. "Teşekkürler."

Çocuk, rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Uygar, ters ters ona bakarak sol köşeye oturdu. Alar ve Efra, sağ tarafta oturuyorlardı. Bir içki siparişi verdikten sonra gözlerini locadakilerin üzerinde gezdirdi.

"Yine de çok çabuk olmadı mı ya bu iş?"

Tekrar bana baktığında, kaşlarımı çatmak istesem de yüz ifademi bozmadım. Tam ağzımı açıp cevap vereceğim sırada, Uygar konuştu. "Sen kendi işine bak. Başkalarının işine karışmaya iyi alıştın."

Burak, yüzündeki yapmacık gülümsemeyle Uygar'a döndü. "Başkaları işi düzgün ele almayınca, müdahale etmeden duramıyorum."

Uygar tam ayağa kalkacağı sırada, Alar konuşarak araya girdi. "Burki yeter, dostum. Bora zaten seni si..." Sonra durdu ve Efra'ya bakıp söyleyeceği malum küfrü yuttu. "Üzerinde güzel çalışmalar yapacak."

Burak'ın yüzündeki yapmacık gülümseme silindi. Masaya bırakılan votkayı yudumlarken, "Bence bana teşekkür bile edebilir," dedi. "Kız üzgün, oğlum. Olaya biraz da onun açısından bakın. Sayemde konuşuyorlar en azından."

Uygar, masada duran çerezlerden birini kapıp Burak'ın kafasına attı. "Sana yüz defa bu işe karışma, demedim mi? Sana mı düştü tasası? Çöpçatanlığa mı başladın, it herif?"

Uygar sinirle tekrar ayağa kalktığında, Alar da ayağa kalkıp gövdesine yapıştı. Yarım ağız mırıldandı. "*Twin*, kızlar var, kendine gel."

Uygar, bu sefer sinirini Alar'a yöneltti. "*Twin* ne lan? Deme bana şöyle."

Alar, dudak büktü. "*Twin*im değil misin? Anne karnında yemedim, yiyecekleri sana bıraktım. Karanlıkta korkuyorsun diye elini tuttum. Önce çıkıp, koca kafan rahat geçsin diye sana yolu genişlettim. Daha ne istiyorsun benden..."

Efra kıkırdamaya başlayınca, ben de ister istemez gülmemek için dudağımı ısırdım. Alar, lafını tamamlayamadan Uygar onu ittirdi.

"Tamam, kes lan, kes!"

Alar sırıtıp, onu da beraberinde oturttu. "Haydi, gençler, eğlence yeni başlıyor. Arı Maya'nın şerefine içme vakti!" Alar sipariş vermek için elini kaldırdı ve gelen çocuğa içki siparişleri verdi.

Alar ortamı neşelendirmeyi başarmıştı. Daha doğrusu sürekli konuşuyor, gelen içkilerden bize de zorla içiriyor ve Uygar'ın somurtkan suratını taklit ederek Efra'yı güldürüyordu.

Benim ise somurtkan Uygar'dan farkım yoktu. Gözlerim, istemsizce kalabalıkta dolaşıp duruyordu.

"O gelmez artık," dedi yanı başımda duran Burak. "Boşuna bekleme."

Hızla başımı çevirip ona ters ters baktım. İçtiğim içkiler, özümü bu çocuğa göstermem gerektiğini haykırıyordu. Yavaşça ona doğru yaklaştığımda çocuk duraksayıp bana baktı.

"Bana bak," dedim içimde coşan duygularımın aksine sakin bir sesle. "Beni kafanda nasıl bir konuma soktun, bilmiyorum ama ben bu grubun *yeni üyesiyim*. Bora'nın yeni flörtü değil." Burak, gözlerini ağır ağır kırpıp açtığında, ona biraz daha yaklaşıp yüzümü yüzünün dibine soktum. "O gözünün ve dilinin sağlam olmasını istiyorsan, bana imalı imalı bakıp konuşma."

Çocuğun ağzı hafifçe aralandı. Gözleri dudaklarıma kaydığında, bir iki saniye nefesimi tuttum. Sonra yüzüne gümbürtüyle nefesimi verirken kahkaha atmaya başladım.

"Erkek değil misiniz? İki santim yanınıza yaklaşınca konsantrasyonu kaybedip bir hâllenmeler başlıyor."

Çocuk silkelenip kendine geldi. Elini omuzlarına değen saçından geçirip, ıslık çalarak derin bir nefes verdi. "Hey hey bu sadece, *ne yapıyor lan bu* bakışıydı." Elini kalbine koydu. "Ben senin bildiğin erkeklerden değilim!"

Dramatik ses tonuna ister istemez gülünce, o da güldü. Sonraki dakikalarda Burak, bana daha farklı bir tarafını göstermeye başlamıştı. Seray Ateş'in kardeşi, Semra Arslan'ın oğluydu. Üniversiteden mezundu ve masa başında olmak istemediği için Ateş grubunun ses teknisyenliğini yapıyordu. Bana yaklaşımında bir art niyet hissetmediğim için rahat davranıyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, "Haydi, gençler!" diye bağırdı Alar. "Mekân kapanıyor."

Herkesten hayal kırıklığı dolu nidalar çıktı. Alar, sırıtarak Uygar'a baktığında Uygar, ne olacağını anlamış gibi ayağa fırladı. "Hayır, hayır." Bir adım attı. "Sakın yapma. Alar, in lan oradan. Alar, sakı..."

"Parti devam ediyor. Hem de bizim evde!" diye bağırdı Alar.

Ortamda bir çığlık koptu. Ne olacağını öngören Uygar'ın küfrü de bu çığlığa karışmıştı.

"İç, iç, iç, iç!"

Önümdeki *shot* bardağına bakarken, suratımı buruşturdum. Oturma odasını dolduran tayfa, ellerini birbirlerine çarparak tezahürata devam ediyordu.

Burak, meydan okuyan gevşek bir sırıtmayla bana bakarken gözlerimi kıstım. "Mayacık pes mi etti yoksa?"

Hırlar gibi bir ses çıkardığımda, Efra yanımda söyleniyordu. "Ay vahşileşiyor. Maya, sakın saldırganlaşma. Sakin ol." Efra, huysuzlanan bir hayvanı sakinleştirir gibi temkinli bir sesle konuşurken ben, dönen başımı hiçe sayarak son *shot* bardağını da kaldırıp içindekini bir dikişte içtim.

Tezahüratlar aldı başını gitti. Burak, ne kadar kaybetmiş de olsa hâlinden memnun görünüyordu. "Benden bu kadar," dedi ellerini kaldırarak. "Biraz daha devam edersem, Maya'dan bir üç tane daha görmeye başlayacağım."

Kabarık saçlarımı geriye atıp, zaferin verdiği memnuniyetle geriye yaslandım. "Var mı başka meydan okuyan?"

Bağırışımla beraber tezahüratlar daha da arttı. Keyfim yerindeydi, oldukça eğleniyordum. Evet, evet, harika hissediyordum.

Çok iyi bir grubun üyesiydim.

Ailemle doğru düzgün görüşememem, nerede olduğunu bilmediğim babam, bir aileye ihtiyacı olan Can, benden duygusal açıdan karşılık bekleyen Yiğit, beni hapis hayatına sokmak isteyen eniştem, şu an eski sevgilisi Defne'yle olan Bora... *Bir dakika... Son kısım beni ilgilendirmediği için onu hiç aklımdan geçirmemiş sayıyorum.* Neyse, ne diyorduk? Hah, hatırladım. Tüm bunlar hayatımı şekillendirmiyormuş gibi mutluydum.

Mekândan çıktıktan sonra Alar'ın güvenilirliğine karar verdiği herkes, eve toplanmıştı ve bu güvenilir kesim, oldukça kalabalıktı. Bu çocuk, *arkadaşımız yok* derken benimle bayağı kafa bulmuş olmalıydı. Ya da bu arkadaşlar sadece parti arkadaşlarıydı.

Alar, üzerindeki spor takımı değiştirmiş, altına açık renk bir kot ve üzerine *Linkin Park* yazan kolsuz bir tişört geçirmişti. Resmen bir kral edasıyla oturduğu tekli koltukta, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, yanındaki kızlarla konuşuyordu.

Efra ise üzerindeki bol kesimli, kayık yaka pudra pembesi elbisesinin etekleriyle oynayarak bozuk bir suratla orayı izliyordu.

"İstersen benim rahat kıyafetlerimden birini giy," dedim kolunu dürterek. "Bavulumu, yukarıdaki banyoda bıraktım." Beni pek sallamayınca, bu sefer başka bir konudan giriş yaptım. "O bir ünlü, Efra. Bu görüntüye alış. Alar, bu hayran durumlarını seviyor gibi görünüyor."

Efra, *Grumpy Cat* suratıyla bana döndü. "Demesi kolay. Şu kıza bak ya, sadece hayran falan olamaz bu. Ağzının içine düştü çocuğun." Sanki mümkünmüş gibi daha da somurttu. Tatlı yüzü, şu an sirke satıyordu.

"Arı Maya, vız vız vız!" Alar, sarhoşluğun zirvesinde yanıma oturduğunda Efra irkildi. Alar, onu fark edince kaşlarını çatıp ciddiyete bürünerek Efra'ya baktı. "Tatlı şey, o surat da ne öyle?"

Efra anında domatese dönmüştü. "Ben... Şey..." Eliyle yanağına dokundu. "Ne var ki suratımda?" Kıpırdanarak saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Onlar rahat konuşmaya devam edebilsin diye aralarından kalkıp kalabalık oturma odasından sıvışmaya çalıştım. Merdivenlerin oraya gelince, yukarıdan Uygar tarafından kovalandıkları belli olan bir çift, bana çarptı. Dönen başım da devreye girince sendelemiştim ama arkamda hissettiğim beden, düşmemi engelledi.

Kalabalıktı.

Birçok insan vardı.

Birçok insandan biri olabilirdi ama ben, o bedenin kime ait olduğunu biliyordum. Bu da beni ölümüne korkutmaya yetmişti. Bilmemeliydim. Ayrım yapacak kadar onu hissetmemeliydim.

Bana dokunmuyordu ama sırtım boylu boyunca ona yaslanmış vaziyetteydi. Kendimi öne doğru gitmeye zorlarken merdivenlerden inen Uygar, durup arkama baktı.

"Ne oluyor burada?" Arkamda duran Bora, asabi bir sesle direkt konuya girmişti.

Uygar eliyle yüzünü sıvazlayıp başıyla Alar'ın olduğu noktayı gösterdi. "Yine yaptı yapacağını."

Bora'nın sıkıntılı nefesi, saçlarımın arasında esince tüylerim diken diken oldu. Alkolün de etkisiyle algılarım, süper kahraman derecesinde açıktı.

"Giray evi basarsa, olacaklardan ben sorumlu değilim," dedi Bora. O sırada sanki benim farkıma varmış gibi kulağıma doğru eğilip konuştuğunda kalbim hopladı. "Yerin rahat mı geldi, Bukalemun?"

Allah seni kahretmesin, Maya.

Farkında olmadan ona iyice yaslandığımı fark edince, elektrik çarpmış gibi ileri doğru adım attım. Dönüp yüzüne baktığımda, kayıtsız bir ifade takınmaya çalışıyordum ama alkol bana izin vermiyordu. Mimiklerim bile benim kontrolümde değildi.

Bir şey bul. Bir şey bul. Bir şey...

"Sen gelmeden önceki yerim daha rahattı."

Çak, kızım!

Koyu renk gözleri beni tarttı, sanırım ne kadar sarhoş olduğumu çözmeye çalışıyordu. Ben de onun ruh hâlini çözmeye çalışıyordum. Üzgün, kızgın ya da öfkeli görünmüyordu; oldukça rahat bir ifadesi vardı. Anlaşılan Defne'yle konuşmaları iyi gitmişti.

Bunu düşünmemen gerekiyordu!

İç sesimle kavgaya tutuştuğumuz sırada, Bora tekrar konuştu.

"Neresiymiş orası?" diyerek bana bir adım attığında iç sesimi tekmeleyip susturdum. Uygar'ı arkamda hissetmiyordum, muhtemelen tekrar yukarı çıkmıştı. Kendimi, bir panterin yuvasına düşmüş gibi hissediyordum.

"Maya!" diye bağırdı birisi. Bunun Burak olduğunu anlayınca o yöne baktım. "Haydi, bir raunt daha!"

Bora, biraz önceki yerimi anlamış olacak ki kaşları hafifçe yukarı kalktı. Sonra tekrar bana döndüğünde, kıpırdandım. "İzninle, saygıdeğer liderim."

O yöne doğru adımlar atarken arkamdan beni izlediğini biliyordum. Tezahüratlar başladığında, Burak da raunt için hazırdı. Fakat bir anda bir el yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdığında, ben dâhil herkes afalladı.

"Önce benimle bir *raunt* yapmaya ne dersin, *kuzen*" Bora, sakin gözlerle Burak'a baksa da öfkesi, sesinin tınısında gizliydi. Onlara yakın durmayanlar anlamazdı fakat ben tam diplerinde olduğum için her şeyin farkındaydım.

Alar'ın da dediği gibi Bora, Burak'ın üzerinde güzel çalışmalar yapacaktı anlaşılan. Defne konusunda, Burak, bu işe neden karışıyordu, bilmiyorum ama Bora'nın, işlerine karışılmasından hoşlanmayan biri olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Burak, bana dönüp omzunu kaldırıp indirdi. "Buraya kadarmış, Mayacık. Bir dahaki sefer..."

Burak lafını tamamlayamadan, Bora, onu yakasından sürüklemeye başladı. Onlar dış kapıdan çıktığında herkes kısa bir sessizliğe bürünmüştü. Sonra Alar bağırınca herkes yine ona odaklandı. "Benimle yarış, Arı Maya!"

Ve bir sonraki raunt Alar'la, ondan sonra adını bilmediğim bir kızla, sonra bir başkasıyla derken kafam güzel olmuştu.

"Bugünün galibi, Maya Erez! diyerek galibiyetimi ilan etti birisi. Alkışlar, ıslıklar arasında sırıttım.

"Yürüyebileceğine emin misin?" Üç tane Efra'dan ikisi, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Bir diğeri ise ne yapıyordu hiçbir fikrim yoktu.

"Uyumak istiyorum," diyerek mırıldandım ya da homurdandım. Belki bağırmış bile olabilirim. Elimle gerdanıma vurdum. "Hâkimiyet hâlâ bende."

Efra, bir şey söylediyse de duymadım çünkü çoktan ayağa kalkmış, ilerliyordum. Çok fazla ses vardı. Alar, dart tahtası getirmişti ve herkes, sırasıyla atış yapmaya başlamıştı. Benimle raunt yapanlar ise çoktan sızmıştı.

Merdivenin önünde durup suratımı buruşturarak başımı kaşıdım. *Ne kadar çok merdiven vardı böyle.* Bir adım attım ama ilk merdiveni tutturamadım ve dengem şaştı. Elimle duvara tutunup bu sefer kesinlikle homurdandım. Ne berbat bir kafaydı bu.

Yukarı çıkamayacağımı anlayınca gözlerim soluma kaydı. Şeytanın inine açılan beyaz kapı, şu an âdeta parıldıyordu. Yavaşça oraya adım attım, birkaç adım daha attıktan sonra elim kapı kulpunu kavradı ve içeri girdim.

Odanın sessizliği o kadar güzeldi ki huzurlu bir gülümsemeyle içeri girip kapıyı kapattım. Bir an önce kendime gelmem gerekiyordu. Yüzümü yıkamanın işe yarayacağını düşünerek odanın içindeki banyoya doğru ilerlemeye başladım. Bora'nın evde olmadığını bilmek, şu anki tek güvencemdi. Onu, belinde havlusuyla bir kere daha basmayı kaldıramazdım.

Evde olmadığına emindim çünkü dış kapı her zaman görüş açımdaydı ve ister istemez sürekli orayı kontrol etmiştim. *Bravo sana, Maya. Bir de marifetmiş gibi bunu kendine itiraf ediyorsun.*

İç sesimin fırçalamasını, sarhoş Maya olarak duymazdan geldim.

Banyoya girdikten sonra dengemi kaybedip ileri doğru sendeleyerek duş kabininden tutundum. Sonunda bedenim ağır geldi ve kendimi popo üstü yere atıp duş kabinine oturdum. Sırtım da arkamdaki duvara yaslanmıştı.

Kalk, Maya. Bunu başarabilir...

Hangi ara içim geçti, bilmiyorum ama kalkmayı becerememiğime emindim.

Bora Ateş

Derin nefes al, Bora. Şimdi yavaşça ver. Derin nefes.

"Lan, seni bir gömerim, on yıl kazsalar çıkaramazlar. Kes sırıtmayı!"

Öfke kontrolümü sağlamak için kendimle cebelleşirken, biraz sonra ölü olması muhtemel kuzenim, gevşek gevşek sırıtmaya devam ediyordu. Sonunda dayanamayıp ayılması için suratına bir tane tokat çarptım.

Sadece ayılması için. Aferin Bora, güzel bahane.

Burak, yüzümdeki gülümsemeyi görünce gevşek sırıtması yavaşça soldu ama artık çok geçti. Suratına çaktığım yumruk, geriye sendelemesine neden olunca, sırtını evin duvarına yaslayıp eliyle yanağını ovaladı.

"Senin birilerine vurman yasak değil miydi? Seni Giray'a söyleye..."

Elimle yakasını kavrayınca anında sustu. "Alar'la bir olup başlattığın partide kafayı bulduğun için seni ayıltmak istedim, sevgili kuzenim. Aksini iddia edebilir misin?"

Beni soktuğu durum yetmiyormuş gibi bir de evimde âlem yapıyordu, gevşek herif. Biraz önce Bukalemun'la giriştiği içki yarışı aklıma gelince yine elim kaşındı. Tam yum-

ruğu suratına yiyeceği sırada ellerini teslim olur gibi kaldırıp aşağı kaydı.

"Tamam, tamam, sıkıtmıyorum."

Yakasını bırakınca eliyle yüzüne düşen saçlarını geriye atıp, derin bir nefes verdi. Birkaç adım geri çekilerek suratına baktım. "Seni gebertip, teyzemi kalpten götürmemem için bir neden ver bana."

"Seninle konuşmak istiyordu. Numaranı vermemi istemiyorsun. Zaten bu işler telefonda hallolmaz. Ben de direkt yüz yüze konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Neredeyse kırılacak kadar sertçe dişlerimi sıktım. "Sana, bu konuda düşünme hakkını kim verdi?"

Sakin ol, Bora. Derin nefes. Doktorun verdiği bu nefes tavsiyesi bir halta yaramıyordu. Sinirlerimi yatıştıracak şey, tam olarak içerideydi. *İçki...*

Hayır, içmek yok. İçmek yok.

Elimle yüzümü ovalayıp derin nefes işine devam ettim.

"Bu yumruğu boşuna yememiş olayım bari," dedi Burak. "Nasıl gitti konuşma?"

Elimi yüzümden çekip etrafa bakındım. Üzerimdeki beyaz gömlek, serin havayı iliklerime kadar işlettiği için biraz rahatlıyordum. Yoksa bugünkü ateşim herkesi yakacaktı.

"O iş bitti." Elimi saçımdan geçirdim. "Bir daha konusunun açılmasını istemiyorum." Yavaşça kuzenime dönüp gözlerine en ciddi ifademle baktım. "Anladın mı?"

Burak, tatmin olmamış görünüyordu. "Ona olan bakışını gördüm," dedikten sonra beni inceldi. "Bittiğine emin misin? Sırf inadından mutsuz olmanı istemiyorum, oğlum. Uğraşım bu yüzden."

Bir iki dakika suratına baktım. Öfkeden ziyade [illegible]teki huzursuzluk, parmaklarımın avucuma gömülmesine neden

oluyordu. "Bakışıma yüklenen anlamlar umurumda değil." Ona doğru bir adım atıp iyice anlaması için uzun zamandan beri kullanmadığım o ismi kullandım. "*Defne* meselesi kapandı. Anladın mı?"

Bunu kuzenimin anlamasını mı, kendimin anlamasını mı sağlamaya çalışıyordum, hiçbir fikrim yoktu. Şu an, bunu düşünemeyecek kadar asabiydim.

Defne'nin söyledikleri aklıma geldikçe gerginliğim artıyordu. Onu görmemek için bu kadar çabalamışken kuzenim, tutmuş dibime getirmişti. Artık konuşma zamanımızın geldiğini düşünerek kızı mekândan çıkarmıştım ama arabaya bindiğimiz an, pişman olmuştum.

Onunla yalnız kalmak iyi bir fikir değildi; beni iyi tanıyordu. Öfkeli olduğum zamanlar beni yumuşatabilecek yöntemleri biliyordu. Bir kızın ağlamasından hoşlanmazdım. Defne'nin ağlamamak için direnirken titreyen dudakları, dolan su yeşili gözleri her zaman zaafım olmuştu.

Bu yüzden, bugün arabada sessizce ağladığı için öfkemi ona yansıtamadım. Sadece, öylece oturup zorla çıkan sesiyle konuşmasını dinledim. Arabadan inerken bir anda dudağıma bıraktığı kısa öpücüğe karşılık vermesem de kendimi geri çekmedim.

Şimdi ise bunun huzursuzluğunu yaşıyordum.

Huzursuzlanacak bir şey yok, dedim kendi kendime. *Sadece beklemediğin bir durumun içine düştün. Bu da beyinsiz kuzeninin suçu.*

Elimi saçımdan geçirdim. Huzursuzluğum geçmiyordu.

"Konuşma bittiyse, ben içeri kaçayım. Maya'yla içki raundumuz var... "Burak bir adım attığında tişörtünün ense kısmından yakaladım.

Kulağına doğru konuşurken sesim, ölüm gibiydi. "İlla gel, beni gebert diyorsun ama o gün, bugün değil." Sonra onu yola doğru ittirdim. "Parti bitti."

Burak, eliyle önüne düşen saçı geriye atarken homurdanıyordu. "Herkes içeride ama ya!"

Ona doğru birkaç adım atınca geriye doğru yürüdü. "Seni daha beter yöntemlerle ayıltmamı ister misin?"

"Tamam, gidiyorum!" diyerek telefonunu çıkarıp bir taksi aramaya başladı. Ben arkamı dönüp eve giderken bağırıyordu. "Maya'ya selam söyle! Raundu daha sonra yaparız."

Başlarım öfke kontrolüne.

Hızla yürüyüp yakasından tuttuğum gibi onu karşı kaldırıma yolladım. Beyinsiz herif, yere düşerken kahkahalarla gülüyordu.

"Defol!"

Daha fazla delirmeden eve doğru hızla yürümeye başladım. Tam kapıdan girerken Burak, bana tekrar seslendi. "Ben de seni seviyorum, kuzen!"

Sanki Alar'ın ikizi Uygar değil de Burak'tı. Baş belası bir kardeş yetmiyormuş gibi ailede de onun klonları doluydu.

Eve girdiğimde Alar, bir elinde bagetini döndürürken diğer eliyle dart tahtasına dart atıyordu. Şovunu bölmeye niyetlendiysem de sonradan kafamı çok ütüleyeceği için hiç karışmadan odama doğru ilerledim. Bir parti planımız olmadığı için kapıyı kilitlememiştim ki zaten kilit, bir süredir kayıptı. Bunun arkasında Alar'ın olduğunu biliyordum. Uygar'la yanımda uyanan kızlar konusunda sarışın mı, esmer mi, kızıl mı diye iddia girerlerdi ve sevgili kardeşim, bunu keşfetmek için kilidimi saklamış olmalıydı.

Bukalemun'un bayıldığı gün, Alar'ın şahit olduğu manzara aklıma gelince yüzümü sıvazladım. Yarın, ilk işim yeni bir kilit almak olacaktı.

Kapı kulpunu kavradım. Eğer yatağımda yiyişen bir çift görürsem, büyük olay çıkardı. Dişlerimi sıkarak kafamı attırabilecek bir manzaraya kendimi hazırlayıp kapıyı açtım.

Gözlerim hızla odayı taradı. Hiçbir şey göremeyince gerilen omuzlarım gevşemişti. Neyse ki kimse, odama girecek kadar kafayı sıyırmamıştı.

İçeri girdiğimde kapıyı örtünce gürültüler de azalmıştı. Ağrıyan başımı ovalayarak ilerledim ve yatağa oturdum. Ayakkabılarımı çıkarıp bir köşeye attım. Üzerimdeki rahatsız takımdan hemen kurtulmam gerekiyordu. Beyaz gömleğin düğmelerini açıp üzerimden sıyırdım ve kumaş pantolonumdan da kurtuldum. Babamın, katılmamız için bize baskı yaptığı davetler yüzünden aldığım takımlardan biriydi. Şirket sahibi Esat, bugünkü eğlenceye katılacak olmasa bu şekilde giyinmezdim

*Boxer*ımı da çıkarıp banyoya yürüdüm ve içeri girdim.

İçeri girdiğimde ışık yanıktı. *Birisi banyomu mu kullanmıştı?*

"Siktir." O sırada karşımda gördüğüm manzara,, irkilmeme ve anında benim canavarı saklama eğilimine girmeme neden oldu.

Ben, Bora Ateş. *Resmen panik olmuştum.*

Duş kabinimin içinde, duvara yaslanıp oturan birisi vardı. Kafası eğik durduğu için yüzü görünmüyordu ama kim olduğunu gördüğüm an anlamıştım. Kabarık, açık kumral saçlar önüne dökülmüştü, elleri iki yanından sarkıyordu ve bacakları dümdüz şekilde öne uzanmıştı.

Bukalemun.

Kıpırtısız bir şekilde duruyordu ve gözlerinin üzerimde olmadığını anlayınca rahatlayarak yandaki siyah havluyu kapıp belime sardım. Gözlerim tekrar ona kaydığında, hâlâ kıpırtısız bir şekilde öyle durduğunu gördüm. Yanına doğru bir adım atacakken anında durdum. Havlum, bu kız yanımdayken tehlikedeydi.

Derin bir nefes vererek tekrar odaya dönüp hızla bir *boxer* ve gri bir eşofman altı geçirdim. Banyoya döndüğümde aynı şekilde duran Bukalemun'un yanına eğilip parmağımla yü-

züne düşen saçı kenara çektim. Gözleri kapalıydı.

Parmağımla yanağını dürttüğümde başı iki yana sallandı ama uyanmadı. Kaşlarımı çatarak suratına baktım. Bir daha yanağını dürterek seslendim. "Bukalemun?"

Önce kıpırdamadı. Tekrar seslendiğimde ise hızla bir nefes çekip başını geriye yasladı. "Geldin mi, baba?"

Gözlerimi ağır ağır kırpıp açtım. Birkaç bir şey mırıldanarak homurdandı. Başı sağa doğru düşerken avucumu açarak ona destek olup düşmesini son anda durdurdum. Yanağını avucuma yaslayarak uyuklamaya devam etti. Dudaklarım gülümsememi bastırmak için titrerken elimi omzuna koydum.

"Uyan," dedim elimi aşağı yukarı oynatıp onu sarsarak. "Banyomda sızabileceğini sana kim söyledi?"

Hiç oralı olmadan uyuklamaya devam etti.

"Maya?" dedim ismini kullanarak.

Aslında ismi güzeldi ama ona, böyle seslenmek sanki onu kabullenmişim gibi hissettiriyordu ve ben, içten içe hâlâ kabullenememiştim. Ona yeterince güvenmiyordum, bizi yarı yolda bırakabilirdi. İnsanlara bağlanmamak gerektiğini çok iyi örneklerle anlamıştım.

Yine bana karşılık vermeyince gözlerim etrafı taradı. O sırada aklıma gelen şeyle yüzümde keyifli bir gülümseme oluşmuştu.

Önce bir elimle onu tutarken bir elimle ceplerini kontrol etmeye başladım. Arka cebe geldiğimde kendimi rahatsız hissetmiştim. Umarım Alar, yine içeri dalıp olayı yanlış anlamazdı.

Göz ucuyla kapıya bakıp kaldığım yerden devam ettim. Bukalemun'un dudakları tam boynuma denk gelince bir iki saniye kıpırdayamadım.

Etkilenmenin nedeni, sadece uzun süredir biriyle beraber olmaman, Bora.

En son ne zaman biriyle beraber olmuştum? Asırlar geçmiş gibi geliyordu. En son ki bu, birinci sınıflardan tek gece takıldığım esmerdi, o uysal kızın telefon numarasını da kaldırıp atmıştım. Şimdi buna pişman olmaya başlıyordum.

Bukalemun hayatımıza öyle bir giriş yapmıştı ki kızlara ayıracak zaman bile bulamamıştım. O zamandan beri öptüğüm tek kızın Bukalemun olması da işin cabasıydı.

Bugün Defne'nin beni öptüğü o kısa an, birden aklıma gelince ister istemez dişlerimi sıktım, şimdi bunu düşünecek zaman değildi.

Arka cebindeki telefonu parmak uçlarımla yakalayıp çıkardığımda, derin bir nefes vererek tek elimle Bukalemun'u kendimden uzaklaştırdım. Elim yanlışlıkla bir tuşa denk gelince ekran ışığı açıldı.

On arama vardı, hepsi de aynı isimdendi. *Yiğit.*

Bir iki saniye ekrana bakıp isme göz gezdirdikten sonra bunun, Bukalemun'un peşinden ayrılmayan sarışın olduğunu anladım. Aralarındaki ilişkiyi düşünmeme fırsat kalmadan Bukalemun üzerime devrildi.

Telefonu banyo paspasına doğru koyup, duş başlığını kaptım. Soğuk suyla duş almayı sevdiğim için zaten soğuğa ayarlıydı. Bir elimle onun kafasını geriye çekip dengede tutarken diğer elimle soğuk suyu üzerine tuttum.

Bukalemun, tiz bir çığlık attıktan sonra bağırarak havaya hopladı.

"*Titanik* batıyor!"

O kadar hızlı hareket etmişti ki üzerime bir kaplan edasıyla atlayınca geriye devrildim. Su başlığı yere düşüp havaya su sıçratmaya başladı. Bukalemun'un yanağı, çıplak gövdeme yapışmıştı.

"Batan, çoktan batmış," diye söylenirken suyu kapatmak için vanaya uzanmaya çalıştım. Anlaşılan, bu kızla olan mücadelelerimin bir sonu olmayacaktı. "Bir rahat dur artık!"

Bukalemun yaralı bir hayvan gibi sesler çıkarıyordu. "Donuyorum, Jack."

İster istemez gülmeye başladım. Artık ne kadar içtiyse, resmen *Titanik* filmi çeviriyordu.

Suyu zar zor kapattıktan sonra yere iyice yaslanıp soluklanmaya başladım. Sonra artık hiç sesi çıkmayan Bukalemun'u üzerimden kaldırmayı denedim. Herhâlde, Atlas Okyanusu'nda donduğunu falan sanıyordu.

Ayılsın diye soğuk su tuttuğuma pişman olmuştum, şimdi hasta olursa suç yine benim başıma kalırdı. Bezgin bir şekilde hafifçe doğrulttuğumda saçları yüzüne yapıştı, tellerin arasında görünen gözleri hâlâ kapalıydı.

Elimle yüzündeki saçları çektim. *Hâlâ nasıl ayılmamış bu kız?*

Kafasını dengede tutmak için avucumu yanağına yerleştirip diğer elimle de sırtını duvara yasladım. Yüzüne dikkatli bakma gafletine düştüğümde, her şey için çok geçti.

Islak kirpikleri gözlerini örtüyordu ve gözlerin biraz altında, iki tane ben vardı. Benlerini çoğu zaman kapattığını fark etmiştim. Parmağımı hafifçe oraya dokundurdum. Onları neden sakladığını anlamak güçtü; güzel görünüyorlardı.

Hâkimiyeti benden alan parmağım, yavaşça yanağından süzülerek dudağına doğru yol çizdi. Tadının nasıl olduğunu çok iyi bildiğim yumuşak ve dolgun dudakları kıpırtısızdı.

Bir anda kıpırdanınca uyandığını sanıp geri çekildim ama o kıpırtısız dudaklarını hareket ettirdi ve konuştu. "Baba?"

Hayda.

"Ben baban de..." Konuşmama izin vermeden yanağını avucuma sürttü.

"Bu sefer gitme."

Kıpırtısız kaldım.

Bu sefer gitme.

Bu cümle sayısız defa kafamda yankılanmış, banyoyu olduğundan daha dar bir hâle getirmişti. Aile ilişkilerinin çok iyi olmadığını biliyordum ama onu ne derece etkilediğini bilemezdim. Duygularını dışa vurmayan biriydi fakat belli ki sadece üzerini kapattığı şeyler vardı.

Bukalemun'un omuzlarından tutmaya devam ederek o şekilde oturdum. Uzun bir süre başı eğik dursa da sonunda yüzünü kaldırdı. Gözleri hâlâ yarı kapalıydı ama kirpiklerini kırpmaya başlamasından, biraz sonra açılacaklarını anlamıştım.

Kendini kamufle etme konusuna oldukça iyiydi, bu yüzden ona Bukalemun diyordum. Peki, duygularını kamufle etme konusunda, ne derece iyiydi? Sakladığı neler vardı?

Tam o sırada gözlerini açtı.

Yarı açık gözleri, odağını beklediğimden çabuk bulmuştu. Direkt benim gözlerime bakarak sakince durmaya devam etti. Şu anki durumumuzu sorgulamasını bekledim ama onun yaptığı öylece durmaktı. Ayılmış mıydı yoksa hâlâ kendine gelememiş miydi, anlamamıştım; tek bildiğim, oldukça ciddi bakıyordu.

"Bunları neden saklıyorsun?" Parmaklarım tekrar benlerinin üzerinde dolaştı.

Bu neydi şimdi?

Bukalemun, elimde olmadan sorduğum soruyla bir iki saniye daha ağır ağır gözlerini kırpıp açtı. Sonunda başını geriye atıp öyle bir kahkaha attı ki hâlâ bir sarhoşla karşı karşıya olduğuma emin oldum. Ya da şu anki durumun garipliğinin o da farkındaydı.

Kahkahaları bir süre daha sürdü ve sonunda sırıtarak yarı uykulu gözlerle bana baktı. "Lise aşkım, oraya bok sıçramış gibi göründüğünü söylemişti."

Kaşlarım havaya kalkmıştı. "Ve sen de o fazla Recep İvedik izleyen dangalağın lafı yüzünden hâlâ bunları gizliyor musun?"

Tekrar bir kahkaha atınca beyaz dişleri ortaya serildi. "Bildiğine göre sen de izliyorsun."

Dudaklarım hafifçe yana kıvrıldı. "Alar da bir dangalak. Film izlerken seçim için yaptığımız taş kâğıt makası kazanıyor."

Sırtarak bana bakarken derin bir iç çekti. Tekrar konuşurken sesi uykuluydu. "Ben de artık seçime ortak mıyım?"

Gülümsemem yavaşça silinirken gözleri kapanmaya başlayan Bukalemun'a bakmayı sürdürdüm. Sorusuna cevap vermedim, o da zaten bir cevap bekliyor gibi değildi. Gözleri çoktan kapanmıştı. "Kalk, haydi," dedim omuzlarından tutup. Ayağa doğru kalkarken onu kendimle beraber kaldırmıştım. "Hasta olursan, suç yine benim başıma kalır."

Hafifçe mırıldandı. "Sıcak. Nefes alamıyorum."

İçtiği içkiler içini yakıyor olmalıydı. Tekrar üzerine soğuk su tutmayı düşündüysem de *Titanik*'i bir daha batırmaya hevesli değildim.

Yürümeye niyeti olmadığını anlayınca kolumu bacaklarının altından geçirip diğer kolumu da beline doladım. Kucağıma aldığımda hâlâ mırıldanıyordu. "Sıcak, sıcak, sıcak."

"Aldım başıma belayı," diyerek söylendiğimde tekrar mırıldandı.

"Bora Ateş, demek sonunda beni yakıyorsun."

"Bunlar güzel laflar," dedim onu yatağa bırakırken. "Ama içkiden için yanmıyorken söylemeni tercih ederim."

Kıkırdayınca tüm bedenim gerilmişti. Sanki kurtulmak istiyor gibi hızla onu yatağa atınca gözleri hafifçe aralandı, sonra tekrar kapandı. Ayılmak için çabaladığını anlayabiliyordum. O sırada odamın kapısı açılınca başımı çevirip kapıya baktım.

Odaya göz atan bir çift görüş açıma girince kaşlarım istemsizce çatıldı. Bunlar şirket çalışanlarından bir kız ve çocuktu. İsimlerini bilmiyordum, birçoğunu da bilmezdim.

Bu ikisi, demek ki perde arkasında işi pişiriyorlardı, yalnız kalmak için de benim odamı tercih etmek gibi bir hataya düşmüşlerdi. Beni görünce kaçmaya yeltendiler ama çok geçti.

"Durun," dediğimde ikisi de oldukları yerde kaldı. Parmağımı kıza doğrulttum. "Sen..."

Kız, afallamış yüzüyle kendi parmağını kendine doğrulttu. "Ben mi?"

"Evet." Sabit sesle konuştuğumda gerildiği belliydi. Parmağımla onu yanıma çağırdım. "Gel."

Kız bir bana baktı, bir de yanındaki çocuğa, sonra gözleri yatakta mırıldanmaya devam eden Bukalemun'a kaydı. "Gruba çağırmıyorum," dedim ters ters. "Gel, şu kızın üzerini değiştir."

Gruptan kastımı anlayınca kız, kızarmaya başladı. Çekinerek içeri girdiğinde, ben de dolaptan bol bir tişört ve en dar siyah eşofman altımı verdim. Kapıda bana artist artist bakan çocuğun yanına doğru yürüyüp odadan çıkarak kapıyı kapattım.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" Çocuğa gözlerimi sabitlediğimde kıpırdandı.

"Yoo."

Bakışımla ona kaybolmasını işaret ettiğimde, çenesi seğirse de şu an benim bölgemde olduğu için ses çıkaramadı ve gitti. Keşke çıkarsaydı da bahane bulup şunu döverek rahatlasaydım.

Kavga yok.

Beynimde sürekli beni durduran komutlarla yaşamak, canımı iyice sıkmaya başlamıştı. Müzik çok fazlaydı, Alar'ın

gürültüsü ise hepsinden fazlaydı. Uygar'ı ortalıkta göremiyordum, muhtemelen üst katın korumalığını yapıyordu.

İçki yok. Kavga yok. Çalarken rahatladığım gitar da yoktu, çünkü Bukalemun onu imha etmişti. Rahatlamak için bir şeyler yapmam lazımdı. Ben düşünürken içerideki kız kapıyı açtı. Zaten biraz daha açmasaydı durumu ben ele alacaktım.

Fesat düşüncelere kapılmayın, Bukalemun'u giydirmek istediğimden değil.

Beklemekten hoşlanmazdım.

"Bitti. Kıyafetlerini çıkardığımda uyandı zaten. Gerisi kolay oldu," dediğinde kaşlarım soru sorar gibi suratını taradı. *Uyandı mı?*

Anlaşılan, bu kızın derdi benimleydi.

"Tamam," diyerek içeri girdim ve kapıyı kapatmadan önce kıza döndüm. "Ben partiyi dağıtmadan gitmenizi tavsiye ederim." Sonra kapıyı kapatıp odaya döndüm.

Bukalemun, ölü gibi suratıma bakıyordu. Odanın dışından gelen müzik sesini duymuş olacak ki suratı daha da buruştu. "Parti devam mı ediyor?"

"Evet. Elebaşınız, sizden daha beter uçmuş durumda."

Eğer hepimiz kurallara uyan üyeler olsaydık, Alar'ı fırçalamak daha kolay olurdu. Uygar'ın bile uymadığı kurallar vardı. Anlaşmamız, bu kaçamaklarımızı Giray ve şirkete yakalatmama konusunda dikkatli olmaktı. Gerektiğinde el birliğiyle delilleri yok ederdik.

"Müzik sesinden beynim patlamak üzere," diyerek başını ovalamaya devam etti Bukalemun.

Benim için de aynı durum söz konusuydu. Normalde partileri severdim ama bugün değil.

O sırada rahatlamak için yapabileceğim bir

geldi. Keyfim yerine gelirken dolabıma doğru yürümeye başladım. O sırada Bukalemun, hâlâ başını ovalıyordu. "Kalk," dedim dolabımın kapağını açıp. "Eğer beyninin patlamasını istemiyorsan, benimle gel."

Üzerime bir *sweatshirt* geçirdim, altımdaki eşofmanım duruyordu. Ayağıma da spor ayakkabılarımdan birini giydim. Alnıma dökülen ıslak saçlarımı yapmakla uğraşmayacaktım. Üzerimdekinin kapüşonunu başıma geçirip, ihtiyacım olan malzemelerin olduğu çantayı aramaya başladım.

"Nereye?"

"Önemi var mı?" dedim çantaya bakmaya ederek. "İster gelirsin ister gelmezsin. Karar senin."

Oturduğu yerden beni izlediğini fark edebiliyordum. Çantayı dolabımın en köşesinde bulup doğrulduğumda ayağa kalkmış ve dibime girmişti.

"Geliyorum." Eliyle yine başını tuttu. "Umarım soğuk bir yerdir."

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi, Nemli saçlarını görünce gidip dolaptan bir *sweatshirt* kaptım ve ona fırlattım. "Bunu giy, kapüşonunu da başına geçir. Saçların nemli."

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ben ise çoktan arkamı dönüp ilerlemeye başlamıştım. *Sweat*i hızla giyip peşime takıldığında Alar da odaya dalmak üzereydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sorduğumda benimle Bukalemun'u inceledi.

"Yine savunmasız, küçük Maya'nın tepesine tünedin mi ona bakacaktım."

Kilit konusunu bana hatırlattığın için teşekkürler, sevgili kardeşim.

"Ne yapıyordun içeride?" diye sordu şüpheli bakışlarla.

Ters ters suratına baktım. "En son, kendini *Titanik*'te sanan Bukalemun'u ayıltmaya çalışıyordum."

Alar, önce söylediğimi anlamasa da sonra yanaklarına hava doldurup kahkaha patlattı. Bukalemun ise gözlerini kırpıştırdı, kafasında biraz önceki anları canlandırmaya çalıştığını anladım. Bir şeyleri geç hatırlama konusunda oldukça iyiydi.

Ağzını açtı, sonra geri kapadı. Olanları hatırladığı zaman yüzünde oluşan o şapşal ifade beni keyiflendirdi.

"Utanma, Arı Maya ya," dedi Alar. "Bir keresinde ben de kendimi hayvanat bahçesinde sanmıştım. Bir goril üzerime geliyor diye korkmuştum ama meğerse Bora'ymış."

Elimle ensesine vurunca sırıtarak geriye çekildi.

"Geldiğimizde bu parti dağılmış olacak," diyerek asıl konuya değindim ve daha fazla uzatmadan çıkışa doğru yürümeye başladım. Alar lafa tutarsa bırakması zor olurdu.

Bukalemun da peşimden koşturdu. Dışarı çıktığımızda altındaki eşofman altına takılıp duruyordu. Bu yüzden arabaya ulaşması benden uzun sürdü. O arabaya yürürken, ben de göz ucuyla garaja baktım. Uygar'ın motoru ortalıkta görünmüyordu. Bu da demekti ki bu gece, kuralları çiğneyen sadece biz değildik.

Bukalemun sonunda yolcu koltuğuna oturduğunda ona doğru eğilince irkildi.

"Ne yapıyorsun be?"

Bacağını tutup yan dönerek bana doğru uzatmasını sağladım. Diğer bacağını da yakalamıştım. Paçalarını kıvırdığımda şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

"Sinirlerimin daha fazla bozulmasını istemiyorum."

Ben işimi bitirince hemen bacaklarını geri çekti. *Range Rover*'ı çalıştırdım, gideceğimiz yere kadar ne o konuştu ne de ben. Zaten belli ki hâlâ ayılmaya çalışıyordu. Arabadaki

sessizlik rahatsız edici olunca müziği kısık sesle açtım.

Sonra aklıma, başının çok ağrıdığı geldi. Tam kapatacaktım ki elini tuşun önüne koydu.

"Hayır, kalsın, sözleri çok güzel."

Şarkıyı bıraktım ve arabayı, bahsettiği sözler arabayı doldurmaya başladı.

"What if we run away? */ Kaçsak ne olurdu?*
What if we left today? */ Bugün bırakıp gitsek ne olurdu?*
What if we say goodbye to safe and sound? */ Sağ salimliğe veda etsek ne olurdu?*
"What if we're hard to find? */Bulunmamız zor olsaydı ne olurdu?*
What if we lost our minds? */Aklımızı kaybetsek ne olurdu?*
What if we were to fall behind? */Geride kalmış olsaydık ne olurdu?*
Never found */Asla bulunamamış.*
When the lights are flashing like a photobooth */ Işıklar tıpkı fotoğraf kabinindeki gibi parıldarken*
And the stars exploding we'll be fireproof[5] */ Ve yıldızlar patlarken biz ateşgeçirmez olacağız."*

"Bu, pek bize göre değil. Bizler, Ateş'in kendisiyiz," dedim.

Bukalemun, güler gibi bir ses çıkardı. "Siz üçünüz öylesiniz. Benim ise sizinle bir arada durabilmek için *Ateşgeçirmez* olmam gerekiyor."

Söylediği şeye cevap vermedim. Onun, her zaman aramızdaki bir yabancı olacağını düşündüğümü söylememe gerek yoktu. Bunu anlayabildiğini biliyordum.

Gideceğimiz yere geldiğimizde, arabayı durdurup kapıyı açtım. "İn."

Bukalemun, etrafa bakınıp tereddüt ediyor gibi bekledi. "Neden buradayız?"

---

5 Troye Sivan - *Youth*

Cevap vermeyerek arabadan indiğimde hâlâ etrafına bakıyordu. *Sweat*im ona çok bol olduğu için içinde kaybolmuştu, saçlarının uçları kapüşondan açıkta kalıyordu. "Beni, bilinmeyen sokaklarda öldürüp kurtulacak mısın?"

Dudaklarım kıvrılırken çantayı açtım. "Neden olmasın?"

Anında bir adım geri attı. "Hey, hey, o çantandan ne çıkarıyorsun sen?"

Gerçekten onu öldüreceğimden şüphelendiğini anlayınca güldüm. Çantadan çıkardığım sprey boyayı gösterdiğimde kaşlarını çattı. "O ne?"

"Bir rahatlama yöntemi." İçindeki diğer spreyi de alıp ona fırlattığımda elbette yakalamadı. Sonra yere eğilip düşen spreyi aldı.

Çantadaki diğer boyaları da alıp büyük, boş duvara doğru yaklaştım. Bukalemun, hâlâ elinde tuttuğu spreyle bana bakıyordu. "Grafiti mi yapacaksın?"

Sesinden şaşkınlığı belli oluyordu.

Boyayı çalkalayıp duvara sıktım. "Canım ne istiyorsa onu yapacağım."

"Ya polis yakalarsa?" diye sordu.

"Onlara, senin beni ayarttığını söylerim."

Yerinden kıpırdayıp yanıma doğru geldiğini hissettim. "Beni buraya boşuna getirmediğini biliyordum." Elindeki boyaya bakıp ne yapacağını düşünüyor gibi onu inceledi.

"Beni tanımaya başlaman güzel," dediğimde homurdandı ve bir süre durup benim ortaya çıkardığım alev motifine baktı. Sonra kendisi de boyayı kullanmaya başlamıştı ama kendi işimle ilgilendiğim için ne yaptığına bakamadım. Sonunda başımı çevirip yaptığı şeyi incelediğimde kaşlarım havaya kalktı.

"Bu ne?"

Boğazını temizleyip eliyle yaptığı şaheseri gösterdi.

"Biz."

Dudaklarım gülmek ister gibi titrerken, kollarımı gövdemde birleştirip eseri daha ayrıntılı inceledim. Dört kişilik Cin Ali grubunu ne kadar incelesem de hangisi bendim, bilmem güçtü.

"Bu mikrofonlu benim," dedi sağ ortadakini göstererek.

"Ben, onu çubuk kraker sanmıştım."

Bana ters bir bakış attıktan sonra devam etti ve en sağdakini gösterdi. "Bu mikrofonlu da Uygar," deyip sol ortadakini de gösterdikten sonra en solda duranı gösterdi. "İki bagetli kol kasları olan, Alar." Çizgiden yaptığı kollarının bir kısmı yukarı doğru rampalıydı.

"Şu sensin."

Beni dümdüz bir Cin Ali gibi çizdiğini görünce kaşlarımı çattım. "Benim neden bir özelliğim yok."

"*Küçük dağları ben yarattım havasıyla dolaşan bir lider* nasıl çizilir, bilemedim."

"Bak sen," dedim ona doğru bir adım atarken. "Sana, nasıl çizildiğini öğretmemi ister misin?"

Bukalemun, ona doğru sıktığım boyayı çok geç fark etmişti. Spreydeki boya yanaklarına ve burnuna püskürünce, şoktan bir iki dakika kıpırdayamadı. Benimse keyfim çok yerindeydi. Sırtımı duvarın temiz kısmına yaslayıp başımı yan yatırarak ona baktım.

"Böyle daha güzel oldun."

"Sen..." Dedi sonunda dişlerini sıkarak. "Bittin."

Üzerime doğru savaş narasıyla gelince kollarımı, yüzümü korumak için kullandım fakat Bukalemun tüm boyayı üzerime boca etmişti. Birden ayaklandım. Gövdesinden yakaladığım gibi onu havaya kaldırınca spreyi yere düştü.

Debelenerek gülüyordu. "Böyle daha yakışıklı oldun."

"Yakışıklılığımın bir de dahası mı vardı?"

"Kendini beğenmiş pislik," dedi eliyle sırtıma vururken. Birkaç dakika daha çırpındı. Sonunda onu yere indirdiğimde nefes nefese kalmıştık.

Gözlerimiz bir iki saniye kenetlendiğinde, nefes seslerimiz kulağımda yankı yapmaya başlamıştı. Belinde duran elim, yavaşça olduğu yere daha çok yerleşti ve istemsizce onu kendime daha fazla yaklaştırdığımı fark etim.

Bukalemun, gözlerimin dudaklarına kaydığını görünce yavaşça yutkundu. Niyetimi anlamış olacaktı ki beni durdurdu. "Bir anlaşmamız var."

Gözlerim tekrar yüzüne çıktı. *Onu öpmek istiyordum.*

"Anlaşmayı bozacağımı kim söyledi?"

Elimi belinden çektim. Kendimi de geriye çektiğimde hayretle suratıma bakıyordu. "Bozacaktın!" dedi sanki bunu kendisinin hayal etmediğini ispat etmek ister gibi.

"Olabilir," dedim yerdeki çantayı ve spreyleri toparlarken. "Olmayabilir de." Sonra başımı kaldırıp pişkince suratına baktım. "Bunu asla bilemeyiz."

Bu kızın bana karşı dirençli olması, ona daha çok bilenmeme neden oluyordu. Bu kadar iradeli olmasının, başkasından hoşlanmasından mı kaynaklanıp kaynaklanmadığını düşündüm. On kere arayan sarışın dangalaktan mesela...

Bu kuralı bozan sen olacaksın, Bukalemun.

Arabaya doğru ilerledim ve sürücü koltuğuna oturduğumda o da sert adımlarla yürüyerek kapıyı açtı ve yolcu koltuğuna oturdu. "Devamını çizmeyecek misin?"

Duvardaki alev motifine baktım. "Başka zaman."

Yine ters anlarımıza döndüğümüzü anlayınca sesini çıkarmadı ve arkasına yaslandı. Eve gidene kadar da konuşmadık. Umarım Alar, partiyi dağıtmıştır. Zira yaşanan son şeyden sonra rahatlamaktan ziyade daha da gerilmiştim.

Evin önüne geldiğimizde düşünmeyi kesip arabadan indim. Hava yeni aydınlanıyordu ve evden ses gelmediğini fark ettim. Temkinli bakışlarım, gelenlerin arabalarını taradı ama hiçbiri yoktu. Demek ki Alar, akıllanıp partiyi dağıtmayı başarmıştı.

Bukalemun'un gözlerinden uyku akıyordu. Ben eve ilerlerken o da paytak adımlarla beni takip etti.

Eve girdiğimizde, oturma odasında dikilen Alar, "Kalbime indi," dedi eliyle kalbini tutarak. "Giray geldi sandım." Sonra yüzümüzdeki boyalara bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu ya size?"

"Sen onu geç," dedim beklentiyle. Korktuğumun başıma geleceğini biliyordum ama bunu sesli de duymam lazımdı. "Dökül," diye hırladım. Alar, eğer bir terslik olmasaydı, parti dağılınca çoktan sızmış olurdu.

"Giray gece mesaj atmış ama tabii ben şimdi gördüm. Sabah buraya geleceğini yazmış! Yemin ediyorum, adam *tokat artı soğuk su artı kahve etkisi* olduğu için ayılabildim. Adam resmen *triple* etki!"

Bir küfür savurup elimi saçımdan geçirdim. "Başımıza açtığınız belayı temizlememiz için ne kadar zamanımız var?"

Alar, omuz silkti. "Bir saat."

Eğer kısıtlı zamanımız olmasaydı, başımıza bu parti işini çıkardığı için tüm evi Alar'a yalatarak temizletirdim.

"Uygar nerede?"

Sorduğum soruyla beraber, Bukalemun, aklına bir şey gelmiş gibi irkildi. Elini başına bastırıp, "Efra?" diye sordu. "O ne yaptı? Hâlâ burada mı?"

Alar, ikimizin de sorusunu cevaplamış oldu. "İkisi de yok."

Alar'ın yüz ifadesinden, memnun olmadığı bir durum olduğunu anlayabilmiştim. *Ne oldu?* der gibi kaşlarımı kaldırdım. Memnuniyetsizliğini saklamak için boğazını temizledi ve eliyle ensesini kaşıdı.

"Şu an nerede olduklarını bilmiyorum. Bildiğim tek şey..."

Bukalemun da benim gibi kaşlarını kaldırıp, "Bildiğin tek şey ne?" dedi.

Alar, boğazını temizledi.

"Uygar ve Efra, dün gece evden beraber ayrıldı."

Bölüm 21 - Cambaz

Efra Demir

Uzaktan hayran olmak kolaydı.

Alar, iki kıza, o hayran olduğum ateşli gamzelerini göstererek sırıtırken elbisemin eteğiyle oynamaya devam ediyordum. Maya ortalıktan kaybolmuştu. İçki yarışları ise son hızla devam ediyordu.

Gözlerim, bir süre, içmekten artık uçan insanların üzerinde dolaşsa da tekrar Alar'ı ve kızları buldu.

Onun kızlarla arasının iyi olduğunu biliyordum. Grupta hayranlarıyla en yakın olan üye de oydu ve ben, onun bu sıcak yönlerini seviyordum, neticede ben de bir hayrandım. Fakat şimdi bakınca, bu özelliğinin canımı sıkmaya başladığını fark ettim.

Bana *tatlı şey* diyordu ama bu, beni onun için ne kadar özel yapıyordu? Benim, şu an olduğu gibi onun her hareketini gözleyen hayranlardan farkım neydi?

Onun için ayrı bir önemim yoktu.

Bu farkındalık, moralimi daha da bozmuştu.

Yanındaki kızların tiplerine baktım. Biri dar bir siyah elbise giyen esmerdi, diğeri bordo etek ve beyaz bluz giyen sarışın.

Belki de bu pembe elbiseyi giymemeliydim? Anlaşılan *tatlı şey* olmak, Alar Ateş için yeterli değildi.

Daha fazla dayanamayıp oturduğum koltuktan hışımla kalktım ve Maya'nın kıyafetlerinden giymek üzere hareketlendim. Yukarıdaki banyoda olduğunu söylediğini hatırlayıp merdivenleri tırmandım. Müzik sesi gitgide azaldığı için şişmiş başım, bana şükür dualarını etmeye başlamıştı.

Sahi, yukarısı neden bu kadar sessizdi?

Bu kadar kalabalık bir evde, kimsenin yukarıya çıkmaması şaşılacak bir durumdu. Şüpheyle koridora göz attım. İçimden bir ses, aşağı inmem gerektiğini söylüyordu.

Yine de bir süre kıpırdamadan durdum. Tam banyoya gireceğim sırada duyduğum sesle beraber, neden burasının beni bu kadar tedirgin ettiğini anladım. Muhtemelen, aynı sesin sahibi yukarı çıkan herkesi kovaladığı için bu katta kimse yoktu.

Uygar Ateş.

Görünürde yoktu ama bana seslendiğini sandığım için kazık gibi yerime çakılmıştım. Tam arkamı dönüp koşar adımlarla aşağı inecektim ki duraksadım. *Benimle konuşmuyordu.*

Sesin geldiği yöne doğru ufak bir bakış atıp emin oluncaya kadar bekledim. Emin olunca ise yavaşça tekrar o yöne dönüp bir iki adım attım. Sesi, kapısı aralık duran odasından geliyordu.

"Kabul etmiyor, dedim sana." Bezgin bir nefes verdi. "Bu sefer tek olsam olmuyor mu?"

Ne hakkında konuştuğunu anlamadığım için önemsemedim ve banyoya girmek için hareketlenmeye çalıştım. Ama sanki tek bir çıt çıkarsam odasından çıkıp beni de kovalayacakmış gibi geliyordu.

"Başlarım böyle işe!" Sinirle söylediği şeyi duyunca, bu sefer gerçekten hareket etmem gerektiğine karar verdim. Bu sinirin hedefi olamazdım. "Halledeceğim. Kapat."

Kaç, Efra. Kaç. Kaç. Kaç.

Hızlı bir hareketle kendimi banyoya atıp, kapıyı sessizce kapattım. Bir süre orada bekleyip kapının arkasından ses gelecek mi diye bekledim ama bir şey yoktu. Rahatça soluklandıktan sonra aynanın karşısına geçtim.

"Sanki bir kiralık katilden kaçıyorsun, Efra, kendine gel!" Kendi kendime mırıldanırken suyu açmıştım. Bu çocuk, beni neden bu kadar geriyordu hiçbir fikrim yoktu.

Göz makyajımı bozmamak için soğuk suyu enseme ve yanaklarıma değdirdikten sonra kâğıt havluyla kuruladım. Aslında Alar'ın bu saatten sonra beni göreceği yoktu ama rimelim aktığı içinakan rimelim yüzünden, Ateşlilerin olduğu bir ortamda panda gibi dolanmak istemezdim.

Gözlerim etrafta dolaştı ama Maya'nın bavulu burada değildi. Acaba koyduğu yeri mi karıştırmıştı?

"Off ya!" diyerek elimi alnıma bastırdım. Şu lanet pembe elbiseden bir an önce kurtulmak istiyordum. Maya, bugün burada kalmamı istemişti ama eve gitmek, en iyisi olacaktı.

Bozulan moralimle banyo kapısına yürüyüp açtığımda...

"Ay!"

Yerimde sıçrayıp elimi kalbime koydum.

Kapının önüne dikilmiş Uygar Ateş, mavi gözlerini üzerime dikmişti. Benim kocaman açılmış gözlerime bakarken, tek kaşını hafifçe havaya kaldırdı.

"Be... Ben... Ben..."

Kekeleme, aptal!

Kollarını gövdesinde bağlayıp kapı pervazına yaslandığında bakışları, konuşmamı bekleyecek zamanı olduğunu belli edercesine üzerime sabitlenmişti.

Ben de gözlerimi ona sabitledim.

Arka fonda bir karga gakladı.

"Eee?" dedi bana konuşmanın devamını getir der gibi.

Elimde olsa Uygar'la hiç karşılaşmadan Ateşlilere yakın olmak isterdim. Yani sadece Alar ve Maya'ya. Neticede, Maya da onlardan biriydi.

"Ne eee?"

Uygar, zamanı bol olacak ki sıkılıp gitmek yerine ısrarla bekledi. "Se... Sen... Sen...?"

Beni taklit ettiğini görünce şaşkınlığımı ve tedirginliğimi üzerimden atıp, hafifçe gözlerimi kıstım. "Harika bir misafirperverlik gösterip yukarı çıkanı kovaladığın belli ama ben, Maya'nın eşyalarından almak için çıktım." Boğazımı temizleyip kıpırdandım. "Üzerimi değiştirecektim."

Uygar'ın gözleri bir süre yüzümde sabit kalsa da sonra ağır bir şekilde kıyafetimde dolaştı. "Bunun, Alar'da işe yaramadığını mı anladın?"

Söylediği şeyle dumur olmuştum, beni yere ittirip tekmelese aynı etkiyi yaratırdı. Yine de kendimi sakin tutmaya çalışıp, kaşlarımı havaya kaldırdım. "Ne?"

"Onu etkilemek istiyorsan..." dedi ve başını yana yatırdı, "pamuk şeker gibi dolaşma."

Kaşlarımı çatıp ona baktığımda, kızgın görünmek istedim ama bakışlarına bakılırsa, hâlâ pamuk şeker gibi görünüyordum. "Tavsiyene ihtiyacım yok. Onun hakkında pek çok şey biliyorum."

Uygar, malum gerçeği bir çırpıda dile getirdi. "Ben daha çok şey biliyorum."

Bahsettiğin kişi, karşındaki adamın ikizi, Efra.

Yine de pamuk şeker gibi görünmemde bir sorun yoktu! Bu fikrimi ona da belli edebilmek için tekrar konuştum.

"Bana, tatlı şey diyor."

"Tatlısın."

Bu beklenmedik iltifatla birlikte kalp atışlarım hızlandı. Sanki göğüs kafesimde bir yanardağ patlamıştı ve yakıcı lavlar vücuduma yayılmaya başlamıştı. "Ne?" dedim sanki anlamamış gibi.

Kayıtsız bir ifadeyle bana baktı. Koyu mavi gözleri beni baştan sona süzdükten sonra tekrar yüzümde durdu. "Seksi kategorisinde olmadığın kesin."

Şimdiyse o lavların üzerine soğuk suları boşaltmıştı, anında buz gibi oldum. Bu çocuktan bu yüzden hiç hazzetmiyordum. Bir an önce ondan kurtulmak istercesine kıpırdandım ve ona dokunmadan geçebileceğim bir açıklık aradım ama dev gibi olduğu için bütün kapı eşiğini kaplamıştı.

Geçebilir miyim? bakışı attım ama bunu anlamış olsa bile oralı olmadı. Sanki kafasında bir şeyi ölçüp biçiyormuş gibi görünen ifadesi, beni daha da rahatsız etmişti. Bir şeyin peşinde olduğu belliydi. Acaba avazım çıktığı kadar bağırsam, biri beni duyar mıydı?

"Onu etkilemek istiyor musun?"

Bön bön suratına baktım. "Anlamadım?" dedim yine kıpırdanarak. Benim, Alar'ı etkileyip etkilememden ona neydi ki?

Gözlerindeki ifade, mavi deniz sularında kayboldu ve bana, dibinde ne olduğunu merak edeceğim biri ifadeyle baktı. "Sana, bu konuda yardım edebilirim."

Alar'ı etkileme konusunda, bizzat ikizinden yardım mı alabilecektim?

Ateşlilerin hayran sayfalarına yazsam, çıldıran kızların haddi hesabı olmazdı. Çok mu şanslıydım ne?

Kendi kendime nazar değdirmemek için batıl inanlarımı konuşturarak Uygar'a çaktırmadan popomu kaşımak istedim. Ama bunun imkânı yoktu, çünkü ilgisi pürdikkat üzerimdeydi.

O sırada, aslında ilk fark etmem gereken şeyi en son fark

edince sevincim balon gibi söndü. Ya dünyanın sonu gelmişti ve Uygar, cennete gitmek için çabalamaya karar vermişti ya da bu işten bir çıkarı vardı.

Boğazımı temizleyip sırtımı dikleştirdim. "Peki, bunu neden yapasın?"

Dudakları hafif bir açıyla kıvrılır gibi oldu. Onun bu işten bir çıkarının olacağını kavramam, onu memnun etmiş gibiydi.

"Bana bir konuda yardım et. Sonrasında Alar'ı etkilemenin garanti yolları senin olsun."

Uygar Ateş benden bir konuda yardım mı istiyordu? İhtimaller, kafamda dolaşmaya başladı. *Ben, ona hangi konuda yardım edebilirdim ki?*

"Nasıl bir yardım?"

"Önce cevabını ver."

Şüpheli gözlerle ona baktım. "Yardım edebileceğim bir konu olup olmadığını bilmeden nasıl cevap verebilirim?"

Kayıtsızlığını sürdürdü, bu da beni çileden çıkarıyordu. "Yapacağın pek bir şey yok. Sadece kısa bir yolculuk yapacağım ve senin de bana eşlik etmeni istiyorum."

Gözlerim iyice kısıldı. "Sana eşlik etmenin nesi yardım oluyor ki?"

"Orası beni ilgilendirir."

Tereddüt ederek kıpırdandım. "Nereye gideceğiz?"

Sonunda sıkıldığını belli edercesine doğruldu ve kollarını gövdesinden çözdü. Soruma cevap vermek yerine başka bir noktadan giriş yaptı. "Bu yardımın sonunda zarar görmeyeceğine söz veriyorum. Şimdi, kabul ediyor musun? Etmiyor musun?"

Timsahla oyun olmaz, Efra. Hemen kafesinden kaç!

Ama ya Alar'ı etkileme konusunda gerçekten işe yarar şeyler söylerse? Alar'la sevgili olabilme ihtimalim bile ütopikti ama şu anda, belki de o ütopyaya uçabilecek aracın biletine kavuşabilirdim.

Gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Herkesin hayran olduğu Alar Ateş, benim olabilirdi.

Daha sonra belki de bu cevabı verdiğim için çok pişman olacak, kafamı yerden yere vuracaktım ama sonunu düşünen, kahraman olamazdı.

"Tamam."

Uygar'ın dudakları ilk defa kıvrıldı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Kesinlikle, bir timsahın gülümsemesinden daha ürkütücü bir şey yoktu.

"Aradığın kıyafetler odamda." Bir iki saniye afalladığım için tepki veremedim. Hem gülümsemesinin etkisi üzerimdeydi hem de dediğine anlam verememiştim. "Ev kalabalık diye Maya'nın bavulunu odama koydum," dedi tane tane konuşarak. "Ne olur ne olmaz."

Ah.

"Tamam."

Odasına doğru kaçamak bir bakış attığımı görünce, "Gir odaya, üzerini değiştir. Beş dakikan var," diyerek bana yol açtı.

Başta tereddüt etsem de aylak adımlarla odaya ilerledim. *Nasıl bir işe bulaşmıştım acaba?* Zarar görmeyeceğimi söylese de ona güvenmek aptallıktı. Ama bir yandan da hayatımı kurtardığı için ona borçlu hissediyordum ve bu yardım,, hem Alar'ı etkilemenin hem de ona olan borcumu ödememin tek yoluydu.

Odanın içine girdiğimde, nedense gerilmiştim. Çocuğun odası bile beni geriyordu!

Etrafa göz attığımda, oldukça düzenli bir odayla karşılaştım. Bir kere, ona beni kurtardığı için teşekkür etme amacıyla girmiştim ama yaralı hâlde gözlerini açıp bana baktığını görünce kaçmıştım. Bir kere de uyku arasında odasında bir kavga var sanmıştım ama sadece üzeri çıplak Ateş kardeşler vardı. Bu yüzden de rüya gördüğümü düşünmüştüm.

Birkaç hafta öncesine kadar, tüm bu yaşananları anca rüyamda görürdüm zaten.

Maya'nın bavulunu bulup içinden ilk kaptığım tişörtü ve pantolonu aldım. Maya, benden birkaç santim uzun da olsa, bedenlerimiz hemen hemen aynıydı.

Düzeltiyorum, Maya'da daha sağlam bir popo vardı. Elbiseyi çıkarıp pantolonu giydiğimde, popo kısmındaki potluğa suratımı buruşturarak baktım. Üzerime de *Rolling Stone* baskılı siyah bir bluz geçirmiştim. Benlik kıyafetler değildi ama nedense kendimi böyle farklı görmek, hoşuma gitmişti. Belki bundan sonra daha çok böyle giyinirdim.

Ama ayağımdaki *stiletto*ları çıkaramıyordum çünkü başka ayakkabı getirmemek gibi bir aptallık yapmıştım ve şans bu ya, Maya'yla ayak numaralarımız aynı değildi.

Boy aynasındaki yansımama, *yapacak bir şey yok,* der gibi omuz silktim ve odadan dışarı çıktım.

Uygar Ateş, karşı duvara yaslanmış beni bekliyordu.

İster istemez onu inceledim. Üzerinde, siyah bir pantolon ve kıvırcık saçlı bir gitarist baskısı olan tişört vardı. Başını yardığımda yarasına bakarken oldukça yumuşak olduğunu test ettiğim siyah saçları, önden rampa modeliyle yukarı doğru şekillenmişti.

O da aynı şekilde beni incelerken, önce yüzümden başlayıp ayağıma doğru bir yol çizdi. Ayağımdaki ayakkabıları görünce kaşları hafifçe yukarı kalkmıştı.

"Ne?" dedim bakışını görünce.

Doğrulup bana tepeden baktı. "Şimdi, kaz kafalı Alar'ı daha kolay etkilersin."

Yürümeye başladığında, kaşlarımı çatarak söylediği tüyoyu anlamaya çalıştım. Alar tatlı değil, seksi kızlardan hoşlanıyorsa... Ne yani, bana şu an seksi göründüğümü mü ima etmişti?

Uygar Ateş, beni seksi mi bulmuştu?

Seni ilgilendiren, Alar'ın seni nasıl bulacağı, Efra.

İç sesimin beni uyarmasıyla kendime gelip sırtımı dikleştirdim ve önden ilerleyip merdivenleri inmeye başlayan Uygar'a yetiştim.

Merdivenlerin ortasında bir anda durup bana dönünce, neredeyse kalbim ağzıma gelmişti. Benim bir altımdaki basamakta dursa da boyundan dolayı yüzlerimiz eşitti. Mavi gözlerini gözlerime diktiğinde, kirpiklerinin gürlüğünü bile inceleyebileceğim bir yakınlıktaydı.

"Şu andan itibaren sakın Alar'a bakma, sadece bana bak."

Alık alık suratına baktığıma emindim. Ya da sadece hipnoza girmiştim ve Uygar, parmağını şaklatarak bana istediği her şeyi yaptırabilecekti.

"Aynı zamanda bana bir şeyler anlat," dediğinde benim olaydan kopup gittiğimi anlamış olacaktı ki beni, olduğumuz ana döndürmeye çalışıyor gibiydi. "Yürü."

Parmağını şaklatmasa da ses tonu öyle bir güce sahipti ki dediğini yapmam, benim için en mantıklısı olacak gibiydi. O yüzden, önden inmek yerine merdivenlerden benim yanımda inmeye başladığında, ben de ona bir şeyler anlatmayı denedim.

"Dans etmeyi severim."

Bunu neden söylediğime dair bir fikrim yoktu. O an neleri sevdiğimi anlatmaktan başka konuşacak bir şey aklıma gelmiyordu. Ama Uygar'ın ilgisi pürdikkat üzerimdeydi ve

bu söylediğim de ilgisini çekmiş gibiydi.

"Küçükken Mezdeke kasetini teybe koyar, eşarbı peçe yaparak aynanın karşısında onları taklit ederdim."

Bunu neden anlatıyorsun, aptal!

"Yani şimdi, oryantale ilgim yok tabii!" Sesim birden tizleşmişti.

Ben kendi kendimi fırçalarken, iç sesimi bile susturan çok garip bir şey gerçekleşti.

Uygar Ateş, sırıttı.

Evet, yemin ediyorum, sırıttı. Şu dişlerin göründüğü, gözlerin kısıldığı sırıtmalardan.

Hani birisi sırıtınca ister istemez sen de sırıtırsın ya; ben de kendime hâkim olamadım ve gülmeye başladım.

"Şimdi daha farklı danslara yöneldim tabii," dedim durumu toparlamaya çalışarak. "Maya ile beraber *Bachata* dersi alıyoruz."

Ne ara kapıdan çıktık ve dışarının esintisine kendimizi bıraktık hiçbir fikrim yoktu. Uçup yanağıma dokunan saçım, bana nerede olduğumuzu hatırlatmıştı.

Uygar'ın sırıtan yüzü çoktan değişmiş, artık bana değil direkt karşıya bakarak yürürken yine eski kayıtsız hâline bürünmüştü. Ben de yavaşça solan gülümsememle önüme baktım.

Biraz önce ne olmuştu öyle?

"Alar'ın en nefret ettiği şey, kendi hayranlarını, bizden birine kaptırmaktır."

Gözlerim, konuşan Uygar'a dikildi. O ise cebinden bir anahtar çıkarıp park hâlindeki motora doğru yürüyordu. "Evden çıkarken bizi gördü. Bu, onun ilgisini bir süre senin üzerinde tutar."

O sırıtmanın nedeni buydu.

Hiçbir şey diyemedim lakin şaşırılacak bir şey de yoktu. Zaten normalde, benim dans muhabbetimi dinleyecek biri olmadığı gibi beni dinlerken sırıtacak biri de değildi.

"Buz dağı!"

İçimden söylediğimi sandığım şeyi dışımdan dile getirdiğimi anladım, çünkü Uygar'ın başı bana doğru döndü. *Hay lanet!*

"Ne dedin?"

Alık alık suratına bakarken, konuşmam biraz zaman aldı. "Buz."

Kaşları havaya kalktı.

"Buz gibi..." Boğazımı temizledim. "Hava, buz gibi."

Uygar, durumu kıvırmaya çalıştığımı anladıysa da pek oralı olmadı ve o an, beni sırıtmasından daha şok eden bir şey yaptı.

Üzerindeki deri ceketi çıkarıp bana uzattı.

"Al."

Cekete sanki ilk defa gördüğüm bir şeymiş gibi uzun uzun baktım. Havada sallayarak tekrar uzattı.

Konuşmadan önce yutkunmam gerekti. "Teşekkürler."

Uygar, ceketi verdikten sonra motora oturdu ve benim de binmemi işaret etti. Motora bindikten sonra bana kaskı uzattı. "Gidelim."

Bakalım, Uygar Ateş'in benden yardım isteyeceği kadar önem verdiği bu yolculuk bizi nereye götürecekti.

Umarım, bu yola çıkarak büyük bir hata yapmamışımdır.

Çok büyük bir hata yapmıştım.

Motor durduğunda kaskı anında başımdan çıkardım. Kalbim, gördüğüm manzarayla ufak bir kasılma yaşamıştı.

"Buraya neden geldik?"

Maya'nın lezbiyen ve psikopat olduğu bariz olan oda arkadaşı Buğlem'in beni rehin aldığı yere gelmiştik.

O zamanlar Uygar'la konuşup, beni kurtardığı için teşekkür etme amacıyla buraya gelmiştim ve başıma olmadık işler açılmıştı. Şimdi de beni güzel şeylerin beklemediğini hissediyordum.

"Yardım etme sırası sende."

"Buraya gelmenin nesi yardım?" Uygar, motordan inerken ben de yere ayaklarımı bastım. Elimdeki kaskı aldığında da hayretle onu izliyordum. "Eğer hatırlarsan, burada en son başıma gelenler pek de hoş değildi."

"Merak etme, bu sefer yanında ben varım." Yürümeye başladığında bana dönüp yan bir bakış attı. "Yanımdan kaybolmamaya çalış, *ufaklık*."

Üzerimde onun deri ceketi vardı ve içinde kaybolduğum gerçeği dışında bir gerçek daha vardı ki beni, ilk gerçekten daha çok rahatsız ediyordu; *ceket harika kokuyordu*.

Tekrar yürümeye başladığında sinirle soluyarak, yere sertçe vurup peşinden yürüdüm. "Ne ufaklığı ya, senden iki yaş küçüğüm!"

"Yine de ben, hâlâ sana bakınca bir ufaklık görüyorum."

Öfkeden kudurmaya başlayınca saçlarım elektriklenirdi. Düz teller havaya doğru kalkarken ellerimle yatıştırdım. "Alışmışsınız tabii yedi kat makyaj yapan ve boyum kadar bacağı olan kızlara."

"Nasıl kızlara alıştığımı bildiğini sanmıyorum."

Bir an durup dediğini zihnimde dolaştırdım. Uygar'ın nasıl kızlarla takıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ateşliler, hep özel hayatları konusunda kapalı kutulardı, ama bazı partilerde Ulaş ve Alar'ın biraz önce bahsettiğim tipte kızlarla görüldüğünü duymuştum ki bu akşam, Alar'ı bizzat kendim de görmüştüm.

Bora'nın, gizemli bir sevgilisi vardı ve onun, Defne adında bir kız olduğunu öğrenmiştik. Kızı hâlâ görememiştim, orası ayrı.

Ama Uygar hakkında, çoğu konuda bir fikrim yoktu, çünkü duyduysam da ilgilenmemiştim.

O sırada orta büyüklükte, beton, tek katlı binaya girdik. Uzun, küçük yuvarlak stantların etrafında, ayakta duran insanlar biralarını oraya koyup, sohbet ediyorlardı. Gözüm, başında bandanası olan, sakalı ve bıyığı neredeyse yere değecek bir adama takıldı.

Adamın da gözü bana takılınca, durup göz kırptı. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Kolumda hissettiğim baskıyla başımı çevirip baskının nedeni olan ele baktım. Uygar, kolumu yakalamış beni kendine çekmişti.

"Aylak aylak etrafına bakma, yanımdan da ayrılma."

"Hayır, başka türlü nasıl bakabilirdim acaba?" dedim hararetle. "Burası nasıl bir yer ya? Niye buraya getirdin beni?"

Uygar, cevap vermedi. O sırada uzun boylu, orta yaşlı, kel bir adamın olduğu standa ilerledi ve bir eliyle beni tutarken diğer eliyle adamla tokalaştı. Adamın, üzerindeki kolsuz deri ceketin açıkta bıraktığı kolları tamamen dövmeliydi.

"Hazır mısın?"

Adamın söylediği şeyi duyunca Uygar, rahat bir tavırla adama baktı. "Sence?"

Adamın yüzünde kurnaz bir gülümseme belirmişti. Bana doğru döndüğünde, yerimde büzüşmek istedim. *Ne oluyordu burada?*

"Demek, bugünkü kurban sensin." Beni süzerken sırıttığında, metal kaplamalı köpek dişine gözlerimi hafifçe büyüterek baktım. *Kurban mı?*

Adam, tekrar Uygar'a bir bakış attı. "Lan, bu daha şimdiden bayılacak gibi duruyor? Başarabileceğine emin misin?"

"Sen kendi işine bak, gerisini bana bırak." Adama düz bir sesle karşılık verdikten sonra beni çekti ve beraber yürümeye başladık. O sırada adamın gür sesi arkadan duyuldu ama bu sefer bizimle konuşmuyordu.

"Evet, baylar, bayanlar," dediğinde dönüp ona baktım. Herkesin dikkati ona yönelmişti. "Bugünün katılımcıları belli oldu." Herkesten uğultular yükseldiğinde adam, ellerini havaya kaldırdı.

"Matiz!" dediğinde güçlü bir alkış koptu. "Gece!" Alkış aynı tempoyla devam etti. "Ayrıca bugün aramızda yeni bir isim de var," dediğinde uğultular azaldı. "Hayalet!" Alkış bu sefer biraz daha azdı.

Bu şekilde garip isimler sayılmaya devam etti. "Ve... Son olarak..." dedi adam ve iyice gürledi. "Cambaz!"

Bu seferki alkış, neredeyse kulağımı sağır edecekti.

"Bahisleri alayım!"

Adımlarım yavaşladığı için Uygar, beni çekiştirmeye başladı. Sonunda başka bir kapıdan dışarı çıkmıştık.

Başımı çevirip etrafa baktım. Tamamen ıssız bir alana çıkmıştık fakat park hâlindeki motorları görünce ağzım açık kaldı. Uygar'la buraya geldiğimiz motor da gayet iyi görünüyordu ama bunlar... Hepsi oldukça pahalı görünen, kocaman jetlere benziyorlardı.

"Neler oluyor?"

Uygar, bir motora doğru yürürken kolumu bıraktı ve bana, sonunda net bir cevap verdi. "Motor yarışına katılacağız."

Avazım çıktığı kadar bağırdım. "MOTOR YARIŞI MI?"

Uygar bana dönüp baktığında elim ayağım titriyordu. "Rock yıldızı olmak neyine yetmiyor? Bir de motor yarışçısı mı oldun?"

Uygar bana doğru yürümeye başladığında, konuşmayı kesip yerime kazık gibi çakıldım. Tam geri geri kaçacakken bir anda yanaklarımı iki avucunun arasına aldı. *Aman Allah'ım. Aman Allah'ım. Aman Allah'ım...* Yanaklarım, sıkışmanın etkisiyle şişmişti ve bir sincap gibi suratına baktım.

"Şimdi, beni iyi dinle." Yanaklarımdaki baskıdan dolayı konuşamadığım için – *kal gelmesiyle hiç alakası yoktu-* gözlerimi ağır ağır iki kere kırpıp açtım. "On beş yaşımdan beri motor kullanıyorum. Son üç yıldır da sokak yarışlarına katılıyorum. Yani acemi değilim, o yüzden sorun yok." Zorla yutkundum. "Bana çok sıkı tutun. Yapman gereken sadece bu. Korkulacak bir şey yok."

Ne? Korkudan resmen altına yapmak üzereydim!

"Bana güven, tamam mı?"

Hayır, hayır, hayır.

Ona borçlusun. O magandа, belki de o silahı kafanda patlatacaktı.

Hayır, hayır, hayır!

Alar'ı etkilemende şimdiden sana yardım etti bile. Daha fazlasını düşünsene!

Hayır, hayı...

Tehlikeye karşı çıkan sağduyumu tamamen duymazdan gelip, başımı yavaşça aşağı yukarı salladım.

Sağduyum haykırdı. *Sen aklını mı kaçırdın?*

Uygar, bir süre emin olmak ister gibi beni inceledikten sonra yanaklarımı bıraktığında derin bir nefes verdim. "Ölmek istemiyor," dedim bu sefer derin bir nefes alırken,

"Daha çok gencim!"

"Bugün, burada ölmeyeceksin. Bin şimdi şu motora." Motora oturup bana, beni beklediğini belirten bir bakış attı.

"Resmen *bad boy*un biriyle motor yarışına katılıyorum. Kitaplarda okusak hava hoş ama... Burası gerçek hayat! Allah'ım, sen canımı bana bağışla!"

Uygar, kendi kendime ne mırıldandığımdan bihaber bana bakarken, ayaklarım ne kadar geri geri kaçmak istese de ona doğru yürüyüp arkasına bindim. Önce bana siyah bir kask uzattı, sonra kendisi de aynı kasktan bir tane taktı.

Birkaç saniye içinde açılan kapıdan dışarı çıkanları görünce, yutkundum. Birkaç çift, motorlara doğru yürüdüler. Çocuklar, Uygar'a bakıp sadece bir baş selamı vermişlerdi.

Sadece düz saçları omuzlarında bir çocuk, kolunun altına aldığı kızla beraber bize bakarken konuştu.

"Yine en önce sen mi geldin, Cambaz?"

Olamaz.

İyi ki başımda kask vardı da gözlerimin devasa büyüklüğünü kimse fark etmiyordu. *Cambaz mı?* En büyük tezahüratın sahibi Uygar mıydı? *Aman Allah'ım... Aman Allah'ım... Aman Allah'ım...*

Uygar, kaskını çıkarmadı ve kollarımın beline sarılı olduğundan emin olduktan sonra motoru çalıştırıp hızlı bir kalkış yaptı. Çığlığım kaskın içinde yankılanmıştı.

O ıssız alandan çıkıp insanların olduğu kısma gelmiştik. Herkes, büyük bir alanın etrafına toplanmıştı. Oldukça kalabalık bir ortamdı. Arkamızdan gelen motorlar da biraz önceki adamlara aitti, Uygar hariç hiçbiri hâlâ kasklarını takmamıştı. Yanımızda duran, o uzun saçlı çocuk ve partneriydi.

"Matiz! Matiz! Matiz!" diyerek seslenen bir gruba elini kaldırdı. Demek ki ilk tezahüratı alanlardan biri buydu.

Yine de ortalığı inleten isim *Cambaz*, yani Uygar'dı. *Neden bu ismi kullanıyordu acaba?*

Birkaç kişi yaklaşıp bahsini ona yatırdıklarını söyledi ama Uygar, kaskını asla çıkarıp karşılık vermedi. Hizanın bizden uzak diğer tarafına kasklı bir motorcunun daha geldiğini görebilecek kadar onları incelemiştim. O motorcunun bedenini değil, sadece gümüş kaskını görebiliyordum. Bu, kel ve dövmeli adamın, aramıza yeni katılan biri var dediği derken bahsettiği Hayalet olmalıydı.

Tam onu inceleyeceğim sırada megafonla konuşan biri, dikkatimi kendi üzerine çekti.

"Ölüm yarışına hazır mıyız?"

Sanırım kalp krizi geçirmek üzereydim. *Ölüm yarışı dedi ya!*

Tam motordan atlayıp topuklarım, popoma vura vura buradan kaçacağım sırada, megafonlu adam kelimeleri uzatarak bağırdı.

"Yarıııışşşş... Başlasın!"

Bademciklerimin görüneceği kadar çok ağzımı açıp, içimden kopup gelen tüm güçle haykırdım. *Neyse ki başımda kask vardı.*

"Uygar!" derken parmaklarım gövdesine öyle bir saplanmıştı ki ceketini bana verdiği için gövdesine tırnaklarım saplanmış bile olabilirdi. "Allah senin cezanı vermesin, Uygar!"

Uygar'ın beni duyup duymadığını bilmiyordum. Sesim, kaskın içinden çarpıp beynimin tüm hücrelerine işliyordu sanki. O yüzden bağırmayı kesip ona daha sıkı yapıştım. Uzun süre bu şekilde devam ettik.

Gözlerimi araladığımda, nefesim boğazıma tıkandı. Yer altımızdan kayıp gidiyordu, resmen zeminde uçuyorduk.

O sırada lastikler, bir çukura girip çıkmış olacak ki zıpladık ve kısa çığlığım, yine kaskın camından sekip benim kulağıma ulaştı. Gözlerimle zar zor etrafa baktığımda, nerelerde olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başımı hafifçe sol tarafa çevirdim ve bir motorlunun bizim biraz arkamızda olduğunu gördüm. Bize o kadar yakındı ki gözlerim kocaman olmuştu.

İster istemez Uygar'ın sol tarafına denk gelecek şekilde elimi oraya bastırdım.

Uygar, sanki ona bir komut vermişim gibi motoru sola kırdı ve diğer motorlunun ona çarpmamak için müdahalede bulunup yönünü şaşırmasına neden oldu. Motor neredeyse düşecekken sürücü, zorla onu yavaşlattı ve biz çok hızlı ilerlediğimiz için sonrasında ne oldu, bilmiyorum. Tek bildiğim, birinciliğin artık onlar için hayal olduğuydu.

Zar zor kafamı çevirip baktığımda arkamızda iki motor görebilmiştim.

Üç motor da bir komut almış gibi aynı anda önlerini havaya kaldırdılar ve benim kollarım Uygar'ın beline öyle bir dolanmıştı ki neredeyse o adrenalinle kemiklerini kıracaktım.

Sonra ön taraf yere indi, arkadaki motorlulardan biri tam hizamıza gelmişti. İstemsizce yine sol tarafını sıktım, fakat motor yön değiştirip bu sefer sağa gitti. Elim anında sağ tarafı sıktı. Uygar, öndeki bir engeli resmen uçarak geçerken – *istemsizce çığlık attım ama bu sefer sinirden gülüyordum* – diğer motorlunun önüne düştü ve onun direksiyonunu kırarak yoldan sapmasına neden oldu.

Son bir motorlu kalmıştı. Bunun sonradan katılan Hayalet isimli kişi olduğunu anlamam çok uzun sürmedi, çünkü kaskı metal rengindeydi. Korkuyu hâlâ bırakamamış olsam da yarış psikolojisine girip birinciliği kazanmaya odaklanmaya başlamıştım.

Hayalet oldukça iyiydi. Uygar'ın, yönlendirmelerimle sürdürdüğü şaşırtmalarına düşmedi ve hepsinden kurtulup

yola devam etti. Uygar'ın neden Cambaz adını aldığını şimdi daha iyi anlıyordum. Motorla yaptığı akrobasi hareketlerinin haddi hesabı yoktu.

İnince kollarımı açabilmek için bayağı uğraşmaları gerekecekti.

Sonunda gümüş kasklı motorcu, yani Hayalet, tam önümüze geçeceği sırada Uygar, ani bir 'U' dönüşü yaptı ve biraz önce yanından geçtiğimiz sol kanada döndü. Diğer motorcu da aynı şeyi denedi ama çok geç kalmıştı.

Uygar, onun yeni yarışmacı olduğunu ve bu yolları çok iyi bilmediğini biliyordu. Resmen bunu kullanmıştı.

Zekâsına ve sürüşüne hayran kalmamak elde değildi. Hayalet arkamızdaydı ama artık yarışın sonucu belli olmuştu. Finale ulaştığımızda çığlıklar havada uçuştu, birçok kişi bahsi kazandığını belli edercesine ellerini havaya kaldırdı.

Yarışı, küçük bir farkla Cambaz kazanmıştı.

Uygar Ateş, kendisini tebrik etmek isteyenlere aldırmadan motorunu sürmeye devam etti ve yarışa katılmadan önce çıktığımız ıssız alana geldi.

Motoru durduğunda, gülme kriziyle titreme krizi arasında gidip geliyordum. Uygar, motordan inip kaskını çıkardı ve başını geriye yatırarak gözlerini kapatıp derin bir nefes çekti. Bunun, kazandığı için hissettiği keyif olduğunu anladım. Sonra aklına gelmiş olacağım ki bana doğru dönüp benim kaskımı da başımdan çıkardı.

Bense öyle çok gülüyordum ki gözlerim yaşarmıştı ve makyajım aktığı için pandaya döndüğüme emindim.

"Şşş," dedi Uygar, ellerini omuzlarıma koyup, "Bitti artık, tamam."

Parmağımı biraz önce yaşananları kasteder gibi kalabalık olan yeri işaret ettim. Sonra bir kahkaha daha patlattım.

Uygar, oturduğum motora beni iyice sabitledi ve iki başparmağıyla göz altlarımı sildi. O an, nabzım ağır bir sarsıntı yaşadı ve gülmeyi kestim.

"Derin nefes al."

Dediğini yapıp nefes almayı deneğimde, nefesim öyle hızlı içime kaçtı ki hıçkırır gibi bir ses çıktı. *Bana çok yakındı. Çok yakın.*

Ruh hâlim, şu an bu yakınlığı kaldıracak durumda değildi. Bir anda motordan atlayıp yere bastım. Titreyen bacaklarım sarsılmama neden olunca kolumu tuttu ama kolumu hemen geri çektim.

"Tamam, ben iyiyim," dedim elimi ona doğru *dur* der gibi uzatarak. Derin nefesler almaya başlamıştım.

Uygar, bana yaklaşmayı denemedi ve beni, kendi hâlime bıraktı. Bir süre öylece soluklansam da sakinleşemiyordum. "Burada bekle," dedi yürümeye başlarken. "Sana içecek bir şey getireceğim." Sonra parmağını, ikaz eder gibi bana doğrulttu. "Sakın bir yere kıpırdama."

Sanki kıpırdayacak çok hâlim varmış gibi.

O, tek katlı binaya girdiğinde ben, motora yaslanmış soluklanmaya devam ediyordum. Motor sesleri gelince başımı çevirip boş alana baktım. *Diğerleri de gelmişti.*

Motorlu çiftlerden biri yakınımızda durdu ve kaskları başından çıkardıklarında bunun, Matiz olduğunu anladım.

Kaskını çıkardıktan sonra motordan indi ve elini saçlarının arasından geçirdi. Kazanamadığı için sinirli olduğu belliydi. Derin derin solurken, arkasından inen kız onun omzunu tutmak istedi ama çocuk omzunu silkeledi.

Kız, beklediği ilgiyi bulamayınca saçını attırarak bozuk suratıyla binaya ilerledi. O sırada çocuk, başını çevirip bir atmaca gibi bana baktı. Birkaç saniye beni inceledikten sonra, "Vay..." dedi alay dolu sırıtarak. "Cambazın bu seferki uğuru pek bir tatlıymış."

Tüm ilgisi bana yönelip üzerime doğru yürürken zaten nefes almakta zorlanıyordum o yüzden kıpırdayamadım. Ama Matiz denilen beyin fakiri, dibime kadar gelmişti.

"Bir sonraki yarışta benim uğurum olmaya ne dersin?"

Güler gibi bir ses çıkarırken derin bir nefes verdim ve elimi, ağrıyan başıma bastırdım. "İlgilenmiyorum."

Dişlerini göstererek güldüğünde, yeşil gözleri parlıyordu. "Biraz önce giden kız kimdi, biliyor musun?" dediğinde bu sefer kaşlarımı çattım. "Cambazın bir önceki partneri. Sana da partnerim olman için o piçten daha çok para verebilirim?"

Ne yani, sırf yarışa katılamasın diye Uygar'ın partnerini parayla mı çalmıştı? Uygar'ın son anda bana işinin düşmesinin nedeni belli olmuştu.

Adrenalin hâlâ damarlarımda dolanırken, doğrulup çocuğa ters bir bakış attım. "Ben parayla partnerlik yapmıyorum," dedim değişen ses tonumla.

Çocuğun gözleri beni biraz süzdü. "Ödemeyi başka türlü mü istersin?"

Sanki bana bir şeyle vurmuş gibi geri çekildim.

Derin bir nefes çekerken, dişimi dudağıma geçirdim. Sonra aniden elim *stiletto* ayakkabılarıma gitti. "Bana bak!" derken topuklu ayakkabıyı kaptığım gibi çocuğun üzerine yürüdüm. "Delerim senin o beynini!" Ayakkabıyı vurduğumda, başına değil omzuna isabet ettirdim. Çocuk resmen uluyarak geri çekildi. "Gerçi sende beyin de yoktur ya neyse!" Bir tane daha vurdum.

Böyle geri zekâlılar yüzünden, kız milleti olarak rahat yaşayamıyorduk. Tüm hıncımı ondan çıkarmak istercesine güzel topuklu ayakkabımın topuğuyla gelişigüzel vurmayı sürdürdüm.

O sırada araya giren biri, çocuğu öyle bir çekip savurdu ki salak çocuk son darbelerimden kurtulmuş oldu. Debele-

nerek ayağa kalkarken küfürler savurmaya başladığında, onu yere fırlatan Uygar, eliyle yakasını kavrayıp onu doğrulttu.

"Dilini bir tarafına sokmadan siktir git buradan."

"Sen kimsin lan?" dedi çocuk Uygar'a bakarken. Demek ki Uygar, bunlara yüzünü hiç göstermemişti. Çocuk, sanki durumu çakarmış gibi bir ifadeyle Uygar'ın kıyafetini incelemeye kalktığında Uygar, tekrar onu savurup parmağıyla binanın kapısını gösterdi.

"Son uyarım."

Çocuk, Uygar'ın Cambaz olduğunu anlamış olmalıydı ama asıl, onun Ateş grubunun üyesi Uygar Ateş olduğunu anlarsa büyük sıkıntı çıkardı.

Matiz, sinirle soluyarak binaya girdi. Bense elimde ayakkabılar öylece durmuş, Uygar'a bakıyordum. O da dönüp bana baktı ve gözü ayakkabıya kayınca tek kaşı havaya kalktı.

"*Stiletto* giyen bir kızı hafife almayın."

Sloganımı dile getirdiğimde, beyaz dişleri göründü ve Uygar Ateş, sanırım bu sefer oldukça samimi bir şekilde *sırıttı*. Samimi olduğuna emindim, çünkü Etrafımızda bizi görecek bir Alar yoktu.

Nabzım resmen ters takla attı.

Vücudumdaki adrenalin devam ediyordu herhâlde.

"Al şu suyu," dedi bana doğru uzatırken. "Ve gel benimle."

Suyu alıp içmeye başlarken, onun lafını ikiletmeden takip ettim. "Ya senin Uygar Ateş olduğunu anladıysa?"

Oldukça rahat bir şekilde yürüyordu, buna pek takılmadığını anladım. "Anlasın. Benim yarıştığıma dair bir delili yok. Tek delil, yarış motorunun üzerinde, kaskım yokken fotoğrafımı çekerlerse olur. Gerisi hikâye."

"Neden yarışıyorsun ki?" diyerek aklıma gelen en önemli soruyu dile getirdim. "Buradan gelen bahis parasına ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

"Zevk için." Dönüp mavi gözlerindeki parıltıyla bana baktı. Kazandıktan sonra mat bakışları gitmiş, daha canlı bakmaya başlamıştı. Bu, onu gerçekten mutlu ediyor olmalıydı.

Lavabonun önüne geldiğimizde, içeriyi işaret etti. "Şimdi git bir yüzünü yıka. Sonra buradan gideriz."

Onaylar gibi başımı salladım. Biraz önce topuklu ayakkabıyla birine saldıran kız gitmiş, üzerine fil oturmuş gibi bir bitkinlik hisseden kız gelmişti. Yaşanan her şeyin şokundaydım sanırım.

İçeri girdiğimde, aynanın karşısına geçip kendime baktım. Bu görüntü, neredeyse beni motor yarışından daha çok korkutacaktı. Saçlarım karışmış, göz makyajım göz altlarıma dolmuş, rujum gittiği için dudaklarım renksizleşmiş ve beni hastalıklı göstermişti. *O abazan Matiz, bu hâlime mi sarkıntı olmuştu gerçekten?*

Gözlerimi devirerek suyu açacağım sırada bir ses işittim. Sanki birisi hıçkırmış mıydı? Ağlayan biri mi vardı?

Ses anında kesilince, gözlerimle kabinleri taradım. Bir kapı kapalıydı.

Susarak bir süre suyu açmadım ki ağlayan, duyulduğunu sanıp utanmasın. Tam *artık sıkıntı olmaz herhâlde* diyerek suyu açacağım sırada kapalı kapı açıldı ve oradan birisi çıktı.

Önce ona bakmadan suyu açmıştım ama aynadan bakarken onun yansıması gözüme çarptı ve suyun altındaki elim öylece kalakaldı.

Elinde, gümüş rengi bir kask tutuyordu ve onunla tuvalete kadar gelmesinin nedenini bilmesem de beni düşündü-

ren kısım o değildi. Onun kim olduğunu anlamıştım. *Hayalet.*

Kızlar tuvaletinde durmuş, benim aynadaki yansımamdan görünen yüzüme bakıyordu, ben de onun yansımasına bakıyordum. Sonra yavaşça başımı çevirdim ve bu sefer, yüzlerimiz karşı karşıya kaldı. Olayı iyice idrak edince, şaşkınlıktan ağzım hafifçe aralandı.

Beni şaşkına çeviren kesinlikle onun bir kız olması ya da biraz önce bir tuvalet kabininde ağlıyor olma ihtimali de değildi.

Beni şaşkına çeviren, gümüş kasklı Hayalet'in, Maya'nın eski koruması Deren olmasıydı.

Bölüm 22 - Uyum

Maya Erez

Yorgun hissediyordum.

Bunun nedeni, sürekli bir koşturmacada olmam, dünkü parti ya da o partiden kaçıp Bora Ateş'le beraber sokaklarda sabahlarken grafiti yapmamız değil, tüm aksiliklerin beni bulmasıydı.

Giray'ın gelmesine çok az bir süre kalmıştı ve Efra ile Uygar, hâlâ ortalıkta yoktu. Efra'nın Uygar'la partiden ayrılması beni şoka sokuyordu. Uygar'dan ölümüne korkarken onunla nereye gitmiş olabilirdi ki?

Gözlerimi yavaşça, gergin bir şekilde tost yapmaya çalışan Alar'ın üzerinde dolaştırdım. Kıyafetlerimizi değiştirmiş, sanki uykudan yeni kalkmış gibi giyinmiştik. Bora da kendi odasında üzerini değiştiriyordu.

"Tostun sırası mıydı?" dedim bezgin bir sesle. "Uygar'ı bir daha ara."

Alar, tost makinesine üstten bastırırken bana, yandan bir bakış attı. "Ya kaç kere aradım, açmıyor işte!"

Alar, uykusuz olduğu için mi, dün geceki partinin izlerini hâlâ silemediği için mi bilinmez, dalgındı. Efra ve Uygar konusunu kısa bir an es geçip Alar'a odaklandım. "Sence de o tost, çok uzun süredir o makinede..."

Daha lafımı tamamlayamadan makineden dumanlar yükselmeye başladı. "Alar," dedim temkinli bir sesle. Alar

makineye bastırmaya devam ediyordu. "Alar... Tost!"

"Şşşş," dedi. "Biraz daha yanık kokması gerekiyor."

Alar, dalgın dalgın bir noktaya bakarken beni susturmuştu. Dediğinden bir şey anlamadığım için kaşlarımı çattım.

"Neden yanık olması gerekiyor?"

Ufak bir *cızz* sesi çıkınca Alar'ı uyarmak adına tekrar konuştum. "Bence bu kadarı kesinlikle yete..." Daha ben yine lafımı tamamlayamadan bu sefer makinenin arkasından güçlü bir tık sesi duyuldu ve makine, kabloyla birleştiği yerden alev almaya başladı.

Alar, hâlâ başka bir âlemde olduğu için bu sefer onu sarsmak adına ileri atıldım. Hızla kolundan çektim ama her şey için çok geçti. Tişörtünün ucu alev aldı ve o da kendine gelmiş olacak ki benimle aynı anda bir bağırtı kopardı.

"Haaaaaaasiktirrrrr! Yanıyorum!"

"Çıkar! Alar, hemen tişörtünü çıkar!"

İkimiz de kafası kesilmiş horoz gibi çırpınarak dönmeye başladık ve beynim maalesef durmuştu, panikten davranışlarıma hükmedemiyordum.

"Cayır cayır yanıyorum! Yanıyorum! Yanıyorum! "

Alar bağırdıkça daha da panik olduğum için makineyi mi söndürsem onu mu, bilemedim;, iki yana koşmaya çalıştım.

"Tişörtü çıkar, ahmak!" diye bağırdım tüm kuvvetimle.

O sırada bir kapı, savrularak açıldı.

Bora odadan öyle bir fırladı ki üzerime doğru bir yıldırım geliyor sandım. "Ne oluyor lan?" dedi gök gürlemesi gibi bir sesle.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşiyordu.

Kaşları çatık, olanları algılamaya çalışıyor gibi bana baktı. Yüzündeki ifadeden biraz önceki cümlemi yanlış anlamış olabileceğini düşündüm ve bu, beni neredeyse güldürecekti. Ama sonra, aslında hemen fark etmesi gereken durumu idrak edince yüksek sesle küfür savurdu. "Hay sikeyim seni, Alar!"

"Bu da illa beni..."

"Kes, gebertirim seni!" diyerek hırlayan Bora, anında üzerindeki tişörtü çıkarıp makineye vurmaya başladı.

"Sağ ol, *bro* ya! Ben yanarım burada, sorun yok yani!" diyen Alar, o hâlde bile alınacak zaman bulsa da onu ben devraldım ve tekrar bağırdım.

"Tamamen tutuşmadan şu tişörtünü çıkar!"

Alar, tişörtü çıkarırken eli yansa da hızla başından sıyırdı ve geriye doğru kaykılarak nefes nefese koltuğa yuvarlandı. Aynı zamanda, yanan elini havada sallıyordu.

"Her yerim yanık oldu, lanet olsun!"

O tişörtü çıkarınca ben, yerdeki tişörte alelacele bir tencereye doldurduğum suyu döktüm. O an bulabildiğim tek çukur şey, tencereydi. Suyu dökünce alev, daha da harlandı.

O sırada kapıdan duyduğumuz bir küfür ve onun yanında tiz bir çığlık, dikkatimizi o yöne çekti. Uygar, kapıda afallamış bir ifadeyle dururken, dehşet ifadesiyle arkasında duran Efra bize bakıyordu.

"Ebeni sikeyim, Alar. Sonunda bunu da mı yaptın?" Uygar, hızla Bora'ya yardıma koştu.

"Benim ebem, senin de eben yalnız," dedi Alar, sanki şu durumda önemli olan buymuş gibi.

"Biriniz yardım etse diyorum!" Odanın duman kaplamış havasından dolayı öksürmeye başladığımda, diğerleri de elleriyle ağızlarını kapatıyordu. Alar, koşarak bir yastık kaptı ve yerdeki tişörte hızla vurmaya başladı. Ben de doldurduğum suyu döktüm.

Sonunda tam büyümeyen alevler dinmişti. Bora ve Uygar, nefes nefeseydi; Alar, kendini tekrar koltuğa attı. Gövdesinde kırmızı büyük bir yanık vardı. Durumunun iyi olup olmadığını daha sonra kontrol etmeye karar verdim. Efra, titreyen elleriyle dış kapı da dâhil tüm pencereleri açmıştı. Bense ne hâldeydim, hiçbir fikrim yoktu.

Bir süre kimseden ses çıkmadı. Odadan duman eksilse de koku, hâlâ yerli yerindeydi.

"Harika," dedi Alar. "Bu beklediğimden daha iyi oldu."

"Evi yakıyordun, bilmem farkında mısın?" dedi Bora, sakin kalmaya çalıştığını belli eden bir sesle.

Alar omuz silkti. "Sadece tostu yakacaktım, o da evdeki *gece parti verdik* havasını dağıtmak içindi. Her yer, buram buram içki koyuyordu! Dandik makinenin alev alacağını ne bileyim."

"Makinenin kablosunu eritmişsin." Bora, dişlerini sıkıp parmağını Alar'a uzattı. "Bir daha bu mutfakta bir şeyler yapmaya kalkarsan, kafanı tost makinesine sokarım."

"Dur, *bro* ya! Şuram fena acıyor zaten." Eliyle karnının üzerindeki kırmızı yeri gösterdi.

Efra, bir iç çekişle elini ağzına götürdü. "İyi misin?"

Alar'ın gözleri Efra'ya döndüğünde nazlanan bir çocuk gibi dudak büktü. "Bilmiyorum, tatlı şey. Durumum ölümcül olabilir."

Efra, ilgi bekleyen Alar'ı görünce kıpırdandı. Gözleri kısa bir an Uygar'a kayınca, Uygar'ın pek oralı olmadığını fark edip başını çevirdi.

"Efra?" dedim onu incelerken. "Nereden geliyorsunuz?"

Saçları karman çorman olan arkadaşım, üzerinde kocaman deri bir ceketle dikiliyordu. Ayağındaki *stiletto* ayakkabıları yerli yerinde olsa da benim pantolonumu ve bluzumu giymişti. Sorduğum soruyla beraber gözleri kocaman olurken ağzını birkaç kere açıp geri kapattı.

Bu sefer, tüm gözler Uygar'a döndü.

"Giray gelmek üzere, bunu konuşmanın zamanı değil." Bora araya girdiğinde ona baktık. O ise gözlerini Uygar'a dikmişti. "Git, üzerini değiştir."

Bir lider edasıyla komut verdiğinde Uygar, canına minnetmiş gibi konuşmadan yukarı çıkmaya koyuldu. Ben de Efra'yı sorgulamayı sonraya bıraktım ve onunla yukarı çıkarak gece uyurken giydiğim şort bluz takımlarımdan birini ona verdim.

"Onunla nereye gitmiş olabileceğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedim kaşlarımı kaldırıp suratına bakarak.

Efra, heyecanlı kıpır kıpır hâllerinden yoksun, bezgin bir sesle, "İnan bana, hayal bile edemezsin," dedi.

Ne kadar merak etsem de onu daha fazla lafa tutmadan banyoda bıraktım ve aşağıya inerek Bora ve Alar'ın çaprazındaki tekli koltuğuna oturdum. Biz yukarı çıktığımızda dış kapıyı kapatmışlardı.

Uygar ve Efra, aynı anda merdivenlerden inerken, sanki sabahın ilk ışıklarıyla eve beraber gelmemişler gibi bir yüz ifadesine sahiplerdi. Sanki onlara nereden geldiklerini tekrar sorsak, soruyu es geçip direkt birbirlerini tanımadıklarını iddia edeceklerdi.

O sırada kapı kilidi döndü ve herkes pürdikkat kapıdan içeri giren adama baktı.

Giray, başını kaldırıp salonda dikkat kesilen ekibi görünce duraksadı. Gözleri hepimizin üzerinde gidip geldi ve sonunda kaşlarını kaldırdı.

"Neden bir işler çevirmişsiniz gibi hissediyorum?"

Odada ölüm sessizliği vardı.

O sırada muhtemelen burnuna gelen yanık kokusu, sura-

tını buruşturmasına neden oldu. Gözleri anında Alar'a dönmüştü. Uygar da ilk geldiklerinde bu işin ardında Alar'ın olduğunu hemen anlamıştı. Alar'ın bir şeyleri yakma konusunda usta olduğu belliydi.

"Misafirlerimiz olduğu için kahvaltı hazırlamaya çalıştım ve..." dedi Alar ve sırıttı. "Devamını tahmin etmek, çok zor değil."

Giray, omuzlarını düşürdü ve evdeki yanık kokusunu içine çekti. Bezgin bir şekilde Bora'ya baktığında Bora, Giray'ın sözsüz sorusunu anlamış gibi omuzlarını kaldırıp indirirken oldukça sakindi. "Tost makinesi."

"Ev, bu sefer gerçekten kül olmak üzereydi." Uygar da konuya dâhil olmuştu.

Giray içeri girip kapıyı arkasından kapattı. "Bundan sonra mutfak gereçlerinden uzak dur," dedi Alar'a. "Bu evi yakarsan yeni evin, tek odalı bir daire olur. Baban, bu konuda hiçbir şey yapmaz, biliyorsun."

Alar'ın sırıtan suratı düştü ve koltuğa oturdu. "İyi bir şeyler yapmak istemek de suç oldu. Tatlı şeyin tost seveceğini düşünmüştüm." Dönüp Efra'ya baktı ve dişlerini tekrar göstererek sırıttı.

Efra, utangaç suratıyla Alar'a bakarken gözü, ufak bir an Uygar'a kaydı. Ama o kadar kısa sürmüştü ki bu bakış, acaba ben mi hayal kurdum diye düşünmeden edemedim. Gece evden beraber çıkıp sabah beraber gelmeleri hâlâ kafamı kurcalıyordu.

Uygar tamamen Giray'a kilitlenmişti. "Bugünkü programı anlatmaya mı geldin? Yoksa bu bir teftiş mi?"

Evet, asıl konu buydu.

Sabahın köründe bizi teftiş etmek için gelmiş olmamasını diledim. Sürekli denetlenerek yaşamamak için enişteden kaçıyordum, bir de Giray'a başkaldırı düzenlemek beni yorardı.

"İkisi de," dedi Giray sırıtarak. "Teftiş başarılı. Bir iş çevirdiyseniz de kanıt bırakmamışsınız, tebrikler. Şimdi, Esat Bey'in sizin için planladığı şeylere gelelim."

Sırtımı koltuğa yasladım ve konuşmasını bekledim.

"Maya, sahneye çıkmadan önce, grup hâlinde performans sergileyeceğiniz bir videoyla tanıtılacak. Siz tam olarak hazır olana kadar, insanların heyecanlanmasını sağlamalıyız. Ateşi harlı tutmamız gerekiyor." Sonra bana dönüp sanki beni bir şeye hazırlıyor gibi gülümsedi. "Seni kabullenmeyenler de olacaktır, buna hazırlıklı olmalısın. Fakat uyumlu olursanız, zamanla herkes kabullenecektir."

Uyumlu olursak mı?

Gözlerim, bir elini koltuğun koluna koymuş, rahat bir şekilde yayılan lider bozuntusuna gitti. O da bana doğru döndüğünde göz göze geldik. Tek kaşı havaya kalktığında, onun da ikimiz arasında olmayan en bariz şeyin *uyum* olduğunu düşündüğünü anladım.

"Yeni şarkının sözleri nasıl gidiyor?" diye sordu Giray, Bora'ya bakarak.

Bora'nın eli saçlarına gitti ve saçını hafifçe karıştırdı. "Biraz daha zamana ihtiyacım var." Gözleri kinayeli bir şekilde Giray'a odaklandı. "Yeni üyemize göre de düzenlemeler yapmam gerekiyor."

Giray, Bora'nın kinayesinden pek etkilenmeden iki elini birbirine vurdu. "Tamam, ilk sahneye çıkış şarkınız hazır olana kadar videolar için hâlihazırda olan iki şarkıyı coverlayın," dedi Giray. "Biri Türkçe biri de yabancı olsun." Sonra bana dönerek patronumuz hakkında bir bilgi verdi. "Esat Bey'in en büyük hedeflerinden biri, sizi uluslararası bir grup hâline getirmek."

Adamın yükseklerde uçtuğunu söyleyebilirdim lakin Ateşliler söz konusuyken bu uçuş, istediği kadar yükseklere çıkabilirdi.

"Aranızdaki uyumu göstermek ve dinleyicilerin alışması

adına Uygar ve Maya, ilk videodaki şarkı düet olsun."

Bora ile yaptığım düet aklıma gelince kalbimde bir kasılma oldu. Giray da sanki aynı şey aklına gelmiş gibi Bora'ya baktı. "Aslında Bora'yla düet yapmanız hoş olabilirdi. Esat Bey, dünkü düetten çok memnun."

"Ben şarkı söylemiyorum. *Gitar çalıyorum.*"

Giray gözlerini devirdi. "Şu an kendimde, senin keçi inadınla uğraşacak gücü bulamıyorum. Belki daha sonra." Ayağa kalkıp ellerini tekrar birbirine vurdu. "Maya, bana tam olarak ders saatlerini ve sosyal aktivitelerini yazmanı istiyorum. Ona göre size ortak bir çalışma programı oluşturacağım."

"Tamam," dedim gergin bir sesle.

"Bir süre daha burada kal, çalışmalar sırasında bu kolaylık sağlayacaktır. Sonra sana kalıcı olarak uygun bir yer bakarız."

İstemeye istemeye onayladım, şu an başka çarem yoktu zaten.

Giray, son olarak hepimize bir göz gezdirdi ve parmağını Alar'a uzattı. "Mutfak eşyalarından uzak dur." Sonra evden çıkıp giderek bizi, sessizliğimizle arkasında bıraktı.

Bir süre kimse kıpırdamadı ve öylece birbirimize bakmayı sürdürdük. Bora'nın gözü, iki kardeşi arasında gidip geliyordu, önce hangisini gebertsem diye düşündüğüne emindim. Benim gözüm ise nedense *gece Uygar'la kaybolan arkadaşım* yerine Bora'nın üzerindeydi.ve Bu farkındalık, anında gözlerimi Efra'ya dikmeme neden oldu.

"Ben artık gideyim," dedi Efra, hemen ayaklanarak. "Önce tekrar üzerimi değiştireyim." Hızlı ve sık adımlarla yukarı çıkmaya koyulduğunda peşine düşmek istedim ama konuşmayacağını anlamıştım. Her ne yaşandıysa, hâlâ gerginliği üzerindeydi.

O, ışık hızıyla hazırlanıp aşağı inene kadar hiçbirimiz konuşmadık.

"Taksi gelmiştir," dedi Efra, hızla dışarı çıkmaya koyulurken. Tam ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada, bana imalı bir bakış atıp kaçar gibi kapıdan çıktı. "Okulda görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim sona doğru kısılan sesimle.

Uygar, gözler onun üzerinde olmasına rağmen hiç oralı değildi. "Okula gitmeden önce bir duş alacağım." Ayağa kalktı ve yukarı kata çıktı. Alar, kısık gözlerle onun arkasından bakıyordu.

Ateşliler hayatıma girdiğinden beri bir karmaşada boğulurken, görünen o ki en yakın arkadaşım da bir başka karmaşanın içine düşmüştü.

Gergin havayı dağıtmak adına konuşmaya karar verdim ve Alar'ın karnındaki yanığa baktım. "Yanık kremi var mı?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Banyoda, sağ alt dolapta acil şeyler için ıvır zıvırlar var."

Ayağa kalkıp yukarı çıktım ve kremi bulup geri indim. O sırada Bora, telefonuyla uğraşıyordu, Alar ise sırtını koltuğa iyice yaslamış başını da geriye atmıştı. "Çok acıyor!"

Yanına oturup yanığa yakından baktım. Kremle çabuk iyileşeceğe benziyordu ama acısını tahmin edebiliyordum. Çocukken kendimi sık sık yaralar ve yakardım.

"Krem işe yarayacak gibi görünüyor."

"Annemi istiyorum!" Alar sızlanmaya devam ederken gözlerimi devirip kremi parmağıma sıktım. Tam elimi koca bebeğin yanık karnına götüreceğim sırada, karşı koltukta nemrut gibi oturan lider bozuntusunun sesi duyuldu.

"Ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Sence?"

Sorduğu soruya cidden bir cevap bekliyor gibi bana bakmaya devam etti.

"Yanığa krem süreceğim," dedim boş boş suratına bakıp.

Bora'nın koyu renk gözlerindeki ifade hiç değişmedi. "Bebek mi o? Şımartma şunu, bırak kendisi sürsün."

Alar, bana bakıp dudak büktü. "Bu, annem bana mama yedirirken de böyleymiş. İlla onu bırak bana mama yedir diye ağlarmış. Hep kıskandı beni, hep."

İster istemez güldüğümde Alar, kafasına çoktan bir yastık yemişti. Gülerek parmağımı tekrar onun karnına doğru götürmeye başladım. "Elime krem bulaştı bir kere, ne olaca..."

Parmağım Alar'ın karnına değemeden bir el bileğimi kavradı. Başımı yukarı kaldırıp, tepemde dikilen Bora'ya soru soran gözlerle baktım.

Bora, bir iki saniye cevap vermedi. Çatık kaşlarıyla karşılık verdikten sonra, elimi bıraktı ve geriye çekildi. "Dünden beri yediği haltların cezası bu yanık, o yüzden sana bırak dediysem, bırak şunu." Elimdeki krem kutusunu aldı.

Alar, yavru kedi gibi Bora'ya bakarken sızlandı. "Gaddar!"

Bense elimde kremle Bora'ya bakakaldım. Fevri hareketleri canımı sıkıyordu. "Hayret bir şey!" dedim parmağımdaki kremi kendi bacağıma sürüp ayağa kalkarken. Bora ise ona söylenmeme ters ters bakarak karşılık verdi.

Dakika bir, gol bir.

Görüldüğü üzere, Bora Ateş ile uyumlu olmak düşündüğümden daha zor olacaktı.

Dans dersi için minderlerin üzerinde otururak hocayı beklerken Efra, bacaklarını bir o yana bir bu yana esnetiyordu.

"Sen kimsin ve Efra'ya ne yaptın?"

Dönüp bana baktı ve anlamayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Hı?"

Gözlerimi kıstım. "Şimdiye kadar bana, dün gece yaşananan her şeyi anlatmış, aynı zamanda her ayrıntının üzerinden de titizlikle geçmiştin. Sonra yaşananlara sebep olan muhtemel nedenleri bir bir ortaya dökmüş, yaşananların doğurduğu sonuçların olasılıklarını da değerlendirmiştin."

Efra, yine gözlerini kırpıştırdı.

"Kısacası dün gece ne oldu, anlat artık!"

Sonunda nefes verip yanıma oturdu ve özüne dönmüş gibi konuşmaya başladı. "Ay ben ne olduğunu biliyor muyum sanki? Hepsi bir başka hayatta yaşanmış bitmiş gibi."

Sonra olanları anlatmaya başladı.

Şok içinde ona bakarken anladığımdan emin olmak ister gibi tane tane konuştum. "Yani şimdi, Ateş grubunun bas gitaristi ve geçici solisti Uygar Ateş, aynı zamanda sokak motor yarışlarının en çok bahis alan yarışçısı, Cambaz mıymış?"

Efra, başını aşağı yukarı salladı. "Ama kendisini gizli tutuyor," dedi fısıldayarak. Sonra parmağını sessiz olmamı ima eder gibi dudağına bastırdı.

"Ve sen de onunla beraber motor yarışına katıldın?" Kısık sesle konuştum. Yine başını aşağı yukarı salladı.

Şok içinde ona bakarken, bir anda yanaklarıma hava oldu. Sonra o havayı vererek bir kahkaha kopardım. "Sen *motor yarışına* mı katıldın?"

Efra kaşlarını çattı. "Ne gülüyorsun?"

"Sen," dedim parmağımla onu gösterirken. "Lunaparkta biri sana çarpacak diye ödün patladığından, çarpışan arabaya bile binmezsin."

Efra, çocuk gibi somurtarak başka tarafa bakmaya başladı.

"Şimdi söyle," dedim gülmeyi kesmeye çalışarak. "Seni buna nasıl ikna etti?"

Vay be, demek ki grupta kurallar feci derecede çiğneniyordu. Uygar'ın sokak yarışlarına gizli gizli katıldığından, şirketin ve Giray'ın haberi olmadığı kesindi.

"Alar'ı tavlama konusunda bana yardımcı olacak."

Olay şimdi anlaşılıyordu. Efra'nın böyle bir şeyi kabul etmesinin ardından Alar'ın çıkacağını düşünmeliydim. Efra, yüz ifademe bakıp kaşlarını çattı.

"Yoksa o manyakla ve manyak işleriyle ne alakam olur ki?"

Omzumu kaldırıp indirdim. "Bilmiyorum ama bir an, Uygar'la aranda bir şey olabileceğini bile düşünmüştüm."

Efra bana, *uzaylılar gerçek ve senin de onlardan biriyle aranda bir şey olabilir* demişim gibi baktı.

"Üzgünüm," dedim ellerimi yukarı gibi kaldırırken.

"Soğuktan ve adrenalinden nefret ederim. Ve bil bakalım, bu iki kelime birleşince ne çağrıştırıyor?" Parmak şıklattı. "Uygar Ateş."

O sırada dans salonuna giren çocuğu parmağıyla gösterip, "Bak, ben böyle tiplerden hoşlanıyorum. Sıcak ve akışkan bir çikolata kıvamında sırıtan, esprili, nazik. Yani kesinlikle Uygar gibi birinden..."

Kendini kaptırıp ne kadar yüksek sesle konuştuğunun ve parmağıyla gösterdiği çocuğun kim olduğunun farkına vardı. Aniden konuşmayı kesti. Başını milim milim oynatarak çocuğa çevirdiğinde, çocuğun da dikkatli bal rengi gözleri, Efra'nın üzerindeydi.

O çocuk, eski Ateş üyesi ve Efra'nın ilk favorisi Ulaş'tan başkası değildi.

Efra, Ulaş'ın her şeyi duyduğunun ve parmağıyla hâlâ kendisini gösterdiğinin farkında olduğunu anlayınca bir *hiii* nidasıyla ellerini ağzına kapattı. Utançtan ne yapacağını şaşırıp bir o yana bir bu yana sallandı ve sonunda, koşarak sınıftan çıktı.

Ben de ne yapacağımı şaşırmış vaziyette, oturduğum yerden Ulaş'a baktım. Beni bu tuhaf durumda bıraktığı için Efra'ya söylenmek istedim ama Ulaş, dikkatini benden çekmiyordu.

Birbirimize baktığımız o kısacık anda, yavaşça dudakları kıvrıldı, kıvrıldı; aralanarak bembeyaz dişleri ortaya serildi.

Sırıtıyordu.

Efra'nın bahsettiği *sıcak ve akışkan bir çikolata kıvamındaki sırıtma* bu oluyordu sanırım. Ve *Ulaş'ın inci dişleri* grubunun neden açıldığını şimdi daha iyi anlıyordum.

Ben de ister istemez hafifçe güldüm. "O bazen," dedim açıklamaya girişerek, "ne yaptığının farkında olmadan bir şeyler yapar. Sonuçta, benim arkadaşım."

Onun da eski korumam Deren'den kaçarken yere düştüğümde benim başıma motorla dikildiği, *götür beni nereye gidersen* edasıyla direkt arkasına atladığım günü hatırladığını biliyordum.

"Şu an ne yaptığının farkında mısın peki?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Seninle konuşuyorum?"

Ulaş'ın yüzündeki sırıtma kaybolsa da parlayan bal rengi gözlerinde enerjik bir ifade vardı. "Ateş grubunun, konuşmaman gereken eski üyesiyle konuşuyorsun."

Kaşlarımı düzelttim ve dudak büktüm. "Giray veya Esat Bey, bana seninle konuşmamam gerektiğini söylemedi."

Bora'nın kurallarının bende işlemediğini fark edince yüzünde bir tebessüm oluştu. "Gerçek bir tanışma yaşamadık," dedi ve bana elini uzattı. "Ulaş Soyder."

Tanışmamız gerçeklikten öteydi, orası doğru.

Elini tutum. "Maya Erez."

Sıcak avucu elimi kavramaya devam edince, geri çektim. O ise bunu fark etmemiş gibiydi, ilgili bakışları yüzümdeydi.

"Gerçekten grubun yeni solisti misin?"

Omuz silktim. "Eğer sahneye çıkana kadar lideri öldürmezsem; sanırım öyleyim."

Bu onu güldürdü. "Anlaşılması zor biridir. Yine de senin, bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüyorum."

Omuz silktim. Neredeyse beni pes ettireceği günler olmuştu ama yine de pes etmemiştim. Bu saatten sonra da kolay kolay bu işin peşini bırakacağım yoktu.

Her ne kadar Bora'nın kurallarını umursamasam da Ulaş'la daha fazla konuşmak, işleri sarpa sardırabilirdi. Giray, bizden uyumlu olmamızı bekliyordu ve Bora'yla uyumlu olmam gerekiyorsa, onun baş düşmanıyla muhabbeti ilerletmek sakıncalıydı. Neyse ki daha fazla konuşma fırsatı olmadan, diğer öğrencilerle birlikte dans hocası sınıfa girdi.

Ulaş gözlerini bana çevirdi. Bir iki saniye öylece birbirimize baktık. Bana bir şey mi söyleyecek acaba diye bekledim ama onun yerine dudaklarının kenarı kıvrıldı ve sadece "Görüşürüz," dedi.

Benim bir şey dememe fırsat kalmadan dönüp sınıfı terk ettiğinde, arkasından bakmakla yetindim. Derslere neden katılmadığını bilmiyordum. Onu ilk gördüğümde de başka bir sınıfta tek başına dans ediyordu. Ateş grubu üyeleri, her ne kadar rock yıldızları olsalar da hepsinin başka hobileri de var gibi görünüyordu.

Efra, suratsız bir ifadeyle sınıfa girdiğinde, onunla konuşmak için ağzımı açtım ama cebimde titreyen telefonum dikkatimi dağıttı. Elime alıp ekrana baktığımda bir an tedirgin oldum ve etrafıma bakındım.

Bora, Ulaş'la benim konuştuğumu falan mı hissetmiş acaba?

Mesajı açtığımda durumun bambaşka olduğunu gördüm ve bu durum da pek hoşuma gitmedi.

Bora Ateş:

Yarım saate okul bahçesinde hazır ol. Bugün stüdyoda çalışacağız.

Bu planı bana daha önce söyleseler olmuyor muydu yani?

Ben:

Şunu bir saat yapalım. Dans dersindeyim.

Bora'nın bu mesaja köpüreceğini bilsem de yapabileceğim bir şey yoktu. Umarım beni Giray'a şikâyet etmeye falan kalkmazdı.

Ders başladığında, ilk on dakika boyunca Efra, hocanın gözdesi olduğu için onunla dans ediyordu. Benim partnerim olan çocuk ise hareketleri beceremediğim için bıkkın bir şekilde nefes verip duruyordu.

Gözlerimi devirip, "Biraz ara verelim," dedim ve çocuktan uzaklaştım. Cebimde titreyen telefonumu çıkarıp Bora'dan gelen yeni mesajı açtım.

Bora Ateş:

Yirmi dakikan kaldı.

Bu sefer bıkkın bir nefes verme sırası bendeydi. Lanet olası, elbette beni dinlemeyip yarım saatten geriye süre tutmuştu.

Ben:

:)

Bora mesajıma anında cevap vermişti.

Bora Ateş:

:)

Her ne kadar gülücük atsak da birbirimize diş göstererek hırlayan köpekler gibiydik. Sürekli titreyip sinirlerimi zıplatmaması için telefonumu minderin üzerine koydum ve beni bekleyen dans partnerimin yanına gidip derse devam ettim. Beş dakika sonra ise çocuğun ayağını ezip acıyla haykırmasına neden olmam, bana bir şeyi çok iyi anlatmıştı.

Dans etmek, kesinlikle bana göre değildi.

"Bu yaptığın hiç hoş değildi!"

Bora, gerçekten dakik biri olduğunu kanıtlamıştı. *Tam yarım saat sonra dans sınıfımı basacak kadar dakik.* Sanki suç işleyen bir çocuğu sınıftan çıkaran müdür gibi beni dışarı çıkarmıştı.

"Sana süre vermiştim."

Sinirden gözlerim seğirmeye başladı. "Stüdyoda çalışmak, bugünkü planda yoktu. Haberim olsaydı ayarlama yapardım!"

Omuz silkti. "Bir anda böyle planlar çıkabilir. Bizden biriysen ayak uydurmak zorundasın." Başını hafifçe yana eğdi ve bana, bir çözüm yolu bulmuş gibi bilmiş bir edayla baktı. "Belki de bu dersi bırakmalısın."

Dişlerimi sıkarak ona doğru yürüdüm. "Bu plan senden çıktı, değil mi?" İşaret parmağımı yüzüne doğru uzattım. "Dersim olduğunu biliyordun! Sırf bu dersi bırakayım diye mi yapıyorsun?"

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi dişlerini göstererek güldü. Ulaş'ın sıcak sırıtmasının aksine Bora, sırıtırken dişlerini gösteren köpek balığına benziyordu.

"Evet."

Hiç istifini bozmadan, söylediğimi kabul etmesi, afallamama neden oldu. Yine de çabuk toparlandım ve ona iyice yaklaştım. "Bana bak," dedim dişlerimin arasından. "Herkes, bizden uyumlu olmamızı bekliyor ve sen, işleri zorlaştırıyorsun."

Ona o kadar yaklaşmıştım ki bana tepeden bakarken başı biraz eğilmişti. "Önce anlaman gereken bir şey var," dedi ve başını iyice bana doğru eğdi. "Bu, benim *grubum*, Bukalemun." Tehditkâr bir şekilde daha da yaklaştı. "Benim kurallarıma uyduğun sürece sorun yaşamayız."

Bir süre dik dik birbirimize baktık. Bu savaş hiç bitmeyecek gibiydi.

"Senin de anlaman gereken bir şey var, Bora Ateş," derken dudağımı abartılı bir şekilde oynatarak konuştum. "Ben, kurallardan nefret ederim."

Bakışmamız uzadı gitti.

Ta ki arkadan bir ses gelene kadar.

"Maya?"

Bora, hiç kıpırdamadan gözlerini o yöne çevirmişti. Bakışlarındaki ifade, vahşi bir hayvanın tehditkârlığına o kadar hızlı büründü ki anında arkamı dönüp ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Gördüğüm kişiyle beraber afallamam daha da arttı.

Ulaş?

Elinde bir şeyi bana doğru uzatmış, karşımızda dikiliyordu. Bir iki saniye ne olduğunu anlamaya çalışarak alık alık ona baktım. Bora'nın arabanın kaputundan doğrulduğunu ve ileriye bir adım attığını, bana yaklaşan bedeninden hissetmiştim.

Ulaş, Bora'ya bakmadan direkt bana bakıyordu.

Panikleyen zihnim neden geldiğinin ihtimallerini değerlendiriyordu. Elindeki telefona bakarken bir aydınlanma yaşadım, anında elim ceplerime ve çantama gitti.

Elindekinin, benim telefonum olduğunu anlamama rağmen anlamsızca debelenirken, Ulaş "Telefonun," dedi. "Sınıfta unutmuşsun. Erkut Hoca derse ara verip sınıftan çıktığında beni gördü ve sana ulaştırmamı istedi."

"Ah," dedim anladığımı belli edercesine. Bora zırt pırt mesaj attığı için mindere koymuştum ve orada unutmuş olmalıydım. Tam telefonu almak için öne doğru bir adım atacağım sırada, önüme bir dağ dikildi.

Bora isimli bir dağ.

Birkaç adım atıp Ulaş'la arama girdiğinde, olduğum yerde durdum. Ulaş'ın gözleri, benden Bora'ya çevrildi. Sanki son ana kadar onu yok saymaya niyetliydi ama Bora, buna izin vermemişti.

Bir adım daha attı ve Ulaş'ın elindeki telefonu aldı.

Yine bir yumruğun patlak vermemesi için hemen ileri doğru adım attım ama Bora, çoktan bana doğru dönmüştü. Bana dik dik bakıp başıyla arabayı gösterdi.

"Bin."

Duraksadım.

Bora, Ulaş'la arama öyle bir dikilmişti ki çocuğun suratını bile göremiyordum.

"Arabaya bin, *Maya*."

O sırada esen rüzgâr bedenimi ürpertti. *Ya da... Pekâlâ... Tamam.* Bora'nın ismimi telaffuz etmesi bedenimi ürpertti. Bana, Bukalemun demesine alışmış olmalıydım.

Hırsla nefesimi verdim ve onunla, Ulaş'ın önünde tartışmak istemediğim için arabaya bindim. Ben binince, ağır adımlarla harekete geçti ve gözlerini benden ayırmadan gelip sürücü koltuğuna oturdu. Başımı çevirip Ulaş'ın olduğu yere bakacağım sırada, arabanın gazına öyle abandı ki başım geriye yapıştı.

Yol boyunca sessizdik. Bu konuyu ona sormak aklımda yoktu ama biraz önce yaşanan olay, artık sormak istememe neden olmuştu. O yüzden sonunda sessizliği bozdum.

"Aranızda ne yaşandı?"

Bora, direksiyonu sağa kırarken yolu kontrol etti ama bana hiç bakmadı.

"Tamam," dedim ellerimi kaldırarak. "Ne yaşandıysa umurumda değil. Umurumda olan, senin şu davranışların."

Bana dönüp ters bir bakış attı.

"Onunla neden düşman olduğunu bilmiyorum, bana anlatmıyorsan beni de ona düşman olmaya zorlayamazsın."

Bakışlarını tekrar yola çevirdi.

"O dersi bırak. Bundan sonra ayıracak zamanın olmayacak."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Ben ne diyorum, sen ne diyor..."

"Sana, beni onunla sınama dediğimi hatırlıyorum."

Gözlerimi tekrar açtım. Beni bir yol kenarında durdurup *öpmeden* önce söylediği şeyi, elbette hatırlıyordum. O günü hatırlayınca içimde bir şeyler kıpırdandı. Hemen toparlanıp ben de koltukta kıpırdandım.

Aralarında ne yaşanmıştı bunların böyle? Gittikçe merakım artıyordu. Her ne olursa olsun, Bora'nın bu kadar öfkelenmesinin nedenini anlayabiliyordum. Yakınlık ne kadar artarsa kırgınlık ve öfke de o kadar artıyordu.

Benim babama olan öfkem ve kırgınlığım gibiydi belki de.

Önüme dönüp yola baktığımda, dikkatimin başka bir

Panikleyen zihnim neden geldiğinin ihtimallerini değerlendiriyordu. Elindeki telefona bakarken bir aydınlanma yaşadım, anında elim ceplerime ve çantama gitti.

Elindekinin, benim telefonum olduğunu anlamama rağmen anlamsızca debelenirken, Ulaş "Telefonun," dedi. "Sınıfta unutmuşsun. Erkut Hoca derse ara verip sınıftan çıktığında beni gördü ve sana ulaştırmamı istedi."

"Ah," dedim anladığımı belli edercesine. Bora zırt pırt mesaj attığı için mindere koymuştum ve orada unutmuş olmalıydım. Tam telefonu almak için öne doğru bir adım atacağım sırada, önüme bir dağ dikildi.

Bora isimli bir dağ.

Birkaç adım atıp Ulaş'la arama girdiğinde, olduğum yerde durdum. Ulaş'ın gözleri, benden Bora'ya çevrildi. Sanki son ana kadar onu yok saymaya niyetliydi ama Bora, buna izin vermemişti.

Bir adım daha attı ve Ulaş'ın elindeki telefonu aldı.

Yine bir yumruğun patlak vermemesi için hemen ileri doğru adım attım ama Bora, çoktan bana doğru dönmüştü. Bana dik dik bakıp başıyla arabayı gösterdi.

"Bin."

Duraksadım.

Bora, Ulaş'la arama öyle bir dikilmişti ki çocuğun suratını bile göremiyordum.

"Arabaya bin, *Maya*."

O sırada esen rüzgâr bedenimi ürpertti. *Ya da... Pekâlâ... Tamam.* Bora'nın ismimi telaffuz etmesi bedenimi ürpertti. Bana, Bukalemun demesine alışmış olmalıydım.

Hırsla nefesimi verdim ve onunla, Ulaş'ın önünde tartışmak istemediğim için arabaya bindim. Ben binince, ağır adımlarla harekete geçti ve gözlerini benden ayırmadan gelip sürücü koltuğuna oturdu. Başımı çevirip Ulaş'ın olduğu yere bakacağım sırada, arabanın gazına öyle abandı ki başım geriye yapıştı.

Yol boyunca sessizdik. Bu konuyu ona sormak aklımda yoktu ama biraz önce yaşanan olay, artık sormak istememe neden olmuştu. O yüzden sonunda sessizliği bozdum.

"Aranızda ne yaşandı?"

Bora, direksiyonu sağa kırarken yolu kontrol etti ama bana hiç bakmadı.

"Tamam," dedim ellerimi kaldırarak. "Ne yaşandıysa umurumda değil. Umurumda olan, senin şu davranışların."

Bana dönüp ters bir bakış attı.

"Onunla neden düşman olduğunu bilmiyorum, bana anlatmıyorsan beni de ona düşman olmaya zorlayamazsın."

Bakışlarını tekrar yola çevirdi.

"O dersi bırak. Bundan sonra ayıracak zamanın olmayacak."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Ben ne diyorum, sen ne diyor..."

"Sana, beni onunla sınama dediğimi hatırlıyorum."

Gözlerimi tekrar açtım. Beni bir yol kenarında durdurup *öpmeden* önce söylediği şeyi, elbette hatırlıyordum. O günü hatırlayınca içimde bir şeyler kıpırdandı. Hemen toparlanıp ben de koltukta kıpırdandım.

Aralarında ne yaşanmıştı bunların böyle? Gittikçe merakım artıyordu. Her ne olursa olsun, Bora'nın bu kadar öfkelenmesinin nedenini anlayabiliyordum. Yakınlık ne kadar artarsa kırgınlık ve öfke de o kadar artıyordu.

Benim babama olan öfkem ve kırgınlığım gibiydi belki de.

Önüme dönüp yola baktığımda, dikkatimin başka bir

yere kayması ve kaşlarımın çatılması çok sürmedi. "Neden evin yolundayız? Stüdyoda çalışmayacak mıydık?"

"Stüdyoya gidiyoruz."

Söylediğini görsel olarak anlamam için on dakika geçmişti. Stüdyo, Ateşlilerin evinin arka bahçesindeki garajdaydı.

"Burası... Vay be!"

Bora, arabanın anahtarını bir masanın üzerine atıp, çift kişilik siyah koltuğa yayılarak oturdu. "İstediğimiz zaman rahatça çalışmamız için burayı dizayn ettik. Şirketin stüdyosuna, her şey hazır olduktan sonra gideriz."

Yalıtımlı duvarlar, panel hoparlörler, bilgisayar, midi klavyeler, kulaklık, bateri, üç tane gitar ve sehpasıyla beraber dört mikrofon...

Etrafı incelerken aynı zamanda dekorasyona da önem verdiklerini anladım. Duvarlar siyahtı fakat gitar, bateri, mikrofon motifleri, ateş figürleri doluydu ve hepsi de yetenekli bir grafiti sanatçısının elinden çıkmış gibi görünüyordu.

Dün geceden sonra, bu şekilleri Bora'nın çizdiğini anlayabiliyordum.

O sırada kapı açıldı ve arkama dönüp baktım. Alar, ellerini havaya kaldırıp bağırdı. "Arı Maya! *Welcome to the Ateş Club*!"

Ona gülerek karşılık verdim. Neyse ki bu grupta olduğum için memnun olan birileri vardı.

O sırada onun saçlarının oldukça dağınık ve tişörtünün yakasının yırtık olduğunu gördüm. "Bu ne hâl?"

Eliyle geçiştirir gibi bir hareket yaptı. "Hayranlarım ve bana olan aşırı sevgileri."

Uygar, Alar'ı kenara itekleyip içeri girdi. Bana bir baş selamı verdikten sonra, gitarlardan birinin yanında duran sandalyeye oturdu. "Yine kendini parçalattı, hâlâ da bundan memnun. Bir gün onu öyle parçalayacaklar ki kendinden geriye bir şey kalmayacak."

"Senin gibi suratsız bir korumam varken, fazlasına cesaret edemezler, *twin*."

"Bizi takip etmişlerdi," dedi Uygar, sert ama sakin bir sesle. "Sence de bu durum çığırından çıkmıyor mu?"

"Ne yapabilirim ki? Dayanılmaz cazibemi mi yok edeyim?"

Uygar, bıkkın bir nefes verdi. "Kes artık. Bir an önce başlayalım."

Belli ki Uygar'ın acelesi vardı. Acaba yine yarışa mı katılacak diye düşünürken onu incelemeye başladım. Bora ve Alar, onun motor yarışlarından haberdar mıydı acaba?

Muhtemelen. Birbirlerini idare etme konusunda oldukça iyilerdi.

Uygar, yerinden kalkıp bana doğru geldi ve eliyle bilgisayarın başındaki sandalyelerden birini gösterdi. "Önce eski performanslarımızı incele. Ben de o sırada çekeceğimiz video için uygun şarkıları araştırayım."

Onu onayladım ve Uygar'ın açtığı dosyadaki videolardan birine tıklamak üzereyken Bora'nın hareketlendiğini gördüm.

"İşiniz bitene kadar dışarıdayım."

O çıktığında, soru sorar gibi diğer ikisine baktım. Alar, dudak büktü. "Ulaş'ın olduğu performanslar da var, onlara tahammülü yok."

Yine şu düşmanlık.

Tekrar ekrana dönüp videoya tıkladım. Bir kayıt odasındalardı, Ulaş ise mikrofonun başındaydı. Bora onun sağın-

da, Uygar solunda ve Alarsa arkada, baterideydi.

"*Sam Tinnesz - Ready set go!*" dedi Alar, favori şarkısını duymuş gibi elini havaya kaldırarak.

Ulaş'ın sesi mükemmeldi!

Şarkıya o kadar adapte olmuştu ki şarkının sahibinin bile bu kadar iyi olamayacağını düşünüyordum. Ne ince ne kalın, tam kıvamında bir ses tonu vardı.

Fakat...

Yine de dikkatim ister istemez gitarını çalan Bora'ya kaydı. Kendinden o kadar emindi ki gitar, onun bir başka uzvu gibiydi. Gitarla doğmuş, onunla nefes alıyor gibi...

Bir süre daha performanslarını izledim. Kendi şarkıları da çok güzeldi ve bu sözleri Bora'nın yazmış olması, gerçekten tuhaf geliyordu.

Neden tuhaf olsun ki, Maya? Bir zamanlar sevgilisi olan biriydi ve belki de ona çok âşıktı. Defne isimli kıza.

Anında kendimi silkelemek istercesine ayağa kalktım. Uygar ve Alar, bana baktılar. "Bitti mi?"

"Evet, yeterli," dedim ve ellerimi birbirine vurdum. "Başlayalım."

Alar, çıkıp Bora'yı çağırdı ve ikisi tekrar içeri girdiğinde Bora'ya bakmaktan kaçındım. Performansımdan önce aklımın başka yerlere kaymasını istemiyordum.

"Önce yabancı olan şarkıyı halledelim," dedi Uygar. "Şu şarkıya ne dersin? Önce ben söylemeye başlayacağım ve sonra sen dâhil olacaksın."

Zayde Wolf & Ruelle- Walk through the fire *(Ateşin içinden yürüyoruz)*

Başımla onayladım. Ellerim terlemeye başlamıştı, nedense heyecanlanmıştım. Bu, uyduruk barda yer aldığım gruplarla çalışmaya benzemiyordu.

Heyecanımı gören Uygar, eliyle omzuma dokundu. "Sıkıntı yok. Hoşuna gitmezse başka şarkı seçeriz."

"Hayır, şarkıda sıkıntı yok," dedim başımı iki yana sallayarak. "Her şey yolunda."

Uygar, başıyla onaylayıp bas gitarına ilerleyerek onu eline aldı. Bora, gitarına doğru ilerledi ve Alar, baterisinin arkasına geçip oturdu.

"Başlayalım," dedi Bora.

"Haydi, Arı Maya, *ateşli* tarafını ortaya çıkar!" Alar sırıttı.

İster istemez, gözlerim Bora'ya kaydı. Koyu renk gözleri ve benim mavilerim bir süre bakıştı. Sonunda ona bakmayı kesip derin bir nefes aldım ve mikrofonu sıkıca tutarak gözlerimi kapattım.

Benim dünyam, elimde mikrofonla gözlerimi kapattığımda renkleniyordu.

"Bu senin için bir sınama," dedim aynadaki görüntüme bakarken. Ellerim gidip Bora'nın suratına yumruk çakmamak için lavabonun iki yanını sıkı sıkı kavramış, gözlerim bir delilik yapmadan önce olduğu gibi parıl parıl parlıyordu.

Beyefendi, söylediğim hiçbir tonlamayı beğenmemişti. Performansımızı iyi bulmamıştı, Uygar'a bile binbir çeşit kusur bulmuştu.

Alar, Bora ve benim tartışmamızdan sıkılıp salyası akarak bateri davulunun üzerinde uyumaya başladığında, çalışmayı daha sonraya bırakmaya karar verdik.

"Git, suratına bir tane patlat!" dedim aynadaki yansımama.

Ya kafa salladı. "Sakin olmalısın, Maya.

Yüzdün yüzdün kuyruğuna geldin." Ellerimi saçlarımdan geçirip etrafımda döndüm. Bora'yı deli etmek için bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı.

Gözüm kirli sepetine takıldı. Benim kıyafetlerimi, kendi kirli sepetine attığı gün aklıma gelince, dişlerimi gıcırdattım. Kesinlikle onu, böyle ufak ufak deli edecektim, hem de onun silahıyla.

Kirli sepetini açıp içinden onun üzerinde gördüğüm birkaç tişörtü parmak uçlarımla kaptım ve makineye attım. Dereceyi en sona getirip dudaklarımda bir gülümsemeyle makineyi çalıştırdım.

Umarım üç yaşa uygun hâle gelecek olan tişörtlerinden biri favorisidir.

Yukarıdan bir gürleme duyulduğunda, koltukta oturmuş Efra'yla mesajlaşıyordum. Daha fazla konuşmamız gereken şeyler olduğunu söylüyordu. *Üstelik, eski korumam Deren hakkında.*

Deren'in Efra'yla ne alakası vardı, hiçbir fikrim yoktu.

Ondan olayı öğrenmeye çalışırken Alar, yukarıdan koşarak indi ve beni ayağa kaldırıp arkama saklandı. Daha doğrusu, elleriyle gözlerini kapatınca kaybolduğunu sanan kardeşim Enes kadar saklanmış sayılıyordu.

Bora, yukarıdan indiğinde arkamdaki Alar'a gözlerinden ateş saçarak baktı. "Buraya gel."

"Valla ben yapmadım, *bro* ya! Makineye çamaşır atmaya yeltenmeyeceğimi biliyorsun. Ölmüş Anthony'nin ruhu üzerine yemin ederim ki!"

"Anthony mi?" dedim ister istemez.

Alar, kulağıma doğru fısıldadı. "Bora'dan kuduz kapan köpeğim."

Bora, elinde tuttuğu bir bezi Alar'a fırlattı ve bez, Alar'ın suratına yapıştı. Alar homurdanarak yüzünü açmaya çalışırken ben de arada kalmıştım. *O bez...*

Bir kahkaha kopardığımda Alar, afallamış suratıyla bana bakıyordu. Elindeki küçülmüş tişörtü aldım. "Güzel temizlik bezi olur bundan." Dönüp Bora'ya bakarak şeytan gibi gülümsedim.

Bora, sakince bana baktı. Sonunda ağzından, "Sen..." diye bir kelime çıktı. Favori tişört duam tutmuş olmalıydı.

Dudaklarımı masum bir şekilde büktüm. "Ne ben?"

Dişlerini sıkarak bana doğru gelmeye başladığında, gülerek bir çığlık atıp Alar'ın arkasına saklandım. Alar, ellerini iki yana açmış bağırıyordu.

"Uygar, yetiş! Aile faciası var!"

Bir an içimde bir şey takla attı.

Aile mi?

Afalladığım için kaçamadığım sırada Bora, kolumu yakalayıp beni kendine çekti. Bir kolu gövdeme dolanırken, beni omzuna bir çuval gibi attı.

"Ne oluyor ya?" derken baş aşağı kalmıştım.

"Kendine yaşayacak başka ev bul," dedi ve dış kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Sen beni kovuyor musun?" diyerek bağırdım. "Sen beni kovamazsın, pabucumun lideri! Ben gide..."

"Ne oluyor burada?"

Biri daha konuştuğunda Bora, olduğu yerde durdu. Benim de başım sarsılmayla beraber onun taş gibi sert kalçasına çarptı. *Hay lanet!* Debelenerek başımı yana doğru çekip karşıyı görmeye çalıştım. Giray'ın tersten görüntüsü, kapının önündeydi.

"Hiiiiç," dedi Alar, rol yeteneğinden yoksun bir şekilde. "Şakalaşıyorduk." Eliyle saçını kaşıdı. "En şakacımız Bora'dır, bilirsin."

Berbat bir oyunculuk.

"Grupta olmasına tamam ama evde de olmak zorunda değil." Bora beni dışarı atmaya tekrar niyetlenir gibi hareketlenince Giray konuştu.

"Kızı yere indir. Bu böyle olmayacak," dedi eliyle yüzünü sıvazlayıp. "Oturun karşıma."

Bora önce kıpırdamasa da sonunda beni yere indirdi. Başımı kaldırıp ona ters ters baktım, o da bana karşılık verdi. Hararetli çekişmemizden dolayı bedenlerimiz sıcaktı ve kısacık bir an için birbirlerine yapışık vaziyetteydi.

Sonra, anında ayrıldık.

Hepimiz koltuklara oturduğumuzda Giray, Uygar'ı sordu ama Uygar muhtemelen yarışlardaydı.

"Dışarıda, gelir birazdan," dedi Alar, gayet rahat bir tavırla.

Giray üzerinde durmadı ve bizi inceledi. "Pekâlâ, bu işe başka bir şekilde el atmanın zamanı geldi." Sonra gözlerini kıstı, biraz düşündü ve parlak bir fikir bulmuş gibi gülümsedi.

"Motivasyon kampına ne dersiniz?"

Gözlerimi ağır ağır kırpıp açtım. Göz ucuyla Bora'ya baktım. O da aynı tepkiyi veriyordu.

"Gerginliğinizi atmak için bu hafta, sonu her şeyden biraz uzaklaşın. Sizin yazlık eviniz bu durum için ideal. Hem orman havası alırsınız hem deniz. Bora, şarkı yazmanda da o ortam etkili olacaktır." Sonra dönüp bir bana bir Bora'ya baktı. "Birlikte kaliteli zaman geçirmeye bakın, anlaşmazlıklarınız azalacaktır."

"Ben, buna gerek olduğunu sanmıyorum, biz aslında çok iyi anlaşıyor..." dememe kalmadan Alar, elini havaya kaldırdı.

"Ben varım!"

Zaten Giray, benim kurmaya başladığım cümleyi pek dikkate alacak gibi değildi.

"Bu kamp, size iyi gelecek."

Elimle yüzümü kapattım. Bora da bu durumdan memnun görünmüyordu. Ağzını açamadan,, Giray onu bir bakışıyla susturdu. Bu pisliği yıldıranlar da vardı demek ki.

"Pekâlâ, canım Ateşlilerim, yarın hazır olun!"

Bora'yla kapana kısıldığım bir hafta sonu. Tek kelimeyle; *harika*.

Hafta sonu için hazırladığım çantamı da alıp evin dışına çıktım.

Efra da çantasını hazırlamış, bir kot şort, mavi tişört ve kafasında yazlık bir hasır şapkayla bekliyordu. Kapana tek başıma kısılamazdım, o yüzden onu da yanımda sürüklüyordum. Alar'la sohbet ederken, bu sürüklenmeden oldukça memnun görünüyordu.

En son Bora, elinde siyah bir el çantasıyla evden çıktığında kapıyı kilitledi. Üç merdiveni inerken oldukça somurtkan bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Uygar?" diye sordu Alar'a gözlerini çevirerek. Uygar dün gece eve gelmemişti. Onun çantasını da hazırlayan Alar'dı.

Alar, Efra'yla sohbeti kesip Bora'ya cevap verdi. "Gelmek üzereyim, dedi."

O sırada yaklaşan motor sesi Uygar'ın geldiğinin habercisiydi. Hepimiz, gelen motora baktık. Pardon, iki motora.

Hepimizin kaşları eş zamanlı olarak çatılırken, kasklarını takmış iki motorlu, evin önündeki boş alanda durdular. Kaskı ilk çıkaran Uygar oldu. Eliyle siyah saçlarını dağıttı ve uykusuz olduğunu belli eden gözleriyle bize baktı.

Hepimizin suratındaki ifadeden, *o kim?* sorusunun çıktığı belli oluyordu. Cevap vermek yerine diğer motorlunun kaskı çıkarmasını bekledi.

Gözlerimiz o kişiye döndüğünde, kaskı başından çıkardı ve...

"*Deren?*" dedim ister istemez.

Eski korumam Deren, serbest kalmış dalgalı siyah saçlarından elini geçirdi, iri gözleriyle bize bakarken kaskı kucağına koydu.

"Onun burada ne işi var?" diye sorarak Alar, hepimizin düşüncelerine tercüman olmuştu. Efra'nın yüz ifadesi ise biraz tuhaftı. Ona bir anlam yüklememe fırsat kalmadan Uygar konuştu.

"An itibariyle yeni korumamız olarak işe başladı."

Ben ve Alar, yüksek sesle bağırdık. "Ne?"

Uygar, pek oralı olmadı ve hepimize göz gezdirdi. "Giray'ın haberi var, o da bizimle geliyor. Hazırsanız yola çıkalım."

Alanda duran gruba baktım.

Bora, ben, Efra, Alar, Uygar ve Deren. Bu insanların bir arada geçirdiği hafta sonu... Düşüncesi bile çılgıncaydı!

Bölüm 23 - Motivasyon Kampı

Ateş Grubu Motivasyon Kampında

-Acaba aralarında sorun mu var?

-Yeni şarkı üzerine mi çalışıyorlar ki?

-Motivasyonlarını kaybetmelerinin nedeni Ulaş'ın ayrılması olabilir mi?

-Gruba yeni birini alacakları konuşuluyor, bu doğru mu, kızlar?

-Ay! Yeni üye de yakışıklı mıdır?

-Ulaş gittiğinden beri grubun eski tadı yok...

-Alar gruptan ayrılırsa bir daha Ateş dinlemem!

-Uygar en yakışıklısı bence ya...

-Bora'nın kıçını görmek için konserlerine gitmek istiyorum. Hihihi.

Son cümleyi okuduğumda gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Oturduğum tekli koltukta elime telefonumu almış, Ateş grubuyla ilgili çıkan habere gelen yorumları okuyordum.

"En yakışıklısı Uygar mı?"

Alar'ın sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Ağzı bir karış açık, herkes gibi o da elindeki telefona bakarak gelen yorumlara bakıyordu, onun takıldığı yorum ise başkaydı.

"Sana, yaptığımız her şeyi *Instagram* hikâyene atmamanı milyon kere söyledim!"

Bora sinirli bir şekilde Alar'a bakarken Alar, onu duymazdan geldi. *Selfie* çekip, üzerine *motivasyon kampı mı, hımmm* yazarak *Instagram* hikâyesine attığı için şu an herkes, kampta olduğumuzu biliyordu.

"Laf dinlemek nedir bilmiyor ki," diyerek homurdandı Uygar.

Alar omuz silkti. "Reklamın iyisi kötüsü olmaz. Hakkımızda yeni haberler çıksın istedim, ne var?"

Bora sabır dilenir gibi nefes verip başını geriye yaslarken, Uygar eliyle yüzünü sıvazladığında ortam bir anda sessizleşmişti. Oturduğum yerden, motivasyon kampı boyunca bir arada kalacağım kişileri gözlemledim.

Evet, Ateş kardeşlerin yazlık evlerine ulaşmıştık. Menajerimiz Giray, aramızda süregelen anlaşmazlık yüzünden bizi bu kampa göndermek istediğinde hiç hoşnut olmamıştım. Benimle beraber hoşnut olmayan *biri* daha vardı fakat şirket ne istiyorsa onu yapmak zorundaydık.

O *birini* yol boyunca görmezden gelmek için çok uğraşmıştım, onun da benden farkı yoktu. Bora Ateş'le anlaşabilmem için bu kamptan daha fazlası gerekiyordu.

Yine de bir huzursuzluk çıkarmadan buraya kadar gelebilmiştik. Deren ve Uygar, motorla gelmişti. Biz dördümüz ise tek arabadaydık ve Alar, yol boyunca konuşmuştu. Efra, onu dinlemekten ne kadar hoşnut olsa da Bora, bir süre sonra Alar'ı, arabadan atmakla tehdit etmişti. *Eh, sonunda gerçekten onu arabadan attı.*

Alar, yolun geri kalanını Uygar'ın motorunun arkasında tamamlamak zorunda kalmıştı. İndiğinden beri kalçasının uyuştuğundan dem vurup duruyordu.

Gözlerim, ikili koltuğa yayılmış iri yarı Ateş ikizlerinde dolaştı.

Uygar, koltuğun koluna doğru yaslanarak sakince evi inceliyordu. Her ne kadar biz gelmeden önce ev temizlenmiş olsa da memnun görünmüyordu. Onun en düzenli ve titiz Ateş üyesi olduğunu bilecek kadar evlerinde vakit geçirmiştim.

İkizlerden büyük olan Alar, başını geriye atmış kısık gözleriyle karşısında oturan kızları inceliyordu. Efra'ya baktığında suratında geniş bir gülümseme beliriyor, Deren'i görünce anında yüzü düşüyordu.

Deren'in nasıl yeni korumamız olduğunu ve burada ne gezdiğini henüz bilmiyorduk. Bunu konuşma fırsatı bulamamıştık. Onu korumamız ilan eden Uygar'ın da bizimle konuşmaya niyeti yok gibiydi.

Deren'e baktım. Başını yana doğru yatırmış, pis pis kendisine bakan Alar'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu. Efra ise Alar kendisine baktıkça kızarıyordu.

Gözlerim, ağır bir şekilde tam karşımda durup, tekli koltuğa sanki kral tahtıymış gibi oturan ve pürdikkat beni izleyen Bora'ya kaydı.

Dik dik birbirimize baktık; başımı, *Ne var?* der gibi salladım. Tek dudağı yana doğru kıvrıldı ve bakışlarını başka bir yere çevirdi. *Gıcık herif.*

Telefonuma gelen mesaj bildirimiyle ona bakmayı kestim, herkesin eli telefonuna gidince onlara da mesaj geldiğini anlamıştım. Herkes, soru soran gözlerle birbirine baktı, ardından kaşlarımızı çatarak gelen mesajlara baktık.

Menajerimiz Giray'dandı.

Menajer Giray:

Dolunay zamanı, gençler! Tam da bu zamanda ruhsal, duygusal ve zihinsel anlamdaki sorunlar bırakılabiliyor. Bu zamanı iyi kullanın ve sevgi yumağı olmadan dönmeyin.

Bora'dan, birkaç yaratıcı küfür işittim. "Bir yoga dersine yollamadığı kaldı."

"Seni yoga taytıyla görmek isterdim, *bro*. O meşhur kıçına çok yakışırdı," diyen Alar sırıtıyordu. Bora, takati kalmamış gibi Uygar'a baktı; Uygar, Alar'ın ensesine bir tane geçirdi.

"Giray'ı duydunuz," dedim son kelimeyi uzatarak. Eğer beraber kalacaksak, bu savaş ortamına bir an önce son vermemiz gerekiyordu. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Önce kimse kıpırdamadı fakat Alar, aklına bir şey gelmiş gibi bir anda ayağa kalkınca ona odaklandık. "Harika bir planım var," dedi üzerindeki tişörtü aniden çıkararak. Efra'nın çığlık atmaması için dua ettim, neyse ki dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"E haydi," dedi Alar, hepimize göz gezdirerek ama kimse kıpırdamamıştı bile. "Denize girmek istemiyor musunuz?"

Baygın baygın Alar'a baktım. "Eylül sonundayız, su soğumuştur."

Alar, gözlerini devirdi. "Haydi, Arı Maya, nerede o çılgın ruh?"

Gözlerimin önüne,, Bora'nın, duş kabinin içinde üzerime soğuk su tuttuğu an geldi. *Titanik batıyor* diye bağırmıştım ve rezilliğim diz boyunu aşmıştı.

Bora'ya kısa bir an bakınca onun da bana baktığını görüp gözlerimi kıstım, onun karşılığıysa imalı bir gülümseme oldu. *Aynı şeyi hatırlıyorduk.*

"Aaaa, evet, deniz!" dedi Efra. O da hızla ayağa kalktı. "Evet, denize girelim."

Deren ve Uygar, onlara aynı düz bakışlarla karşılık verdiler. "Siz girin," dedi ikisi de.

Alar, Deren'e pis pis sırıttı. "Sen bizimle gelmeye mecbursun. Denizde bir hayranım beni fark edip, üzerime atlar

ve boğulmama neden olursa?" Sonra gülümsemesi daha da pisleşti. "Korumamız değil misin, gelmek zorundasın."

Deren, alaycı bir bakışla onu süzdü. "Bizim için bir iyilik yapmış olur."

Alar'ın sırıtışı silinse de yüzünde inatçı bir ifade vardı. Sonra o da onu süzdü. "Bikinin, mayon falan mı yok? İstersen sana benim şortlarımdan verebilirim."

Deren, tam ağzını açıp, hiç iyi olmayacağını tahmin ettiğim şeyler söyleyecekti ki hemen araya girdim. Korumanın, ilk günden işten atılmasını istemezdim.

"Kamp boyunca kimse oyunbozanlık yapmayacak. Yoksa amacımızdan sapmış oluruz. Buraya, bağlarımızı kuvvetlendirmeye geldik."

Göz ucuyla Bora'ya baktım ve bir lider olarak bir şey söylemesini bekledim. Başını yana yatırmış, yaptığım çıkışı izliyordu. "Değil mi, saygıdeğer liderim?" dedim kinayeli bir şekilde.

Bora, sonunda o çok kıymetli ağzını açtı ve bir iki kelimeyi bir araya getirdi.

"Herkes denize."

"Pikniğe mi geldik lan, bu ne?"

Alar, üzerine oturduğu sofradan başını kaldırıp Uygar'a baktı. Sofranın üzerinde, içi yiyeceklerle dolu plastik kaplar vardı, yazlığa gelirken yaptığımız market alışverişinde ne aldıysak buraya getirmiş olmalıydı.

"Aç ayı oynamaz," dedi Alar ağzını tıka basa doldururken. Hepimiz ayakta durmuş ona bakıyorduk.

"Üç öğünü buraya getirmişsin, mal herif."

"Ben, bunlarla motivasyon sağlayamıyorum," diye sızlandı Alar. "Kampı iptal edelim."

"Tekrar alışveriş yaparız," dedim Alar'ın sofrasının yanına havlumu sererken.

Alar, yemekten şişmiş yanaklarıyla homurdandı. "Evet ya! Başımda zebani gibi dikilmeyi bırakın."

Havluma oturduğumda diğerleri de eşyalarını kumun üzerine bıraktı ve havlularını serdiler. Şezlonglar yoktu, muhtemelen tatil dönemi bittiği için kaldırılmışlardı. Hava hâlâ sıcaktı, güneşin yakıcı hissini yüzümde hissediyordum. Tenim beyaz olduğu için kızarmam kaçınılmazdı, bu yüzden tarzım olmasa da Efra'nın hasır şapkasını taktım.

Sahildeki insanlara baktım. Fazla kişi yoktu, olanlar da genelde orta yaşlı insanlardı. Bora da ayakta durmuş etrafı inceliyor, temkinli görünüyordu. Dışarı çıkıldığında sürekli temkinli davranmak çok yorucu olmalıydı.

Deren, kot şort ve üzerinde bol bir tişörtle, yanıma serdiği havluda oturuyordu. Uygar, Alar'ın sofrasının üzerine yayılmıştı. Alar'ı hiçbir şey yememesi için uyarsa da onun çerezlerine musallat olmasına engel olamadı.

Efra, diğer tarafıma serdiği pembe havlunun üzerine oturdu. Kafasında, benim taktığımdan daha büyük bir hasır şapka, üzerinde ise mavi bir elbise vardı.

Gözlerimi denizde dolaştırdım, sakin ve ıssız görünüyordu ve bu dinginlik hoşuma gitmişti. O sırada Bora'dan bir hareketlilik sezince gözüm hafifçe oraya kaydı ve *maalesef orada takılı kaldı.*

Bora, üzerindeki tişörtü sıyırıp çıkardı. Altındaki deniz şortu ve güneş ışınlarıyla parlayan bronz teniyle ağzımın hafifçe aralanmasına neden olmuştu. Omuzları, kardeşlerine göre daha genişti; beli, omzuna oranla inceydi. Kalçaları konusunda benim düşüncemin bir önemi olmadığı ortadaydı, zira bizzat o kısma hayran sayfaları açılıyordu.

Kapat şu aptal ağzını, diyen beynimin verdiği uyarı komutuyla hemen ağzımı kapattım. Ondan etkilenmiyordum, sadece her göz gibi güzel olan bir şeyi inceleme isteği duyuyordum. Evet, olan sadece buydu.

Denize doğru yürüdü. Yürüyüşü, bedeninin iriliğine tezat bir zariflik barındırıyordu. Su bacaklarının yarısını kaplayana kadar onu izledim, güneş gözlüğümü hafifçe indirmiştim; gün ışığının bedenindeki yansımasını kaçırmak aptallık olurdu. Ve gözlerim hüsranla tekrar gözlüğün arkasına saklandılar. Çünkü Bora, bir anda kendisini balıklama bir şekilde suya attı.

Onu *çok ama çok* dikkatli incelediğimin farkına varınca gözlerimle diğerlerini taradım. Umarım bakışlarımı yakalayan olmamıştır diye düşünürken kimsenin benimle ilgilenmediğini fark edip rahatladım.

"Su nasıl, bro?" diye bağırdı Alar. Bora suyun yüzeyine çıkmıştı, elini yukarı kaldırarak başparmağını gösterdi.

"Haydi, o zaman," dedi Alar ayağa kalkarak. "Herkes suya!"

Alar bir anda ileri atılıp, Efra'yı elinden tutarak kaldırınca arkadaşım, ufak bir çığlık attı. "Ay," dedi şapkası düşmesin diye eliyle şapkasını tutarak.

"Yavaş ol," dedi Uygar üzerine kum gelince.

"Sen, biz gelene kadar somurtmaya devam et, *twin*," dedi Alar ve bize döndü. "Siz onu beklemeyin kızlar, o girmez." Hepimiz anlamayan gözlerle ona bakınca Alar fısıldadı. "Denizden korkuyor."

Uygar, elbette Alar'ın abartılı fısıltısını duymuştu. "Bir şeyden korktuğum yok."

Alar, eliyle ikizinin omzunu sıvazladı. "Küçükken sana köpek balıklı filmler izlettiğim için üzgünüm."

Uygar, sonunda patladı. "O filmlerle bir alakası yok. Yüzme öğreneceğim diye kolluklarını çıkardın, sonra bana yapışıp neredeyse beni boğuyordun."

Alar, dudak büktü. "Bunu geride bıraktık sanıyordum."

Uygar, derin bir nefes alırken Alar'ı kuma gömüp göm-

memek arasında gidip geliyor gibiydi. "Defol, Alar! Defol!"

"Görüyorsunuz ya, anne karnına sığmış insanlarız ama koca dünyaya sığamıyoruz."

Alar, alınmış bir şekilde dönüp suya ilerlemeye başladığında Uygar, gözlerini kapatmış sabır dileniyordu.

"Haydi, tatlı şey, seni bekliyorum. Erkek Fatma, sen de öyle gelebilirsin. Mayo falan gerekmez, kıyafetle denize girenler de..."

Deren, Alar konuşurken ayağa kalkıp üzerindeki bol tişörtü çıkardı ve altındaki şortu da indirdi. Üzerinde, Efra'nın ona verdiği renkli bikini vardı; Efra sağ olsun hepimiz için hazırlıklı gelmişti. Renklerinden dolayı Deren'in tarzı gibi görünmese de bikini ona çok yakışmıştı. Fit fiziğiyle yanından yürüyüp geçerken Alar'ın ağzı aralık kalmıştı.

"Aaaa, gerçekten kızmış," dedi kendine geldikten sonra pis pis sırıtarak.

Deren, gözlerini devirdi. "Keşke senin de insan olduğuna emin olabilsek." Sonra kendisini denizin serin sularına bıraktı.

Alar da ona göz devirdikten sonra Efra'ya son bir kez gelmesi için seslendi ve kendini suya bıraktı. Efra'nın gözleri, benimle Uygar arasında gidip geldi. Uygar, çoktan kulaklığını takmış, elindeki telefonla uğraşmaya başlamıştı.

"Maya," dedi Efra bana dönerek, "Sen gelmiyor musun?"

"Ben sonra gelirim," diyerek karşılık verdim ve uzandım. "Biraz dinlenmek istiyorum."

Efra onayladı ve o da Deren'inki kadar renkli bikinisiyle denize girdi. Neyse ki benim için getirdiği bikini, sadece kırmızıydı.

Gözlerimi kapatıp tenimi hafifçe yakan güneşin tadını çıkardım. Hareketli bir insan olsam da yorgunluğumun farkına şimdi varıyordum. Ne kadar süre öyle kaldım, bilmiyorum fakat bir süre sonra doğrulup denizde neler olduğunu görmek için oturur pozisyona geçtim.

Alar, Efra ve Bora, sadece kafaları görünecek kadar uzaklaşmışlardı. Arkadaşımın bu kadar iyi bir yüzücü olduğunu bilmiyordum. Deren ise daha ortalardaydı ve hatta kıyıya doğru yüzüyor gibiydi. Belli ki o da uzaklaşmıştı fakat şimdi geri dönüyordu.

Uygar'a baktım; kulağındaki kulaklıkla hâlâ bir şeyler dinliyordu. "Hey," dedim elimi sallayarak. Bana bakıp kulaklığın birini kulağından çıkardı. "Ne dinliyorsun?"

Bir eliyle kulaklığı kablosundan tutarak çevirdi. "Bora'nın üzerinde çalıştığı şarkıyı."

Benim, neden bu şarkıdan haberim yoktu?

Uygar, bu soruyu yüzümden okumuş olacaktı ki ben sormadan kendisi cevapladı. "Emin olduktan sonra provalarda çalmaya başlayacağız. Şimdilik, şirkete bile bu konudan bahsetmiyor."

Kaşlarım, alnımın ortasında birleşti. "Kendinden şüphe ediyor, değil mi? Hayret, hiç de öyle biri gibi görünmüyor."

"Değildi," dedi Uygar. "Son yıllarda yaşananlar, onu biraz etkiledi. Bu yüzden hiçbir şeye güveni yok. Kendine bile."

Düşünceli bir şekilde Uygar'a baktım. "Ulaş, neden gruptan ayrıldı?"

Uygar, ansızın sorduğum soruya birkaç saniye cevapsız kaldı. "Uğraşmak istediği başka şeyler varmış. Belli ki müzik, bunlardan biri değildi."

Kaşlarım hafifçe havalandı. "Bora'yla aralarının bozulmasının nedeni, yalnızca gruptan ayrılması mı?"

Uygar'ın mavi gözleri bana odaklandı. "Bunu bana sorma. Bora'ya da sormamanı tavsiye ederim."

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, öyleyse şu şarkının şimdiki hâlini bana da..." Elimi uzatıp ondan kulaklığı isteyeceğim sırada denizdeki hareketlilik dikkatimi çekti. Uygar göremezdi, çünkü sırtı denize dönüktü. Gözlerimi o yöne çevirdim ve iyice odakladım. "O..." dedim doğru görüp görmediğimden emin olmaya çalışarak. "Deren mi?"

Birden ayağa fırlayınca Uygar da baktığım yöne döndü. Onun da ayağa fırlaması çok sürmemişti. Dehşet içinde denize bakmayı sürdürdüm. Deren elini kaldırıyor, fazla dayanamayıp tekrar suya batıyordu. "Aman Allah'ım, o boğuluyor mu?"

Diğerleri hâlâ çok uzaktaydı ve Deren, bize daha yakındı. Kıyıya yakın olsa da suyun üzerinde kalamıyordu, bir sorun olmalıydı.

Uygar, çoktan üzerindeki tişörtü fırlatıp denize doğru koşmaya başlamıştı. O kadar hızlıydı ki afallayarak olduğum yerde kalakaldım. Hızla suyu arşınladı, kendisini balıklama şekilde bıraktı ve yüzmeye başladı; adrenalin, Uygar'a deniz korkusunu unutturmuştu. Deren'i tuttu ve kıyıya doğru çekmeye başladı.

Bir sorun olduğunu anlayan Alar, Bora ve Efra da kıyıya doğru yüzüyordu. Ben de suya girdim ve kıyıya ulaşmış olan Uygar'a yardım ederek Deren'i kumların üzerine çektim.

Deren ölü gibi kuma yığılınca yüzünü sarstım fakat tepki vermedi. Panik içinde ona doğru eğilerek nefesini dinledim ve dehşet, bir kere daha darbesini indirdi. "Nefes almıyor!"

Yanımıza ulaşan Alar bağırdı. "Ne oluyor?" Moraran Deren'i görünce o da en az benim kadar tiz bir çığlık attı. "Siktir, kız ölmüş!"

"Suni teneffüs yap!"

Uygar'ın söylediğini duyunca ağzım aralandı. Elimle, yuttuğu suyu çıkarmak için işe yarar umuduyla, Deren'in karnına bastırmaya başladım ama dudaklarımla nefes verme işlemini beceremezdim. "Ben yapamam, sen yap!"

"Onu kıyıya taşımış olmam yetmiyor mu?"

"O zaman, Alar! Sen..."

Alar, panikle bir o yana bir bu yana koşuyordu. "Tamam. Tamam, onu öperim."

"Öp, demiyoruz; hava vereceksin!" diyerek uyarıda bulundum. Bunların hepsi saniyeler içinde gerçekleşiyordu.

O sırada kıyıya gelen Bora'yı görmeden önce sesini duydum. "Kesin sesinizi, ben yaparım." Tek dizini kırarak eğildiğinde görüş açıma girdi ve o Deren'i incelerken ben de ona baktım.

Zaman oldukça yavaşladı; dakikalar saniyelere, saniyeler saliselere dönüştü ve ben, bulunduğum andan çıktım. O an yapılması gereken yapılmalıydı fakat gözümde, istemsizce yersiz bir sahne canlandı. Bora'nın dudaklarının bir başkasına dokunduğunu düşününce kalbim hızlandı ve güneş ışıklarından mı yoksa hissettiklerimden mi, bilinmez, bir ter damlası boynumdan sırtıma doğru süzüldü. Zihnimde canlanan fantezi temalı uygunsuz sahnenin başrolleri, Bora ve Deren olamazdı.

Anın verdiği dürtüyle Deren'in karnına öyle güçlü bastırmış olacaktım ki öne doğru ani bir sıçramayla doğruldu ve ağzından sular taştı.

Oh.

Rahatlayarak nefesimi verdim, suni teneffüse gerek kalmamıştı. Nefesimi usulca verip başımı hafifçe kaldırdım. Her ne kadar bakmak istemesem de göz ucuyla tepemizde duran Bora'ya bakınca anında pişman olmuştum. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmıştı, gözlerinde biraz önce olanları fark ettiğini belirten bir parıltı vardı. *Piç!*

Deren, elini kuma bastırırken yüzü kasılıyor, öksürüyor ve acı içinde bağırıyordu. "Ah!" dedi nefes nefese. "Bacağım. Kramp! Kramp girdi."

"Ne oldu?" diyerek bağıran Efra, kıyıya yeni ulaşmıştı.

"Deren'in bacağına kramp girmiş, neredeyse boğuluyordu," diyerek açıklamaya giriştim. "Uygar, onu kurtardı."

Herkes, kısa bir an duraksadı. Muhtemelen denizden korkan birinin bu performansına şaşırmışlardı. Efra, afallamış suratıyla dikiliyordu. Islak saçları omuzlarının gerisinde durduğu için tuzlu sudan kızaran yanaklarını net görebiliyordum. Fakat yüzündeki ifadeye iyice dikkat edince afallamadan daha farklıydı. Sanki yüzü mü düşmüştü?

Alar'ın yere çöküp Deren'in bileğini tuttuğunu gördüğümde yüzünün düşme nedenini anladım. "Yavaşça oynat bakalım," dedi Alar. O, Deren'e komut verirken ben de doğruldum ve boğazımı temizledim.

"İyi işti," dedi Bora aynı şekilde kıvrılan dudağıyla. "Bana gerek kalmadı."

Bu çocuğun suratına, sürekli bir yumruk atmak istiyordum.

Dik dik suratına bakarken, "Eve gitsek iyi olur," dedim yüksek sesle. "İlk aktivitemiz tamam."

Motivasyon kampımızın ilk aktivitesi, korumamızın boğulma tehlikesi atlatmasıyla sonlanmıştı. Bu altı kişinin bir arada geçirdiği bir hafta sonu, daha ne gibi felaketleri getirecekti, hiçbir fikrim yoktu.

Eve geldiğimizde Deren, bir süre dinlenmek istediği için ilk duşa giren Efra oldu. Ardından kendini iyi hissettiğinden emin olduktan sonra onun girmesini söyledim. O sırada, ebeveyn odasındaki yatağın üzerine oturmuş, dirseklerimin üzerine yaslanarak kafasına sardığı havluyla sarıklı bir vezir gibi bir o yana bir bu yana dolanan Efra'yı izliyordum.

Bir kulağım odada bulunan banyoda, duş alan Deren'deydi, her an düşebilirmiş gibi geliyordu. Zemine çarpan damlaların sesini dinlerken Efra'nın sesi araya girdi.

"Motorun üzerinde ipte yürüyen cambaz gibi şov yapan Uygar, sudan korkuyormuş." Gözlerimi yavaşça ona çevirdim. Elinde tuttuğu ıslak bikiniden damlalar, yere doğru süzülüyordu. Onu artık asması gerektiğini söyleyeceğim sırada tekrar konuştu. "Gerçi Deren'i kurtarırken pek de korkuyor gibi görünmüyordu."

Yatağın üzerine serdiğim havluya biraz daha uzandım, denizin tuzunu bir an önce vücudumdan atmak istiyordum. Saçlarım birbirine karışmıştı, tenim bu kadar kısa sürede bile kızarmıştı. "Ne yapsaydı, Efra, bıraksaydı da kız boğulsa mıydı?"

"Hayır ya, tabii ki onu demek istemedim." Bal rengi gözlerini kıstı, dudağı hafifçe bükülmüştü. "Her neyse, konumuz Alar. Şimdi gidip, Deren'e özel ilgi gösterirse işler değişir. Gider, bahçedeki boş havuza balıklama atlarım."

Efra'nın Alar'ı böyle bir durumda bile kıskanmasını yadırgayacak durumda olmadığım için ağzımı açmadım. Bora'nın suni teneffüs yapmaya kalkıştığı an, işler benim için de değişmişti. Deren'in hayati tehlikesi vardı, o sırada elbette yapılması gereken yapılmalıydı ama ben, yine de içimde oluşan duyguya hâkim olamamıştım.

Birden gelen farkındalıkla neredeyse irkilecektim. Onun dudaklarının herhangi bir sebeple başkasına dokunduğunu düşünme gafletine düştüğümde o his yine belirdi. Vücudum birden ağırlaştı, yatağa iyice sindim. Sanki göğsümün ortasında bir top vardı ve vurduğu duvarları zedeliyordu.

"Saçmalama, Maya, kendine gel." Başımı iki yana çevirip kendimi sarsmaya çalıştığımda Efra, dolanmayı bırakıp durdu.

"Ne dedin?"

Su sesi kesilmişti, banyo kapısı açıldığında Deren kapı girişinde belirdi. İkimizin de ilgisi o yöne çevirilince Efra'ya cevap vermek zorunda kalmadım. Deren, kavisli kaşlarından birini kaldırıp ikimize de göz gezdirdi.

"Neredeyse boğulacak olan benmişim gibi değil, sizmişsiniz gibi görünüyor."

Boğazımı temizleyip doğruldum. Efra da aynı işlemi uyguladı ve elindeki bikiniyle aylak aylak balkona doğru ilerledi. Neyse ki odayı göle çevirmeden onu asmaya karar vermişti.

"Nasıl hissediyorsun?" dedim Deren'e.

Elindeki eşyalarını sırt çantasına yerleştirirken ıslak siyah saçlarının ön tutamları, yüzüne döküldü. "Daha iyi."

O an bir gümbürtü kopunca Deren'le önce birbirimize baktık, sonra ikimizin de başı, aynı anda balkona döndü. Yerde, yüzüstü yatan Efra'yı görünce, yataktan fırlamamla balkona koşmam bir oldu. Yüzünü kaldırıp bana baktığında teni, yeşile dönmüştü; gözleri, iki koca bowling topu gibiydi.

Ben, dengesini kaybettiğini düşünürken onun bile isteye kendisini yere attığını fark etmem çok sürmedi. El kol hareketiyle bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu; yüzünü buruşturmuştu ve kafasını -eğer elinde olsaydı- mermere gömmek istiyor gibiydi.

"Ne? Ne oldu? Efra?" dedim ama bana susmamı işaret ederek parmağını dudağına götürdü.

"Adımı söyleme. Adımı söyleme!" Fısıltısı, sandığından daha gürültülüydü.

Afallayarak ileri doğru yürüdüm ve göz ucuyla aşağı baktım. İlk gördüğüm şey; kumaş şezlonga oturmuş, elindeki sodayı yudumlayan Bora'ydı. Sanki gözlerimi, önce onu görsünler diye tembihlemiş gibiydim; algılarım ona tamamen açıktı. Onun da gözleri benimle buluşmuştu, dudaklarına giden soda şişesi havada kalmıştı ve siyah kaşlarından biri, onunla orantılı şekilde havadaydı. Belli ki o anı, ikimiz de sorguluyorduk.

Sorguma devam ederek etrafa bakındım. Başımı biraz daha eğince bir mangal gördüm, o mangalın başında ise iki erkek vardı. Birinin sarıya yakın açık renk saçlarını görebiliyordum fakat diğerinin siyah saçlarının yerinde, başka bir şey vardı.

O an elimde olmayan bir şey yaptım; nefesim gümbürtüyle yanaklarımda patladı ve kahkaha attım.

Efra, resmen füze gibi havaya fırladı ve eliyle ağzımı kapatmaya çalıştı ama çok geçti. Sesimizi duyan ve elinde mangalı yellemek için bir karton tutan Alar, yukarı baktı. Uygar bakmıyordu, çünkü başının üstünde *Efra'nın bikini üstü duruyordu.*

Gülmemek için kendimi zorladığımda karnım kasıldı. Uygar'ın yüzünün yarısını bikinin kapattığını görebiliyordum. Alar, şaşkınlığı geçince Uygar'a baktı ve tüm dünyaya duyurabileceği bir sesle kahkaha attı.

"Bu çocuğun kafasından ne istiyorsun, Efra?" dedim ben de gülümsememi bastıramadan.

Uygar'ın gözlerini kapatıp, dişlerini sıktığını tahmin ettim. Eli, yavaşça başına gitti ve bikiniyi kavradı; siyah saçlarından sıyırırken bikininin ıslaklığıyla saçları parlamıştı. Başını kaldırıp baktığında bizi –daha doğrusu Efra'yı- hedef alan mavi gözleri kısıldı.

Efra, dizlerinin bağı çözülmüş gibi yana sendeledi ve bana tutundu, tüm yükünü üzerime vermişti. Uygar, bir boğa gibi nefes verip gözden kaybolduğunda yukarı çıktığını anladık.

"Ay, geliyor," dedi Efra ve panikledi. "Geliyor, Maya. Sakla beni. Aşağı atlayayım mı?"

"Saçmalama, Efra," dediğimde beni önüne siper almıştı. İçeri doğru ilerlemeye başladım, Efra da tam arkamdan ufak adımlarla geliyordu, elleri sıkı sıkı omuzlarımı kavramıştı.

Uygar kapıyı çalınca Deren, kapı kulpunu kavradı ve o an Efra ciyakladı. "Açma, açma!"

Deren, onu duymadan önce kapıyı çoktan açmıştı, kaşlarını kaldırarak bir Efra'ya baktı bir de Uygar'a.

Uygar, önce beni süzdü, ardımda duran Efra'yı fark edince gözleri direkt oraya odaklandı ve yavaşça içeri doğ-

ru adım attı. Efra yüzünden ben de gerilmiştim, bedenimi daha da büyütmek ister gibi sırtımı dikleştirdim ama dev kardeşlerin karşısında hiç şansım yoktu.

Uygar, kolunu ileri uzatınca Efra sıçradı, istemeden ben de sıçradım. Elindeki bikiniyi görünce elimi kalbime koydum; çocuk sadece düşen bikiniyi uzatıyordu.

Eli daha fazla havada kalmasın diye bikiniyi çekip aldım, belli ki arkadaşım bunu yapmayacaktı. Uygar, arkasını dönmeden önce parmağını arkamdaki Efra'ya uzattı ve Deren'e konuştu. "İlk işin; beni, bundan korumak olsun."

Sonra arkasını döndü ve odadan çıktı.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra Efra, yiğitlenmek için o anı seçti. "Aman, sanki bilerek yapıyorum ya! Ben ne yapayım, koca kafan her yerde!"

Ayak sesleri duyulunca Efra'nın yiğitliği buhar oldu ve balkona doğru koşmaya yeltendi ama gelen, Alar'dı. Suratında, eğlendiği belli olan bir ifadeyle yayık yayık sırıttı. "Haydi, kızlar, yemek hazır!"

"Geliyoruz," dedim bezgin bir sesle. Kamp, tüm hızıyla devam ediyordu, biz ise motive olmaktan çok uzaktık.

Hızlıca duşumu aldım, bol bir tişört ve kot şort giydim. Bahçeye çıktığımda masa çoktan kurulmuştu ve sınırlı malzemeyle -Alar malzemelerin çoğunu sahile götürüp yediği için sınırlıydı- çok güzel iş çıkarmışlardı.

Yemek esnasında Uygar homurdandı. "Alar, iyi ki çiğ et yiyemiyor, yoksa şu an öğle yemeğimiz yoktu."

"Düşünmedim değil," dedi Alar, "Eğer bir gün, bir adada mahsur kalırsak ve yiyecek bulamazsak seni kesip yiyebilirim." Elindeki çatalı Uygar'a doğrulttu. "Ne de olsa benim ikizimsin. En iyi et sendedir." Sonra Bora'ya döndü; gerçekten hayal etmiş ve anı yaşamış gibi suratını buruşturdu. "Bora'nın eti boğazıma takılır. Goril yiyemem ben."

Bora, masanın öbür ucundan çatalını Alar'a fırlatınca

Alar, sağa çekildi. "Yuh, bro! Neredeyse gözümü oyuyordun."

Bora, beyaz dişlerini göstererek hırlar gibi sırıtırken "Amacım oydu zaten," dedi ve yüzündeki ifade silinir silinmez yemeğine geri döndü. Uygar, suratında mimik oynamadan *neden bu, benim ikizim olarak doğdu?* der gibi Alar'a bakıyordu. "Neyse ki bir adada mahsur kalacağımızı sanmıyorum."

"Sizi birbirinizden de korumam gerekiyor mu?" diye sordu Deren. "Görev listemde bu yoktu."

"Alar'ı kendisinden korusan yeter. Ağzını bantla mesela?"

Uygar'ın konuştuğunu duyan Efra, karşılık verdi. "O zaman çok sıkılırız."

Siz sıkıcısınız, alt metnini okuyan Uygar, gözlerini Efra'ya sabitledi ve dik dik ona baktı; kısa süre öyle kaldılar. Ardından Uygar, yemeğine geri döndü.

Devam eden dakikalarda kimse konuşmadı ve herkes, aklındaki her neyse onu düşünmekle meşgul olarak yemeğine gömüldü. Benim aklımda ise bu kampın amacının çok dışında ilerlediği vardı. Kimse, anlaşabiliyor gibi görünmüyordu ama grupta olmak istiyorsam, bunu değiştirmeliydim. Bora'yla süregelen uyuşmazlığımızı bitirme niyetindeydim.

Yemek bittiğinde, erkekler yemeği hazırladığı için biz kızlar da masayı toplama görevini üstlendik. Deren ve Efra masayı topladı, ben de bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdim. İş bitince herkes, bahçedeki açılır kapanır sandalyelere yerleştiğinde ben de arabanın arkasından Bora'nın akustik gitarını getirmiştim. Kampa gelirken iki gitar getirmişlerdi; Alar, baterisini sığdıramadığı için söylenip duruyordu. Bora, elektrogitarını parçaladığım için akustiği getirmişti. Ona karşı mahcuptum ama yapabileceğim bir şey yoktu. Gitar, bir dünya parasıydı ve ben, dünyayı satın alamazdım.

"Şarkı söylemek istiyorum," dedim gitarı Bora'ya uzatırken. "Benim için çalar mısın?"

Bora, bir iki saniye duraksadı. Başını kaldırmış, gür kirpik kümesinin arasından görünen *simsiyahlarını* yüzüme dikmişti. Üzerinde gri bir tişört, siyah basketbol şortu ve spor ayakkabıları vardı. Siyah saçları, yapılı olmadığı için alnına dökülüyordu ama bu bile ona yakışmıştı. Karakterini sık sık eleştirsem de görünüşünü hiçbir zaman eleştiremeyecek gibiydim. Yüz ifadesinde bir hareketlenme olmasa da afalladığını hissedebiliyordum.

Haydi, Bora Ateş, uyumsuzluğumuzu giderelim.

Parmaklarını açıp kapattı, dili dudaklarında dolaştı ve gergince elini uzatıp gitarı istedi. Ona uzattığımda parmakları gitarı kavradı ve kucağına, çalabileceği şekilde yerleştirdi. Ben de karşısındaki kumaş sandalyeye yerleşip diğerlerine baktım. Hepsi, bizi izliyordu.

Knockin' On Heaven's Door (*Cennetin Kapısını Çalıyorum*) şarkısına giriş yaptığımda Bora, ritmi yakaladı ve birlikte ahenk içinde ilerlemeye başladık.

Bora'nın parmakları gitarın tellerini okşarken benim sesim, öğle havasında dans ediyordu. Efra, sağa sola sallanarak, yüzünde yarı gülümser ifadeyle şarkının havasına katıldı. Deren, dikkatle beni izliyordu. Uygar, başını hafifçe aşağı yukarı sallıyor; Alar, tek elinin parmaklarıyla ritim tutuyordu.

Şarkı bittiğinde Efra'nın alkış sesini duydum, ardından Alar konuştu. "Vay canına, Arı Maya, kesinlikle şarkıyı Avril Lavigne'den daha güzel *cover*ladın."

"Başarılı," dedi Uygar yüzünde memnun bir ifadeyle. "Yabancı *cover*larda çok iyisin, ama seni tanıtmak için çekeceğimiz videoda, bir de Türkçe şarkı olacak. Haydi, Türkçe bir şeyler söyle."

Dudaklarımı bükerek bir iki saniye düşündüm, ardından aklıma bir şarkı geldi. Bora'ya baktım, yalın bir uysallıkla beni izliyordu. Kısa bir nefes verip Şebnem Ferah'ın "Sigara" şarkısını söylemeye başladım.

"Aslında ben de isterim
Emeklemeden koşmayı
Güzel elbiselerle
Makyaj yapıp dolaşmayı."

Bora, bir iki saniye bir şey yapmadan bana baktı. O an tereddütlü olduğunu fark ettim. Benim şarkı söylememden hoşlanıyordu, bana eşlik etmekten de öyle ama bunu fark etmek hoşuna gitmiyordu. Yine de onun hoşnutsuzluğuna direnen parmakları, ritmi sağladı ve bana eşlik etmeye başladı.

"Aslında ben de isterim
Düşünmeden konuşmayı
Küçük bir oyun içinde
Önemli kişi olmayı."

Efra, iyice kendini kaptırmıştı, o da şarkıyı mırıldanıyordu ama sesinin kötü olduğunu fark edip sustu. Ona hafifçe gülerek şarkıya devam ettim.

"Aklımdan geçen sözler
Kalbimden gelen sesler
Hepsi bir orman oldu
Bir kibritle yok oldu."

Gözlerim, görmek istediği kişiye bakmakta o kadar ısrarcıydı ki ona direnemedim ve Bora'ya baktım. Birbirimizi izleyerek şarkıyı oluşturduk, melodiler gökyüzüne yükseldi, bir ateş çemberi bizi sardı ve sadece ikimiz kaldık.

"Ben sigara dumanımın altında
Yana yana en sonunda kül oldum
Sen kibritin hiç yanmayan ucunda
Birinin hayatından geçmiş oldun."

Şarkı bitene kadar birbirimize bakmaktan vazgeçmedik, aramızda yükselen bir ateş vardı fakat Bora'nın gözleri, üzerime yoğunlaştıkça ensemden aşağıya buzlu su boşaltılmış gibi oluyordum.

Kendimizi, çevreye o kadar kapatmıştık ki şarkı bitince coşkuyla alkışladıkları için irkildim. Bora, benim gibi dalmadığı denizden çıktığını belli etmese de yüz ifadesi değişti ve biraz önceki yoğunluk kayboldu.

"Harika," dedi Alar. "Seni gruba aldığımız için çok şanslıyız, Arı Maya."

Bora, kayıtsız bir ifadeyle ayağa kalktı, gitarı elinde dik bir şekilde tutuyordu. Biraz önce gördüklerimi ve aramızdaki uyumu hayal ettiğimi sandım. "Asıl bizimle olduğu için o *şanslı*."

Gözlerimi bile kırpmadan hâli ve tavrındaki değişimi izledim. İçeri doğru yürümeye başladığında gerilen sırtı, tişörtünden bile belli oluyordu.

Ben de aniden ayağa kalkınca hepsi bana baktı. "Siz takılın," dedim hepsine. Sonra yapmacık şekilde güldüm. "Lider ile benim, bu kampta yakalamamız gereken bir uyum var."

Sonra Efra, Deren, Alar ve Uygar dörtlüsünü inceledim. Dudaklarım büküldü. "Ve bence sizin de öyle."

Hepsi dönüp birbirlerine baktılar. Deren, Alar'a tiksinir gibi bakıyordu; Uygar, Efra'yı öldürmek istiyor gibiydi; Alar, Efra'ya sırıtıyordu, Efra ise kızarıyordu. Bu dörtlüde işler, şu an anlamak için uğraşmak istemeyeceğim şekilde karışıktı.

Dönüp Bora'nın ardından eve girdim ve etrafa bakındım, onu görememiştim. Bir süre tüm evde dolaştıktan sonra üst kattayken pencereden aşağı baktım, onu elli adım ileride yürürken görünce kaşlarım çatıldı.

Hızla evden çıkıp peşinden gittim. Ulaşmam epey sürmüştü, zira beyimizin devasa bacaklarıyla attığı bir adım, benim üç adımıma eş değerdi.

Sahile gelmiştik. Kumlara bata çıka yanına yaklaştığımda bana dönüp yan bir bakış attı.

"Neden peşimde geziyorsun, Bukalemun?"

Yanına geldiğimde nefesimi düzene sokmakla meşguldüm, hızımdan dolayı yanaklarımı ateş basmıştı. "Yemekten sonra yürümeyi severim," dedim ters ters. Sonra ses tonumu düzeltmem gerektiğine karar verip yapmacık bir uysallıkla ona baktım. "Beraber yürürüz diye düşündüm."

Bora, başını çevirip yürümeye devam etti. Ben de gözlerimi devirip yanında ilerlemeye başladım. Deniz, hafif dalgasıyla suları kıyıya taşıyordu, ayaklarımız hemen hemen sulara değmek üzereydi ama dalga, hep kıl payı kaçırıyordu. Öğleyi biraz geçtiği için güneşin etkileri bir miktar sönmüştü, zaten sezon geçtiği için güneş, teni yeteri kadar yakmıyordu.

"Eğer başka bir kız olsaydı," dedim yürümeye devam ederek, "Onu da böylesine inatla istemez miydin?"

Açık havadaydık ama sanki kapalı bir odaya kapatılmışız gibi aramızdaki hava ağırlaştı. Bora, bana çok ama çok kısa bir bakış attı, ardından bakışları tekrar önüne döndü. "İstemezdim."

Kısa bir sessizlik oluştu ve yürümeye devam ettik. "Peki," dedim tekrar konuşmaya başlayarak. Bora, belli ki sessizlik istiyordu ama bunu ona vermeye niyetim yoktu, "Neden istemiyorsun?"

Onunla ilk defa sakin sakin konuşmaya çalışıyordum. Belki bu uysal sohbet, aramızdaki buz dağını eritirdi. *Ne kadar eritebilirse artık.*

"Sağlam bir grup, sağlam bağlarla oluşur ve benim, yeni bir bağ oluşturma isteğim yok. Kardeşlerim yetiyor."

Alınma. Alınma. Bunun seninle ilgisi yok.

"Ulaş'la aranızdaki bağ, sağlam değil miydi?" diye sorduğumda Bora, aniden başını bana çevirdi, bu konuyu açmamı beklemiyor olmalıydı. "Giray'ın söylediklerini unutma. Bizi, buraya anlaşmamız için gönderdi."

Kısa uyarımdan sonra bana ters gidecekse de vazgeçti ve tekrar başını çevirdi. Gözleri, kısa bir süre denizde dolaştı, güneş ışınlarının suyun yansımasında dolaşmasını izledi. Saçları hafifçe esen rüzgârla kıpırdanıyordu, benim aslan yelesi saçlarım ise neyse ki bağlıydı.

"Şu an aramızda olmadığına göre, demek ki değilmiş."

"Aranızda ne geçti?"

Ani sorum onu durdurdu. Bedenini bana tamamen döndürdüğünde, ben de durmak zorunda kalıp karşısına dikildim. Aramızdaki boy farkı barizdi; yüzüm, bir doksanlık rock yıldızının ancak göğsüne denk geliyordu. Başımı geriye atıp ona baktım.

"Bunu merak ettiğini biliyorum, Bukalemun," dedi ve bana bir adım daha attı. "Ama ne demişler..." derken gözleri gözlerimde dolaştı, tehditkâr bir hava yine etrafımızda esmeye başlamıştı. Bizim aramızdaki uyum anca bu kadardı. "Kediyi merak öldürür."

Dik dik suratına baktım.

"Merakın, seni ona daha çok yaklaştırmasın. Onu etrafımda istemiyorum, dolayısıyla *etrafımdakilerin* etrafında da istemiyorum."

Ona doğru bir adım attığımda yüzlerimiz daha da yakınlaştı ve rüzgâr, tekrar eserek saçlarının önlerini havalandırdı. "Benim *etrafımda* kimlerin olacağına karışamazsın."

Bu tavrımı beklediğini belli eden bir ifadeyle güler gibi nefesini verdi. "Seni neden kabullenmediğimi soruyorsun ya," dedi bir eliyle saç lastiğimden kurtulup, öne düşen saçımı parmağına dolayarak. Sert parmakları yanağıma değdiğinde bedenim, bir çırpıcının içine düşmüş gibi yumuşak bir kıvama gelmek üzereydi, "Başına buyruksun. Kafana eseni yapmaktan çekinmiyorsun. Bağımsız olmak istiyorsun, ailenden bile bu yüzden kaçıyorsun."

Parmağıyla, saç tutamımı kulağımın arkasında yerleştirdi ama ben, sanki elleri boğazımı sıkmış gibi yutkunamadım. Nefesim boğazıma takıldı, içimdeki baskı büyüyordu.

"Sen, sadece şarkı söylemeyi her şeyden çok sevdiğin için mecburen aramıza girmek istiyorsun." Koyu renk gözleri kısıldı, nefesi taze ve şu an üzerimize vuran güneşin yarattığı sıcak etkinin aksine, serindi. "Sen, aslında hiç bağ istemiyorsun. Ne yeni ne eski. Bir gün, o zamanki rüzgârın nereye eserse oraya gitmek isteyecek ve bizi bırakacaksın."

Söyledikleri, beni bir süre sessizliğe sürüklemişti. Ablam Eda da bağımsızlığımdan dem vuruyordu ve Bora'nın beni bu kadar iyi çözdüğünü fark edememiştim. Beni izlemişti, gözlemlemişti ve anlamaya çalışıyordu. Ortaya çıkardığı sonuçsa başarılıydı. Ama yine de...

Ona, onları bırakmayacağımı söylemek istedim. Müziğin oluşturduğu bağı kabullenebileceğimi söylemek istedim. Ateş'in külü değil, direkt "Ateş" olmak istiyordum.

Dudaklarım aralandı, aklımdan geçenleri dilime dökme zamanıydı. Onun beni neden kabullenemediğini şimdi daha iyi anlıyordum, benim de Ulaş gibi onları yarı yolda bırakacağımdan emin gibiydi.

"Ben..." dedim kelimeler ağzımdan çıkmak için çırpınırken. Çok kısa bir saniye etrafıma bakınıp, cümlelerimi toparlamaya çalıştım; çok hassas bir çizgide yürüyorduk. Rüzgâr, uğultulu bir şarkı söylüyordu; dalgalar, ritmiyle ona eşlik ediyordu. O güzel atmosferin ortasında, gergin konular konuşmak tam bize göreydi.

Fakat o an bir şey dikkatimi çekti. "Bora!" Adını uzatarak söylerken sesim tizleşmişti. "Aaaa," dedim gardımı yavaşça alarak, "O, üzerimize mi geliyor?"

Bora, ne olduğunu anlamak ister gibi benim baktığım yere baktı ve tepki veremeden *olan oldu*.

Sahibinin elinde kaçmış, oldukça iri bir *Golden Retriever*, çıldırmış gibi bize doğru koşuyordu. Sahibi yaşlıydı ve köpeğe yetişmek için çabalasa da uzak kalmıştı. Köpek, dehşet bir sevinçle, dili dışarıda üzerimize sıçradığında ben de tu-

haf bir çığlıkla Bora'nın üzerine devrildim.

Üçümüz de paldır küldür ıslak kumda yuvarlandık.

Boğuk sesler eşliğinde sırtıma ağırlık yapan *Golden*'la Bora'nın üzerinde yatıyordum. Bora'nın sağ yanağı komple kum olmuştu, saçının bir kısmı kumluydu ve köpekle benim ağırlığım yüzünden yüzünü buruşturmuştu.

Kalkmaya çalışınca dirseğim karnına denk geldi. "Ah," dedi boğuk sesle. Ardından tüm bu olanların sorumlusu sırtında oturmuyormuş gibi suçu bana atarak kükredi. "Bukalemun!"

Golden, havladı.

Köpek bile Ateşlilerin hayranı olamazdı, değil mi?

Dudaklarımız birbirine o kadar yakındı ki nefesim, Bora'ya çarpıyordu. Bu da daha çok debelenmeme neden oldu. Benim dudaklarım ona değmedi ama köpeğin dili, Bora'nın yanağıyla buluştu.

Hayvan olduğu kesinleşti.

"Zilli, buraya gel!"

Duyduğum cümleyle kaşlarım havaya kalktı. Üstümdeki ağırlık kaybolmuştu ve Bora'ya sarkıntılık yapan köpeğin adının Zilli olduğu ortaya çıktı. Sahibi, köpeği severken bir yandan azarlıyordu. "Kusura bakmayın, çocuklar," dedi kadın. 60'lı yaşlarında görünüyordu, kıvırcık beyaz saçları vardı. "Ne zamandır hastaydım, onu gezdiremiyordum. Hem sahile gelmenin sevinci var hem de sizi görünce oyun oynamak istedi."

Bora'yla hâlâ yerde iki seksen uzanmış, olduğumuz yerden kadına bakıyorduk. Ardından kendimi toparladım ve ayağa kalktım. Bora da benim peşimden kalktığında Zilli, hoplayıp zıplıyordu. Kuyruğunu sallayarak onun etrafında dolanmaya başladı.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek. "Belli ki Bora'yı çok sevdi."

Bora, çatık kaşlarını düzeltti. Yüzündeki kumun bir kısmını temizledikten sonra eğilip Zilli'nin başını okşadı. Yüzünde saf bir gülümseme oluştuğunda onu izlemeye başladım. Köpeğin yüzünü ellerinin arasına alıp sevmeye başladı.

"Çok tatlı bir kızınız var," dedi kadına dönüp.

Kadın, gülümsedi. "Teşekkürler. Sizin de maşallahınız var. Çok yakışmışsınız."

Boğazıma takılan tükürüğümle boğulmayı diledim. "Teşekkürler ama biz..."

"Teşekkürler," dedi Bora. "Biz eve gidelim artık. Üstümüzü değiştirsek iyi olacak."

Kadın, mahcup bir şekilde gülümsedi. "İyi günler, çocuklar. Tekrar kusura bakmayın."

Kadın, Zilli'yi zar zor Bora'nın bacağından çekip aldı. Köpeğe son bir kez gülümsedik ve onun başını okşadık. Ardından kumlarda bata çıka, geldiğimiz yöne doğru ilerlemeye başladık.

"Neden lafımı kesiyorsun?" diyerek sataştım yola devam ederken. "Yoksa sen de mi çok yakıştığımızı düşünüyorsun?" Yüzümde, gıcık olmasını sağlayacak bir sırıtma vardı.

Bora, bana baygın bir bakış attı. "Daha fazla lafa tutmaması içindi." Ardından sahile inşa edilmiş duş kabinini gösterdi ve oraya ilerledi. "Gel, eve gitmeden şu kumlardan kurtulalım. Yoksa Alar'ın diline düşeriz."

"Yani yakıştığımızı düşünüyorsun," dedim gıcık etmeye devam ederek. Köpek üzerimize atlamadan önceki konuşmayı devam ettirmek istemiyordum; gerginlik, istediğim en son şeydi. Konuşarak onun güvenini kazanamazdım, bana güvenebileceğini göstermem gerekiyordu.

Bora, kapısız kabinin içine girip suyu açtığında benimle ilgilenmediğini kabullenip arkamı döndüm. "İnsan, biraz centilmen olur, bana öncelik verirdi."

Kollarımı birbirine dolayıp söylenirken, bir çift kol da benim gövdeme dolandı. Ayaklarım havalanırken çığlık atıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Bora, "Öncelik senin," dedi ve beni *Titanik*'in battığı Atlas Okyanusu'ndan daha soğuk bir suyun altına soktu.

"Bora!" diyerek çığlık attım. "Lanet olsun, lanet olsun, dondum!" Ben çığlıklar atıp zıplayarak suyun altından kaçarken o, benim yolumu kapatıp duş kabininde kalmamı sağladı. "Pisliksin Bora, pislik!"

"Sen benimle uğraşırken sorun yok, ben uğraşınca pislik mi oluyorum?" Islak kirpiklerim ve şarıl şarıl akan suyun arasından, dişlerini göstererek sırıttığını seçebiliyordum.

"Pisliğin önde gideni, bayrak taşıyanı, taç takanısın! Kapat şu suyu!"

Neyse ki haykırışlarıma duyarlı oldu ve suyu kapattı. Kalbim, bileğimdeki nabızda atıyordu, soğuk suyun etkisiyle tenimden buhar çıkıyordu. "Senin yüzünden hasta olacağım," dedim göğsüne bir tane tokat patlatarak.

Bora, o an hiç beklemediğim bir şey yaptı ve göğsündeki elimi çekemeden bileğimi yakaladı. Bileğimde atan nabzımın üzerinde parmakları vardı, o nabzın artık durmak üzere olduğuna yemin edebilirdim.

Afallayarak suratına baktım. Yüzüm ıslaktı ve damlalar, kirpiklerimden sicim gibi yanağıma akıyordu. Bora, suyun altına çok girmediği için fazla ıslanmamıştı ama nemli görünüyordu.

Aramızda bir enerji patlaması oldu ve isim bulamadığım bir etkinin altına girdim. Parmak uçları, bileğimi usulca okşadı ve bana, daha çok yaklaştı. Kalp atışlarını hisseder gibi oldum; bir şey, onu heyecanlandırmıştı.

Hayır, hayır, hayır! Sağduyuna sahip çık.

Sağduyum, sahildeki kumlar gibi milyon parçaya ayrılmış, biraz önce üzerimden akıp giden suya karışmıştı.

Sırtım, duş kabininin duvarına iyice yaslanmıştı ve Bora, neredeyse tüm alanı dolduruyordu. Gücü, heybeti, tüm kabini kaplamıştı. Benim bedenimi himayesi altına almıştı, ellerinden biri belime yerleştiğinde tepkisiz bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettim.

"Çok güzelsin," dedi yüzüme ilk defa uzun uzun bakarak. Bakışları, çatıları yerinden söken fırtına gibi şiddetliydi. Daha önceleri beni izlemek için kendine belki de izin vermiyordu, bana güzel bir şey söylemek ona ters geliyordu ama şu an, Bora Ateş, yalın bir dürüstlükle hareket etmekten kendini alamıyor gibiydi. "Ve bu, benim canımı çok sıkıyor."

Zamanda donup kaldım.

Dudaklarım aralandı fakat sesime kavuşturacak kelimeleri bulamadım. Gözleri, dudaklarıma kaydığında nabzım tekledi; kalbim, göğüs kafesimden kaçış planı oluşturmaya başladı.

"Bir anlaşmamız var," dedim gerginleşen kaslarımla. Neyin gelmek üzere olduğunu sezinliyordum, o da öyle. Mıknatıs gibi birbirimize çekiliyorduk. Gözlerim, hipnoza girmiş gibi dudaklarında takılı kalıyor, ardından aynı hızla koyu renk gözlerine çekiliyordu. "Birbirimizi öpmeyeceğiz."

"Anlaşmayı bozuyorum," dediğinde sesindeki arzu, istek ve ateş, irade duvarıma bir balyoz indirdi. Kalbim, deli gibi gümbürdedi ve nefesim kesilerek donakaldım. "Cezasını daha sonra konuşuruz."

Ve beni öptü.

Daha önce benim onu sokakta öptüğüm gibi ya da onun beni sinirlendirmek için öptüğü gibi değildi. *Bu, gerçek bir öpüşmeydi.* Dudakları, hızlı bir şekilde dudaklarımı buldu ve uzun zamandır bunu yapmak istiyormuş gibi soluğunu verdi. İkimizin de boğazından kopup gelen ses, arzumuzu iki katına çıkarmış, aradaki enerjiyi fitillemişti.

Onu iteklemem ve kıskacından kurtulmam gerekiyordu ama bu kez, içimde kendime hâkim olmak gibi bir istek yoktu. Güç bela nefes alabiliyordum.

Sıcak dudakları, benimkilerin tadına varmak istercesine öperken elleri, bedenimde dolaşıyordu. Kollarımı boynuna sardığımda beni, iyice kendine çekti. Elleri, belime dolandı ve parmak uçlarımda yükselmemi sağladı.

Tadı güzeldi. Yemekten sonra naneli şeker yediğini görmüştüm; nanenin ferahlığı, artık benim de ağzımdaydı. Dudakları, dudaklarımdan kayarak boynuma doğru ilerlediğinde gözlerimi kapatmaktan kendimi alıkoyamadım.

Sahilde olan herhangi biri, açık kapıdan bizi görebilirdi. "Bora," dedim uyarmak isteyerek ama beni duymadı. Boynuma ufak öpücükler bırakırken dudakları, sanki ateşten bir yol çiziyordu.

Öpücükleriyle aramızdaki uyumsuzluğu, rekabeti, anlaşmazlığı, güvensizliği geride bırakıyordu. Bunu, sadece tek bir şey sağlayabilirdi ve şu an, sanki ona eş değerdi.

Şarkı söylemek.

Bora beni öperken, şu dünyada yapmaktan en zevk aldığım şeyi yapıyor gibiydim. Bu, inanılmazdı.

Geri çekildiğinde birbirimize baktık, soluklarımız birbirine karışıyordu, o da anın verdiği yoğunlukla nefes nefeseydi.

Fark ettiğim şeyle, neredeyse bacaklarımın bağı çözülecekti ve kollarına yığılacaktım fakat bunu, dışa vurmadım. Her şey kontrolümdeydi, duygularımı yönetmek benim elimdeydi. Böyle olduğunu düşünüyordum.

Annem öldüğünde, acıyı içime gömmüştüm. Babam bizi bıraktığında, umursamazlığımı kendime maske etmiştim. Fakat şimdi hissettiğim şey, beni ölesiye korkutmuştu. Bundan sonra ne olacaktı, beni ne bekliyordu, tahmin bile edemiyordum.

Bora, kalbimi çevreleyen duvarları yıkmaya başlamış, hırsızlara karşı kurduğum alarmı devre dışı bırakmıştı.

Kalp hırsızı.

Bora Ateş, gerçekten kalp hırsızıydı.

Bölüm 24 - Basgitarist

Efra Demir

Müzik dinlemeyi ve film izlemeyi severdim fakat onlardan daha çok sevdiğim bir şey varsa, o da hayranlık beslemekti.

İzlediğim filmde, başkarakter yakışıklı olursa ona âşık olur, onun fotoğrafını duvar kâğıdım yapar, bir süre onu hayal ederdim. Ateş grubu piyasaya ilk çıktığında, okul grubuna amatör performans videoları düşmüştü. O videoda hepsinin aşırı yakışıklı olduğu gerçeği dışında, yetenekli olduklarını da inkâr edememiştik.

Benim ilgimi, ara ara kameraya gülümseyen solist ve *rock* işareti yapıp sırıtan baterist çekmişti. Çatık kaşlı lider ve bas gitarist ise beni ürkütmüştü.

Şimdi kendimi, canlı bir film sahnesindeymiş gibi hissediyordum. Filmin adı: *Rock Yıldızlarıyla Motivasyon Kampı.*

Buraya, hayranı olduğum, şimdi ise Maya'nın grup arkadaşları olan Ateş kardeşlerle gelmiştik. Amaç, onların daha çok kaynaşmasıydı fakat belli ki bizim de arayı düzeltmemiz gerekiyordu; çünkü bahçede oturan dörtlünün arasındaki gerilim, neredeyse somutlaşacak ve bizimle dalga geçerek orada dans edecekti.

Biraz önce Maya'nın şarkı söylemesi ve Bora'nın gitar çalmasıyla neşelenmiş, onlar gidince ise sessizce oturmaya başlamıştık. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu, garip bir atmosfer, ortama hâkimdi.

Birbirine Kuzey Kutbu ve Güney Kutbu kadar zıt olan Ateş ikizlerini izledim. Uygar Ateş, hiç değişmeyen yüz ifadesi ve çatık kaşlarıyla kulaklığını takmış, bir şeyler dinliyordu. Alar, telefonuyla ilgileniyor, ikizinin aksine bir şeye gülüyordu.

Deren ise öylece bir noktaya odaklanmıştı ve yüzü, düşünceleriyle gölgelenmişti. Geçen gün, onu *Hayalet* lakabıyla yarışta gördüğümden beri aklımı kurcalayan sorular vardı. Birincisi; tuvalette neden ağlıyordu, yarışı kaybettiği için mi? İkincisi; Uygar, onu neden koruma yapmıştı?

Ben bunları düşünürken Alar, bir anda konuşmaya başladı: "Bu ne ya, cenazeye mi geldik?" Uygar, Deren ve ben, gözlerimizi ona sabitledik, o da sırayla üçümüze baktı. "Ruhunuz ölmüş sizin."

Birden ayağa kalktı ve arkasını dönerek eve doğru yürümeye başladı. *Hayır, gitme. Beni, bu ikisiyle yalnız bırakma!* diye bağırmak istedim, ama onun yerine dudaklarımı büzerek kumaş sandalyede oturmaya devam ettim. O sırada, bedenimden soğuk bir ürperti geçti.

Başımı milim oynatmadan, gözlerimi yuvalarında sağa doğru çevirdim ve görüşüm beklediğim şeyi yakaladı. *Uygar, bana bakıyordu. Uygar, bana bakıyordu. Uygar...*

Yerimde kıpırdandığımda, heykel gibi anlaşılmaz bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi ve kulaklığıyla her ne dinliyorsa eylemine devam etti.

Havalanan tüylerimi, elimle yatıştırdım. Bugün başına bikini üstümü düşürmem, gerçekten büyük talihsizlikti; utancım hâlâ devam ediyordu. Bu çocuğun kafasıyla bir sorunum yoktu, ona yaklaşmak bile istemiyordum ama nedense sürekli başına bir iş açıyordum.

Gözlerim, yavaşça Deren ve onun arasında gitti geldi. "Eee," dedim birden, "Ne zamandır motor yarışı yapıyorsun, Deren?" Konuşmazsam, ben de bir buz kütlesine dönüşecek ve en ufak darbede çatlayacaktım.

Uygar, yarıştan sonra tuvaletin çıkışında beni beklediği için elinde gümüş kaskıyla arkamdan çıkan Deren'i görmüştü. Deren, o zaman benimle konuşmamıştı, Uygar'la da öyle. Ama belli ki sonradan iletişime geçmişlerdi.

Deren, bana doğru döndü; çarpıcı bir göz rengine sahipti. Gözleri; Maya kadar parlak, Uygar ve Alar'ın mavi gözleri kadar yakıcı değildi fakat gümüşün güzel bir yansımasına sahipti.

Tuvalette onu ağlarken duyduğumu bildiği için biraz rahatsız olduğunu fark ettim, yine de tavrını bozmadan omuz silkti. "Birkaç aydır."

"Vay be," dedim elimi çenemin altına koyarak. "Bu işte, aşırı iyisin."

Uygar, kulaklığı kulağından çıkardı ve özenle sararak cebine koydu. O sırada ilgisinin üzerimizde olduğunu anladım. "Şimdi sen, Cambaz'ın hem koruması hem rakibi misin?" Yüzümde tatlı bir gülümsemeyle, bir ona bir donuk prense baktım.

Yürek yuttun sen. Onunla ilgili neden konuşuyorsun? Bırak, ne yapıyorlarsa yapsınlar.

Deren, sohbet etmekten hoşlanıyor gibi görünmese de beni terslemedi ve sorularıma cevap vermeyi sürdürdü. Bir elini, omuzlarına gelen siyah, düz saçlarının arasından geçirip, "Bir süre yarışmayı düşünmüyorum," dedi.

"Gidip, Alar'a bakmaya ne dersin?"

Uygar, kararlı bir şekilde araya girince gözlerim aniden ona çevrildi. Dirseğim, neredeyse sandalyenin kolundan düşecekti.

Üzerinde, siyah bir basketbol şortu ve siyah bir tişört vardı. Kıyafetlerine uygun siyah, düz saçları, hafif esen rüzgârla dalgalandı ve bugün girdiğimiz denizin tonunu alan gözleri, beni yerime mıhladı. Başını ufak bir açıyla yana yatırmış, kemikli parmaklarını sandalyenin kollarına ritim tutacakmış gibi yerleşmişti.

"Buzdolabını boşaltmasını engellersen, hepimize büyük bir iyilik yapmış olursun."

Ritim başladı fakat Uygar'ın parmakları değildi o ritmi tutan, benim kalbimdi. Garip bir şekilde atmaya başladı ve bu ritmi tanımadığımı fark ettim.

Benden iyilik istiyor gibi görünürken, aslında bana iyilik yapıyordu. Eğer onunla motor yarışına katılırsam, Alar'ı tavlamam konusunda bana yardım edeceği konusunda anlaşmıştık. Ve işte, *yardım ediyordu*. Alar'la yalnız kalmamı sağlıyordu.

Elimi usulca çenemin altından çektim. Güzel bir noktaya parmak basmış, bana istediğim şeyi hatırlatmıştı. Motor yarışıydı, kampa gelmekti derken amacımı unutmuştum.

"Peki," dedim sesimin ayarını sabit tutarak, "yiyeceklerin bitmesini ben de istemem." Ayağa kalktığımda bir atmaca gibi beni süzdü, bu da bakışlarımı ondan kaçırmamı sağladı. Bana bakması, beni rahatsız ediyordu.

Usulca eve doğru yürüdüm, sürgülü cam kapıyı sağa doğru çekip içeri girdim. Uygar'ın yörüngesinden çıktığımdan emin olunca soluğumu vererek etrafıma bakındım. Alar, oturma odasında yoktu. Mutfaktan gelen sesle, gerçekten yemeklere saldırmış olabileceğini düşündüm.

Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım ve hayranı olduğum çocuğun yanına doğru ilerledim. Kafamı, açık olan kapı eşiğinden uzattığımda onu, masanın başında, sıkıntısını *Nutella*'yla atan kızlar gibi kavanozu kaşıklarken buldum. Marketteyken *Nutella*'yı, kahvaltıda pankek yapıp üzerine süreceğini söyleyerek almıştı ama belli ki, kafasını içine sokmak, daha cazip gelmişti.

Açık tonlardaki saçları yapılı değildi ve normalden daha dalgalıydı. Üzerinde, yanlarından kırmızı şeritlerin indiği siyah bir şort vardı, bir *rock* grubunun baskısının olduğu tişört giymişti. Bir ekmek parçası koparıp, üzerine çikolatayı titizlikle sürerken şarkı mırıldandığını duydum.

"Yalan dostum aşk diye bir şey yok
Aşk dediğin üç günlük eğlence
Bilemedin beş gün sürsün
Kapılıp da sürünen çok."[6]

Sözleri, epey manidardı... Suratımı asarak ona bakarken, beni görüp başını kaldırdı. Kısa bir an göz göze kaldık ve ne söyleyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı aralık bıraktım.

Alar, şarkı mırıldanmayı bırakıp parmağıyla kavanozu gösterdi. "*Tatlı şeyleri* severim." Öyle bir sırıttı ki asılan suratım değişti; yüzüm, gökkuşağı gibi renkten renge girdi.

"Aaa, ben..." Elimle kafamı kaşıdım. "Yani biz... Yiyecek kalmamasından endişelendik."

Alar, yüzündeki sırıtış solarken gözlerini devirdi. "Alçak ikizin endişeleniyor desene şuna."

Doğru nokta.

"İkizler, birbirlerinin hissettiğini hissederlermiş diye duydum, doğru mu?" Aniden aklıma gelen soruyla Alar güldü. *Çok güzel gülüyordu.*

"Uygar'ın hislerini hissetseydim, ısınmak için kendimi benzin döküp yakardım."

Ister istemez dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı. "Evet, biraz soğuk biri."

Alar'ın kaşları havaya kalkınca alnı kırıştı. "Biraz mı?"

Yine kıkırdadım. "Belki Everest kadar soğuktur."

Bu seter o da güldü. "Gel," dedi bana çaprazındaki sandalyeyi göstererek, aynı zamanda elindeki çikolata kavanozunu salladı. "Beraber kaşıklayalım."

Kısa bir duraksamadan sonra yanına yürüdüm ve yavaşça sandalyeye oturdum. Çok heyecanlanmıştım, ellerimin titrememesi için çabaladım. Alar, hızlı bir hamleyle kalkıp

[6] Kurban - İslam Doğan

çekmeceden benim için de bir kaşık kaptı ve bana verip yerine oturdu. Teşekkür ederek kaşığı elimde tuttum. Resmen, hayranı olduğum *rock* grubu üyesiyle *Nutella* kaşıklayacaktım.

"Senin kardeşin var mı?" diye sordu bana, kaşığımı batırmam için gözleriyle kavanozu işaret ederek. İşaretini takip ettim ve *Nutella*'ya kaşığımı batırıp dudaklarıma götürdüm.

"Hayır, ben tek çocuğum."

Alar, hüsranla dudağını büktü. Düzgün burnu, dolgun olmayan ama ona çok yakışan dudakları ve çıkmaya yüz tutmuş sarı sakallarıyla çok yakışıklıydı.

"Çok sıkıcı olmalı. Goril Bora ve buz dağı ikizim olmasa ne yapardım, düşünemiyorum."

Bora'ya taktığı lakaba gülmemek için kendimi zorlamama gerek kalmadı çünkü bir yandan da hüzünlenmiştim. Ben de küçükken hep bir kardeş isterdim.

"Üzülme," dedi Alar yüz ifademi fark edince. "Bora ve Uygar, sana abilik yapabilir." Sonra kaşları yukarı kalkıp indi. "Ama ben, hayallerini süsleyen *rock* yıldızı olarak kalmalıyım."

Tükürüğüm kılçıkmış gibi boğazıma takılınca öksürdüm. Alar, debelenişime son vermek isteyerek ayağa kalkıp bana su doldurdu ve hafifçe sırtıma vurdu. "Helal, tatlı şey. Helal."

"Pardon," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Alar'ın dobralığı, beni afallatıyordu, ne diyeceğimi kestiremiyordum.

Ansızın kulaklarımda bir ses yankılanınca önce duraksadım, ardından gözlerim irileşti.

"Ne oluyor?"

Alar'ın sorusunu duyunca, duyduğum sesin doğruluğundan emin oldum. Aklım karışmış gibi suratım buruştu.

Ses kesinlikle... Deren'e aitti!

Gerçekten bağırıp bağırmadığını anlamak ister gibi Alar'la birbirimize baktık. Evet, ikimiz de doğru duyuyorduk.

Adımları, benden önce mutfağın çıkışına yöneldi, ben de peşi sıra ilerledim. Oturma odasını geçip bahçeye açılan kapıya geldik ve Alar, kaslı kolları gerilirken sürgülü kapıyı kenara çekti.

Batmakta olan güneşin aydınlattığı havada, bahçeye odaklandım ve hava, nedense öğlene göre daha kötüydü. Koyu bulutlar, gökyüzünü kuşatmaya başlamıştı.

Gözlerim, gördüğü manzarayı algılamak isteyerek kısıldı.

Deren, bağırarak kumaş sandalyede bacaklarını toplamış, neredeyse cenin pozisyonundaki bir bebek kadar küçülmüştü. Uygar, ayağa kalkmış garip bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Çekin şunu," diyerek bağırdı Deren. O an, kaşlarım havaya kalktı ve neyden bahsettiğini çözmeye çalıştım. , Motor yarışlarına katılan, dev gibi erkekleri yere seren bu kızı korkutan şey ne olabilirdi?

Alar, hepimizden önce olayı çözmüştü. Uzun bacaklarının avantajıyla ileri doğru atıldı ve hızlı adımlarla çimlere eğilip bir şeyi eline aldı.

Deren, dehşetle nefesini tuttu. Renkli gözleri kocaman olmuştu ve sarsılmaz yüz ifadesinin bu denli değişmesi beni şaşırttı.

"Aaaa," dedi Alar, dudaklarını ileri doğru büzerek elindeki şeyi sevdi. "Erkek Fatma, belki de hiç bulamayacağın prensin ayağa gelmiş. Bir öp de insana dönüşecek mi bir bakalım." Alar'ın elinde tuttuğu şey, bir *kurbağaydı*.

Belli ki Deren'in fobisi de kurbağalardı.

Alar, ona doğru bir adım atınca Deren, ayağa kalktı. "Sakın yaklaşma!" dedi genizden gelen bir sesle, "Git, bırak onu uzak bir yere!" Bir elini ileri doğru, *dur* der gibi uzatmıştı.

Alar'ın yüzünü göremesem de ses tonundan şeytan gibi sırıttığını anladım. "Haydi, ona bir öpücük ver," dedi ve bir adım daha attı.

Geriye doğru bir adım atarken Deren'in uyarı dolu bakışları, Alar'a sabitlendi. Alar, bir adım daha öne gitti ve son bir hamleyle Deren'e doğru hızla atıldı.

"Seni lanet olası piç!"

Deren, kendini geriye savurdu ve koşmaya başladı. Küfürler savuruyor, çığlıklar atıyor, kaçıyordu. Alar, kahkaha atarak onun peşine takılmıştı. Onlar koşarak bahçe duvarını aşıp gözden kaybolduklarında, olduğum yerde dikilmeye devam ediyordum ve benimle birlikte dikilen *biri* daha vardı.

Loş bir sessizlik bahçeyi sarmıştı; kıpırtısız iki beden, giden iki kişinin kaybolduğu yöne bakıyordu.

Uygar, bana döndüğünde göz göze geldik. *Biraz önce ne olmuştu öyle?*

"Eee," dedi soru soran gözlerle eğlenir gibi bir sesle. "Alar'ın ilgisini ancak bu kadar süre çekebildin demek."

Söylediği şeyi duyunca bakışım, düz bir şekilde yüzünde asılı kaldı. Ardından kaşlarım, alnımın ortasında birleşti ve elimi belime dayayarak suçlayıcı bir tonda konuştum. "Buradaki kargaşa olmasaydı ya da Alar'dan önce *sen* müdahale etseydin, her şey yolundaydı."

Uygar'ın kaşları, ufak bir açıyla havaya kalktı. "Seni, onunla yalnız kalman için gönderdim, bu yetmiyor, bir de rahat olmanız için mi uğraşayım?"

Elimi belimden çekip, sırtımı tekrar dikleştirerek saçımı omzumdan geriye ittirdim. "Seninle motor yarışına katılmamla, beni mutfağa, onun yanına göndermen karşılaş-

tırılamaz bile." Ona ilk defa ters ters baktım. "Biraz daha uğraşmalısın."

Uygar, bir iki saniye bana baktı. Ardından bacakları harekete geçince ona bakakaldım. Ağır ağır, hiç acele etmeden, bana kaçmak için yeterince fırsat vererek yaklaştı. Olduğum yerde durup dibime girmesini izledim. Uzun bacakları sayesinde, normalden daha az adımla yanıma ulaşmıştı.

Eğildiğinde gözlerim, dudaklarının hizasına geldi, bel kemiğimden aşağısını bir ürperti sardı.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunduğumda, sesini duymaması için dua ettim. Ortamda sadece biçimsiz çimlerin arasındaki böceklerin sesi vardı. Hava gitgide kararıyordu, bulutlar ortama nemli bir hava katıyordu. Hava, sabahın aksine soğumuştu.

Ya da şu an yüzüme odaklanan mavi gözler yüzünden soğuktu.

Ya da tehlikeli bir rüzgâr gibi yüzüme esen nefes yüzünden.

Eli havaya kalktı; basgitarda sanat yaratan güçlü parmaklarından biri, yüzüme doğru tırmandı ve o an, sanki fantastik bir kitap karakteri zamanı durdurmuş gibi dondum.

Belki de çok sevdiğim bir karakter olan Marcus Lawford[7], buralarda bir yerdeydi.

Ah, hayır. Burada olan kişi, olmasını en son bile beklemediğim, ilgimi hiç çekmeyen, gördüğümde ürktüğüm ve ona yaklaşmak dahi istemediğim Uygar Ateş'ti ve onun başparmağı, dudağımın kenarına dokunuyordu.

Parmağı, dudağımın kenarındaydı. Dudağımın kenarında. Dudağımın.

Uygar, nazik bir hareketle başparmağını tenime değdir-

7 Yazarın "Av" isimli fantastik roman serisinden bir karakter.

di ve şoktan donmuş yüzümle ona bakakaldım. Parmağını geri çektiğinde, göz ucuyla koyu bir şeyin eline bulaştığını fark ettim. *Nutella.*

"Eğer onu etkilemek istiyorsan," dedi buğulu bir sesle, "Utangaç olmayı bırakmalısın."

Nefesimi tuttuğumu, soluğumu acilen verme ihtiyacı duyunca fark ettim. Nefesimi gürültüyle vermemek için usulca dudaklarımı araladım ve nefesim, onun yüzüne çarptı.

"Olduğumdan farklı davranmam gerekiyor yani." Dudaklarımı mühürledim fakat o mühür birkaç saniyede kırıldı. "Utangaç tavırlarımdan rahatsız mısın?"

Uygar, o an, şu *Biscolata* reklamlarında gördüğümüz hareketi yaptı: *Benim dudak kenarımdan* başparmağına bulaşmış çikolatayı, dudaklarına götürüp yaladı. Yanaklarımdan kulaklarıma kadar patlıcan moruna döndüğüme emindim.

"Konumuz Alar sanıyordum."

Ağzım aralandı, geri kapandı. Bu sefer dudağımdaki mühür oldukça sağlamdı.

Uygar, gözlerindeki eğlenen parıltılarla kaşlarını kaldırdı. "Alar, cüretkâr kızlardan hoşlanır," dedi ben, hipnoza girmiş gibi aval aval ona bakarken. "Eğer istediğin oysa kendin gibi davranmaya son ver."

Ve arkasını dönerek benden uzaklaştı. Kişisel alanım ferahlayınca omuzlarımı indirdim. Sanki okyanusun dibinden yüzeye çıkmışım da havaya yeni kavuşmuşum gibi derin bir nefes aldım.

İlerleyerek kumaş sandalyesine tekrar oturdu ve bir ayağının bileğini, diğer dizinin üzerine attı. Cebinden çıkardığı sigarasını dudaklarına götürürken onu izliyordum.

Aklımı toplamaya çalışarak başımı salladım. "Bilgi için teşekkürler," dedim sonunda konuşmayı akıl ederek. Utangaç biriydim ve bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Bir insan için değişmek de istemiyordum. Ama Alar'ı elde

etmek istiyorsam, bunu aklımda tutsam iyi olurdu.

Uygar, sigara dumanını üflerken beni inceledi. "İşin çok zor, ufaklık."

Gözlerim yavaşça kısıldı, *Grumpy Cat* gibi ona baktım. Beni küçümsemesi sinirlerimi bozmuştu.

"Göreceğiz," derken yapmacık bir tebessümün etkisiyle dudaklarım kıvrılmıştı. Sırf Uygar Ateş'i haklı çıkarmamak için elimden geleni yapacaktım.

Uygar, ilgisini benden çekerek elini cebine attı ve kulaklığını çıkardı. Telefonuna takarken bana, kısa bir bakış attı.

"Gelsene buraya."

Tam ondan uzak olabilmek için arkamı dönüp içeri gideceğim sırada, söylediği şeyi duydum ve bacaklarım yere tutkalla yapışmış gibi kaldı. Etrafıma şöyle bir göz gezdirip, *ben mi?* diye sorasım geldi.

Sanki düşüncelerim alnımda tabelayla belirmiş de Uygar bunları okumuş gibi, "Senden başka kimse yok burada," dedi ve bariz olan gerçeği dile getirdi. "Dolayısıyla seni çağırıyorum."

Gözlerimi hafifçe yuvarladım ve kısa bir nefes verdim. Ona doğru yavaş adımlar atarak ilerledim. Yanındaki kumaş sandalyeyi kendine yaklaştırıp oraya oturmamı işaret etti.

Soru soran gözlerle yüzüne bakarken o, yüzü telefona dönük şekilde bir şeylerle uğraşıyordu. Suratımda temkinli bir ifadeyle sandalyenin önüne geldim, oturmadan önce amacını öğrenmek isteyerek suratını izledim.

Başını kaldırıp bana baktı ve kulaklığının birini bana uzattı. "Şunu bir dinle."

Hı?

Bir kulaklığa bir ona baktım.

Tamam, öyle olsun. Kulaklığı uysal bir hareketle elime aldığımda Uygar, beni izliyordu. Yanına oturup kulaklığı kulağıma yerleştirdim ve içimde bir bomba etkisi yaratacak hareketle diğer kulaklığı kendi kulağına taktı.

"Yeni şarkımız için iki versiyon dinleteceğim, kulağına güzel geleni söyle."

Gitarların insanda asiliği harmanlayan, duyguları arşa çıkaran havası kulağıma doldu. Gözlerimi bahçede dolaştırırken işitme duyumu, tamamen bana dinlettiği şeye odakladım.

Çok başarılıydı, basgitaristlik ve solistlik yaparken grubu iyi idare etmişti.

İki şarkı boyunca ikimiz de konuşmadan ve kıpırdamadan şarkıyı dinledik fakat başımı hafifçe yana çevirince bana baktığını gördüm. Yüz ifademi inceliyordu, hangisinden hoşlandığımı anlamaya çalışıyor gibiydi.

Gözleri, yakından daha derin bir maviydi; siyah kirpikleri, ancak kirpik serumu sürersem elde edeceğim türdendi. Dudakları, Alar'a kıyasla daha dolgundu.

"Ah," dedim daldığımı fark etmemesini umarak, "İkinciyi daha çok sevdim."

Uygar'ın beklediği cevap buymuş gibi mavi gözleri parladı. Kulaklığı çıkarıp ona uzattığımda eline aldı ve sırtını sandalyesine yasladı. Demek ki sürekli yeni şarkıları için çalışıyordu, kulaklığı bu yüzden devamlı kulağındaydı.

"Yine de benim zevkime güven olmaz tabii," diye ekledim.

Bana, alay dolu bir bakış attı. "Alar'dan hoşlanmandan anladım onu."

Yüzüm anında düştü, bu sefer ters ters bakmaktan kendimi alamadım. "Genelde *rock* müzik dinlemem, sevdiğim *rock* grubu olarak sadece siz vardınız."

Uygar, merakın tohumları ekilmiş gözlerle bana baktı. "Mesela bana, sevdiğin bir şarkı söyle."

Bir süre şarkı düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasında kıstırdım. "Senin tarzın değildir tabii ama mesela Shead ve Zayn'in, *Trampoline* şarkısını severim."

Kaşları biraz havaya kalktı, düşündü ve dudaklarını araladı. "Başka türleri *rock* müziğe *cover*lamayı severim. Şarkıya giriş yap," dedi elini *haydi* der gibi bana yönelterek.

Hemen yerimde zıpladım ve ellerimi iki yana çırptım. "Ay! Benim sesim kötüdür."

Alay eder gibi gözleri kısıldı. "Maya şarkı söylerken ona eşlik ettiğin sırada sesini duydum." Bir kaşı havaya kalktı ve mavi gözleri yüzüme asıldı. "Söyle, haydi. Birkaç dakika önce, istediğini almak istiyorsan, utangaç olmayı bırakman gerektiğini söylemiştim."

Söylediğini düşünmem birkaç saniyemi aldı. Kendimi hazırlamamsa daha da uzun sürdü ama Uygar, sessizce beni izledi. *Tamam, yine öyle olsun.*

Şarkıya giriş yaptım.

"I' ve been havin' dreams, Jumpin' on a trampoline[8] /**Rüyalar görüyorum, trambolinde zıplıyorum...**"

Uygar bir anda bana eşlik edince kalbim küt küt attı. Onun hep sahnedeyken, ses kayıtlarında ya da videolarda sesini duymuştum; şimdi ise boş bir bahçede, kumaş sandalyelerin üzerine oturmuş, benimle şarkı söylüyordu.

"Flippin' in the air. I never land just float there ... /**Havada takla atıyorum. Hiç yere inmiyor, orada süzülüyorum.**"

Sesi o kadar güzeldi ki tarif etmek mümkün değildi. Konuşurken boğuk olan sesi, şarkı söylerken daha yumuşak ama insanın boğazında bir yumru oluşturacak etkideydi. Sonrasını tıpkı Shead ve Zayn gibi beraber söylemeye başladık.

8 Shaed Ft. / *Trampoline*

"As I'm looking up/ **Yukarı bakarken**
As I'm looking up/ **Yukarı bakarken**
Suddenly the sky erupts / **Birdenbire gökyüzü patlıyor**

Gökyüzü gerçekten kararmıştı ve havadaki esinti artıyordu. Bulutlar, silüetlerini üzerimize yansıtırken şarkı devam etti.

Flames alright the trees/ **Kıvılcımlar iniyor ağaçlara**
Spread to fallin' leaves / **Düşen yapraklar dağılıyor**
Now they're right upon me / **Şu an tam üstüme geliyorlar**
Wait if I'm on fire / **Bekle, eğer yanıyorsam**
How am I so deep in love? / **Ne kadar âşık oldum demek bu?**

Ardından ikimizde sustuk.

Uzun süre sessiz kalarak öylece oturduk, ardından Uygar, sırtını dikleştirip ayağa kalktı. "Güzel," dedi bana tepeden bir bakış atarak. "Kendine ne kadar güvenirsen, kazanman o kadar kolay olur."

Sadece sessizce ona bakakaldım. Alar'ı tavlama sanatında, bana bir ders vermişti ve şimdi de arkasını dönüp eve doğru yürüyordu.

Kollarımı birbirine doladım ve sandalyeye sindim. Hava soğusa da eve girmek istemiyordum, daha fazla onunla yalnız kalamazdım.

O sırada aklıma diğerleri üşüştü ve gözlerimle etrafa bakındım.

Sahi, diğerleri neredeydi?

Zihnimdeki düşünceler, dev bir dalgayla silinmişti; kıyıya vurmuş, nereden ve nasıl oraya geldiğimi unutmuştum.

Bölüm 25 - Arzulu Notlar

Maya Erez

Bundan değil birkaç gün önce, birkaç dakika önce bile biri, bana *Bora Ateş seni öpecek ve sen de onu itip yumruğunu suratına geçirmeyeceksin*, deseydi ona da yumruğumu geçirirdim.

Şimdi ise birçok duygu, beni kalbimden yakalamış, olmayı asla tahmin edemeyeceğim bir hâldeydim. Yumruk olması gereken ellerim, benim hâkimiyetimi reddetmiş, başka türlü davranmaya karar vermişti. Kararı; Bora'nın siyah saçlarının arasında dolaşmaktı ve ben, o karara saygı duymuyordum. Hâkimiyeti ele geçirdiğimde ilk işim, parmaklarımı tek tek ısırmak olacaktı.

Şu an, ben ensesindeki yumuşak saçlara dokunurken onun dudakları, benim dudaklarımı keşfetmekle meşguldü. Gitarda harikalar yaratan kemikli, güçlü parmakları belime sabitlenmişti; o noktalardan vücuduma yayılan sıcak dalgayı, yoğun bir şekilde hissediyordum.

Parmakları, bedenimde arzulu notalar çalıyordu.

Kişilik bölünmesi yaşıyor gibiydim. Bir yanım onu itmek, bir yanım daha çok kendine çekmek istiyordu. Dudaklarını benden uzaklaştırdığında hava, usulca dudaklarımdan içime ulaştı ve derin bir şekilde soludum.

O da nefes nefeseydi ve başı, hâlâ yüzüme birkaç santim uzaklıktaydı. Kirpiklerimi yavaşça araladığımda bakışlarını aşağı düşürmüş, yüzüme bakıyordu. Bense ona bakmadım, gözlerim çenesine sabi[illegible]

Onun da şu an olduğumuz durumu zihninde bir yere oturtmaya çalıştığını anladım. Biraz önce söyledikleri; aniden gelen, frenlenmemiş cümlelerdi. Hareketleri, birden fitillenen bir dinamitin patlamasıyla meydana gelmişti, ikimiz de durduramamıştık.

Bu gruba girmem zor olmuştu, hâlâ da yerimi sağlamlaştıramamıştım. Onlarla sahneye çıkmadan da sağlayamayacaktım. Bora'ya kendimi grup üyesi olarak kabul ettirmeyi istiyordum fakat şu anda, bambaşka bir sorunla karşı karşıyaydım.

Aşk, asla bulaşmak istemediğim bir şeydi. Sevgi, bağlılık gerektirirdi ve ben, bağlanmaktan nefret ederdim. Tutku, tehlikeli bir oyundu; bir anda aklını başından alabilir, sonrasında insana tahribat yaratabilirdi.

"Yüzüme bak."

Sesini duyunca yavaşça yüzümü kaldırdım. İç seslerim etrafa kaçıştılar ve panik ortaya çıktı. Kalbim kulaklarımda atmaya başlarken ritmi, uğultulu bir çınlama oluşturdu.

Hapı yutmuştum.

Koyu gözleri, nasıl olur da böyle parlardı, aklım almadı. Dudaklarım aralandı, ama sesim, boğazımda asılı kalmıştı. Ne diyecektim? Ne yapacaktım? Bu sorularıma cevap bulmam mümkün görünmüyordu, hareket etmek için vücuduma komut gönderiyordum ama beni duymazlıktan geliyordu.

"A aaa."

Üçüncü bir ses aramıza düştüğünde Bora, kendini anında geri çekti. Alanım ferahlayınca nefesimi rahatlıkla alabildim fakat üçüncü sesin kullandığı cümle neredeyse nefesimin boğazıma takılmasına neden olacaktı:

"Pes artık, bro! Kızın üzerine burada da mı tünedin?"

Alar.

Bora'nın sırtındaki kasların gerildiği belliydi. Önümde durduğu ve kabinin girişini kapattığı için kardeşini göremiyordum. "Lan, burada da mı rahat yok?"

Alar, "Ben ne yaptım ya?" diyerek hayıflandı. "Haydi, odanın kapı kilidini anladık, bu kabinin kapısız olması da mı benim suçum?" Sonra dalga geçer gibi sırıttığını anladım. "Hemen belediyeyi arayayım, senin için bir kapı yapsınlar."

Bora'nın ileri doğru fevri bir adım atmasıyla giriş, biraz aralandı ve o Alar'a saldırmadan önce ben kabinden çıktım. Önüne geçtiğimde olduğu yerde durmuştu ve arkamdaki varlığı, kaburgalarımın sağlamlığını sarstı, neredeyse bükülecektim.

Alar, elinde bir şeyle -eğer yanlış görmüyorsam bir kurbağayla- biraz ileride dikiliyordu.

"Bora'yla *üzerimizdeki kumlardan ilk kim kurtulacak* kavgası yapıyorduk." Sesimin monoton çıkmasına özen göstermiştim ve dik durmayı da başarabildim. Elindeki hayvana gözüm kayınca konuyu dağıtmak için güzel bir bahane olarak onu kaptım. "O elindekiyle ne yapıyorsun sen?"

Alar, gözlerini kısmış, *Agatha Christie* romanı okuyup, bir cinayeti çözmeye çalışan biri gibi bizi izliyordu. Sonra benim sorumla, ilgisi elindeki hayvana döndü ve aklına gelen şeyle, şeytanın dünyaya gönderilmiş iblislerinden biriymiş gibi bir gülümseme attı.

"Korumayı korkutuyordum."

Kaşlarımı çatarak soru sorar gibi suratına baktım. "Ne?"

"Şu Erkek Fatma, kurbağalardan korkuyormuş. Ben de onu korkuttum ama elimden kaçtı," dedi ve bir ıslık çaldı. "Kız, tazı gibi koşuyor."

Bora'nın bedeninden kopup gelen enerji dalgası beni devirmeden bir adım daha öne attım ve kaşlarımı çattım. "İnsanların korkularıyla dalga geçmemelisin."

Alar, onu azarlayınca gözlerini devirdi. "Tamam, anne." Sonra gerçekten annesinin burada olduğunu hayal etmiş olacak ki güldü. "Ya da dur, o şöyle yapardı: "Oh, *mon dieu*!" dedi cümlenin Fransızca kısmında sesini incelterek, "Alar, hemen bırak onu, eşek sıpası!"

Seray Ateş aklıma gelince taklidine gülmeden edemedim, bu çocuk şapşalın tekiydi. "O hayvanı güzel bir yere bırak da eve gidelim," dedim arkamdaki varlığı unutmuş gibi yapıp, yürümeye başlarken. "Hava serinledi gibi."

Eve gidiş yolunda, ben önden yürürken Bora'nın da arkamdan geldiğini, Alar'ın durmadan ona bir şeyler anlatmasından anladım. Beni izlediğini bilsem de dönüp bir kez bile en büyük Ateş'e bakmadım. Bakamadım.

Deren, Alar'ı dövmek için ileri atıldığında Bora ve Uygar, aralarına duvar örmüştü. Eh, biz onunla baş edemezdik, o yüzden Efra ve ben koltuğa yayılmış, sessizce olanları izliyorduk.

"Bunun sözleşmesinde grup üyelerine zarar veremeyeceği yazmıyor mu, *twin*?" Alar, kapı pervazına yaslanmış, pişkin pişkin gülerken elindeki elmayı dişliyordu. "Görevin, beni korumak ama görüyorum ki bir kurbağadan bile koruyamazsın."

Deren, yüzüne düşen siyah saçlarını hışımla geri çekti ve kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi Alar'a baktı. Sözleşmeyi duyunca duraksamıştı ama tekrar taarruza geçince onu da pek sallamadığını anladık. Uygar onu gövdesinden yakalayıp geriye çektiğinde Deren'in bacakları havada sallanıyordu.

Bora benim çaprazımdaki, ilk geldiğimizde de oturduğu tekli koltuğa yayıldığında, o yöne bakmamak için yüzümü alçıyla sabitlenmiş gibi başka yöne çevirdim. Gözüme, koltuğun köşesine kıvrılmış Efra çarptı, onda da bir hâller vardı, sükûnet içinde olanları izliyordu. Genelde konuşkan olduğundan, ne zaman bana n[illegible] olduğunu soracağını me-

rak ettim. Ona ne kadarını anlatacağımdan emin değildim.

Kendime bile olanları hatırlamama kuralı koymuştum.

"Kes artık, Alar!" dedi Uygar, dişlerinin arasından.

Gözlerim, tekrar ikizlere döndü. Alar, parmağıyla Deren'i gösteriyordu. "Hem canım tehlikede hem de azar yiyorum. Hayret bir şey!"

"Kesin!"

Bora, ansızın öyle gürledi ki sesi, odanın duvarlarında üç dört kere yankılandı sandım. Ortam, bir anda sakinleşti.

"Tek yaptığınız, baş ağrıtmak."

Bora'nın konuşmasından sonra Uygar, Deren'i bıraktığında Deren, nefes nefese saçını tekrar yüzünden çekti. Alar, elmayı ısırmaya devam etse de konuşmuyordu. Uygar'ın gözleri kısa bir an Efra'ya çevrildi, o kadar kısa sürdü ki aralarında ne döndüğünü anlamaya çalışarak onlara odaklanmak istedim ama Uygar, arkasını döndü ve karşıdaki üçlü koltuğun sağ kısmına devrildi.

Bora'nın gerginliği, odanın atmosferini ağırlaştırmıştı. Liderliği uzlaşmacı değil, direkt bıçak gibi keskindi. Sesindeki otorite, Deren'i bile durdurmuştu.

Odadakiler, onunla göz göze gelmemek için harika bir oyalanma yöntemiydi. Tavanı izliyor, yerdeki yazlık kilime odaklanıyor, karanlığa yüz tutmuş havanın görüldüğü pencerelere bakıyordum. Odanın ışığı henüz yakılmamıştı, yarı karanlıkta oturuyorduk ve böylesi de işime geliyordu. Yüzümün renginin görülmesini istemezdim.

Birden ışık yandı.

Teşekkürler, Alar.

Ayakta olduğu için ışığı Alar yakmıştı. Böylece yüzler daha da netleşti, içimden küfür ettim. Bora'nın silüetini, ona bakmasam da daha iyi fark edebiliyordum.

"Tamam, bu kadar gerginlik yeter," dedi Alar. "Şanslısınız ki bana sahipsiniz." Elinde tutuğu bir kutuyu ortaya çıkardı ve hepimiz ona odaklandık. "Eski hazinemi, yani DVD kutumu buldum."

Nostaljik. Artık internet her eve sızdığı için DVD'ler tarih olmuştu.

"Senin film zevkin berbat."

Uygar'ın eleştirisini duyan Alar, gözlerini devirdi. "Daha iyi bir fikrin varsa duyalım, *twin*. İki günümüz burada geçecek ve biz, daha ilk günden birbirimizi öldüreceğiz."

"Alar, haklı," dedim fikrimi belirterek, "Motivasyon kampı, amacına uygun ilerlemiyor."

Konuştuğumda, bakışların üzerime toplandığı o kısacık anda, birinin daha gözlerini üzerimde hissettim. Tenim buz kesse de ellerim terlemişti.

"Haydi, hangi filmi izleyeceğimize karar verelim."

Ve kaos, tekrar belirdi.

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Herkes, Alar'ın gösterdiği filmler arasından farklı birini izlemek istiyordu ve ortak kararara varılamıyordu. Hepsi en eski filmlerdendi. Bora, *Fight Club* izlemek istiyordu. Uygar ve Deren, *Hızlı ve Öfkeli 1*'i seçmişti. Ben, *Buz Devri*'ni seçmiştim, çünkü *animasyon severdim*. Alar; *Çığlık 1* izlemek isterken Efra, *Titanik* izlemek istiyordu ki bu seçim, kalbimi hoplattı.

Ben, Bora'nın banyosunda *Titanik*'i bir kere daha batırmıştım.

Sakın ona bakma, diyen beynimdeki komutu yerine getirip çözüm bulmaya çalışan Alar'ı izledim.

"Lider bro," dedi Alar, elindeki DVD kutusuyla Bora'nın önünde dikilerek. "Gözlerini kapat ve içinden birini seç, bu şeref sana ait. Hangisi çıkarsa onu izleyeceğiz."

Herkes sessizce Bora'ya baktı, ben hariç. Gözlerim, anlamsızca tüm odada dolanıyordu. Bir ara bordo ojeli tırnaklarımı inceledim, değiştirme vakti gelmişti. Koyu renkleri severdim, hangi rengi sürsey...

"Seçimi, yeni üyemize bırakıyorum."

Bora'nın dile getirdiği cümle, neredeyse koltuğun kumaşını yarıp altında saklanacak bir alan var mı diye bakmama neden olacaktı.

"Ooo, sol kanattan centilmence bir atak."

Alar'ın yorumunu üzerine başımı kaldırıp, istifimi bozmadan bakışlarımı Bora'ya doğru çevirdim. Ve beklenen oldu, göz göze geldik. *Offf.*

Bir şey yok. Bir şey yok. Bir şey yok.

Yapmacık bir tebessüm dudaklarımı kapladığında, ilgili bir şekilde beni izliyordu. "Bu önceliği neye borçluyuz?"

Bora'nın yaramaz parıltılar dolaşan gözleri üzerimdeydi. "Aradaki buzları eritmek adına, ılımlı bir adım olarak düşün."

Aradaki buzlar, kutuplar kadar can alıcı şekilde eriyordu ve tüm dünyam, sular altında kalmak üzereydi. O da biraz önceki dakikaları anımsamış gibi gülümsedi. Derin bir nefes vermemek için kendimi zor tuttum, oyun mu oynamak istiyordu. *Öyle olsun.*

Hepsi bir ona bir bana bakarken elimi, Alar'a doğru uzattım. Harekete geçip benim önüme gelerek ayakta dikildi ve kutuyu bana uzattı. "Gözlerini kapat, Arı Maya. Sakın alttan baktığını görmeyeyim."

Alar'ın dediğini duyunca soluğumu verdim, gözlerimi kapatıp elimi kutuya daldırdım.

Jelatin DVD kılıflarının içinden rastgele birini seçtim ve havaya kaldırdım. Birkaç uğultulu ses duyuldu, herkes bu seçimde memnun görünmüyordu.

Gözlerimi açtığımda Alar, elimden DVD'yi kapmıştı. Üzerinde *Halka* yazdığını görecek kadar elimde tutabilmiştim. Seçe seçe korku filmi seçmiştim, bu altılı için harika bir seçimdi. Harika. *HARİKA.*

"Yoooo," dedi Alar elindeki DVD'ye bakarak. "Bu olmaz."

"Seçilenin izleneceği konusunda karar verildi, *twin*. Bunu izliyoruz." Uygar'ı genelde düz bir suratla gördüğümden, kardeşi gibi sinsice gülümsediğine ilk defa şahit olmuştum. Dönüp Bora'ya baktı ve o da kardeşine sırıttı.

Sırıtışını görmezden gel. Görmezden gel.

Alar'ın rengi, yeşile kaçmaya başladı. İlgimi tamamen onun üzerine vermenin akıllıca olduğunu düşünüp, kaşlarımı çatarak onu inceledim. Gereğinden fazla mı korkuyordu?

"Hainler," diyerek mırıldandı Alar.

Karşılığında Uygar omuz silkti. "Film, senin arşivinden."

"Bunu lise çağlarımda, diğer yazlık sitedeki Alara'ya izletmek için almıştım. Tabii, siz ikiniz işime çomak soktunuz, kızla bir türlü yalnız kalamamıştım. Yoksa ne işim olur korku filmiyle?"

Efra kendi tükürüğünde boğulurken Alar, ona baktı. Uygar'ın da gözü kısa bir an oraya kaydı. Efra, elini ağzına götürüp öksürüklerinin arasında mırıldandı. "Affedersiniz, ben bir su içeyim."

Alar tekrar dönüp Uygar'a baksa da Uygar'ın gözü, Efra odadan çıkana kadar onun üzerindeydi. Kaşlarımı, ilgiyle havaya kaldırdım.

"Haydi, filmi açacaksan aç," dedi Deren. "Ödlekliği bırak."

Alar, hakarete uğramış gibi ağzını araladı, parmağını kendine doğrultmuştu. "Ben mi ödleğim?"

Deren, alay edecek bir konu bulmuş gibi yarım bir gülüş attı. Alar; hemen diklendi, gitti ve filmi, DVD oynatıcıya taktı.

"Herkes yerini alsın," diye seslendi Alar. "Ben gidip *falli şey*'le mısırları ve içecekleri hazırlıyorum. Koruma, sen de sehpaları yerleştir, bir işe yaramış olursun." Sonra ona imalı bir bakış attı. "Başka işe yaradığın yok zaten."

Deren, dik dik ona bakarken birkaç söz mırıldandı. Küfür olduğuna kalıbımı basabilirdim.

Alar içer gittiğinde Deren, elbette dediğini yapmadığı için kalkıp sehpa yerleştirme işini ben devraldım. En köşedeki sehpayı alıp üçlü koltuğun önüne yerleştirdikten sonra, tekli koltukla üçlünün arasındaki sehpaya uzandım. Tekli koltuktaki Bora, *şaşırtıcı bir biçimde, tam da o anda*, üçlü koltuğun köşesindeki kumandayı almaya karar verdi. Kolu, benim belime değerek diğer tarafa uzanırken bedeni de sırtımı kaplıyordu.

Nefesim, boğazıma tıkandı ve olduğum yerde kalakaldım. Tüm tüylerim havalanmış, damarlarım düğüm düğüm olmuştu ve kanım, akmayı kesmişti. Diğerlerine göre, şu an dünyanın en normal olayı gerçekleşiyordu ve ilgilerini bile çektiğini sanmıyorum. Ama benim tüm odağım ondaydı, bunu bilerek yaptığını biliyordum ve tüm sinir uçlarım -lanet olsun ki- tepki veriyordu. Baştan aşağı tüm bedenime iğneler batıyordu.

Bora, gereğinden fazla yavaş hareketlerle kumandayı aldı ve yerine oturdu. Duraksamamın uzadığını fark edip aklımı topladım ve doğrularak sehpayı Bora'nın önüne bıraktım. *Belki de sehpayı kafasına geçirmeliydim.*

Sinirlendiğimi fark edince, kimsenin bilmediği bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana yarım ağız gülümsedi. Kahretsin ki gerçekten de paylaşıyorduk.

Alar ve Efra, ellerinde yiyecek ve içeceklerle geldiğinde filme başlamak için yerlerimizi aldık. Bu da ayrı bir sorundu.

Bora, tekli koltuğunda kaldı. Alar, yere kırlent koymuş, onun üzerine serilmişti. Sırtını koltuğa dayadığı için bedeni, bacaklarımıza değmesin diye koltuktakiler olarak biraz ayrı oturduk. Deren, en sağ kısma oturmuştu; Uygar, onun solundaki tekli koltuğa yerleşmişti. Efra ortadaydı ve bacakları, Alar'a değmesin diye iki büklümdü. Bana ise üçlü koltuğun en sağı kalmıştı.

Bora'nın tekli koltuğuna en yakın bendim. Neredeyse yan yana oturuyorduk, eğer biraz uğraşsam dirseklerimiz birbirlerine değebilirdi. İçimden okuduğum lanetler, bir roman uzunluğundaydı.

"Hazırsanız ışığı kapatıyorum," dedi Alar ve hepimize göz gezdirdikten sonra kalkıp ışığı kapattı.

Ortam, ekrandan yansıyan ışıkla aydınlanıyordu. Atmosfer, oldukça güzeldi lakin yanımdaki, bana işkence etmekle görevlendirilmiş cehennem zebanisi yüzünden algıları açılmış bedenimi bir türlü rahatlatamıyordum.

Neyse ki Bora, hiç hareket etmeden ekrana bakıyordu, bu da bir nebze olsun gevşememi sağladı. Bir süre sonra filme odaklanabildim.

Alar, havaya sıçrayıp üçlü koltuğun geriye kaymasına neden olana kadar pek bir hareket yoktu. Sadece herkes arada bir, Alar'ın gelirken hazırlıklı geldiğinin kanıtı olan mısırlara uzanıyordu.

"Bir şey yok ya. Sadece sesten irkildim. Korkmadım yani."

Alar bizi geçiştirirken Deren, gözlerini devirdi ve Efra, parmağını damağına değdirip korktuğunu belli etti. Pencereye vuran tıkırtılar, hepimizin dikkatini çekince şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Yağmur yağıyordu; akşamüzeri havanın bozmasının bir sonucuydu.

"Hava durumunda yağmur oldu- [illegible]," diyerek konuştu Alar. "Alın işte, lanetlend[illegible]

"Alt tarafı yağmur," dedim gülere[illegible]

gönderme yaptım, "Samara'nın çıkıp buraya gelebileceği bir kuyu yok, Alar. Sakin ol."

Alar, bize döndü, gözleri hafifçe büyümüştü. "Peki, ya boş havuz? Belki yıllar geçtikçe kıza da güncelleme geldi?"

"Saçmalama da izle şu filmi." Bora ileri atılıp eliyle Alar'ın ensesine bir tane geçirdi.

Alar homurdanarak önüne döndüğünde, Bora yerine tekrar yayılırken, hareketsiz kalmaya özen gösterdim. İlgim, tamamen filmdeydi. Tamamen.

Sağ yanağımdaki hafif karıncalanma, fiziksel algımın zihinsel algımdan daha önce gittiğinin göstergesiydi. Zira Bora'nın bana baktığını hissetmem, tam da o karıncalanmadan sonra oldu.

Başımı milim oynatarak ona baktığımda yüzüme baktığını gördüm.

Çok güzelsin, Bukalemun. Ve bu, benim fazlasıyla canımı sıkıyor.

Olanları hatırlamama kuralı, çöp olmuştu. Kurduğu cümleler zihnime sızan, sürekli dinlemek istediğim bir müzik gibiydi.

Gözlerimi ekrana yapıştırmak isteyecek kadar izlediğimiz filme odaklanmaya çalıştım. Benimle birlikte biri daha ilgisini filmden başka şeye yöneltmişti. Alar, ara ara pencereden dışarıyı izliyor, sonra başını iki yana sallayarak ekrana bakıyordu. Dışarıdaki rüzgâr ve yağmurun şiddeti daha da artınca dayanamayıp konuştu.

"Al, işte! Kesin lanetlendik. Kesin!"

Yine herkes ona homurdanacaktı fakat Alar'ın sözlerini desteklercesine bir şey oldu.

Işıklar söndü.

Görme duyumuzu kaybetmemize neden olan karanlık

bir anda üzerimize örtündüğünde bir çığlık duydum ama bu, *kızlardan* gelmiyordu.

Alar'ın devasa bedenine aldırmadan havaya hopladığını, çıkan gürültüden anlayabiliyorduk.

"Alar, kalk lan kucağımdan. Lan! Dirseğini çek. Yarama denk geldi!"

Alar, Uygar'ın üzerine çullanmıştı. Gözümün karanlığa alışmasını beklerken kıpırdayamadım. Efra da benim kolumа yapışmıştı.

"Canım *twin*im, bırakma beni. Karanlıktan nefret ediyorum. Biri, telefonun ışığını açsın. Size diyorum!"

Işıklar tekrar yandığında televizyon da bir tık sesiyle açıldı ve ekranda, *Halka* filmindeki Samara göründü. Filmde de tam olarak bir televizyon ekranından çıkıp oturma odasında beliriyordu.

"Ha siktir!" diye bağırdı Alar. "Geliyor, işte, geliyor!"

Deren, kendini geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladığında bizim ağızlarımız, aralık kalmıştı. "Küçükken kesin karanlıkta altına yapıyordur bu."

"Lan, sadece elektrik gitti geldi, in kucağımdan."

Alar, Deren'in kendisiyle dalga geçtiğini fark edince duraksadı. Ardından sanki biraz önce olanlar hiç yaşanmamış gibi usulca, altında ezilen Uygar'ın üzerinden kalktı ve boyuna yakışır bir şekilde devleşti.

"Koca bebek," dedim dişlerimi göstererek sırıtırken.

Boğazını temizlerken parmağını bize doğrulttu ve gözlerini kıstı. "Bu olanları hepiniz unutacaksınız."

"Ah, asla," dedi Deren ve kızın yüzünde, asla görmeyi beklemediğim bir keyif belirdi. "Sana da unutturmayacağıma emin olabilirsin."

Ellerimi gövdemde kavuşturmuş, sırtüstü yatarken ayak parmaklarımı ileri geri oynatıyor, saçma bir ritim tutuyordum. Gözlerim tavana yapışmıştı ama tavanın sert yüzeyini görmek yerine, zihnimde dönüp duran düşünceleri şekillendiriyordum.

"Neyin var senin?" diyerek fısıldadı Efra. Yanıma uzanmıştı, Deren de onun diğer tarafında yüzüstü uyuyordu. Üçümüz, devasa ebeveyn yatağına sığmıştık. Ateşliler, başka odalarda kalıyordu.

Deren'in aldığı uzun soluklar, uyuduğunun göstergesiydi ama sese ne kadar duyarlı olduğunu bilmiyorduk. Çıt çıkarınca uyananlardan mıydı? Yoksa başında davul çalsak duymayacaklardan mı?

"Grup olayı beni geriyor," dedim Efra'ya. Ona olanları anlatmak, her şeyi tekrar tekrar yaşamama neden olacaktı. Şu an için sakinliğe ihtiyacım vardı, ona daha sonra anlatacaktım. "Asıl senin neyin var?"

Efra, derin bir iç çekti. Dışarıdan sızan ay ışığıyla aydınlanan tavana baktığını gördüm, o da en az benim kadar düşünceliydi. "Hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını düşünmeye başladım. Uzaktan bakıp fikir edindiğimiz şeyler, çok farklı çıkabiliyor, ne garip."

Kaşlarım saç diplerime değdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bugün, Uygar'la hiç onun tarzı olmadığını düşündüğüm bir şarkı söyledik. Onun tarzını neden kafamda belirlemişim ki? Tanımıyorum bile. Ve işin kötüsü, Alar'a hayran olduğum için onu çok iyi tanıdığımı düşünüyordum ama onu da tanımıyorum. Bir zirveye ulaşıp orayı keşfetmek gibi, merak içindeyim."

Bana yandan bir bakış attı, ben de başımı çevirip ona baktım. "Sonu gelmeyen bir rayda giden *roller coaster*a binmiş gibiyim. Sürekli heyecan ve korku içindeyim."

Ağzım hafifçe aralandı, ardından ağzımı tekrar kapatıp sesimi boğazımdan geriye önderdim. Ateşlilerle tanıştığımızdan beri hayatımız, bir hız treniyle yarışıyordu ve benim söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Sanırım bizim için en iyisi, her şeyi akışına bırakmak."

Efra, iç çekip başını aşağı yukarı salladı. Bana doğru döndü ve derin derin alıp verdiği nefeslerle uyuduğuna emin olduğumda ben hâlâ uyanıktım.

Susuzluktan kuruyan boğazımı ıslatmak için sürekli yutkunuyordum. Hafızamda dönüp duran düşünceler, çölde kalmış bedevi gibi kurak bir arazide geziyormuşum hissi veriyordu.

Başımı hafifçe sağa kırdım ve tül perdenin ardında duran camdan dışarıya baktım. Hava daha iyiydi, yağmur durmuştu ama o kapalı havanın verdiği hafif serinlik ve çimlerden gelen toprak kokusu, kısa süre havalandırmak için açtığımız pencereden girerek çoktan eve sinmişti.

Çok uzun süre uyumayı denesem de başaramadım; sonunda pes ederek doğruldum ve ayaklarımı yataktan sarkıttım. Efra, ağzında geviş getirerek homurdandı. Deren, kıpırdamadı bile, başında davul çalsa uyanmayanlardan olduğunu anlayabilmiştim. İkisine de kısa bir bakış attıktan sonra ayağa kalktım ve çıplak ayağım zemine dokundu.

Betonun soğukluğu bir nebze olsun rahatlatmıştı, yine de parmak uçlarımda yürüyerek odanın dışına doğru ilerledim. Beyaz, ahşap kapıyı ses çıkarmadan açıp dışarı doğru adımı attım. Koridora, loş bir karanlık ve sessizlik hâkimdi.

Parmak uçlarımda devam ederek aşağı kata giden merdivenlerden inmeye başladım, niyetim su içip odaya dönmekti ama son basamakta, dengesini sağlamış bir balerin gibi öylece yerimde kaldım.

Mutfak ışığı açıktı. İçeriden tabak çanak sesi geliyordu, hafifçe başımı yana uzatınca gözlerim, görmesi gerekeni gördü.

Bronz, pürüzsüz bir sırt; hareket ettikçe yaylanan kaslar, belden düşecekmiş gibi duran ve insanın hayal gücünü zor-

layan siyah bir şortla siyah, karışmış saçlar... Mutfak tezgâhında sandviç yapan Bora Ateş.

Oldu o zaman.

Arkamı dönüp merdivenleri parmak uçlarımda sekerek çıkacağım zaman bir ses duyuldu. "Gizlice gözetleyip kaçıyor muydun, Bukalemun?"

Suratımı buruşturarak gözlerimi kapattım. Kahrolası, süper kahraman algılarına sahipti.

Tekrar ona baktığımda, kalçasını tezgâha yaslayıp bir bacağını diğerinin önüne atmış, elindeki sandviçi ısırıyordu. Akreple yelkovanın birbirini kovaladığı ama benim fonksiyonlarımın tamamen durduğu o birkaç saniyede, gözlerimi kırpıştırdım.

"Su içmeye geldim."

Sandviçini hiç acele etmeden çiğnerken eliyle, masanın üzerindeki sürahiden suyu alabileceğimi belirten bir işaret yaptı. *Üzerini giyinsene be adam,* diyerek mırıldanan iç sesimin ağzını kapatıp geri döndüm ve ihtiyatlı adımlarla ilerleyip dolaptan su aldım. Kolu koluma değse de hiç irkilmedim, hâlâ aramızdaki her şey aynıydı. Ondan nefret ediyordum, o da benden pek hoşlanmıyordu.

Masaya yönelip suyu bardağa doldurduğumda, sessizce tezgâha yaslı durmaya devam ediyordu. Bardağı dudaklarıma götürüp, kuruyan boğazımı, suyla serinlettim.

Arkamdaki varlığı, tüylerimi diken diken edecek kadar yaklaştığında, neredeyse yer, ayağımın altından kayıyordu. Bana doğru eğildiğini fark ettim; nefesi ensemdeki saçlarımın arasından sızdı, tenimi ürpertti. Eğilip masaya koyduğum bardağı aldı ve bardakta kalan suyu içti.

Bardağı tekrar masaya koyduğunda ona doğru döndüm. Yüzümde, kızgın bir ifade vardı; vücudumun tepkileri, beni sinirlendiriyordu.

"Kes şunu!" Dişlerimi sıktım.

Bora, aşılması zor bir dağ gibi önümde dikilirken tek kaşı havaya kalkmıştı. Konuştuğunda, sesi kadife etkisindeydi. "İstemediğin bir şey mi yapıyorum?" dediğinde dışarıdan biri görse masum sanırdı, "Aramızda bir uyum yakalamaya çalıştığımızı sanıyordum."

Gözlerimi başka yere dikerken nefesimi verdim, elimi gür saçlarımın arasından geçirip omzumdan geriye atarken tekrar ona döndüm. "Seninle bir anlaşmamız vardı ve onu bozdun."

Kirpiklerini indirdi, dudaklarında küçük bir tebessüm belirmişti. "Cezayı hemen mi konuşmak istiyorsun?" Sırtını tekrar dikleştirdiğinde uzunluğu gözüme battı, yanında küçücük kaldım. Çıplak gövdesi, ilgimi çekmek için haykırıyordu ama ben, gözlerimi yüzüne sabitlemek için uğraşıyorum. "Tamam, öyleyse. Cezalandır beni."

Lanet olası suratına bir tane patlat, Maya. Kırmadığın başka gitarı varsa onu parçala. Sadece sevdiği değil, tüm tişörtlerini makinede en sıcak dereceye atıp toz bezi yap.

Ben, bin bir çeşit sinir etme yöntemini aklımdan geçirirken Bora, eğlenen gözlerle beni izledi.

"Neyin peşindesin?" Gözlerimi gözlerine diktim, kuşkucu tarafım ortaya çıkmıştı. "Ben senin canın istediğinde öpebileceğin biri değilim." Parmağımı suratına doğru tuttum; gözleri, kısa bir anlığına parmak ucuma kaydı ardından tekrar bana baktı. Gözlerinde, meydan okuyan bir ifade vardı.

Bana doğru yaklaşmaya başladığında geri geri gittim. Sırtım tezgâha çarptığında, ellerimi sanki onu durdurmak ister gibi ileri uzatmıştım. Parmak uçlarım, tişörtünün sert dokusuna değdi, aramızdaki mesafe sıfıra inmişti.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Dudakları o kadar yakınıma geldi ki nefesim, volkandan patlayarak yeryüzüne dağılan lavlar gibi boğazımı yaktı. Sesi, birkaç oktav pesleşmişti. "Eğer öyleyse, bir daha olmayacağına emin olabilirsin."

Kirpikleri, yanağımı karıncalandırırken dudaklarım sız-

ladı. Ama usta bir şekilde bu etkiyi belli etmedim. Yüzüm kayıtsızdı. "Bir daha asla." *Böylesi çok daha iyiydi. Ona, hiçbir konuda güvenmiyordum.*

Bora, bana kısa bir bakış attıktan sonra doğruldu ve bedeni dikleşti. Benden uzaklaştığında bedenim, sıcak havaya rağmen üşümüş gibi ürpermişti.

"Her neyse, Bukalemun. Cezayı düşünürsün."

Söylediği şeyin ardından mutfak kapısına doğru yürümeye başladığında, önce hayretle arkasından bakakaldım, ardından ben de peşi sıra ilerledim.

Oturma odasına geçmişti. Odada, üçlü koltuğa dayanmış bir gitar ve koltuğun üzerinde siyah bir defter vardı. Televizyon açıktı ama sesi kısıktı, ekranda bir belgesel dönüyordu. Uyumadığını, burada zaman geçirdiğini anladım.

Siyah defterde, üzerinde çalıştığı şarkının sözleri olduğunu tahmin ediyordum. Nasıl bir şey oluşturduğunu deli gibi merak ediyordum ama defteri, bir yastığın altına itip koltuğa oturduğunda merakımı gidermeye niyetinin olmadığını anladım.

Tepesine dikilip sessiz bir öfkeyle bakışlarımı yüzüne diktiğimde, kaşlarını kaldırmıştı. "Bu oyunu neden başlattın?" dedim sonunda eteğimdeki taşları sert bir şekilde ona fırlatarak. Dişlerimi, hırlayan bir köpek gibi göstermemek için kendimi zor tutuyordum. "Bana güzel şeyler söylediğinde ya da beni öptüğünde sana kapılacağımı mı sanıyorsun? Ne olacak? Kalbimi kıracaksın ve ben de ağlayarak grubu mu terk edeceğim? Bu mu planın?"

Kısık sesle konuşsam da hararetim cümlelerime binmişti, onları ağır birer yük hâline getirmişti. Ama Bora, söylediklerimi pek sırtlamış görünmüyordu, gayet rahattı.

"Çok konuşuyorsun."

Ona doğru salladığım elimi tuttu ve parmak uçlarının değdiği yerden, bedenime bir elektrik akımı hücum etti. Ben, çarpılmış gibi şoka girerken beni koltuğa çekti. Zihnim,

bu sefer değil bir deniz dalgası, direkt *tsunami*ye kapılmıştı. Biraz önce ne dediğimden, adımın ne olduğuna kadar her şeyi unutmak üzereydim.

Bir saniye önce ayaktaydım, bir saniye sonra bedenim, yanında oturuyordu.

Eline kumandayı alıp ekranın sesini açtı. "Sıkılıyordum," dedi arkasına iyice yaslanarak. "Başımı ağrıtmak yerine, bana eşlik et. Burası motivasyon kampı."

Cümle kurmak için zihnimin bütün odalarını aradım, tek bir kelime bulamadım. Ağzım, hafif aralık bir şekilde ona bakakalmıştım.

Bora iyice yayıldığı için başı, koltuğun sırtına yaslanmıştı ve omuz hizama denk geliyordu. Üzerine bir tişört geçirmeye zahmet etmediği için pürüzsüz gövdesi, bir elmas gibi parlıyordu. Siyah saçları dağınıktı, bir süre uyumak için uğraştığı anlaşılıyordu. Ekrandan vuran ışık, kusursuz burnunda dans ediyor, çenesinde karanlığa karışıyordu. Gür kirpiklerinin gölgesi, koyu renk gözlerine düşmüştü.

Ona bakmayı bırakıp ekrana odaklandım ve aynı zamanda, aramızdaki dengesiz ilişkiyi tarttım.

İlk olarak kafasına bir kedi düşürmüştüm. Ardından kendim kucağına düşmüş ve dilendirici çetesi tarafından hırpalanmasına sebep olmuştum. Kimseyi almak istemediği grubuna, yeni üye olarak seçilmiştim. Bir delilik anında, gitarını parçalamıştım ve her fırsatta ona karşı geliyordum.

Ve bugün, beni öpmüştü.

"Seni anlamıyorum," diyerek mırıldandım huysuz bir şekilde. "Bana güvenmediğini söylemiştin."

Bana bakmadı ama ses tonu ciddileşip o yumuşak kadife etkisini kaybetmişti. "Hâlâ güvenmiyorum." Ardından bana kısa bir bakış attı, gözleri ekran ışığıyla bir parlıyor bir sönüyordu. "Sadece sonuçlarını düşünmeden, canım ne isterse onu yapıyorum. Tıpkı senin gibi."

Ağzım, bir karşılık vermek umuduyla hafifçe aralandı. Benim sonunu düşünmeden yaptığım hareketlerime yaphğı gönderme, beni etkisiz bırakmıştı. Beni çözmüştü, sonuçla-rını düşünmeden pervasız hareketlerim olurdu ve bir kuş misali, özgür olmayı severdim.

Ama bu sefer, sonunu düşünmeden davranamıyordum. Bu son, beni tekrar kalkamayacağım şekilde yıkabilirdi. Bo-ra'dan etkilenmek, istediğim en son şeydi. Söz konusu, o ve ben olunca işlerin nasıl olacağını öngöremiyordum.

Tekrar karşıya baktığında ben de gözlerimi ondan çek-tim. Belgeselde hayvanların nasıl yuva bulduklarını izledik, ikimiz de sessizdik. Bana dokunmasa da bedeninden yayı-lan sıcaklık, beni ısıtmıştı. Kokusu; ciğerlerimi istila etmiş, varlığından bile haberimin olmadığı hisleri harekete geçir-meye çalışıyordu. Gözlerim yarı açık yarı kapalıyken, be-nim bir yuvam olmadığını düşünüyordum.

"E, yuh ama artık."

Gözlerimi kırpıştırıp, birbirine tutkalla yapışmış gibi du-ran kirpiklerimi aralamaya çalıştım. Yattığım yerin ne kadar sert olduğundan dem vuran beynim, hafif aralık kalan ağzı-mı kapatma komutu verdi.

Doğrulmak için elimi yattığım yerde gezdirdim ve avuç içlerim sert adalelere dokundu. Sıcak bir ten elimin altında zonklarken saçlarımın arasında esen nefes, beynime uyarıcı sinyaller yolladı. Belimde duran bir el, sırtıma doğru çıktı ve hafif bir homurdanma işittim.

Gözlerim *zınk* diye açıldı.

Başımı, ağır ağır kaldırıp yeni açılan ve kirpiklerin ara-sından bana odaklanan *simsiyahlara* gözlerimi diktim. Bir kalp atışı sürse de milyon yıl boyunca birbirimize bakakal-dık.

Bora Ateş'in üzerinde yatıyordum.

"Bu sefer de Arı Maya, *bro*mun üzerine tünemiş." Bizi uyandıran Alar'ın sesi yine duyuldu. "Al birini, vur ötekine. Ne yapacağız biz sizi ya?"

Bora'yla birbirimize bakmaya devam ediyorduk, o da kıpırdayamadı ben de. Pencereden vuran puslu gün ışığı, sabahın en erken saatlerinde olduğumuzu belli ediyordu. Bora'nın kaslarının tek tek gerildiğini, sırtımdaki parmak-larının demire döndüğünü fark ettiğimde benim de tenime iğneler batıyordu.

Beraber uyumuştuk.

Bu hâle nasıl geldiğimizi anlamamıştım. Dün olanları da anlamamıştım, şu an olanları da anlayamıyordum.

Alar, haklıydı. Ben de bizimle ne yapacağımızı bilmiyor-dum, çünkü ne kadar inkâr etsem de değişen şeyler vardı.

Büyük patlama oldu ve evren oluştu. İsmini fırtına ve alevden alan bir yıldız, bir fırtınayla yanıma düştü ve be-nimle beraber tutuşmaya başladı.

Bölüm 26 - Oyun

Hayat, bazen planların çok ötesinde ilerlerdi ve akışa uymakta zorlanırdık. Şu anda, hayatımın tam da öyle bir noktasına adım atmış gibi hissediyordum.

Planlarımda yer alan Ateş grubunun solisti olmak, en sevdiğim aktiviteyi büyülü bir dünyada gerçekleştirmeme olanak sağlayacaktı. Sesimi daha çok kişiye duyuracaktım, belki de, bizi bırakıp kendi tutkularının peşinden giden babama bile.

Ablam Eda'yı -babam, onu her zaman yadırgardı- iyi anlıyordum. Yine de bu, babama ulaşma isteğimi değiştirmiyordu. Başarılı olmak istiyordum; benimle gurur duyduğunu söylemek için beni aramasını, bana ulaşmasını.

Duygu düğmelerime basarak hepsini tamamen kapatmıştım. Annem öldüğünde acıyı gömmenin, babamı kayıtsızlıkla serbest bırakmanın en güzel yolu buydu. Ama planlarımın ötesinde gerçekleşen şeyler oluyordu.

İçinde yer almak istediğim grubun lideri, kardeşlerin en büyüğü, bazı duygularımın düğmelerine basmaya başlamıştı.

Ayağa kalkmak için avuç içlerimi, onun mermer gibi sert göğsüne bastırdım; çıplak tenine dokunurken parmaklarım, kibrit gibi tutuştu. Elimden çıkan ateşle etrafı kül edecek, bir *mutanta* dönüşecek gibiydim.

Doğrulduğumda, Bora'nın koyu göz bebekleri beni izliyordu. Ağzım açık uyuduğum için göz ucuyla salyamın tenine akıp akmadığına baktım, kuruydu. *Şükürler olsun.*

"Burada uyuyakalmışım," dedim boğazımı temizleyerek.

Dönüp baktığımda Alar, bir kolunu gövdesine sarmıştı. Parmakları, düşünceli bir heykel gibi çenesinin altında birleşmiş; beni izliyordu. "Onu görüyorum," dedi büzülmüş dudaklarının arasından.

Bora'nın, yerinden kalkmaya niyeti yoktu anlaşılan. Boynumu çevirip göz ucuyla ona baktım, bir kolunu başının altına kıvırmış, rahat bir tavırla bizi izliyordu.

Tekrar Alar'a döndüm. "Sen, neden bu kadar erken uyandın?"

Bizi yakalamak için olamazdı herhâlde. *Yani umarım.* Alar'ın sürekli bizi böyle hâllerde görmesi iyi değildi.

"Koşuya çıkacağım. Temiz havada antrenman, dinç bir zihin ve güzel bir beden için birebirdir."

O sırada dış kapı açıldığında Alar ve ben irkildik. Bora, yerinden kalkmamaya devam ediyordu ve ben, kesinlikle kalkana kadar onu tekmelemek istiyordum.

Deren, saçlarını arkasında atkuyruğu yapmış, spor bir şort ve tişörtle içeri girmişti. Ayağında spor ayakkabılar vardı. Nefesinin sık olmasından ve elinde bir su şişesi tuttuğu için onun, antrenmana çok daha erken başladığını fark ettim.

Ve kahretsin ki o da merdivenden indiğinde beni, Bora'nın üzerinde uyurken görmüş olmalıydı.

"Her zaman bu kadar geç mi uyanırsınız?"

Sorduğu soruyla ağzım açık kaldı. Alar da en az benimki kadar aralık duran dudaklarıyla ona bakıyordu. "Kargalar bokunu yemeden koşuya çıkmış, uzaylı kadın."

Deren'in kayıtsız bir ifadeyle ona baktığını gördüm. Yanından geçip merdivenleri tırmanmadan önce, "Çok hantalsın," dedi, "Seni un çuvalı gibi yere serebilmeme şaşmamalı."

O merdivenleri tırmanıp gözden kaybolduğunda Alar'ın ağzı açık kaldı. "Bana hantal mı dedi o?" İşaret parmağıyla kendisini gösteriyordu.

Omzumu kaldırıp indirdim, dudaklarımı birbirine bastırmıştım.

Alar'ın gözleri kısıldı, ardından enerjik bir şekilde yerinde yaylandı. Ve hırslı bir ifadeyle dudaklarını bükerken, dışarı doğru koşar adım yürümeye başladı. "Ben gelmeden kahvaltı yapmayın!" Evin kapısını kapatırken söylediği son şey, bu olmuştu.

Hâlâ olduğum yerde dikiliyor, artık boş kalan manzarama bakıyordum. Önümde kimse yoktu fakat arkamda, büyük bir felaket barındırıyordum.

O felaketin ayağa kalktığını hissettim.

Arkasında hayalet belirmiş biri gibi kıpırtısız kalmıştım. Göz bebeklerim, arkamı görebilecekmiş gibi yuvasında dönüp en fazla sağ omzuma kadar çevrildi.

"Rahat uyudun mu?"

Bora'nın eğilerek sağ kulağıma yaklaşan dudaklarını görebilmiştim. Hemen gözlerimi karşıya sabitleyerek, uyuşan kulağımı ovalama isteğime karşı çıktım.

"Nasıl o hâle geldiğimiz hakkında bir fikrim yok." Sesim kayıtsızdı.

"Uykunun geldiğini anlayınca yatağına gitmeni söyledim ama sen, en sevdiğin yastığınmışım gibi bana sarılmaya başladın."

Dehşetle arkama döndüğümde yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Yalan söylüyorsun."

Dudakları iki yana gerindi, dişleri gün ışığıyla parlarken, "Bunu, asla bilemeyeceksin," dedi.

"Eminim, bu hikâyede, yatağıma gitmemi söyleyecek kadar masumsundur."

Bora, dudaklarını birbirine bastırdı ve bir omzu hafifçe kalkıp indi. "Birisi bana koala gibi dolanırken rahat uyuduğum söylenemez, o yüzden gitmeni söyledim. Ama sen, pes etmedin."

Utançtan oluşan kızarıklık, boğazıma doğru tırmanıyordu, yüzüme ulaşmadan buna bir son vermeliydim. "Rahatını bozduğum için üzgünüm," derken sinirden ayağımı yere vurup tepinmemek için kendimi zor tutuyordum. "Belli ki seni, gerçekten yastığım sanmışım."

Bora'nın parıltılı koyu gözleri üzerimde dolaştı, başı hafifçe yana yatıktı.

"Her neyse," dedim başka yere bakarak. Sehpa, ondan daha çekici gelmişti. "Bir daha tekrarlanmayacak." Nasıl bu şekilde davranabildiğimden çok, rahatını bozduğumu ima etmesi sinirimi bozmuştu.

Topuklarımın üzerinde arkamı dönüp, merdivenleri tırmanmaya başladım. Sırtıma oklar saplanıyor gibi hissederken, gülen gözlerle bana baktığından adım gibi emindim.

Tüm gün, Bora Ateş'ten uzak durmuştum.

Alar koşudan geldiğinde hepimiz, kahvaltılarımızı çoktan yapmıştık, zira kendini kaptırıp kilometrelerce koşmuştu ve zaten geldiğinde yemek yiyecek hâli bile yoktu. Dili dışarıda yatan bir köpek gibi kanepeye yığılmış, bir süre orada kestirmişti.

Diğer kardeşler, bahçede takılmışlardı. Uygar, kulağında kulaklıkla sürekli bir şeyler dinliyordu. Bora, telefonuyla uğraşıyordu. Ara sıra onu, yukarı katın balkonundan görüyordum ama o, beni görmeden içeri giriyordum.

Ebeveyn odasından çıkmıyordum. Efra ve Deren, yatağın üzerinde iskambil kâğıtlarıyla oyun oynuyorlardı ve bu da kaşlarımı kaldırarak onlara bakmama sebep oluyordu.

"Aha!" dedi Efra yatağın yaylanmasına sebep olacak şekilde sıçrayarak. "Ben kazandım."

Artık daha ilgili gözlerle onları izlerken, "Sen, iskambil oynamayı nereden öğrendin?" diye sordum Efra'ya.

"Annem, yazlıktayken öğretmişti."

Deren'e baktığımda omuz silkti. "Babamla her zaman oynarız."

Ben, aile üyelerimle oyun oynayacak kadar zaman geçirmezdim ve bu da geride durmama neden oldu. Onlar oyunlarına devam etmeye başladıklarında ben de yatakta uzanarak hayatımı düşünmeye başladım. Mental bir çöküşün eşiğindeyken saatler hızla geçmişti. Yemeğimizi yerken her zamankinden daha sessizdik. Yemeği, Deren hazırlamıştı. Kızın elinden birçok iş geliyordu. Bulaşıkları ben devraldım ve o sırada, uzay boşluğunda dolanıyor gibi düşüncelerin içinde uçuşa geçtim. Hayatı sorgulamak için harika bir zamandı.

Oturma odasında toplandığımızda hava, yeni kararmıştı.

Alar, elinde bir kutu sallayarak sırıttığında hepimiz, onun kutularının son bulmayacağına emin olmuştuk. Ama bu seferki, bir film kutusuna benzemiyordu.

"Bugün kutunda ne var, Alar?"

Sorduğum soruyla birlikte hınzırca gülümsedi. "Hepinizin yüz ifadelerini görmek için sabırsızlandığım bir oyun. *Bean Boozled!*"

Kaşlarımızı çatarak ona baktık.

"Şans şekerleri," dedi kutuyu sallayarak ve içinde olduğunu öğrendiğimiz şekerler kıpırdandı. "Şöyle ki; bir çark

var, biri çarkı çevirecek, çıkan renkteki şekerlerden birini, saat yönüne göre yanında oturanla beraber kutudan birer tane seçecek. Şekerler ya çok güzel bir tada sahip ya da berbatın da berbatı bir tadı var."

Kaşlar, yukarı kalktı.

"Yanındakini alt da edebilir, berabere de kalabilirler. Bu işin sonunda, sürekli kaybedenin midesinin fena olacağı kesin." Sinsice sırıttı.

"İğrenç bir oyun," dedi Uygar.

"Mızıkçılık yapma," diyerek çıkıştı Alar. "Bundan sonra başka oyunlara geçeceğiz. Bu oyunda, ne çıkarsa çıksın şekerleri çıkarmak yok. Haydi! Herkes, daire oluşturacak şekilde yere otursun. Kırlentleri alın."

Kimse, ona uymak istemiyordu ama bu kampın amacı buydu. Gündüz, herkes kendi hâlinde takılmıştı, son akşam beraber bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Bu yüzdendir ki Bora bile itiraz etmemişti. Herhangi bir şikâyette Giray'ın, kafasını şişireceğinden emindi.

Herkes bulduğu yere yerleştiğinde, Bora'nın sağımda olmasına şaşırmadım. Ya büyük bir tesadüf yumağı içindeydik ya da bir mıknatısın pozitif taraflarıydık. Beni rahatsız etmek için de devamlı yakınımda beliriyor olabilirdi zira bedenim, anında tepki vermeye başladı.

Uyuşan kolumu, ondan uzaklaştırdım ve gözlerim, diğerlerinin üzerinde dolaştı. Efra, solumdaydı. Onun yanında Uygar vardı. Uygar'ın yanında Alar vardı ve Deren, Bora'yla Alar'ın arasındaydı. Grup, ihtiyatlı gözlerle birbirini süzdü. Bu akşam epey tuhaf geçecek gibi görünüyordu.

"Oyuna ben başlıyorum," dedi Alar. "Sizin için kendimi feda edeceğim. Şansımla bu yanımdakini alt etmek güzel olacak." Deren'in homurdanmasını işitirken hepimiz, ilgili gözlerle Alar'ı izledik. Kutuyu ortaya koydu, küçük çarkı çıkardı ve hepimize son bir bakış attıktan sonra çevirdi.

Küçük okun ucu, sarı bir şekere denk geldiğinde Alar,

çıkabilecek tatları okudu. "Patlamış mısır ya da bozuk yumurta."

Herkesin suratı ekşimişti. Bozuk yumurta mı? Daha ne gibi tatlar vardı, duymak bile istemiyordum.

Deren, dikkatle kutuya baktı, Alar da gözlerini kısmış kutuları izliyordu. İkisi de birer tane sarı şeker seçtiler. Ardından Rus Ruleti oynayan iki kişi gibi birbirlerine baktılar; hangi silah ateş alacaktı, belli değildi.

"Üç dediğimde yiyoruz," dedi Alar ve geri saymaya başladı. "Üç, iki, bir!"

Nefesler tutuldu, herkes o ikisinin yüz ifadesini izliyordu. Bir iki saniye boyunca ikisi de tepki vermedi ve usulca şekeri çiğnediler. Ve olan oldu, kime *çürümüş yumurta* kime *patlamış mısır* gitti, anlamış olduk.

Alar'ın mimiksiz yüz ifadesi; yerini, gözleri ve ağzının buruşmasına bıraktı. Ağzından neredeyse salyalar akacaktı ve *çıkarmak yok* kuralını üstüne basarak söylediği için neredeyse yeşile dönen teniyle çiğnemeye devam etmek zorunda kaldı. Deren ise keyifle sırıttı ve şekeri çiğnemeye devam etti. "Çürümüş yumurta kadar şansın varmış," dedi Deren.

Alar, nefes bile alamıyor gibiydi. Sanki konuşsa ağzından çürümüş yumurta kokusu çıkacaktı. "Devam edin," dedi hırıltılı bir sesle.

Sıra, Bora ve bendeydi.

Bana doğru baktı, ben de ona gözlerimi çevirdim. Çarkı uzanıp eline aldı ve çevirirken gözünü benden kaçırmadı. Çark döndü, [illegible]ndü ve bir renkte durdu. Turuncu renkte sabit kalı[illegible].

[illegible] kaldırara[illegible]lar'a baktım ve rengi okudu.

[illegible]eftalı ve... O[illegible] gençler? Kusmuk!"

[illegible] ben [illegible] döndü. "Haydi lan ora-

Alar'ın gözleri büyümüştü. "Aaaa, gören de üç yaşında sanır, mızıkçılığa bak. Hiç mi yürek yok sende, *bro*?"

"Yokmuş demek ki." Söylediğim cümle, odadaki hava akımına kapılıp döne dolaşa Bora'nın kulaklarına ulaştığında, ona dönüp meydan okuyarak gülümsedim. Ona meydan okumaya *bayılıyordum*.

Zifirî gözleri beni buldu, bir leşe saldırmak üzere olan kartal gibi kısıldı ve aşağı uçuşa geçti. Şekerlerden birini seçmişti.

Ben de hâlâ aynı eğlenir ifadeyle elimi kutuya daldırdım, bir şekeri aldım ve havada tuttum. Alar geri sayım yapana kadar birbirimize baktık, silahlar çekildi ve kovboylar, birbirlerine ateş etmek üzere gardlarını aldı.

"Maya, Maya, Maya!"

Alar'ın ve Efra'nın, bir maçtaymışız gibi benim adımı şakıdıklarını duyduğumda sırıttım. Deren de beni destekliyor olmalı ki eliyle alkış tuttu. Onun da aramıza girmeye başlamasına seviniyordum.

Ateşlerden biri onları satınca, Uygar, "Haydi, Bora," dedi onu desteklercesine. Gönlü, belli ki kibirli abisinin tek kalmasına razı olmamıştı. Onun kibrini alıp çiğ çiğ yemek istiyordum.

Geri sayım bitince şekerleri, ağzımıza attık.

Sert doku, dişimin arasında tek darbede yumuşak bir hâle geldiği an, tadı almıştım. *Kahretsin!*

Çiğ çiğ yediğim kesinlikle bir kibir değil, iğrenç bir şekerdi. Çiğnerken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, belki rol yapabilirdim. Şeftalinin geldiğine inandırabilirdim ama maalesef, gözlerim yaşardı ve kulağım kızardı. *İğrenç, iğrenç, iğrenç.*

Bora, sırıttı. *Şeftali. Ballı herif.*

Sonunda dayanamayıp suratımı buruşturdum ve öğür-

düm.

"Kusmuk yiyen Maya, kusacak, kaçın!"

Alar, kahkaha attığında Bora da epey eğleniyordu ve koyu gözleri pırıl pırıldı. Hatta yüz ifademi gören diğerleri de hem yüzlerini buruşturuyorlar hem gülen suratlarla beni izliyorlardı.

Genellikle inci dişlerini ortaya sermeye meraklı olmayan Bora'nın da bu kadar sırıtması sinirimi bozmuştu, koluna bir tane tokat geçirmeden edemedim. "Gülme."

Ona dokunduğum an, bana baktı. Hem de öyle bir baktı ki... Heyecandan kalbim ısınmıştı ve bedenimde bir karınca kolonisi dolanmaya başladı.

"Haydi, tatlı şey, sıra sende," dedi Alar.

Herkesin içinde, Bora'yla birbirimize saldıracak gibi bakmamız, epey rahatsız ediciydi. Ve bu saldırma, kesinlikle farklı bir şiddet içeriyordu. Bu yüzden, ilgimi Efra'ya çevirdim.

Efra, yavaşça çarkı aldı ve yutkunma sesi hepimizin arasında yankılandı. Rakibi, onu epey ürküten ama belli ki son zamanlarda, ön yargıyla yaklaştığını düşündüğü Uygar'dı.

Uygar'ın koyu mavi gözleri, Efra'daydı. Her hareketini, dikkatle inceliyordu. Onun gözlemci olduğunu öğrenecek kadar vakit geçirmiştik. Sessiz ve dikkatliydi. Bora'nın bana gruptan ayrılmam için şantaj yaptığı zamanlar, durumu hemen fark etmiş ve müdahale etmişti. Alar'ın dünyadan haberi yoktu. Onun olayı, şans eseri devamlı bizi basmaktı. Seray Ateş'in de dediği gibi: *Eşek sıpası.*

Efra, çarkı çevirdi ve okun ucu, sonunda bir renkte durdu.

"Yeşil, içinde koyu yeşil benekler olan şeker. Hımmm, bakalım," dedi Alar ve sonucu söyledi. "Uuuuv, Uygar, neyse ki tek yumurta ikizi değiliz, hissettiklerini hissetmek istemezdim. Belki de aynı tatları da alırdık ve ben, kesinlikle *sümük* yemek istemem."

Uygar'ın ağzı aralandı. "Senin bulacağın oyuna..."

"Şşş, küfür yok. Güzel olan tat da armut. Haydi bakalım, düello başlasın!"

Uygar suratsız bir ifadeyle elini kutuya daldırdığında, Efra da aynı şeyi yaptı ve elektrik çarpmış gibi birden ellerini çektiler. Diğerleri bunu görmediler, çünkü Bora, Alar'a satıcı bir gevşek olduğuyla ilgili bir konuşma yapıyordu. Uygar ve Efra, bozuntuya vermeden şekerleri parmak uçlarında tuttuklarında Alar, ellerini iki yana kaldırdı.

"Haydi bakalım," dedi. "Geri sayım başlıyor."

Heyecanla nefeslerimizi tuttuk. Ve sayım bittiğinde şekerler yendi, ilk yüzü buruşan...

"Ayyyy, gitti ikizim."

Uygar, mora döndü. *Yemin ederim.* Ve Efra... Kimse, ona dikkat etmese de o da aynı renge doğru yol alıyordu.

İkisi de kötü tada denk gelmişti.

Gülme krizlerimiz, odanın duvarlarında yankılanırken eğlenceli bir gösteri izliyorduk. Uygar, her ne kadar suratını buruşturmamaya çalışsa da rengi değişiyordu. Deren bile kahkaha attı; Efra, birkaç kere kusmak için ayağa kalktı ama onu geri oturttuk. Bora bile eğlenerek Uygar'ı izliyordu.

O an, zaman yavaşladı ve usulca etrafımdaki insanlara baktım. Neşeliydik, anlaşamasak da ortak anılar biriktirmeye başlamıştık ve yakınlaştıkça daha çok birbirimize alışıyorduk.

Bağ kurmak, gerçekten korkutucuydu; Bora'nın beni neden istemediğini anlayabiliyordum. Yıkıcı duygulardan ya da kısıtlanan özgürlükten korkuyorduk. Deli gibi korksak da işte, buradaydık ve bu altı kişi, gülerek birbirine bakıyordu. Keşke hep bu anda kalabilseydik. Geleceğin bize göstereceği sürprizler, ilk defa beni ölesiye korkutmuştu.

Alar, ayağa kalktı ve mutfağa giderek elinde boş bir bira şişesiyle döndü. Hepimiz onu izlerken köşedeki lambaderi açtı, normal ışığı söndürdüğünde ortam, daha loş ve samimi bir hâle gelmişti.

"Ev-vet," dedi yere bağdaş kurarak otururken. "Elbette en klasik ve eğlenceli oyun olan *Doğruluk Mu Cesaret Mi?* oynayacağız. Herkesin bir pas hakkı var, onun dışında cevap vermek ya da söyleneni yapmak zorunda. Kapak kısmına denk gelen, soruyu sorar."

İşte, bu, çok fenaydı. Çok, çok fena. Bu grup, bu oyunu kesinlikle oynamamalıydı. Diğerleri de benimle aynı fikirde olacaktı ki homurdanmalar yükseldi. Alar, yine herkesi bertaraf etti ve sonuçta *oyuna* başladık.

Şişeyi Alar çevirdi ve cam parçasının, dönerken benim de başımı döndürmesine izin verdim. Duracağı noktayı görmem gerekiyordu, umarım bende durmaz diye umut ediyordum.

Bana denk geldi! Ama neyse ki kalbim yerinden çıkmamıştı, kapak kısmı bana gelirken uç kısmı Alar'a denkti. Ben soruyordum.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Alar, rahat bir tavırla omuz silkti. "Cesaret."

Vay canına, bu oyundan hiç çekinmiyor muydu? Ne soracağımı düşünerek dudağımı dişledim. Alar Ateş hakkında neyi öğrenmek istiyordum ki?

"Çocukken inandığın ama gerçek olmayan komik bir şey söyle."

"Aaaa ama Arı Maya, biraz pisleşebilirdin," dedi Alar dizine vurarak. Bu arsızı utandıracak sorular, bize neler yapmaz! "Neyse," derken düşündü ve sırıttı. "Sineklerin dondurmada yüzmekten hoşlandıklarını sanıyordum."

Herkes, kısa bir sessizliğe büründü.

Deren, suratını buruşturmuştu. "Ölüyken bundan nasıl hoşlanabilirler?"

Alar, omzunu kaldırıp indirdi. "Sırtüstü yüzüyorlar sanıyordum. Daha keyifli."

İster istemez gülmeye başladık. Deren, inanamaz gözlerle ona bakarken Efra da dikkatle onu izliyordu. Bu çocuk, tek kelimeyle kaçıktı.

Alar da sırıtıp omuz silkerken, soruyu cevapladığı için yine şişeyi o çevirdi. Bu sefer kapak kısmı, Efra'ya diğer kısmı, Deren'e denk gelmişti.

Efra, ona bakarak bir süre soru düşündü; Deren ise kayıtsız bir ifadeyle onu izliyordu. "Hayalindeki erkek ya da..." dedi duraksayarak, "... kız, tercihin hangisiyse, tarif et."

Deren, bu soruyu hiç düşünmemiş gibi öylece bize baktı. Kollarını geriye atıp avuç içlerinden destek alarak iyice yayıldı ve başını yana yatırdı. "Tuttuğunu koparan, güçlü, benim hoşlandığım şeylerden hoşlanan ve beraber motor sürebileceğim bir erkek olabilir."

Sessizlik.

Oklar Uygar'a çevrilse de gözler asla çevrilmedi. Alar'ın da bir tepkisi olabilir miydi ya da var mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Hepimiz, sus pus bekledik. Deren, gözlerini bizden kaçırmadan rahat bir ifadeyle yaklaştı ve şişeyi çevirdi.

Şişenin kapak kısmı Alar'a, arkası Uygar'a denk gelmişti. Uygar, bu oyundan hoşlanmadığını belli eden baygın bir tavırla ikizine baktı ve "Doğruluk," diyerek karşılık verdi.

Alar, "Ben de bunun her şeyini biliyorum ki ya," diyerek homurdandı. Ardından dudak büzdü ve düşündü. "Tamam, pekâlâ. Çok bahsetmediğin için sorayım bari sen nasıl kızlardan hoşlanırsın?"

Uygar'ın rahat tavrı bozulmamıştı, fazla düşünmeden kısa bir cevap verdi. "Ne istediğini bilen kızlardan."

Hımm... Güzel cevaptı. Burada oklar birini gösteriyor mu, emin değildim. Deren'e baktım, gri gözleriyle kayıtsızca etrafa bakıyordu. Efra'ya baktım, pürdikkat ortadaki şişeyi gözlemliyordu. Sanki incelenmesi gereken yeni bir canlıymış gibi.

Dikkatim onların üzerinde çok kalamadı çünkü Uygar'ın çevirdiği şişenin kapak kısmı Deren'e, arkası Bora'ya denk gelmişti. Bora'nın cevaplayacağını fark edince kalbim, sanki *trambolin* üzerinde hoplamaya başladı. İçimde hareketli bir ortam varken hiç pot kırmadan, sakince bakışlarımı ona yönelttim.

"Doğruluk."

Merakla Deren'in sorusunu bekledim. Dudaklarını hafifçe bükmüştü, kafasında soruları tartıyordu. "Bu oyundan pek anlamam o yüzden klasik, kısa bir soru," dedi Deren ve omuz silkti. "Hiç âşık oldun mu?"

Beynimde; biri, büyük ve yuvarlak bir zile, tokmakla vurmuş gibi bir çınlama oldu. Lambaderden yansıyan ışıkla görebildiğim kadarıyla Bora'nın gözleri, ihtiyatlı bir ifadeyle Deren'i izliyordu ama aklının başka yere gidip geldiğini, ruhsuz bakışlarından anladım. Suratında, durgun bir ifade yer edinmişti. Kalbim, trambolinden yere düştü.

"Pas."

Bora, tek pas hakkını kullanmıştı.

Kimseden ses çıkmadı. Ben de ilgilenmeyerek başka yöne baktım. Bu sorunun cevabını zaten biliyorduk, şu meşhur eski sevgilisi Defne'yi. Kuzenleri Burak onu, Bora'yla ilk kez beraber şarkı söylediğimiz şirket partisine getirdiğinde Bora'nın, kızı elinden tutup oradan çıkardığını hatırlamıştım.

Önceden, aralarında ne yaşandığını merak ediyordum fakat şimdi, hâlâ devam eden bir şeyler var mı düşüncesi zihnimde filizlendi.

Ben, rahatsızca kıpırdanırken Bora, ağır bir hareketle şi-

şeyi çevirdi ve kapak kısmı bana denk gelirken ucu Bora'ya denk geldi.

Tesadüfler, kader, Bora'nın maddeleri hareket ettirme gücü, görünmeyen kuvvetler... Buna ne sebep oldu, bilmiyordum ama ağzımı sımsıkı yumup gelen sonuca baktım.

Ne diyecektim? Doğruluk desem ne soracağı belli değildi. Cesaret desem ne yaptıracağı hiç belli değildi. Bu şeytandan, her şey beklenirdi.

"Doğruluk," dedim kararımı vererek.

Bora, pürdikkat beni inceledi ve sorusunu kafasında şekillendirdi. Ya da belki de en başından beri o soru, oradaydı. Bilemiyorum.

"Merak ediyorum," dedi başını hafifçe sağa eğerek, tamamen ona dönük oturmadığım ve dümdüz bakmadığım için yüzümü, daha geniş açıda görmek isteyerek. "Aşkınla kariyerin arasında bir seçim yapman gerekse, hangisini seçerdin?"

Sorusu, üzerime heyelan gibi çöktü ve ben, altında kaldım. Fakat fark ettim ki duraksamam gereken bir soru değildi, elbette kariyerimi seçerdim. Evet, aşk, benim için bunca zaman yeterince bir anlam ifade etmemişti.

"Kariyerim."

Bora'nın yüzünde kas oynamadı, sadece ilgili gözlerle beni izliyordu. O gözlerde, gülen bir silüet gördüğüme yemin edebilirdim. Ya da aklımın anahtarını çoktan kaybetmiştim ve kapı dışarı edilmiştim.

Gözlerimi ondan çekerek şişenin soğuk camını tutup çevirdim ve dönerek bir noktada durmasını bekledik. Durduğunda ise gözlerim tekrar Bora'ya tırmandı, çünkü yine ikimizin arasında duruyordu., Tek fark, bu sefer ben soruyordum. *Güzel.*

Bora'nın koyu gözleri, kısılmak için harekete geçti, nasıl bir soru geleceğini beklerken rahat görünüyordu. Bir süre

duraksayıp düşündükten sonra, "Doğruluk," dedi.

Hımm... Merak ettiğim birçok şey vardı, hepsini sorsam sabaha kadar burada oturmamız gerekirdi. Ve Bora'nın pas hakkının olmaması güzel bir şeydi, ne sorarsam cevap vermek zorundaydı. Hınzır bir gülümseme dudaklarımı kaplarken ona baktım.

"En büyük korkun ne?"

Bora, sorum karşısında kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Bu soruyu sormak, şimdi aklıma gelmişti. Uygar'ın denizden, Deren'in *kurbağadan* ve Alar'ın -belli ki- karanlıktan korktuğunu öğrenmiştik. Peki, ya Bora Ateş neyden korkuyordu? Yok derse inanmazdım, herkesin korktuğu bir şeyler illaki vardı.

Bora, dudağını hafifçe büküp etrafa bakındı. "Yükseklik."

O kadar kısık sesle konuşmuştu ki ona doğru biraz yaklaşıp, anlamak ister gibi suratımı buruşturdum. "Ne?"

Bora, bana ters ters baktı. Zayıf yönlerinin bilinmesinden hoşlanmadığı belliydi. "Yükseklik." Bu sefer, daha sesli söylemişti.

Ağzım aralanıp kapanırken Alar'ın bir kahkaha attığını işittim. Bora'nın düşman bakışları kardeşine döndü, ağzından ne çıkacağını biliyormuş gibiydi. Onu susturma hamlesi yapamadan Alar öttü.

"Küçükken dönme dolapta mahsur kaldı, ondan."

Bora, fırlamaya hazır bir füze gibi yerinde doğruldu. "Senin yüzünden binmiştim, piç."

Alar, sırıtmaya devam etti. "Abim olduğunu söyleyerek böbürleniyordun, ben de beni bindirme görevinin, büyüğüm olarak senin olduğunu söyledim." Alar, karnını tuttu. "Ama havada kaldığımızda, ağlarken küçük, tatlı bir şempanzeye benziyordun."

Bora ayağa fırladığında Uygar da sırıtmasına engel olamadan ortaya geçip onu tuttu ve zorla yerine oturttu. "O salağa bakma," dedi ama kendisi de gülmesini durduramıyordu. Biz kızların da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Bora, Uygar'ın gülen suratına bakarken kaşlarını çattı. Uygar, anında dudaklarını düz bir çizgi hâline getirmişti.

"Tamam ya, tamam," dedi Alar. "Haydi, şişeyi çevir, *bro*cum. Bu son olsun."

Bora'nın sakinleşmesi kısa sürse de kötü bakışları, hepimizin üzerinde kısa bir süre daha dolaştı. Şişeyi agresif bir şekilde çevirdiğinde sonucu bekledik. Sonuç; Alar soruyordu, Bora cevap veriyordu.

Güzel. Onun hakkında bir şey daha öğrenebilirdim.

"Cesaret," dedi Bora ters ters bakarken.

Cevabı duyunca Alar'ın gözleri ışıldadı. Haylazlığa çalışan zihni, acaba neler ortaya serecekti, hepimiz pürdikkat bekliyorduk.

"Öyleyse," dedi Alar gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle, "Madem konusu açıldı... Ben film izlerken korkacağım için çok eğleniyordunuz ya, *bro*cum. Şimdi, sıra bende."

Bora'nın kaşları çatılarak iyice gözlerini kısmasına neden oldu.

"Gelirken ilçede gördüğümüz lunaparka gideceğiz ve sen..." dedi parmağını Bora'ya uzatarak, "Dönme dolaba bineceksin." Ellerini iki yana açtı ve bulduğu fikirden dolayı kendini tebrik eder gibi keyifle sırıttı.

Hepimizin ağzı beş karış açık kalmıştı, Bora hariç. Onun nutku tutulmuş gibiydi.

Ağzından okkalı bir küfür savurdu ve ayağa kalktı. Alar da ayağa kalkmıştı. "Pas hakkın yok. Sadece çocuklar oyun bozar."

"Seni öldürürüm," dedi Bora, Alar'a doğru ilerlerken. Uygar yine araya girdi. Bu üçlü, bu anlaşmazlıkla, bu zamana kadar iyi gelmişlerdi. Hepimiz gülüyorduk ama bu olayın nasıl gerçekleşeceğine dair fikrimiz yoktu.

Bora, kafese kapatılmaya çalışılan bir hayvan gibi saldırganlaşmıştı. Alar, gülerek onu geri püskürtüyordu. "Sözünden dönemezsin, oyunun kuralı bu. Ödlekliği bırak, BRO!"

Ben de elimde olmadan gülmeye başladım, Bora görmesin diye bir köşede duruyordum ama kısa bir an bana baktı. Gülüşümü saklamaya çalışırken dudağımı ısırmıştım.

Bora, gözlerini çekip kısa bir nefes aldı. Odanın ortasında dikildi ve bize göz gezdirdi. Kabullenmiş gibi bir hâli vardı.

"Haydi," dedi Alar, arabanın anahtarını alırken sırıtmaya devam ediyordu. "Harika bir gösteri bizi bekliyor."

İlçenin içine girip lunaparka ulaşmamız, yirmi dakika sürmüştü. Sezon bittiği için park boştu, muhtemelen bir haftaya da kapatılırdı.

Arabada, bunun avantajımız olduğunu konuşmuştuk. Kimsenin olmaması, rahat takılmamızı sağlayacaktı.

Parka girdiğimizde Bora, ağır adımlar atıyordu. O kadar uysal duruyordu ki bir an, ona acımıştım. Belki de bundan vazgeçmeliydik.

"İşte, gişe orada. Birisi duruyor."

Alar, önden ilerledi ve adama doğru hızlı adımlarla koşturdu. O, dönme dolabı çalıştırması için konuşurken biz de olduğumuz yerde onu bekledik. Spor ayakkabılarım toprak zemini eşeliyordu; altımda, kot bir şort üstümde, akşamları daha serin olduğu için ince bir hırka vardı.

Bora'ya baktım. Siyah bir pantolon ve siyah bir tişörtle, beş adım ilerimde dikiliyordu. Siyah saçları yapılı olmadığı için daha karışıktı. Kısık gözleriyle Alar'ı izliyordu.

Uygar, Efra ve Deren sessizdi. Herkes, bir yandan olacakları bekliyor bir yandan da yarı eğlenir yarı gergin bir şekilde Bora'yı izliyordu.

Alar, sırıtarak elinde tuttuğu bileti salladığında Bora, sessiz bir küfür savurdu. "Bu çocuk, benim sonum olacak," dedi Bora. "Onun yüzünden cezaevine gireceğim."

Uygar, güler gibi nefesini verdi. "Yardım ve yataklıktan beni de alabilirler."

"Yaaa, demeyin öyle," dedi Efra. Alar hayranlığı, devreye girmişti.

Uygar, ona yan bir bakış attı. Eğer sık sık mimik kullanan biri olsaydı, muhtemelen şu an gözlerini deviriyordu. Ama aksine, ifadesiz gözlerle baktıktan sonra, ilgisini Alar'a çevirdi.

"Haydi, brocum," dedi Alar. "Bu sefer mahsur kalmayacaksın; adam, sağlamlığı konusunda garanti verdi. Sadece bineceksin, biraz dönüp ineceksin. Bu kadar."

"Tüm gelmişini, geçmişini..."

Alar, "Aa, küfürle zaman kaybetme. Haydi, seni bekliyoruz," dedi ve onu kolundan ittirerek yürümeye zorladı.

Bora, birkaç adım attı, ardından geri döndü ve Alar'ın göğsüne bir tane yumruk geçirdi. Alar, nefes nefese geriye sendelerken nefesi, gülerek dudaklarından çıktı. *Kaçık çocuk.*

Bora'nın hızlı bakışları beni yakalayınca duraksadım. Bana doğru bir adım attı ve kalbim yerinde takla attı. Ne oluyordu şimdi?

Bora'nın adımları seri bir şekilde hızlanırken geriye doğru kaçmaya çalıştım ama beni, kolumdan yakaladı. Ben ne yapmıştım ya şimdi?

"Sen de benimle biniyorsun."

Ağzım şaşkınlıkla aralık kalırken Bora, beni çoktan yü-

rütmeye başlamıştı. Alar, arkamızdan bağırdı.

"Ama bu, kurallara aykırı!"

"Siktirme kuralını!" diyerek karşılık verdi Bora.

Şaşkınlıktan, ayak diretmeyi akıl etmeme fırsat kalmadan dönme dolabın kabinlerinden birine oturmuştuk. Önce beni bindirmişti, kendisi de sonradan oturup demir kapıyı örttü ve arkasına yaslandı.

"Beni neden bindiriyorsun ya?" dedim tersleyerek. "Bu, senin görevin."

Alnında bir ter damlası gördüm, ellerini gergince açıp kapatıyordu. Yutkunduğunda âdemelması, ağır ağır hareket etti. Bronzla buğday arasında kalan teni, neredeyse bembeyaz olmuştu. *Korkuyordu.*

Ağzım hafif aralık şekilde, onun tepkilerini ölçmeye çalışırken dönme dolap, hareket etti. Bora'nın bir eli, demiri kavradı ve diğeri... *Benim elimi tutuyordu.*

Büyük eli, benim küçük ve ince parmaklarımın üzerine kapanmış, onları sıkıyordu. Canımı acıtmasa da sıkışındaki güçten, ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum.

Gökyüzüne daha çok yakışacak olan yıldız, yüksekler-den korkuyordu. Belki de bu yüzden dünyaya, tam benim yanıma düşmüştü.

Bir dönme dolap kabinine, onunla birlikte kısılmıştım. Algılarım tuzağa düşmüş, çok farklı şeyler algılıyor ve beni, allak bullak ediyordu. Bora'nın parmaklarımı sıkan sıcak eli, yutkunurken hareket eden âdemelması, yükseldikçe kıpırdanan siyah saçları, tam karşıya bakarken kırpılıp açılan kirpikleri... Her detay keşfediliyordu.

"Hey," dedim onun gittikçe daha da beyazlaştığını görerek. Artık en yüksek noktaya ulaşmak üzereydik ve Bora, her an kusacak gibi görünüyordu. "Uçağa binmekten de bu kadar korkuyor musun?"

"Bu soktuğumun aleti kadar değil," dedi derinden gelen bir sesle. "Birkaç kadehten sonra pek sorun etmezdim." Sonra bir düşünceyle güler gibi oldu. "İçmeyi bıraktıktan sonra hiç uçmadım." Derin bir nefes aldı. "Ve şu an, kesinlikle birkaç kadehe ihtiyacım var."

"İçkiyi mi bıraktın?" Alnımı kırıştırarak ona baktım. Onu, hiç içerken görmüş müydüm? Hafızamın odalarını taradım ama öyle bir görüntüye ulaşamadım. Doğru ya, evet, onu içki içerken hiç görmemiştim.

Dönme dolap tekleyince Bora, koltuğuna çakılır gibi oldu. İstemsizce elini sıktım. "Tamam sakin, sorun yok," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. Elim yanıyordu, buzla dolu suya soksam yağ dökülmüş sıcak tava gibi ses çıkacaktı.

O sırada kokusu, üzerime sinsi bir rüzgârın yol göstermesiyle sızdı. Gökyüzüne en yakın olduğumuz anda, onu izliyordum, o da dönüp bana baktı ve sanki esintili hava, aramızda ağırlaştı.

Elimi tutuyor olduğunu yeni fark etmiş gibi gözleri o noktaya kısaca kaydı, ardından tekrar benim gözlerime baktı. Çok ama çok usulca yutkundum.

Kalbim, sanki bir bombanın geri sayımı gibi teklemeye başladı.

Beş, dört, üç, iki...

Bir.

Mıknatısın pozitif tarafı devredeydi. Elektrik akımı, aramızda cızırdadı; elimde olmadan akıma kapılmıştım. Ona doğru kısa bir hamleyle yaklaştığım an, bunu yadırgamadı. Aksine beklediği buymuş gibi belimi kavradı ve beni, kendine çekti.

Ellerimi sert göğsüne yasladım, tişörtünün dokusundan çok onun sıcaklığını hissediyordum. Nefesi dudaklarıma çarptı, kirpikleri yanaklarıma sürtünüyordu. Dudaklarımız birbirini bulduğunda kalbimin parçaları, bir elektrik teli patlamış gibi her bir yana alevler savurdu.

Nefessiz kalıncaya kadar birbirimizi öptük.

Dudakları, alt dudağımı kavradı ve ısırdı. Boğazımdan kopup gelen kısık mırıltı, aramızda yankı buldu. Gökyüzüne yükseliyordum ve bir yıldız, benim kılavuzumdu.

Geri çekildiğimde dudakları, burnuma dokundu. "Neden seni de dönme dolaba bindirdiğimi soruyordun, değil mi?" dedi kokusu kadar sinsi bir sesle. "Ya bir bardak viskiye ya da sana ihtiyacım vardı."

Ağzım aralandı, kelimeler çıkmak için bir yol bulamadı. Kaşlarımı, hafifçe çattım. "Bir içkiyle aynı kategoride miyim?" Geri çekilip kollarından çıktım. Biraz önce ne olmuştu öyle? Nasıl bu hâle gelebilmiştik? Zihnim, bağıran bir çocuk gibiydi, yatıştırmakta zorlanıyordum.

Dönme dolap aşağı doğru hareket ederken Bora, korkusunu unutmuş olacak ki tüm ilgisiyle bana baktı ve güler gibi bir ses çıkardı.

"Kafama bir kedi düşürdüğünden beri," dedi dönme dolap tam olarak aşağı indiğinde ve diğerleri zaferle bağırdığında, "dikkatimi üzerine çekmekte ustasın, *Bukalemun*."

Bölüm 27 - Kaybeden

Hayal gibi geçen iki gün bitmişti ve gerçek dünyaya geri dönmüştük.

Sanki her şey bıraktığımız gibiydi fakat bizim farklı olduğumuzu biliyordum. Bu kamp, aradaki uyuşmazlıkları aşmaktan çok, Bora'yla çıkışı zor bir labirentin içine girmemize neden olmuştu.

Ne hissediyorduk? Ne istiyorduk? Ve bundan sonra ne olacaktı?

İkimizin de bu soruların cevaplarından kaçtığı belliydi, dönme dolap maceramızdan sonra baş başa kalmamıştık. Şimdi ise evde, göz göze gelmeden dolanıyor, okula gitmek için hazırlanıyorduk. Buraya gelirken de hiç konuşmamıştık ve ben, arabada arkada oturduğum için seviniyordum.

"Giray, okuldan sonra bizi ofiste bekliyor."

Ateş ikizleriyle birlikte, oturma odasında dikilirken odasından çıkan Bora, bize doğru konuşmuştu.

Alar, uykulu sesiyle homurdandı. "Yoldan geldik, direkt okula gidiyoruz. Rock yıldızı olmamız, bundan kaytarmamıza etki etmeyecek miydi? Ben, bu yüzden baterist olmaya tamam demiştim ya!"

Uygar, ona baktı. "Kapa çeneni de düş önüme. Derslerden kalırsak babamın, başımızı şişireceğini biliyorsun."

"O hapishane müdürü, sen de gardiyan gibisin," dedi Alar ve oflaya puflaya evin kapısına yürüdü. Üzerinde, *Hard Rock*'ın öncülerinden *Led Zeppelin*'in tişörtü vardı. Siyah pantolonu ve dağınık, açık renkli saçlarıyla haylaz bir rock davulcusu olduğunu belli ediyordu.

Uygar ise sade giyinmişti, gri bir tişört ve koyu renkli bir kot. Saçları yapılıydı, onun erkenden kalkıp tıraş olduğuna emindim. Bora ise... *İncelemek istemiyorum.*

"Haydi, çıkalım," dedim arkamı dönüp evden çıkarken. Diğerleri de kısa süre sonra beni takip etti ve arabayı süren Bora'nın arkasındaki yerimi aldım. Alar, önde oturuyordu; Uygar, benim yanımdaydı.

"Deren yok mu?" dedim tek kaşımı kaldırıp, Uygar'a bakarken. Onu, korumamız olarak en küçük kardeş işe almıştı.

"Onun tam programını, bugün yapacağız. Ne zaman bizimle olup ne zaman olmayacağını."

"Ben, korumayla dolanamam. Hayranlarımı ürküten iki nemruttan sonra birine daha ihtiyacım yok," diyerek araya girdi Alar.

"Onu, sırf bu yüzden işe aldım zaten. Belki bu sayede kıyafetlerini parçalatmaktan vazgeçersin."

"Hayranlarımı kıskanma."

Uygar, Alar'ın söylediğine gözlerini devirdi. Mimik yapmaktan yoksun bir yüzü olduğu için bu hareketi, tatlı görünmüştü.

İster istemez onlara gülerek başımı iki yana salladım. Onlara alışmam, düşündüğümden daha kısa sürmüştü.

Okula geldiğimizde etraf, yine sakindi. İlk dersin yeni başladığı sırada gelmiştik, böylece okula girerken etrafta kimse olmuyordu. Yine de arabadan inmeden önce etrafı kısaca taradım ve öyle indim. Henüz gruptan olduğum açıklanmadan, haber olmamalıydım. *Her ne kadar Bora'nın gizemli sevgilisi olarak bir ara manşet olsam da...*

"Dersten sonra görüşürüz," dedim ve hızlı adımlarla binaya ilerledim. Kapıyı kısaca tıklatıp açtığımda kürsüdeki hoca, bana göz ucuyla baktı ve dersin kesilmesinden hoşnut olmadığını belli eden ifadesiyle bir yere oturmamı işaret etti.

Gözlerimle etrafı tarayacak fırsatı bulamadım; sonradan derse girmenin kuralı, tüm ilginin üzerinde olmasıydı. Efra'yı amfide göremediğim için en yakın üçüncü sıraya gözüm takıldı.

Günler önce beni Bora'yla konuşurken görüp Bora için *kalp hırsızı* diyen kız, orada oturuyordu ve elini havaya kaldırıp kibarca salladı. Siyah saçları omuzlarındaydı, esmer tenine yakışacak beyaz bir bluz giymişti. Oturmamı işaret edince, başka bir seçeneğim olmadığı için bir an önce kendimi oraya attım.

Kız toparlanıp gülümsedi. "Selam."

"Selam," dedim ben de büyük kol çantamdan bir defter çıkarırken. Kısa bir süre de kalemlerimi aramakla geçti. Eh, genelde not tutmazdım ama sınavlara az kalmıştı, yumurta kapıya dayanınca işleri ele almaya karar verdim.

Defterimin boşluğunu gören kız, yan gözle bana baktı. "Sınavlar yaklaşıyor," dedi bir yandan hocayı izleyip bir yandan benimle konuşurken. "Hazırlanabiliyor musun?"

Ya, hem de ne hazırlanmak... Müzik grubu işlerine gömülmüşken vizelere çalışmak, imkânsız geliyordu. Efra, benden daha düzenliydi ama onun da çalışkanlıktan öldüğü söylenemezdi. Sınavlara bir çare bulmalıydık.

"Benim notlarım var," dediğinde kaşlarımı kaldırarak ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Benim bildiğim üniversite kurallarından biri, not vermemekti. Birçok kişinin, bu konuda ketum olduğunu işitmiştim.

Ben kem küm edince kız, bana dönüp gülümsedi. "Sorun yok, istersen bir ara buluşup fotokopisini çektirebiliriz."

Bir süre düşünüp durakladıktan sonra, "Tamam," dedim kelimeyi uzatarak, "Özür dilerim ama tam olarak tanışmadık; ben, Maya."

Kız gülümsediğinde yüzü, daha hoş göründü. "Memnun oldum, Maya," dedi tatlı bir sesle. "Ben de Pera." Ardından cebinden telefonunu çıkardı. "Numaranı kaydedeyim, haberleşir, uygun bir vakitte buluşuruz."

Ona yarım yamalak gülümsedim. Ne yapacağını bilemeyerek ona bakarken bir anda, bozularak yüzü düştü.

"Ah, tabii numaranı vermek istemiyorsan sorun değil. Ben, sadece yardım etmek..."

"Hayır, hayır. Alakası yok tabii ki," diyerek kızı teskin ettim ve numaramı verdim. Eski belalı oda arkadaşımda bile numaram vardı, bu kızda neden olmasın ki?

Pera numaramı kaydettikten sonra derse odaklandık ve birbirimize, dersle ilgili soru sormak dışında konuşmadık. Ders bitiminde bana el salladı ve kapıdan çıktığında Efra, yanımda bitmişti.

"Ne ayak bu kız?" dediğinde dudaklarımı büzdüm.

"Bana notları verecek, böylece vizelere daha iyi hazırlanabiliriz."

Efra, şüpheyle gözlerini kıstı. "Bedavaya not mu veriyor? Kim bu? Gökten düşmüş bir melek falan mı?"

Gözlerimi devirdim. "Alt tarafı not, Efra. Haydi, gidelim, acilen bir kahve içmem gerek."

Efra, konuyu uzatmadı, belli ki onun da acilen bir kahveye ihtiyacı vardı. Sabahki yolculuğumuz sebebiyle gözlerinden, yorgunluk akıyordu.

Beraber okulun en yakın kafesine doğru yol aldık. Kahve içip bir süre sohbet ettikten sonra, son derse de girdik. Bugün iki dersimiz vardı. Çıkış zamanı gelmeden tam on dakika önce Alar'dan, arabada beklediklerine dair bir mesaj aldım. Kimse çıkmadan gitmem gerekiyordu.

Hoca neyse ki dersi bırakmış, başka muhabbetlere geçmişti. Sessizce dışarı sıvışarak arabayı buldum ve arka koltuğa yerleştim.

"Selam, gençler."

Hepsi, başlarını eğerek selam verdiler. Bora, dikiz aynasını düzeltip oradan bana bakmıştı. Yutkunmam epey güç oldu. Bora'nın üzerimdeki etkileri geri dönmüştü, harika.

Biraz daha sağa kayıp kapıya yapıştım ve görüş açısından çıktım. Kafamı camdan dışarı çevirirken etrafı izliyordum. Şirkete gidene kadar da bu, böyle sürdü.

Giray, masasının arkasında, sandalyesine kurulmuş bize bakarken, odadaki koltuklara yerleşmiştik. Bora, masanın önündeki tekli koltuklardan birindeydi, onun karşısındaki tekliye ben oturmuştum. İkizler, kapının sağında kalan üçlü koltuğa yığılmışlardı.

Giray, yüz hatlarımızı ezberlediğinden emin olacağı süre boyunca tek tek bizi izledi. Yüzünde meraklı ve yapmacık bir gülümsemeyle ifadesi canlanırken ellerini, birbirine çarparak kenetledi. "Evet, değerli grup üyeleri," dedi neşeli bir sesle. "Kampınız nasıldı?"

Sessizliğimiz bozulmadı.

Başlarda, bocalamıştık ama sonradan oldukça güzel geçmişti. Herkesin bunda hemfikir olduğunu düşünüyordum. Yine de doğru kelimeleri arıyor gibiydik.

"İstediğini yaptık," diyerek konuştu Bora ve ben, koltuğa daha çok yaslandım, "Beraber vakit geçirdik ve aramızda herhangi bir *anlaşmazlık* yok."

Ah, çok büyük bir anlaşmazlık vardı. *Birbirimizi öpmememiz gerekiyor, Bora Ateş!*

Bora, yan gözle bana baktı, oyunbaz gözlerini gördüğümde ona, nasıl baktığımdan emin değildim. Sinirli? Arzu dolu?

"Buna sevindim," dedi Giray, abartılı bir coşkuyla. "Çünkü şimdi, işin asıl kısmı başlıyor." Sonra Giray'ın yüzü gülümser gibi dursa da gözleri, daha vahşi bakmaya başladı. "Sakın yeni sorunlarla karşıma gelmeyin, sizi kamufle

etmem ve Esat Bey'in önüne atarım."

Bora'yla ancak bu adam baş edebilirdi. *Güzel menajer seçimi.*

Bora, nefesini verirken gözlerini tavana dikip geri indirdi. "Diğer konulara geç, Giray. Diğer konulara..."

Giray, Bora'ya dik dik baktıktan sonra "Şimdi," dedi ellerini tekrar vurarak birleştirirken. "İki gün içinde, daha önce de konuştuğumuz video işini halledin. Maya'yı, önce sizin *Youtube* kanalınızdan bir videoyla tanıtacağız."

Gerginlik, bir ilmek gibi vücuduma işlenmeye başladı. Bu kadar çabuk mu duyuracaktık?

"Biri Türk, diğeri yabancı *cover* olsun. Esat Bey'in yurt dışına açılma planları, gün geçtikçe artıyor. İşler büyüyecek, buna hazırlıklı olun. Sakın, yazın bütünlemelere falan kalmayın. Bu yazı, sizin için dolu dolu planlamayı düşünüyoruz."

Muhtemelen daha birinci sınıfta, bir sürü dersi alttan bırakacaktım.

"Video işini size bırakıyorum, garajınızda çekilmesi taraftarıyım. Samimi bir ortam ve dinleyicileriniz, sizi öyle görmeli. Maya'yı *sizden* biri olarak görmeliler."

Hepimiz, pürdikkat Giray'ı dinliyorduk. Kafamdan düşünceler geçerken, Giray'ın her dediğine sadece kafa sallayabiliyordum.

"Düet konusu işe yarayacaktır, aranızdaki ses uyumunu, dinleyiciler çabuk kapacak." Giray'ın yeşil gözleri, Bora'yı buldu ve dudakları beklenti dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Aslında, daha önce de söylediğimiz gibi, düeti yine ikiniz yapsanız çok dikkat..."

Bu konuyu, Esat Bey, şirket partisinde yaptığımız düetten sonra dile getirmişti ama Bora, şarkı söylemek istemediğini belirtip, kestirip atmıştı. Giray yine bu konuyu açınca itirazıyla lafını kesmesini bekledim ama başka bir şekilde bu eylemi gerçekleştirdi.

"Tamam, yaparım."

Afallayarak ona baktım, eminim ki odadaki herkes de aynı afallamayı yaşıyordu. Bora, bir kolunu masaya dayamış, kayıtsız bir ifadeyle Giray'a bakıyordu.

Giray'ın ağzı aralandı, bir süre bekledi, güler gibi bir nefes verirken yüzü aydınlandı. "Kampta Bora'yı öldürdünüz, bu da onun tek olmak istediği için evde saklanmaya maruz bıraktığı ikizi, değil mi? Eh, sizin ailede ikizlik genetik."

Bora, baygın gözlerini ağır ağır kırpıp açarken Alar, homurdanarak güldü, Uygar'ın da hafifçe nefesini vererek güldüğünü gördüm. "İki tane Bora mı? Ağzından yel alsın, Giro ya," dedi Alar.

"Her neyse," dedi Giray, "Saçımdaki beyaz sayısı bir tane daha artmadan bu işi de hallettiğimize göre, videoyu bekliyorum."

Hepimiz ayağa kalktık. Olayın stresiyle nemlenen elimi, pantolonuma silip kapıya doğru yürümeye başladım. İşin içine daha çok giriyordum ve bu, beni deli gibi heyecanlandırmaya başlamıştı. Bora'nın benimle şarkı söylemeyi kabul etmesi ise aklımı allak bullak etmişti.

Şirketten çıktığımızda arabanın önünde toplandık. Üzerime giydiğim deri ceketin ceplerine ellerimi soktum, hava serinliyordu. Kışa hazırlıklı olmam gerekiyordu, ablamlara uğrayıp kışlık kıyafetlerimi almalıydım. Daha ne kadar Ateşlilerin evinde kalacağımı da bilemiyordum, bu soruna bir çözüm bulmam gerekiyordu.

"Çalışmaya başlamadan önce bir saatlik bir işim var," dedim hepsine yönelip konuşarak.

Uygar, siyah montunu sıyırarak bileğindeki saate baktı. "Tamam, biz eve geçiyoruz. Üzerinde çalışacağımız şarkıları seçeceğim, arka bahçedeki garajda buluşuruz."

"Ne işin var?"

Bora'dan gelen, hazırlıksız yakalandığım soruyla kirpik-

lerimi kırpıştırdım. Dudaklarımda yapmacık bir gülümseme belirirken, "Grup liderinin özel hayata da karışma hakkı mı var?" diye sordum.

Bora'nın kaşları çatılmasa da gözlerinde, bu ifadeyi görmüştüm. "Sana, grup işleri söz konusu olduğunda, daha önemli bir şey olmadığını söylemiştim."

"Bora," dedi Uygar, uyarıcı bir tonda, "Giray, pencereden bakıyor, bizi tekrar kampa yollamasını istemiyorsan, yürü."

Gözlerimi kaldırarak pencereye baktığımda, Giray'ın bizi izlediğini gördüm. Bizi gözlemlemekten çekinmeyip ona baktığımızda elini bize salladı.

Bora'nın çenesi gerilmişti. Arkasını dönüp arabaya binmeden önce bana bir bakış attı, sonra sürücü koltuğuna oturdu. Alar, arka koltuğa oturmak yerine iki büklüm olup yayılırken, uykudan öldüğünden dem vuruyordu. Uygar, yolcu koltuğuna oturmuştu.

Onlar yola çıktığında arabanın, sokağın sonunda kayboluşunu izledim, ardından gözlerim Giray'a tırmandı ve ben de ona elimi salladım. Ellerimi cebime sokup bir otobüs bulma umuduyla caddeye çıktım.

Yiğit'in yanına gidecektim.

Kamp boyunca ona yazmamıştım ve o da garip bir şekilde sessizdi. Sürekli peşimde olma huyundan vazgeçtiğini bilmek güzeldi. Yine de hem onu görmek istiyordum hem de Bora'nın kafasına yapışma şerefine erişmiş Sinsi'yi kontrol etmem gerekiyordu. Kediyi ondan alacağımı söylemiştim ama henüz benim bile bir evim yokken bu, imkânsız görünüyordu.

Yiğit'in evine ulaştığımda zili çaldım ve bekledim. Kapıyı biraz geç açınca acaba yanlış bir zamanda mı geldim diye düşünmüştüm. Belki de içeride biri vardı? Bora'ya özel hayat dersi verirken haber vermeden gelmem pek doğru olmamıştı.

Arkamı dönüp gideceğim sırada kapı açıldı ve Yiğit, eşikte belirdi.

Sarı saçları karışmıştı, üzerinde eşofmanı vardı. Uykudan uyanmış gibi görünüyordu, gözlerinin altı normalden daha mordu. Onu, genelde ışıl ışıl parlayan bir cilt, kadınların boyatmak için kuaförüne örnek göstereceği canlı sarı saçlar ve renkli gözlerle gördüğüm için şu anki hâline şaşırmıştım.

"Yiğit, ne oldu sana böyle?"

Saçını kaşıyıp bana baktı. "Maya?" Gözlerini ışığa alıştırmak için bekledi. "Gelmeni beklemiyordum."

Kenara çekilip içeri girmem için bana yol gösterdi. Eve girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatırken gözlerim üzerindeydi.

"Grip oldum ya," dedi saçlarını daha da dağıtarak. "Henüz sensizlikten yatağa düşmedim, korkma." Sırıttığında dişleri göründü ama yorgun olduğu belli olan gözleri parlamadı.

Sinsi, bir anda ayaklarıma dolandığında ona gülerek baktım ve onu kucağıma aldım. Onu, çöp konteynerinin yanında ilk gördüğümde epey küçüktü, şimdi biraz daha büyümüştü. Yiğit, ona bakarken babacan bir ifadeyle gülümsedi. Eh, ileride Yiğit'le velayeti paylaşacak gibi duruyorduk.

"Bir doktora gitmen lazım."

Yiğit, söylediğim şeye suratını buruşturdu. "Gerek yok."

Gözlerimi devirdim. "Geç, uzan içeride," dedim kediyi yere bırakırken. Mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştım. "Bir şey yemediğine eminim. Pizzayla kendine gelemezsin, Yiğit. Sana bir çorba yapacağım. Eczane bulmam lazım, gidip grip ilacı alayım."

"Bizim çocuklardan birine aldırırım."

Dönüp ona baktığımda, anlamam kısa sürdü. Doğru ya, onun ve ailesi için çalışan insanlar vardı. Rock yıldızlarıyla takılmaktan, eniştem ve Yiğit'in yaşayış tarzını unutmuştum.

Ben, çorbayı yaparken o da içeride uzanıyordu. Annem, bir kez kırgınlık hissettiğimde domatesli, ekşi bir şehriye çorbası yapmış, bana kendi eliyle içirmişti. O gün hissettiğim duyguyu anımsıyorum. Güven, yuva ve huzur. Annem gittiğinden beri, bu üçünü bir daha bulamamıştım.

O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Bora Ateş:

Neredeyse bir saat oldu. Tüm gün seni bekleyemeyiz.

Kaşlarımı havaya kaldırıp, inanamaz gözlerle ekrana baktım. Parmaklarım, dokunmatiğe sertçe vurmaya başladı ve cevap yazdım.

Ben:

Vay canına! Senin zamanın farklı işliyor galiba. Ayrılalı henüz yarım saat oldu!

Cevap, beklediğimden kısa sürede geldi.

Bora Ateş:

Yarım saat sonra burada olmazsan, zamanın benim için nasıl işlediğini gösteririm.

Bir mesajın sesi olur muydu? Kızgın, huysuz ya da aksi bir ses kulaklarıma dolunca dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp tavana bakarak sabır dilendim.

Bora'yla olan içsel çatışmamı bitirip Yiğit'in çorbasını götürdüğümde, minnetle yüzüme baktı. Otobüsle gideceğim için şimdiden çıkmam gerekiyordu, yoksa Bora'nın dırdırını daha çok çekerdim.

"Yiğit," dedim çorbayı kaşıklamaya başladığında. "İlacını mutlaka iç. Seni kontrol edeceğim ama şimdi, gitmem gerekiyor." Yerde takla atan kediye baktım. "Sinsi'yi henüz alamadım ama..."

"Sinsi, burada iyi," dedi Yiğit. "Sen, onu düşünme."

Gülümsedim. Hakkını ödemek için bir çorbadan daha fazlası gerekiyordu ama elimden gelen bir şey yoktu.

"Dediğim gibi, telefonunun sesi açık olsun."

Onaylarcasına başını salladı.

"Eniştemi görüyor musun?" diye sorduğumda kaşığını, kâseye bıraktı.

"Evet, ne oldu?"

"Ondan, Can hakkında bilgi almak istiyorum ama durumumuz malum. Haldun amca, Can'ın koruyucu ailesi olabildi mi? Durumlar nedir, öğrenmem lazım."

Dilendirici adamdan kurtardığım Can, eniştemin korumasıyla kalsa da henüz yeri yurdu, belli olmamıştı. Ve ben, bunu ancak şimdi sorabiliyordum.

"Öğrenirim," dedi Yiğit. "Sana haber veririm."

Onaylar gibi başımı salladım. "Şimdi, gitsem iyi olacak."

Tam ayağa kalkmıştım ki Yiğit, bana seslendi. "Maya," dediğinde ona baktım. "O çocuğa dikkat et."

Kaşlarım eş zamanlı olarak çatılırken, kimden bahsettiğini anlamam uzun sürmedi.

"Sadece aynı gruptayız laflarına hiç girme. Sadece onunla yakınlaşmanı istemiyorum. Kıskançlık, orası ayrı. Ama onda, beni rahatsız eden başka bir şeyler var."

Kaşlarımı kaldırdım ama sonra kabullenerek başımı aşağı yukarı salladım. Haklıydı, Bora'nın insanda güven dolu hisler uyandırdığı söylenemezdi. Bir an, kendimi suçlu hissettim. Buraya en son geldiğimde Yiğit'e, onunla aramda bir şey geçemeyeceğinin garantisini vermiştim fakat işler, *epey* karışmıştı.

"Görüşürüz," dedim ve konuşma daha rahatsız edici yerlere ulaşmadan evden çıktım. Kendimi, hiç olmadığım kadar, kapana kısılmış hissediyordum. Kendi düşüncelerimin içine hapsolmuştum.

Kulaklığımla müzik dinleyerek geçirdiğim, yirmi dakikalık otobüs yolculuğumdan sonra eve ulaşmıştım. Kapıdan içeri girdiğimde evde, yalın bir sessizlik vardı, belli ki kardeşler arka bahçedeki garaj stüdyoya çoktan girmişti.

Yukarıdaki banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynaya baktım ve derin bir nefes verdim. Grup çalışmalarına resmî olarak başlıyorduk, artık daha fazla kişi beni dinleyecek, görecekti.

Saçlarımı biraz ıslatarak yatıştırdıktan sonra, banyodan çıktım ve aşağı kata indim. *Sürpriz!*

Bora, koltuğa oturmuş, bir ayağını diğer bacağının üzerine atmış bana bakıyordu. Kolları, iki yana açılmış şekilde koltuğun koluna sabitlenmişti.

"Zamanında geldiğimi sanıyordum, lider hazretleri," dedim gözlerimi devirerek. "Peşime düşmenize gerek yoktu."

Boynunu sağa kırdı ve beni süzdü. İçinde soru işareti peyda olmuş gözlerle baktım. "Üzerinde tüyler var."

Siyah pantolonuma bulaşan kedi tüylerini görünce, dürbün gibi gözleri olduğunu fark ettim. "Pardon, fark etmemiştim. Dışarıda temizlerim."

Bora, ayağa kalktı, bedeni gerindi ve Everest gibi karşıma dikildi. "Nereden geliyorsun?" diye sordu pantolonuma kısa bir bakış atarak.

Onunla ters düşmemek için kendimi zorlayarak sorusuna cevap verdim. "Başına yapışan şu kedi var ya," dediğimde ilgili gözleri yüzüme çevrildi. "Ona, Yiğit bakıyor. Ben de gidip ziyaret ettim."

Yiğit'in adını duyan Bora, kafasında onu canlandırıyormuş gibi duraksadı. "O sarı civciv," dedi içinde elmas parıltıları bulundurduğu koyu renkli gözleriyle. "Kediyi mi sahiplendi?"

Sarı civciv mi? Güler gibi bir ses çıkarırken gözlerimi devirdim ve onun yanından geçerek dış kapıya yürümeye başladım. "Sadece bir süreliğine."

Bir an önce garaja gitsek iyi olurdu zira Bora'yla yalnız kaldığımız her an, tehlikeliydi. Video işini, daha fazla gerginliği sırtlanmadan halletmek istiyordum. Bora'nın, arkamda duraksayarak bir süre bana baktığını hissetsem de durmadım ve kapıdan çıktım. Ben, tüyleri temizlemeyi bitirmişken o da garaj kapısına gelmişti.

Birbirimize son bir bakış attıktan sonra kapıyı açtı ve Ateşlilerin müzik dünyasına doğru adımlarımı sıklaştırdım.

Uygar, kulağında kulaklıkla bilgisayardan bir video izliyordu. Alar, hem elinde baterinin bagetini döndürüyor hem de diğer elindeki telefonuyla ilgileniyordu.

Uygar, bizi fark edince elini uzatıp beni yanına çağırdı. "Maya," dedi, kulaklıklarından birini çıkararak, "Gel. Söyleyebileceğin güzel şarkılar buldum."

Onu onaylayarak yanına gittim, heyecanla karışık neşeyle, neler bulduğunu görmek istiyordum.

"Her rock türünden çalabiliriz fakat genel listemizde alternatif rock var. Sen nasıl istersin? Hard Rock, Grunge Rock? Punk? Özellikle istediğin bir tür var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Alternatif, benim için de iyi."

"Katılıyorum," dedi Uygar. "Bu yüzden, Türkçe olarak Şebnem Ferah veya Teoman'dan bir şeyler seçelim diyorum."

Ona katılarak başımı, aşağı yukarı salladım. Hazırladığı listeye bir göz atıp parmağımı ekrana uzattım. "Teoman'ın *Aşk Kırıntısı*, nasıl?"

Uygar'ın gözü bilgisayardan yukarı kayıp Bora'yı buldu.

Soru sorar gibi ona bakınca, Bora'yla düet yapacak olmamızın heyecanı, yine bedenimi bir hortum gibi kuşattı. Başımı sola çevirip, oturduğu sandalyede elinde bir elektrogitar tutan Bora'ya baktım.

Eliyle bir telde ritim tutarken bizi izliyordu. "Kabul."

Sorun çıkarmadığı için onun yanaklarını tutup mıncıklamak istiyordum ama hiç sevimli olmadığı için bu isteğimin kaynağını çözmek güçtü. Lanet herifin bana çektirdiği sıkıntıları ne çabuk unutmuştum.

İçimden kendi kendimi darp ettikten sonra, Uygar'a döndüm. Başka bir şeyler açtı. Hangi tondan gireceğimi, nasıl uyum yakalayabileceğimizi konuştuk. Yabancı şarkıyı seçmeden önce, bunun çalışmasını yapmaya karar vermiştik.

Uygar, basgitarda yerini aldı; Alar, bageti döndürdü ve davula üç kere vurup başlayacağımız noktayı belirten ritmi verdi. Bora, elektrogitarla müziği oluştururken şarkıya giren de o oldu.

"Yaklaştırsana yavaş yavaş kendini bana
Al içine tekrar derinine sakla, kat kasırgana
Yalan söyleme bak gözlerime, bitmiş olamaz
Yokla ceplerini, aşk kırıntıları kalmış olmalı biraz."[9]

Garip bir andı.

Sesi çok güzeldi. Huzurumu besleyen şarkıyı dinlerken o şarkıya ve onun sesine eşlik etmek oldukça güzeldi. Gitarını çalıp bana baktığı o anlarda, sanki gözlerimden, onunla ilgili düşüncelerimi yazdığım günlüğü okumaya çalışıyor gibiydi.

Şarkıya ben devam ettim.

"Aşk kırıntısıyla doymaktansa
Tek başıma aç kalırım bu hayatta
Paylaşacak bir şey artık yoksa
Bir erkekle bir kadın arasında."

9 Teoman - *Aşk Kırıntısı*

Onunla ilgili düşüncelerim muallaktı ama aşkla ilgili düşüncelerim tamamen bunlardı. Bora, bunu anlamış gibi kamçılayıcı bakışlarıyla beni izlerken şarkının devamını söylemeye başladı. Uygar'ın sesi daha canlı, daha şiddetliydi. Bora'nın sesi ise insanı hipnoz eden, derin bir kuyu gibiydi.

"Yürürüm ipte, ağım yokken hem de kopkoyu içim
İnan çok çalıştım, bu kalpsiz dünyayı sevebilmek için
Neyim var ki? Sanki senden başka, haydi son bir kez
Ceplerini yokla, aşk kırıntıları kalmış olmalı biraz."

Müziğin, sözlerin ve Bora Ateş'in ahenginde kaybolmuştum. Yolum, renkli görünüyordu, sonu ise bilinmeze uzanıyordu.

Şarkılar; dile gelmemiş sözleriyle sizin için şakır, ruhunuza karışır, sizi hayal âlemine götürürdü. Şu anda da dile gelmemiş düşüncelerim, silüet hâlini alıyor, Bora Ateş'e görünüyordu.

"Aşk kırıntısıyla doymaktansa
Tek başıma aç kalırım bu hayatta
Paylaşacak bir şey artık yoksa
Bir erkekle bir kadın arasında."

Sonlara doğru gözlerimi kapattım ve müziğin ritmiyle kendimi boşluğa bıraktım. Müzik, gerçekten ruhun gıdasıydı. Şu anda, beslendiğimi hissediyordum.

Şarkı bittiğinde Alar, parmaklarını dudaklarına götürüp bir ıslık çaldı. Uygar da ellerini iki kez vurmuş, bizi alkışlamıştı. "Çok iyi. Bunu kayda aldım. Duygu zirvedeydi, daha iyisini çekebileceğimizi sanmıyorum."

Ağzım bir karış aralık kalmıştı. "Çok adisin, Uygar! Keşke kayıtta olduğumuzu söyleseydin!"

Uygar, genelde yapmadığı şekilde sırıttı. "O zaman kasılabilirdin, istediğimiz duyguyu alamayabilirdik."

Gözlerimi devirdim. "Tipimi biraz düzeltseydim bari."

"Sen, her hâlinle fıstık gibisin, Arı Maya'm!" Alar'ın baterinin arkasından şakıdığını duyunca gülerek ona baktım.

Bora'nın, gitarının telleriyle uğraşırken başını hafifçe kaldırıp bana baktığını gördüm, gitarının telleriyle uğraşırken.

Çok güzelsin, Bukalemun. Ve bu, benim fazlasıyla canımı sıkıyor.

Sanki video izlerken bir anda reklam çıkmış gibi bu söz aklımda belirdiğinde; geç, geç, geç tuşuna bastım ve ana döndüm.

"Yabancı şarkı seçiminde karar veremiyorum," dedi Uygar.

Benim de aklımda henüz bir şey yoktu. Belki biraz daha araştırabil... Düşüncelerim yarıda kesilmişti, çünkü Bora, birden konuya dâhil olarak bir şey söyledi.

"Titanium."

Bir an, sanki bana ismimle hitap ediyormuş gibi bir tonda söyleyince, "Hı?" diye bir ses çıkardım.

Bora, gitarın telleriyle uğraşmaya ara verip kafasını kaldırdı. "Titanium'u söyle."

Ah. Titanium. En sevdiğim şarkılardan biriydi ve Ateşliler, beni bu şarkıyla keşfetmişlerdi. Peki, o gün, Bora da beni dinlemiş miydi? Dışarıda Bukalemun olarak ona yaşattığım arbede yüzünden sinirli olmalıydı ve beni, okulda ilk gördüğünde yüz ifadesi, gruplarına istedikleri kızın, başına bela açan kız olduğunu bilmediğini ele veriyordu.

Ama şarkıyı söylememi istediğine göre o gün, beni dinlemiş olmalıydı.

"Sadece dinledim," dedi Bora, kafa karışıklığım yüzüme yansımış olacak ki. "Sahnedekinin, yalnızca beş dakika önce duvardan kucağıma düşen kız olduğunu bilmiyordum."

"Aaaa," dedi Alar, "Bunlar, daha ilk karşılaşmalarında birbirlerine yapışmaya başlamışlar."

Alar'ın dediğini duyunca boynuma kadar kızardığıma emindim. Uygar, Alar'a vurmuş olacak ki o homurdanırken ben, şarkının sözlerini zihnimde mırıldandım.

I'm bulletproof, nothing to lose /
Ben kurşungeçirmezim, kaybedecek bir şeyim yok
Fire away, fire away / *Yak, yak*
Ricochet, you take your aim / *Geri sekti, nişanını al*
Fire away, fire away / *Yak, yak*
You shoot me down but I won't fall /
Sen beni vurdun ama ben düşmeyeceğim
I am titanium / *Ben titanyumum*

Gözlerimi kapattım ve soluğumu yavaşça verdim. Düşüncelerim, bir kazan olmuştu ve mantığımın kepçesiyle onu karıştırmaya çalışıyordum ama ortaya çıkan karışım, can sıkıcıydı.

Kurşungeçirmez bedenimin delinmeye yüz tuttuğunu hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

-Oha! Ateş grubunun yeni bir solisti mi var? Hem de bir kız!

-Ay, o kızın ne işi var ya orada? Bora'ma yaklaşmasın. Alar da arkadaşımınki, ona da dokunmasın.

-Ulaş'ın yerine yine bir erkek alsalar olmaz mıydı?

-Kız üye mi? Ne bu, bir şaka falan mı?

-Bu kızı nereden buldular?

-Bora'nın gizemli sevgilisi haberindeki kız, yeni grup üyeleri miymiş?

-Uygaaaaaaar!

Gözlerimi ağır ağır kırpıp açarken, telefonumun ekranını yukarı kaydırarak yorumları okuyordum.

Evet. Videomuz bugün paylaşılmıştı ve ben, Ateş üyesi olarak resmen duyurulmuştum.

"Ay, aptal ya bunlar," dedi Efra, bana küfreden birkaç kızın yorumunu görmüş olacaktı ki. Dans dersinin bitiminde, salondaki minderlere oturmuştuk, o da benim gibi yorumları okuyordu. "Ama bak," dedi telefonunun ekranını göstererek, "Güzel yorumlar da var."

-Kız çok güzelmiş.

-Göz rengine bayıldım.

- Keşke onun yerinde olabilsem.

Efra, moralimin düzelmediğini görünce kolumu sarstı. "Hey, senin yerinde olabilmek için kanını akıtıp içecek insanlar var. Bu tür yorumlara kulağını kapatmalısın. Üç tane mitolojik tanrıyla aynı gruptasın. Tabii ki kıskanacaklar."

Haklıydı ve ilk tepkilerin mükemmel olmayacağını zaten tahmin ediyordum. Yine de görünüşüm veya hangi üyeye yaklaşacağımla değil, sesimle ilgili yorum görmek isterdim.

O sırada salonda bir kıpırtı sezdik ve başımızı kaldırınca; sırt çantasını sağ koluna asmış, gri eşofman altı ve siyah tişörtle karşımızda dikilen Ulaş'ı gördük.

Açık kahve, düz tellere sahip saçları sağa doğru zahmetsiz, doğal bir şekil almıştı. Gözleri, birer bal kavanozuna benziyordu.

"Tebrik ederim."

Ulaş, belli ki videoyu izlemişti.

Kendimi biraz rahatsız hissettim. Bir zamanlar onun çalıştığı garajda, onun grubuyla, onun mikrofonuyla şarkı söylemiştim ve o, buna şahit olmuştu. Tabii, bu rahatsızlığımın mantıksızlığını kendime bir an önce anlatmam gerekiyordu. Sonuçta, onu yerinden ettiğim falan yoktu, bir seçim yaparak grubu bırakmıştı ve ben, hikâyenin o kısmında başka maceralar peşindeydim.

Ayağa kalkıp yarım yamalak gülümsedim. Efra da benimle beraber doğrulmuştu, dilini yutmuş gibi sessizce dikiliyordu. Durumun garipliği onu da afallatmıştı.

"Teşekkür ederim."

Ulaş, sanki onun yerinde şimdi ben yokmuşum gibi samimi bir şekilde güldü. "Sesin gerçekten çok güzelmiş." Duraksadı ve yine dudaklarını sağa büküp gülümsedi. "Bora'nın yeni bir üyeyi nasıl kabul ettiğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Sesime yorum yapması hoşuma gitmişti, yine de onunla Bora'yı konuşmak, istediğim son şeydi. "Biraz zor oldu ama sanırım, artık iyiyiz."

Sonbahar yapraklarını anımsatan gözleri, gülünce oldukça kısıldı. *Yine de ondan çok emin olma*, der gibi baktığını düşünüyordum ya da paranoyalarım, gün yüzüne çıkmıştı.

"Biz gitsek iyi olur," diyerek, dut yemiş bülbül gibi duran Efra'yı da çekiştirip salondan çıktım.

"Ay, bu neydi şimdi?" diye sordu Efra, fısıldayarak. "Çocuğun yerinde şimdi sen varsın, o hâlâ akışkan bir çikolata gibi tatlı tatlı gülümsüyor."

"Belki de her şeyi tamamen geride bırakmıştır ve bu durum, umurunda bile değildir."

Efra, dudak büzerken omzunu kaldırıp indirdi. "Olabilir. Gruptan ayrıldığından beri, onunla ilgili haber alamıyorum. Neler yaptığına, düşündüğüne dair bir fikrim yok."

"Belki dans etmekten daha çok hoşlanıyordur," dedim konuya bir yorum getirerek. "Her neyse. Ben şirkete gidiyorum. Esat Bey, bizimle görüşmek istiyormuş."

"Tamam," dedi Efra ve yanaklarımıza birer öpücük kondurduk. Farklı otobüslere bineceğimiz için birbirimize el sallayarak ayrıldık.

Otobüse binince bir koltuğa oturup şirkete gidene kadar,

benim saçımı başımı yolmak isteyen hayranların yorumlarını okudum.

Geldiğimde ise Ateşliler, çoktan bekleme odasına yerleşmişlerdi. Ben gelmeden Esat Bey'in odasına girmemeleri, yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Ben, gerçekten bu gruptaydım.

Hepimiz, birbirimize baş selamı verdik. Alar'ın yüz hatlarına durgunluğun yerleştiğini görünce merakla onu inceledim.

"Neyin var, Alar?"

Alar, kolunu omzuma atarken derin bir çekti ve benimle beraber Esat Bey'in odasına doğru yürümeye başladı. "Yorumlarda Uygar'ın ismi, benim ismimden iki kere daha fazla kullanılmış," dedi Alar, hüzünlü bir sesle. "Depresyondayım."

"Puff," dedim gülen bir suratla. "Gerçekten şebeğin tekisin."

Alar, sırıttı. Biz yavaş yürüdüğümüz için önümüze geçen Bora, Esat Bey'in kapısını çoktan çalmıştı. İçeriden gelen sesle birlikte kapıyı açtı ve önden, bizim geçmemizi bekledi. Hepimiz içeri girince o da girerek kapıyı arkasından kapattı.

"Hoş geldiniz, gençler," dedi Esat Bey. Hepimizin elini sıktı ve selamlaşma seremonisinden sonra yerlerimize oturduk. Ben, masanın önündeki sol tekli koltuktaydım; Bora, karşımdaki koltuğa yerleşmişti. İkizler ise bu sefer dörtlü bir koltuğa oturuyorlardı. Esat Bey'in odasının dizaynı, Giray'ınkine benzese de daha büyük ve daha çok eşyalıydı.

"Videoya gelen tepkileri inceliyoruz," dedi adam ve ben, yerin altına girmek istedim. Hiçbir kız, benim bu grupta olmamı istemiyordu. Esat Bey, bunu anlamış gibi bana bakarken güldü. "Merak etme, Maya," dedi bilgiç bir sesle, "Bunun böyle olacağını biliyorduk. Başta seni kabullenmeleri zor olacak fakat merakları, onları sizi daha çok dinlemeye itecek ve bir gün bir bakmışsın," dedi ellerini iki yana açarak, "Senin de büyük bir hayran kitlen oluşmuş."

Vay canına!

Adam, benim kafamda kurduğum hikâyenin kâğıtlarını yırtıp atmış, kendisi yeni bir hikâye yazmıştı. Gülümsedim. "Teşekkürler, Esat Bey. Bu konuşma, oldukça... *Motive edici.*"

Esat Bey, ellerinin avuç kısımlarını masaya hafifçe vurdu. "Sorun yok, gençler. Buraya sizi, bir haber vermek için çağırdım."

Hepimiz, gözlerimizi dikmiş, kulaklarımızı dört açmış, gelecek haberi bekliyorduk.

"Konser vermenizi istiyorum."

Dünya, uğuldamaya başladı. Ne? Adamı doğru mu duydum diye düşünürken, Bora'nın koltukta dikleştiğini gördüm. "Daha erken." Doğru duymuşum.

"Ateş harlıyken ısınmalıyız," dedi Esat Bey. "Tam sırası. *Cover* şarkılarınızı seslendirin, ardından kendi şarkınızı patlatın."

Bora'nın sıkıntıyla iç geçirdiğini gördüm. "Şarkı hazır değil."

Esat Bey, yüzündeki gülümsemeyi silmese de bir iş adamının ciddiyet kokan gözleriyle Bora'ya baktı. "Tamamla o zaman, Bora. Sana bunun için yeterince süre verdiğimi düşünüyorum."

Bora, çenesini hafifçe sıkarken kemikleri, bir belirip bir kayboluyordu. Esat Bey, ellerini masaya tekrar hafifçe vurdu ve coşkulu sesine kavuşurken başımın dönmesine sebep oldu. "Karar verilmiştir. Ateş grubu, yakında konser veriyor."

Bora'yı iki haftadır doğru düzgün göremiyordum.

Genelde dışarıda oluyordu, evde olduğunda ise odasına kapanıyordu. Bazen, dışarı çıkarken *grafiti* çantasını götürdüğünü görüyordum ve nereye gittiğini biliyordum, yaptığı resmi tamamlamaya gidiyor olmalıydı.

Peşinden gidemiyordum, çünkü yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu fark edebiliyordum. Esat Bey'in dayatmasıyla şarkıyı tamamlamaya çalışmıştı. İlham dayatmayla olmazdı ama yapacak bir şey yoktu. Yumurta kapıya dayanmıştı.

Hatta o yumurta, şu an benim elimdeydi, çünkü bugün, çıkacağımız büyük sahnede prova yapacaktık ve ben, gerginlikten ölmek üzereydim. Prova bile beni bu kadar gerdiyse, sahneye çıktığımda nasıl hayatta kalacaktım, hiçbir fikrim yoktu.

Bora yokken ben de günlerimi, garaj stüdyoda geçirmiştim. Ateş grubunun tüm performans videolarını talan etmiş, Uygar'la repertuvar oluşturmuştum.

Şimdi ise Alar ve Uygar'la konser alanına doğru yola çıkmıştık, Bora hâlâ yoktu.

"Ben size yetişirim, dedi," diyerek telefonuna gelen mesajı okudu Alar. Uygar, sıkıntıyla bir nefes alırken direksiyonu sağa kırdı ve yola devam etti. Ben de arka cama yaslanarak, hızla kayıp giden insanlara baktım.

Bir sürü insan... O kadar kalabalığa şarkı söylemekle, bir barda şarkı söylemek aynı değildi. *Ama bunu başarabilirsin, Maya*, diyen iç sesim kolunu bükmüş, olmayan kasını öpüyordu.

Alana geldiğimizde arabadan indim. Kalbim, ritmi küt küt olan bir dans tutturmuştu. Üçümüz, arka kapıdan alana girdiğimizde ekip, grubun enstrümanlarını ayarlıyordu. Gerçekten bu devasa alanda mı sahne verecektik?

"Küçükmüş ya burası."

Alar'a hayretle baktım. "Küçük mü?

"Ne?" dedi omuz silkerek. "Sen, başlarda uzaydan gelmiş gibi bizi tanımasan da bu, popüler bir grup olduğumuz gerçeği değişmiyor."

Fark ettim, Alar. Fark ettim.

Sahneye çıkana kadar, Uygar ve Alar, enstrümanları ayarlayan teknisyenlerle konuşuyordu. Burak'ı, uzun saçını arkasında topuz yapmış hâlde sahnenin aşağısında görünce kaşlarımı kaldırdım. Doğru ya, hem kuzenleri hem ses teknisyenleriydi.

"Ooooo," dedi sırıtarak, "Kimleri görüyorum. *Shot* şampiyonu, Maya Erez."

Şirket partisinden sonra eve gelince *shot* yarışına girmiştik ve gecenin sonunda fena sarhoş olmuştum. Hatırlamak bile başımın zonklamasına neden oluyordu.

"Selam," dedim yarım ağız gülümseyerek.

Kendisine seslenildiğini duyunca parmağını, bana doğru uzattı. "Burada dur, birazdan geliyorum."

O, koşar adım kendisini çağıranın yanına gittiğinde ben de ağırlığımı bir parmaklarıma bir topuğuma veriyordum. Telefonumun mesaj bildirimini işitince çıkarıp ekrana baktım.

Gelen mesaj, Efra'dandı.

Efra:

Ay, Maya! Ateşliler fan grubunda anlık bir fotoğraf dönüyor. Bora'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Tuhaf bir sıvı genzimi yakmış gibi zor yutkundum.

Ben:

Hayır, bilmiyorum.

Efra'dan gelecek olan mesajı beklerken, gergince sahne-

deki ikizlere baktım. Uygar, mikrofon kurulumu sağlayan biriyle konuşuyordu. Alar, bateri başındaydı. Bora ise hâlâ ortada yoktu ve ben, gelecek mesajın onunla alakalı olduğunu biliyordum.

Ve mesaj geldi.

Ekrandaki Efra ismine kısa süre bakakaldım, bir fotoğraf göndermişti. Ekranı büyütüp, bakmayı hiç istemesem de başparmağımı dokunmatiğe değdirdim ve fotoğraf açıldı.

İlk hissettiğim şey, durgunluktu.

Gerçekten. Damarlarımda akan kan, aldığım nefes, etrafımda gezinen insanlar, lanet olası zaman bile durmuş olabilirdi. Sonra, öldürücü bir öfkeyle sarsıldım. Ardından bir fotoğrafın bende bu kadar etkisi olmasına sinirlenip, kendimi nefessiz bırakarak boğmak istedim.

Fotoğrafta, Bora Ateş vardı.

Siyah saçlarına, siyah pantolonuna ve deri ceketine bakarken buraya da aynı kıyafetlerle geleceğini biliyordum ve o kıyafetleri görmek istemedim. Çünkü onun yanından gelmiş olduğunu bilmek, şarkı söylememe engel olacaktı.

Defne'nin.

Fotoğrafta, eski sevgilisi Defne de vardı. Onun çalıştığı kafenin önünde olduklarını fark ettim; karşılıklı durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

Bora, oraya gitmişti. Günlerdir hepimizi görmezden gelirken soluğu, onun yanında almıştı.

Olabilir, dedim kendi kendime. Evet, bu çok normaldi. Ne sandığımı, onlar hakkında ne düşündüğümü bilmiyordum ama ben, daha bizim hakkımızda bile ne düşüneceğimi kestirememiş, devamlı bundan kaçmıştım. Şimdi gerçek, bir kere daha gün yüzüne çıkmıştı.

Bora Ateş ve Maya Erez diye bir şey olamazdı.

Bu fotoğraf, beni, bu kadar ilgilendirmemeliydi.

Sakin bir nefes aldım ve başımı telefondan kaldırdım. Etrafıma bakarken kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Şu an hiçbir şey hissetmemem gerektiğini biliyor, kendime bunu söylüyordum ama duygularım; içimde durmadan esip onları kabullenmem için bana boyun eğdirmeye çalışıyorlardı.

Bu durumu umursadığımı kabul etmem gerekiyordu ve bu, kendime daha çok sinirlenmeme neden oldu. Gözlerimi gökyüzüne dikip, rahatlayabilmek için pastel mavi tonların arasında bakışlarımı dolaştırdım.

Burak'ın tekrar yanıma geldiğini ancak iki parmağını yüzümün önünde şaklattığında fark ettim. "Hoooop! Uzaydan sinyal mı aldın, ne bu dalgınlık?"

Başımı eğip, gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda zorlama bir neşeyle dudaklarımı kıvırdım. "Dalmışım."

Defne'yi, Bora'nın yanına Burak getirmişti. Onun nerede çalıştığını da yine Burak'tan öğrendiğini duymuştum. Burak'la Defne'nin arası iyi olmalıydı, bu da biraz önceki fotoğrafı, tekrar gözümün önüne getirdi.

"Ben," dedim elimle alnımı kaşıyarak, "Evde unuttuğum çok önemli bir şey var. Eve gidip gelmem gerekiyor. İkizlere söyler misin?"

Burak'ın kafası karışmıştı, bir sahneye baktı bir de bana. Ama onun cevap vermesini, beni durdurmasını, ikizlerden birine yakalanmayı beklemeden adımlarımı konser alanının dışına yönelttim. O kadar hızlı çıkmıştım ki Burak'ın, arkamdan dudaklarını aralama fırsatı kalmadı.

Otobüsle uğraşamayacaktım, direkt bir taksiye atladım, neyse ki çok trafik yoktu, evin önünde olmam on beş dakikamı aldı.

Hızlı adımlarla bahçeye girdim. Adımlarım, ev yerine garaj stüdyoya yöneldi. Ev anahtarının yanına taktığım ikinci kilidi kullanarak stüdyoya girdim ve kapıyı kapattım.

Sırtım kapıya yaslanmıştı. Bir süre soluklanarak müzik aletlerine, mikrofona baktım. Beni sakinleştirecek en iyi yer burasıydı, yalnız kalmalıydım ve aklımı başıma toplamalıydım.

İlerleyerek taburenin birine oturdum ve mikrofon standında duran mikrofonun üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Mikrofonu oradan çekip elime aldığımda gözlerim, durgun bir şekilde üzerinde dolaştı.

Sessizlik istiyordum ama durmaksızın telefonumdan gelen mesaj sesi, buna izin vermiyordu. Bıkkın bir şekilde telefonu çıkarıp ekrana baktım. Uygar'dan, neden gittiğimi sorgulayan bir mesaj gelmişti. Efra, neden cevap yazmadığımı soruyordu. Bir de sınıf arkadaşım Pera'dan bir mesaj vardı: Notları bugün verebileceğini söylüyordu.

Ona, hasta olduğum ve evde dinlendiğimle ilgili kısa bir mesaj yazdım. Şu an, notlarla ilgilenemeyecek durumda olsam da kızın kibarlığını yanıtsız bırakmak istememiştim.

Telefonu, yanımdaki tabureye bırakıp mikrofonu tutmaya devam ettim. Beni rahatlatacak tek şey şarkı söylemekti, bu yüzden sevdiğim şarkılardan birini söylemeye başladım. Sonra bir başkasını ve bir başkasını...

Zaman yavaş mı aktı yoksa hızlı mı, bilmiyorum. Belki akreple yelkovanın sonsuz mücadelesi bitmiş, belki de çok daha çetin bir şekilde devam etmişti. Müziğin melodisi, beni buradan başka bir diyara götürebilirdi; sözleri, hislerimi değiştirebilirdi, özgür bir kuş gibi uçurabilirdi.

O sırada bir çıtırtı duydum ve girdiğim melodik âlemden sıyrıldım, kulaklarım dikkat kesildi. Elimde mikrofonla bekleyip bir ses daha duymayı bekledim, acaba ikizlerden biri mi gelmişti? Ya da... En büyük Ateş?

Sinir uçlarım gerilmiş şekilde bir süre daha beklediğimde fark ettiğim şey, çok tuhaftı. Kaşlarımı çatarak, kapının altından içeri sızan dumana baktım. O kadar uzun süre algılamak isteyerek bekledim ki duman iyice içeri sızdı ve müzik aletleriyle beni kuşatmaya başladı.

"Bu da neyin ne..." Ayağa fırlayıp şaşkınlıkla o noktaya baktım. Kapının önünden gelen çıtırtılar arttı, duman hafif bir beyazlıktan koyu griye dönmeye başladı.

Alev... Kapının önü, alev alıyordu.

Mikrofon elimden düştü, hızlı bir hamleyle kapıya doğru ilerledim. Nefesim, saniyede bin kere dudaklarımdan girip soluk boruma kaçarken ellerim, hafifçe titremeye başlamıştı. Kapının kulpunu kavrayıp kendime çekmeye çalıştım fakat her şey tam da o anda oldu.

Kapı açılmıyordu. Kapı açılmıyordu. Kahretsin, kapı açılmıyordu!

Kapıya vurup, "Hey!" diye bağırmaya çalıştım ama sesim, içime kaçmış gibiydi. Derin bir nefes alıp daha güçlü bağırdım. "Hey, orada kim var? Hey! Buradayım!"

Vuruşum daha da şiddetlendi fakat o sırada, oda duvarının en üstüne konumlanmış, küçük havalandırma penceresinden içeri doğru atılan bir şeyle yerimden zıpladım.

İçinde bir bez parçası yanan cam şişe, yerin sert dokusuna çarptığı an parçalanırken alevler, her yana saçıldı.

Nefesim boğazımda son buldu, kalbim göğüs kafesimde durdu ve ben, neler olduğunu anlamaya çalıştım. Geriye dönüp kapıyı bu sefer tekmelemeye başladım, kan beynime sıçramıştı. "Kim var orada?" diyerek son gücümle bağırdım. "Aç kapıyı! Açın şu kapıyı!"

Boğazım parçalanırcasına bağırıyordum.

Duman, genzimi yakmaya başlamıştı. Parmaklarım, kapıya vurmanın şiddetiyle beni, kırılmakla tehdit ediyordu. Her nefesimde kalbim, daha da ağırlamaya başladı.

Etrafımda dönerek ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Havalandırma penceresi, benim sığabileceğim kadar büyük değildi. Kapı açılmıyordu ve benim, bir çıkış yolum yoktu.

Diz kapaklarım, benden izinsiz büküldü ve yere çökmek zorunda kaldım. Öksürük krizi beni yakalarken kalbim, hüzünlü bir ifadeyle bana baktı. Belki de sonsuza kadar durmak üzereydi ve fakat daha yaşayacak çok şeyimiz olduğunu mırıldanıyordu.

Alevler, etrafımı sarmaya devam ederken dumanlar, tıpkı zehirli düşüncelerim gibi beni güçsüz düşürmüştü.

Yere düşüp öksürmeye devam ettim. Kolum yanağımın altındaydı, ayağa kalkmaya gücümün kalmadığını hissettim. Mikrofonlar, gitarlar yavaş yavaş tutuşmaya başlarken tutuşacak bir sonraki şeyin ben olduğumu biliyordum.

Buraya kadardı.

Son bir öksürükle bilinmezliğe doğru yol alırken, belki de anneme kavuşacağım düşüncesiyle dudaklarımda tatlı bir gülümseme belirdi. Ona, başımı yine beladan uzak tutamadığımı söyleyecektim.

Gözlerimi kapatıp Ateş kardeşlerle sahne aldığımı ve sonunda bizi alkışlayan kalabalığı hayal ettim. Bazı dudakların benim ismimi haykırdıklarını, bana gülümsediklerini... Elimde mikrofonla, onları bambaşka âlemlere götürdüğümü hissettiklerini.

Sonra başımı sağıma çevirip ona baktığımı hayal ettim.

Beni, bambaşka âlemlere götürecek yüze.

Bora Ateş'e.

İçimdeki varlığını bile bilmediğim duyguları fitilleyecek bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Beni en başından beri istemeyen yüzünde, pişmanlıkla karışık gururlu bir ifade vardı. Tüm o alkış sesleri ve nidaların arasında dostlarımın olduğunu, ailemin olduğunu bilerek gözlerimi kapattım. Belki babam bile olduğu yerden bu anları izliyor olabilirdi.

O an, kalbimi köze bastırmışım gibi bir his, göğüs kafesime saplandı.

Ben, Maya Erez.

Müzikle çevrili dünyamda, bir rock grubu lideriyle çetin bir savaşa girmiştim. Ve şu an, bir tek o savaşı değil, hayallerim için verdiğim tüm savaşları kaybediyordum.

Biraz önce gözümün önüne gelenlerin hiçbirini yaşayamayacaktım.

Bölüm 28 - Hayat

Bora Ateş

Bir barda durup, boş içki kadehime bakarken bu yaptığımın sonuçlarının ağır olabileceğini biliyordum ama umurumda değildi.

Madem benden bir şeyler yapmamı bekliyorlardı, gidişatıma karışmamaları gerektiklerini de öğreneceklerdi. Zihnim, kül içinde kalmış bir oda gibiyken benden nasıl şarkı sözü yazmamı bekliyorlardı?

Dişlerimi hafifçe sıkarak kadehi elimde çevirmeye devam ettim. Kardeşlerimden biri görse çıkacak kavgayı çekecek ruh hâlim yoktu, bu yüzden evde içmiyordum. Giray görse sonum rehabilitasyon olurdu ama bu, şu an bir tarafımda değildi. Sinirliydim. Birine ya da birilerine değil, sadece kendime.

Daha üniversiteye başlamadan önce kafamda bir yol çizmiştim fakat başarıya giden o yolda, beni alıkoyan güçlere karşı dirençsizlik göstermiştim. Defne, Ulaş, babam... Hepsi, benim zayıf noktalarımdı ve bu noktaları tek tek kanatarak güçlenmeyi öğrenmiştim.

Peki, en son yediğim haltlar ne içindi?

Başparmağımı dudağımın dokusunda gezdirirken aklıma, Bukalemun'un dudakları geldi ve birkaç saniye o görüntüde takılı kaldım. Onu, isteyerek öpmüştüm ve gökteki biliyor ya, pişman değildim.

O an, istediğim şeyi almaktan beni alıkoyan neydi? Gelecek korkusu mu?

Bir daha asla, dedim kendi kendime. Asla zayıf noktam olmayacak, yolumdan sapmayacağım. Bukalemun'u istiyordum, bu artık belli bir şeydi ve kendime de itiraf etmekten çekinmeyecektim. Fakat bedenimin tepkilerini kafamda büyütüp, onu bir sorun hâline getirmeye niyetim yoktu.

"Siktir," dedim parmak uçlarımla alnımı ovalayarak.

Her şey karmakarışık bir hâl almaya başlıyordu ve benim, hayatımdaki pürüzleri kaldırdıktan sonraki en önemli önceliğim düzendi.

Derin bir nefes verip içki kadehini bıraktım ve bara para bırakıp ayağa kalktım. Fotoğrafımın çekilebilecek olmasını bile umursamadan buraya gelmem, aklımın yerinde olmadığının göstergesiydi.

Bıkkın bir nefes verip deri ceketimi üzerime geçirdim ve bardan çıktım. Temiz havayı ciğerlerime çekerken, içkinin verdiği hazzı özümsedim ve yaptığımdan pişmanlık duymadım. Ama bu sondu. Tek seferlik bir şeydi. Bir daha, aynı bok yoluna dönmeyecektim.

Elimi telefonuma atıp ekranı açtım ve bir saat önce gelen mesajı tekrar okudum.

Defne:

Seni görmek istiyorum. Lütfen.

Dilimi dudağımda gezdirirken elim, gergin bir şekilde ensemde gerilen noktada dolaştı. Kısa bir an etrafıma baktıktan sonra, Uygar'ın motoruna doğru ilerledim ve kaskı, başıma geçirdim.

Belki de bu, benim de işime gelirdi. Onu görmek, şarkı yazmamda da etkili olabilirdi.

Motoru çalıştırıp, çalıştığı kafenin önüne doğru hızla yol aldım ve geldiğimde botum, kaldırım betonuyla birleşirken kaskı başımdan çıkardım. Telefonumu çıkarıp, uzun zamandır gerçekleştirmediğim bir şey yaparak ona mesaj yazdım.

Ben:

Dışarıdayım.

Telefonu montumun cebine tekrar koyduğumda, kafenin kapısının açılması uzun sürmedi.

Defne, önce şaşkın bir şekilde bana baktı, su yeşili gözleri gerçekten gelip gelmediğimi sorgular gibi bakıyordu. Ağır adımları, daha da hızlandı ve tam karşımda durdu. Elini, üzerindeki önlüğe silerken kıpırtısız bir ifadeyle bana bakıyordu.

Ben de onu izledim.

"Geleceğini düşünmemiştim," dedi sonunda konuşmaya karar vererek.

Bir süre daha sessiz kaldım. Gözlerim yüzünü iyice taradı, en son beni öptüğünü anımsayarak dudaklarına odaklandım.

Bu, anında yakaladığı bir detaydı, hafifçe dikleşen omuzlarından ve yutkunurken ağır bir şekilde dalgalanan boğazından anlamıştım. Onun tepkilerine aşinaydım.

Gözlerim, tekrar gözlerine çıktı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dediğinde gerildiğini fark ettim. Tavrı değişti, şimdi daha suçlu görünüyordu. Ona, konuşmadan bile yaşanan her şeyi hatırlatıyordum.

O an, burada olmak istemediğimi fark ettim. Arkamı dönüp motora ilerlerken, ağzının hafifçe aralık kaldığını fark etmiştim ama bu, geri dönüp ona bir şey söylememi sağlamadı.

Motora bindim, kaskı taktım ve grubumun yanına gitmek için yola çıktım. Olmam gereken yer, burası değil, oraydı.

Bukalemun'un yanına gidip onunla uğraşmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini düşünüyordum. Dev sahneyi

görünce, acaba yüzünde nasıl bir tepki belirmişti? Bunu kaçırmak, benim tercihimdi ve tercihlerimden pişman olmayı sevmesem de onun heyecanlı suratını görmeyi isterdim.

Yarım yamalak gülerken arkamdaki arabanın motosiklete oldukça yaklaştığını fark ettim. Aynaya kısaca göz atıp diğer tarafı kolaçan ettim ve şerit değiştirdim.

Bir süre daha aynı hızla yol almıştım ki bu şeritte de bir araba belirdi. İki arabanın da benim alanımı ihlal ettiklerini fark edip bir küfür savurdum ama sözcükler, kaskın içinde yankılanıp kayboldu.

Arabalardan soldaki, eğer son anda bir direksiyon hamlesi yapmasam arka tekerleğime denk gelecekti. Küfrüm, bu sefer daha sertti.

Pezevenkler ya sarhoştu ya da kendilerince trafik canavarlığı yapıyorlardı. Dikkatle şerit değiştirip onlardan uzaklaşmaya çalışsam da ikisi de aynı anda atağa geçti ve birinin burnunun, arka tekerleğimi yoldan çıkarmasına engel olamadım.

Sonrasında hatırladığım; kaburgalarıma saplanan şiddetli bir ağrı, yolda sürüklenen sol kolum ve karanlıktı.

Hemşire yarama tentürdiyot basarken acıyla suratımı buruşturup derin bir nefes aldım. Dudaklarımı sıkı sıkı kapatırken, ağzımın ucuna gelen küfürleri bastırmak için epey çabalamıştım.

Geçirdiğim kazadan küçük yaralarla kurtulmam mucizeydi ama şu an, buna şükredecek vakti bulamıyordum. Sabırsız bedenim, bana bu kazayı yaptıran pezevenkleri bulmak için her bir kasımla birlikte geriliyordu. Bunu neden yaptıklarını bilmiyordum ama kasıtlı bir durum olduğu açıktı. Eğlence amaçlı birine kaza yaptıracak şerefsizlerse, başları epey büyük belaya girdiğinde de bakalım, bu kadar eğlenebilecekler miydi?

Durmamışlar, yola devim edip ortadan kaybolmuşlardı.

Ambulans beni en yakın hastaneye getirdiğinde baygındım ve *mobese* kayıtlarını inceleyecek olan polisler, benden kısa bir ifade almışlardı. Acı, kaslarımda dolaşırken sol kolumun aşınmış derisi, sinirlerimi daha da germişti.

Gitar çalmam bir süre aksayacak gibiydi. Neyse ki bileğimi kırmamıştım. Gözlerimi kapatıp sinirle bir küfür daha mırıldandım; hemşire bana göz ucuyla baktığında ona, dik bakışlarla cevap verdim.

Pamuklarını toplayıp hemen yanımdan ayrıldı. Gitmeden önce, serumlu kolumu gösterip, "Siz, bir süre dinlenin. Doktor, kontrole gelecek," dedi.

Yatmayı reddettiğim için oturuyordum, montumun cebindeki -sadece camı çatlayan- telefonuma birbiri ardına mesaj geliyordu. Giray ve ikizler, bu kazayı duyunca akıllarını kaybedebilirlerdi, bu yüzden henüz onları aramamıştım.

Ama Uygar, sahne provasına geç kaldığım için sürekli aramaktan vazgeçmiyordu. Sonunda, acıdan asabileşmiş sesimle cevapladım.

"Ne var, lan, ne?"

Telefonun ucundan bıkkın bir nefes verdi. "Büyüğüm olmasan tüm sülalene kayardım."

"Benim sülalem, senin sülalen." Alar gibi cevap verdiğimi fark edince suratım, daha da buruştu.

"Bırak Alar gibi konuşmayı. Nerede kaldın? Maya da yok. Esat, ağzımıza sıçmadan şu işi bir başarsaydık."

Söyledikleri arasından bir şey dikkatimi çekti ve onu, parmak ucumla kavrayıp aklıma koydum. "Bukalemun da mı yok?"

"Evet," dedi Uygar bıkkın bir sesle. "Bir anda, ne olduğu bilmiyorum ama evden bir şey alıp geleceğini söylemiş, bekliyoruz iki saattir yok. Arıyorum, açmıyor."

Kaşlarım çatık bir şekilde duvarın beyaz boyasını izlerken, "Kapat, arayacağım," dedim.

Kolumdaki seruma takıldı gözlerim, boştaki elimi sert bir hamleyle iğneye götürdüm ve bantlarla birlikte koldan çektim.

Kısa bir sızıyla, yine sert bir nefes çekerken çoktan ayaklanmıştım. Yatağın üzerindeki montumu zorlukla üzerime geçirdim. Kaldığım yatağın olduğu bölmeyi kapatan perdeyi çekip, acil servisten çıktığımda hemşireler bana bakakaldı.

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi biri. "Daha tedaviniz bitmedi."

"Ben iyiyim," dedikten sonra hastanenin kapısından çıkıp, önündeki taksilerden birinin arka koltuğuna kendimi attım.

Uygar, motoru pert olduğu için sülaleme gerçekten kayacaktı ama şu an, aklım bambaşka bir yerdeydi. İçimde garip, tehlikeli bir his belirdi. Tıpkı Bukalemun'un psikopat oda arkadaşıyla dalaştığı gün dede olduğu gibi. Yurdunun önüne bu yüzden gitmiştim.

Eve ulaştığımda, taksiciye parayı ödeyip indim ve hızlı adımlarla bahçe kapısından içeri girdim. Evin kapısını açarken ortalığın, oldukça sessiz olduğunu fark ettim.

Adımlarım kapı eşiğinde kesilirken etrafa bakındım ama tık yoktu. "Bukalemun?" diye bağırdım ama hiç ses gelmedi. Gözlerim, bulmasını gerekeni ararken evin her karışını arşınladı.

Sonunda arkamı dönüp tekrar bahçeye çıktım. Garajın olduğu arka kısma yöneldiğimde...

"Siktir!"

Garaj kapısının oradan görünen alevleri fark edince gözlerim büyüdü ve kesik bir nefesle beraber küfür, ağzımdan fırladı.

O kadar hızlı koştum ki bacaklarım, hiç olmadığı kadar uzun adımlar attı. "Bukalemun!" diye gürledim içeri doğru.

İçeride olamazdı, içeride olamazdı. Sikeyim!

Yüzümü, elimle dumanlardan korumaya çalışırken kapıya takılmış asma kilidi gördüm. Birisi, kapıyı kilitlemişti. Ceketimi çıkarıp, kapının önünde yanan çalı çırpıyı söndürmeye çalışırken öksürdüm.

Gözlerim, bahçe alet edevatının olduğu küçük dolaba kaydı ve oradan çapayı alıp asma kilide vurmaya başladım. Tüm gücümle vuruyor, bir yandan da yüksek sesle gürlüyordum.

"Maya!"

Çoğu zamanımızın geçtiği, içinde enstrümanlarımızın olduğu yer yanıyordu ve Bukalemun, içeride olabilirdi.

Kilide öyle güçlü bir darbe indirdim ki kırıldığını anlamam biraz zamanımı aldı. Derin bir nefes verip kapıyı içeriye doğru ittirdim ama dev bir duman dalgası yüzüme çarptı.

Öksürmeye başladığımda elimle, ağzımı kapattım. İçerisi de alev almaya başlamıştı, daha kötüsü tamamen dumanla kaplıydı.

"Maya!"

İsmi, tekrar dudaklarımda yankı buldu. İs ve dumanlar arasında onu görmeye çalışırken içeri adım attım ve işte, oradaydı.

Arkası bana dönük, yerde yatıyordu. Gür, kumral saçları zemine serilmişti. Dumanların arasında küçücük kalmıştı.

Saniyenin beş katı hızla yanına ulaştığımda ellerim, yüzünü kavradı ve onu sarstım. "Maya!" dedim uyanması için uğraşırken.

Onu, buradan çıkarmam gerekiyordu.

Elektronik aletlerden biri patladığında, dev bir alev dalgasıyla neredeyse kül olacaktık. Tam Bukalemun'u kucaklayacağım sırada zihnim, kontrolümden çıktı. Yavaş yavaş bulanık görmeye başlayan gözlerimi iyice açmaya çalıştım ve gücümü kazanmak için derin bir nefes çektim.

Kolum, kazadan dolayı o kadar ağrıyordu ki onu kaldıramadım. "Kahretsin," diye bağırdım kendi kendime. Tekrar hamle yaptığımda bir patlama daha oldu ve bedenim, Bukalemun'u korumak isteyerek ona siper oldu.

Ben, Bora Ateş.

Ateş grubunun lideri.

Maya Erez, bir duvardan hayatıma düştüğünden beri zihnimde bir başkaldırı sezmiştim. Onu izlemek istiyor, görmezden geliyordum. Konuşmak istiyor, duymazdan geliyordum. Onu hayatıma almamak için elimden geleni yapacağımı söylüyor, şimdi hayatımı onunla beraber burada kaybediyordum.

DEVAM EDECEK...